

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A full-page photograph of a very muscular man with short brown hair, looking upwards and to the left. He is shirtless, showing his well-defined chest and abdominal muscles. He is wearing a thin chain necklace and a ring on his right hand. The background is a blue chalkboard with white chalk drawings of stars and circles. The text 'TRUST ME ALWAYS' is overlaid in large purple letters, and the author's name 'MEAGAN BRANDY' is at the bottom in purple. A quote is in the top right, and the publisher information is at the bottom.

ONE OF US GETS THE GIRL.
THE OTHER GETS TO PRETEND
IT DIDN'T DESTROY HIM.

TRUST *ME* ALWAYS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MEAGAN BRANDY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

TRUST ME ALWAYS

MEAGAN BRANDY

İÇİNDEKİLER

[Kopya hakkı İthaf](#)
[Özet](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Yazarın Notu](#)

[Bir Sonraki Kitap Arkadaşınızla](#)

[Tanışın Bağlantıda Kalın](#)

[Meagan'dan Daha](#)

[Fazlası Yazar](#)

[Hakkında](#)

TELİF HAKKI

Telif Hakkı© 2025 Meagan Brandy tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Hiçbir telif hakkı ihlali amaçlanmamıştır. Yazılan şarkılar ve/veya sözler üzerinde herhangi bir hak iddia edilmemiştir. Tüm telif hakları orijinal sahibine aittir.

Kapak Tasarımı: Jay Aheer @ Simply Defined Art

Fotoğrafçı: Michelle Lancaster

Gelecekte yayınlayacağım kitaplardan haberdar olmak ister misiniz?

Bültenime bugün kaydolun: [Meagan Brandy'nin Bülten Kaydı](#)

DEDİKASYON

Seçimleri kendi sırları olarak kalanlar için. Dünyanın sizi
yolunuzdan saptırmasına asla izin vermeyin. Sabrınızın
karşıllığını zamanla alacaksınız.

SİNOPSİS

Avix Üniversitesi'nin ikinci sıra oyun kurucusu Alister Howl'un sert göğsüne tosladığım günden nefret ediyorum. Bana gülümsediği anda kaçmalıyım. Ve kaçtım da... doğruca yatağına girdim.

Bu, onun bir yalancıdan başka bir şey olmadığını öğrenmeden önceydi. Daha başlamadan her şeyi mahvetti.

Ne yazık ki benim için, işten çıkarılmamı bir meydan okuma olarak kabul ediyor ve iki kat daha sert bir şekilde geri geliyor.

İşe yarayacağını düşünmüyordum, ama adam acımasız ve şimdi yapmam gerektiğinden emin olmadığım halde tereddüt ediyorum.

Ona güvenemezsem nasıl onunla birlikte olabilirim?

Ve işte *tam da* bu şekilde kendimi bir partide, kampüsün playboyu ve nihai bekar Brady Lancaster ile dudak dudağı buluyorum.

Bir an Alister'dan bir kız yurdunda saklanıyorum ve sonra...
"Brady'nin kızı" oluyorum.

Bunun nasıl olduğu ya da bundan sonra ne olacağı hakkında
hiçbir fikrim yok.

Ama kesin olan bir şey var ki, takım arkadaşı beni geri
kazanmaya çalışırken bir futbolcuyla sahte bir şekilde çıkmak
çok zorlu bir yolculuk olacak...

BİRİNCİ BÖLÜM

CAMERON

"YA YA DA GÖRDÜĞÜM TOPLARDAN DAHA BÜYÜK TOPLARA SAHİPSİN YA DA

kıçına tekmeyi yemek istiyorsun." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, ihtiyacı olan kapının arkamdaki kapı olması umurumda bile değil. Aslında, arkadaşlarımı içeride, bu herifi de dışarıda, çimenlikte tutmak için bu girişi bilerek engelliyorum. Eğer beni atlatırsa ya da kışımı içeri kadar takip ederse, çocuklar saldıracak ve bu hiç hoş olmayacak. Duyduğuma göre, antrenman sahasında ona bok atıyorlarmış ve sezon henüz resmi olarak başlamadı bile.

Bekle, neden onu bundan koruyorum?

Kapı çerçevesine yaslanarak kenara çekiliyorum ve eğer içeri girmek istiyorsa, sonrasında olacaklardan nefret etmeyeceğime karar veriyorum. İkimiz de biliyoruz ki dayağı hak ediyor.

Alister'ın omuzları düşer ve ayaklarını sürüyerek yaklaşır. "Aramalarımıza cevap vermedin ve seni bütün yaz görmedim."

"Ve bir şekilde bunun ne olduğunu anlamak yerine seni yüz yüze görmek istediğim anlamına geldiğine kendini ikna ettin: sana geri çekilmeni söyleyen büyük, şişman bir işaret."

Yeşil gözleri hüznle parlıyor ve dudaklarının ucuyla başını sallıyor. "Denedim, Cam. Noel'de bana siktir olup gitmemi söyledikten sonra seni yalnız bıraktım."

"Bütün yaz boyunca beni aradın ve mesaj attın, Alister."

"Denediğimi söyledim, değil mi?" Acınası bir gülümseme veriyor ve bunu yaptığında sevimli görünmesinden nefret ediyorum. "Olanlardan sonra seni rahat bıraktım ve bahar dönemi boyunca seni rahatsız etmedim. Özür dilememe bile izin vermediğinde bu yeterince zordu, bu yüzden Haziran geldiğinde ve yaz için eve gittiğini fark ettiğimde kendime engel olamadım. Neredeyse sekiz ay oldu Cam ve şu halime bak." Ellerini kaldırıyor, başını hafifçe eğiyor ve gözleri benimkileri tutuyor. "Hâlâ burada seni özlüyorum ve her şeyi berbat etmemiş olmayı diliyorum."

Uzun bir süre ona bakıyorum, onu görmenin bende uyandırdığı kırılganlıktan ve burada durup söylediklerinin doğru olup olmadığını merak etmekten nefret ediyorum.

Gerçekten her şeyi berbat etmemiş olmayı diliyor mu? Beni özlüyor mu?

Yoksa bu kez takım arkadaşlarının kışını kurtarmak için numara yapmayı iki katına mı çıkarıyor?

Bu düşünce beni istediğimden biraz daha fazla rahatsız etse de bahsim ikincisinden yana, bu yüzden elbette ona ilk etapta buraya nasıl geldiğimizi hatırlatıyorum - ben ondan saklanıyorum ve o her gün beni takip etmek için elinden geleni yapıyor.

"Bana yalan söyledin, ailem hakkında içeriden bilgi almak için beni kullandın."

"Mason senin ailen değil," diye anında tersliyor Alister ve yüzünü buruşturuşuna bakılırsa, aynı hızla pişman olduğunu söyleyebilirim.

İçimden mizahsız bir kahkaha yükseliyor ve başımı sallıyorum. "Evet. Bu konuşma bitmiştir."

"Cameron, bekle!" Uzanıp bileğime yapıştı. "Özür dilerim, tamam mı?"

Kendimi çekip kurtarıyorum ve hızla dönüp ona ters ters bakıyorum. "Belli ki eski kız arkadaşının sana söylediği *yalan yüzünden* hâlâ buruksun ama dürüst ol Alister, aş artık bunu! Üniversiteli bir futbolcu olarak ilk sezonunu takım kaptanından nefret ederek geçirdin, oysa ona bir akıl hocası gibi yaklaşman gerekirdi. Hiç edinmemen gereken düşmanlar edindin çünkü boktan bir kız -ki bu arada seni hiç önemsemediği çok açıktı- barda tanıştığı rastgele bir adamla yattığını ve hamile kaldığını sana söyleyemeyecek kadar korkaktı. O yüzden tekrar söylüyorum: Aş artık bunu! Buradaki düşman Mason değil."

"Denemediğimi mi sanıyorsun?!" Elini uzattı. Kaşlarını gererek. "Yaptım, Cam."

"O kelimeyi iki kere söyledin zaten: *denedim*. Peki, biliyor musun? Daha çok dene." Gözlerimi kısarak evin içine doğru ilerliyorum. "Çünkü Mason sadece en iyi arkadaşımın ikiz kardeşi değil. Onu tüm hayatım boyunca tanıdım. O benim ailem. Hepsi öyle." Arkamdaki merdiveni işaret ediyorum, orada sadece Mason'ın değil, çekirdek arkadaş grubumuzun geri kalanının da beni beklediğini anlayacak kadar zeki olduğunu biliyorum. "Bu sözleri söylememe bile tahammül edemiyorsan, benimle konuşarak zamanını boşa harcıyorsun demektir."

Neden onunla konuşmak için dışarı çıkmayı kabul ettim?

Evet, çünkü eğer yapmazsam Mason'ın kapısını çalacağını söyledi ve evet, bunun sonu iyi bitmezdi.

Alister'ın omuzları düşer. "Seninle ilgili hiçbir şey boşa gitmiyor, Cameron."

"Evet, ama seninle geçirdiğim iki ay kesinlikle öyleydi."

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak ellerimin titremesini gizlemeye çalışarak arkamı dönüyorum ve Alister'ın bir anlığına da olsa pes etmesini umarak futbol evinin kaptan köşküne çıkan merdivenleri tepinerek çıkıyorum.

Ama muhteşem sik kafalı adam, ben Mason'ın odasının eşiğinden bir adım atana kadar bekledi, oradaki tüm gözler bana çevrilmişti ve bağırdı: "Fikrini değiştireceğim Cameron Cox ve sen değiştirene kadar bizden vazgeçmeyeceğim!"

Gerginleşiyorum, dikkatim Mason ve hayatım boyunca tanıdığım diğer çocukların kutudan pizza yedikleri kanepeye kayıyor. Üçünün de bakışları açık kapıya yöneliyor.

Tabii ki, ayağa ilk kalkanın grubumuzun iri yarı koruyucusu olması hiç de şaşırtıcı değil.

Ağır ayakları yere vuruyor ve ben kollarımı açıyorum, avuç içlerim çerçevenin iki yanına bastırarak yolunu kesiyor.

Evet, çocuklarımın öğle yemeğinde Alister'ı yemelerine izin vermekle ilgili büyük bir oyundan bahsettim, ama günün sonunda, koçlarıyla başlarını belaya sokmaya değmez.

Bana Golyat büyüklüğünde üç adımda ulaşıyor, ben sarışın bir kaşımı kaldırıyorum, o da hemen bir kaşımı kaldırıyor, devasa elleri aynı saniyede kaburgalarımın üzerine kapanıyor. Beni hiç çaba harcamadan kaldırıyor, yer değiştiriyor ve beni yana yatırmaya hazırlanıyor ama bunu o kadar kolay yapmayacağım.

Kollarımı ve bacaklarımı onun etrafında kıvrarak tam bir sırt çantası haline geliyorum.

Bir an için geriliyor, sonra kıkırdaması kulağımı dolduruyor. "Bunun beni o merdivenlerden inmekten alıkoyacağını sanıyorsan yanılıyorsun."

"Muhtemelen çoktan kuyruğunu kısıtıp kaçmıştır."

"Ona doğru bakıyorum."

Kafamı çevirdiğimde Alister'ın merdivenin dibinde durduğunu ve bana baktığını görüyorum. Daha doğrusu Brady Lancaster denen adamın ağacına kilitlenmiş bana.

Dudaklarım büzülüyor ve *ne halt ediyorsun* der gibi gözlerimi *kaçırıyorum*.

Alister sırtlıyor, kollarını kavuşturuyor ve öylece duruyor.

Alçak bir gümbürtü göğsümde titreşiyor ve kollarımı daha sıkı kısıpıyorum. "Brady-"

"Hayır." Sözümü kesiyor, merdivenleri ikişer ikişer inmeye başlarken elleri beni desteklemek için kalçalarımın alt tarafına gidiyor. "Kıçını uyardım."

"Sanırım onun pek de zeki olmadığı anlaşıldı." Alister, "Buna alındım," diye söylendi.

"Öyle olması gerekiyordu," diye çıkıştım. "Neden hâlâ oradasın?!" "Seni indirmesini bekliyorum."

Brady beni daha sıkı kavıyor. "Onun kıçını tekmeleyeceğim," diye mırıldanıyor sadece benim duymam için ve şu anda iki adım ötede olmamız gerektiğini biliyorum. İsteddiği gibi davranabilir.

Kollarımı daha sıkı sarıyorum, ağzımı kulağına yaklaştırmak için kıvranıyorum. "Eğer arkanı dönersen, bir hafta boyunca çamaşırlarını ben yıkarım."

"Hayır."

"Sana kahvaltı hazırlayayım."

"Sen öğlene kadar uyanmazsın. Ben beşte kalkarım." Doğru değil.

Tam olarak doğru değil.

"İyi, maçtan sonra sana masaj yaparım."

Brady adımlarının ortasında sarsılarak durdu ve gözlerimle buluşmak için geri çekildi. Dar. "Ertesi sabah değil. Maç gecesi."

"Evet."

"Hemen sonra konuşacağım."

"İzin verirlerse soyunma odasına geleceğim."

"Soyunma odası mı?" Alister bir adım daha yaklaşarak sorar.

"Hayır." Brady kaşlarını çatır, sesi kısıktır. "Senin yatakhanen. Sessizlik ve o güzel kokuyu istiyorum."

"Bekle, onun yurdu *ne* için?"

I gülümseme at Brady, davranıyor
Alister değil var. "Lavanta ve papatya."

"Siz ikiniz ne konuşuyorsunuz-"

Brady beni ondan koparıyor, hiçbir şey olmamış gibi sırtına sarıyor ve ben de ona yapışıyorum, Brady kendini Alister'la aynı hizaya getirip pisliğin önünü keserken başım öne düşüyor.

Tek kelime etmiyor, kıkırdayıp topuklarının üzerinde dönmeden önce bir süre Alister'a bakıyor. Brady beni sırtına alıp merdivenlerden yukarı fırlıyor ve tekrar odaya ulaştığımızda en iyi arkadaşım Ari ve çocuklar bizi bekliyor.

Biz içeri girerken o dönüyor, ikimiz de dar merdiven boşluğundan aşağı, hâlâ bıraktığımız yerde duran sarışına bakıyoruz.

Brady şimdi arkadan ona dolanmış olan kalçalarımı okşuyor, ben de onları yere indiriyorum ama ben uzaklaşmadan gövdesini büküyor ve kolunu belime dolayana kadar geriye uzanıyor. Beni yanına çekti ve Alister'la konuştu. "Cameron konuşmak isterse seni arayacaktır ama ben olsam buna pek ihtimal vermezdim. Eğer henüz anlamadıysan, inatçı biri olduğunu söyleyebilirim."

"Farkındayım," diye karşılık veriyor Alister.

"O zaman ikinci şans işinde olmadığının farkındasınızdır."

Alister kollarını kavuşturur. "Bana bir ödül verdiğinde bu çok daha tatlı olacak."

"Nefesini tutma." "Kızıma aşık olma."

Kaşlarım birbirine çarpıyor, ama Brady sadece gülüyor, bir ipucunu kaldıramayan -ya da kaldırmayı reddeden- adama başını sallıyor. Ama Ari ve ben yatakhanemize döndükten sonra uzun süre aklımdan çıkmayan Alister'ın söylediği sözler değil.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda çekici yüzüne kazınmış olan saf kararlılık ifadesiydi.

Bizim fikrimizden o kadar kolay vazgeçmeyecektir.

Asıl soru, bu konuda ne yapacağım?

İKİNCİ BÖLÜM

CAMERON

"BANA HATIRLAT NEDEN BEN BUNU KABUL ETTİM TEKRAR ?"
BEN SIZLANIYORUM

İkinci olarak ayaklarımı sürükleyerek yataktan çıkıyorum ve Brady'yi tam da bekleyeceğini söylediği yerde buluyorum. "Cadı saati gibi." Brady sırtarak onun omzunu itiyor ve kollarını arkasında kavuşturarak yaklaşıyor. "Saat sabahın sekizi, bebeğim."

"Dediğim gibi: cadı saati." Dudaklarım somurtarak dışarı fırlıyor, omuzlarım çöküyor. "Güneş henüz tam olarak gökyüzünde bile değil."

"Güneş gözlüğü dediğiniz o devasa tabakları çıkarırsanız, güneşin güzel ve yüksek olduğunu görürsünüz, ama her iki durumda da sizi yakaladığımı biliyorsunuz." Ellerini öne doğru uzatarak sakladığı şeyi ortaya çıkarıyor.

Olduğum yerde donup kalıyorum, gözlerim tanıdık to-go bardağına yapışıyor. "Bu ekstra kurabiye ve ekstra crumble içeren buzlu Karamelli Kurabiye Crumble mı?"

"Yani bu şeker kraliçesi için tam bir şeker bombası mı? Evet. Evet, öyle. Evet, öyle."

Ciyaklayarak aramızdaki mesafeyi siliyorum ve büyük içeceği ellerime alıp kızarmış çikolata parçacıklarının bağımlılık yaratan kokusunu içime çekiyorum. Gözlerim kapanıyor ve beynim donmasın diye pipetten makul büyüklükte bir yudum alıyorum. "Seni seviyorum, Brady Lancaster." O sadece gülüyor ve ben gözlerimi açma zahmetine katlanamıyorum, sadece iç çekiyorum, öne doğru eğilip kollarımı Brady'nin göğsüne dayıyorum ve gülümsüyorum. "Çok iyi bir çocuksun. Hadi Ari'yi kışkandıralım." Telefonumu çıkarıp pipetimi dudaklarıma götürüyorum ve Brady de içkisini kadraja alıp sırtarak çenesini yanağıma bastırıyor.

Fotoğrafı çekip en iyi arkadaşşıma gönderiyorum.

Kanıt. Beni daha çok seviyor.

"Bekle!" Brady telefonu kapmaya çalışıyor, ama tuttuğu ellerini savuşturuyorum ve dudaklarımin arasına sıkışmış pipetle etrafımda dönüyorum.

"Kız." Parmağıyla beni işaret etti. "Eğer yarın akşam bana getireceğine söz verdiği bir tabak baharatlı spagettiye mal olduysan, kışına tekme yi yersin."

"İletişim'de kışına tekme yi basmak üzere olduğumu mu kastediyorsun?"

"Oh hayır. Dizlerinin üzerinde kışını tekmelemekten bahsediyorum, Cammie Baby." Yaklaşıyor. "Kimse yemeğime karışamaz."

Mırıldanıyorum, başımı yana eğiyorum, saman dişlerimin arasına sıkışıyor. "Geceleri kızlara böyle mi söylüyorsun Koca Baba?"

"Öyle olsa bile sana söylemezdim, Küçük Anne."

"Orijinal," diye takılıyorum.

"Uyumlu olmaya çalışıyordum."

Benden bir kahkaha fışkırıyor ve Brady'nin kıkırdaması onu takip ediyor.

Kolunu boynuma dolamak için geri çekiliyor, böylece beni kendi hızında çekebiliyor. "Hadi ama. Sanırım şeker etkisini göstermeye başladı, bu yüzden iyi yer tükenmeden önce kıçımızı kaldırıp kütüphaneye gitmeliyiz."

"İyi bir nokta," diye kestirip attım. "Kütüphanede mi? Bütün masalar aynı yerde değil mi?"

"Orada biraz zaman geçirmiş olsaydın bilirdin."

"Hey, doksan sekiz numara," diye sesleniyor bir grup kız, kıkırdarak ve Brady'ye el sallayarak.

"Hanımlar," diye mırıldanıyor neredeyse, onların iyiliği için yutkunarak attığı bir kahkahayla bana bakıyor.

Ne yazık ki yanlışlıkla benimkini düşürdüm ama sohbetimize devam ettik. "Mükemmel bir yurt odam varken neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Peki dün gece ne kadar ders çalıştın?"

"Hiç izlemedim. *The Last Kingdom*'ın tüm sezonunu izledim."

Brady gülerek başını arkaya atıyor ve benimki de onu takip ediyor. "Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da beni haklı çıkardığın için teşekkürler."

"Vikingler. Büyük olanlar. *Ateşli* olanlar." Yan gözle kirli sarı saçlarına bakıyorum. "Aslında senden iyi bir Viking olur."

"Bu doğru mu?" Dudakları titriyor ve yanımdan geçen birine başıyla selam vererek beni yürüyüş yolunda yönlendiriyor.

"Evet, şimdi görebiliyorum. Evinde gibi olurdun - ellerinle et yer, asla gömlek giymek zorunda kalmaz ve istediğin kişiyle yataydın."

Brady kafasını bana doğru çeviriyor ve bana alaycı bir bakış atıyor. "Öncelikle, ben eti ellerimle yemem."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Üç hafta önce. Santa Monica İskelesi." "Bir yemek kamyonu festivaliydi ve hindi budu vardı!" "Sen..." Ben yönetirim.

Sırıtarak yan tarafımı gıdıklıyor ve ben de içkimi ona doğrultarak elinden kurtuluyorum.

"Gördün mü? Tam evimdeyim."
Gülüyorum. "Sen bir veletsin,
Cameron Cox." "Ve hala beni
seviyorsun."

Alay ediyor ama bu şakacı bir alay ve bu sefer kolunu omuzlarımdan geçirip kıvırıyor, diğer eliyle de saçlarımı karıştırıyor.

"Bok kafalı!" İtiyorum, ama koca gövdesi hiçbir yere gitmiyor ve sonra ikimiz de gülüyoruz, ama yüzümü öne döndüğümde, korkunç kütüphanenin basamaklarına ulaştığımızı fark ederek anında somurtuyorum. "Beni buraya sürüklediğin için sana lanet olsun... ama önce bana şeker yedirdiğin için sana şükürler olsun."

"Bırakın sabahın geri kalanını, buraya kadar olan yürüyüşü bile bir şeyler içmeden tamamlayabileceğinizi düşünmediniz, değil mi?"

"Beni hemen şimdi almanızı çok isterim, teşekkür ederim."

Brady başını sallar ve merdivenleri çıkmaya başlar. "Hadi kızım." Kıkırdar.

Üzgün bir köpek yavrusu gibi peşinden gidiyorum ve Brady'nin benim için çektiği sandalyeye körü körüne çöküyorum, o yanımdaki koltuğa çökerken etrafıma bakıyorum.

Boşluğa kaşlarımı çatıyorum, omzumun üzerinden çoğunlukla boş olan masalara bakıyorum - çünkü kütüphaneye sadece çılgın insanlar sabah derslerinden *önce* çalışmak için gelir. En azından sömestrın bu erken döneminde.

Dürüst olmak gerekirse, ben ne bilirim ki?

"En iyi masayı istediğini söylediğini sanıyordum. Biz kelimenin tam anlamıyla ön taraftayız, herkes ve anneleri buraya girebilmek için yanımızdan geçmek zorunda."

"Herkes ve onların anneleri ve..." Başını sağa doğru uzatarak uzaklaşıyor, görüş alanını takip ediyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Tekrar ona döndüğümde gülümsemesi yavaşça geriliyor, ben de tam zamanında tekrar bakıyorum ve kısa boylu, sevimli bir kızılın kitap arabasını iterek koridordan çıkışını izliyorum.

Arabasını *tam* karşımızdaki podyum tarzı masaya park ederken dudaklarım gülümsemek için birbirine bastırarak onun ilerleyişini takip ediyorum.

Bar taburesi tarzı sandalyeye atladığı anda, ona odaklanmış olan Brady'ye bakıyorum.

"İyi nokta, ha?" Ben deadpan.

"Evdeki en iyisi." Sırıttırıyor, bakışlarını küçük kütüphaneciden ayırıp benimkilerle buluşuyor. "Beni istiyor."

"Seni tanıyor mu ki?" "Henüz tanımıyor."

İkimiz de gülmeye başladık.

Ve sonra işe koyuluyoruz.

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra, Chase masaya doğru kayıyor, oturduğumuz yeri görünce alay ediyor, dikkati geri gelmeden önce bir an için kızıl saçlıya yöneliyor.

Chase, "Görüyorum ki hâlâ sessiz olanın dikkatini çekmeyi umuyor," diye şaka yapıyor.

"Daha çok onun dikkatini çekmek gibi."

"Hey. Unutma, senin için buradayız." Brady ayağa kalkarken bana doğru bakıyor ve dudaklarını bükerek eşyalarını sırt çantasına tikiştiriyor. "Ben İletişim'de bir Tanrım ve bir taşla iki kuş vurmak hakkında ne derler bilirsin."

"Sadece geleceğin seri katillerinin masum hayvanlara taş attığını mı?"

Chase kıkırdıyor ve Brady buruşturulmuş bir kağıdı kafama fırlatıyor. "Buraya kadar, velet. Artık Chase'in problemisin. Ben buradan gidiyorum."

Aceleyle uzaklaşıyor ve ben çantamı bırakıyorum, Brady'nin peşinden hızla giderken Chase'in onu yakalayacağına güvenerek sırtına atlıyorum.

Brady beni hemen kalçalarımın yakalıyor, kendimi onun sırt çantası yapma alışkanlığıma alışmış. "Bu işte korkunç derecede iyi olmaya başladın."

"İniş noktamın Bane gibi inşa edilmiş olması yardımcı oluyor - Tom Hardy versiyonu tabii ki."

"Bunun bir iltifat olup olmadığından emin değilim, Cammie Baby." "At en az o yapmadı karşılaştırım sen için Chad Michael

Murray," diyor Chase yetişirken.

Brady ve ben gülmeye başlıyoruz, Chase'e bakıyoruz ve tam tahmin ettiğim gibi çantam sol elinden sarkıyor.

"Dürüst olmak gerekirse"-sırıtiyorum-"Pislik olmaya *çalıştım* yordum. Saçını kestirmen gerekiyordu ve bir pislik gibi davranıyordun."

"Hey." Teslim olmak için boştaki elini kaldırıyor. "Hak etmediğini söylemiyorum, sadece alçakça bir darbe."

"Belden aşağı vurmak nedir?"

Chase'in kaşları anında çatılıyor ve Paige yukarı doğru yürürken hepimiz yüzümüzü öne çeviriyoruz; pastel pembe, dökümlü elbisesi dizlerine kadar uzanıyor ve inci renginde şirin bir babetle eşleşiyor.

Avix'teki ilk yılımızda tanıştığımız küçük peri kızına gülümsüyorum. Ari'nin erkek arkadaşı Noah'ın iyi bir arkadaşı ve Ari'yle takılmaya başladıktan kısa bir süre sonra bizi onunla tanıştırdı. Birinci sınıfın sonunda en iyi arkadaşımın ölümünden döndüğü kazadan sonra onu daha yakından tanıdık ve o zamandan beri sürekli büyüyen grubumuzun bir parçası oldu.

"Herkes Chase'in Chad Michael Murray'ye olan gizli aşkını anlatıyorum," diye şaka yapıyorum.

Chase inliyor ve Paige gülerek saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Annemi hemen arayacağım," diye mırıldanıyor Chase, önümüzde ilerlerken ve Brady'nin arkadaşının yolunu takip etmek için başını nasıl çevirdiğini fark ediyorum.

Paige, Chase'in gidişinden bize bakıyor, dudaklarında küçük, muhtemelen zoraki bir gülümseme var ve biz de onun yanına düşüyoruz, çetenin geri kalanının planlandığı gibi köşeyi dönmesini beklerken daha yavaş yürüyoruz.

"Cumartesi günü bizimle maça gelip gelemeyeceğini anladın mı?" Paige'e yanağımı Brady'nin başının arkasına yaslayarak soruyorum.

Paige'in omuzları düşer ve başını sallar. "Başarabileceğimi sanmıyorum."

"Rahim donörünün ebeveyni hala seni görmek istiyor mu?"

Huzursuz bir gülümseme veriyor. "Daha çok talep etmek gibi. Hiç tanımadığım bir adam neden bana ne yapacağımı söyleme hakkına sahip olduğunu düşünüyor, anlamıyorum."

Paige'in Avix'ten önceki hayatı hakkında pek bir şey bilmiyorum, sadece bekar bir baba tarafından büyütüldüğünü, annesinin o doğduktan hemen sonra aşırı dozdan öldüğünü biliyorum. Ama insanları memnun etmeyi sevdiğini biliyorum.

Bu yüzden, "Onunla sadece akşam yemeği için buluşacağım, ne söylemek istiyorsa söylemesine izin vereceğim ve ondan sonra beni yalnız bırakmasını umacağım" dediğinde şaşırmadım.

"Annenin tarafı bir avuç pislik mi?" Brady soruyor.

"Hiçbir fikrim yok." Uzaklara bakıyor, görünüşe göre düşüncelere dalmış. "Babam bana annemin ailesi olmadığını söylemişti. Ya bana yalan söylemek için iyi bir nedeni vardı ya da bilmiyordu."

Ne Brady ne de ben yorum yapıyoruz. İkizler ve Chase gibi, biz de istediğimizden çok daha fazla desteğe sahip, sevgi dolu evlerden geldik.

Paige'in babasından sevgi görmediğini sanmıyorum. Yanlış hatırlamıyorsam Noah çok yakın olduklarını söylemişti ve hayatında güvenilebileceğin tek bir kişinin olması kolay olmasa gerek. O kişiyi kaybetmek daha da zor olmalı. Ama annesinin farklı bir hikayesi olduğunu biliyorum, o yüzden dışarıda hiç bilmediği bir ailesi olduğunu öğrenmek zor olmalı.

"Her neyse, maçtan sonra partiye katılabilirim ama zamanı gelene kadar bundan emin olamayacağım."

Mason ve Ari yukarı çıkıyor ve Chase bize katılıyor, kaşları hala çatık.

"Pekâlâ, tüm güzel şeyler bitmeden gidip yiyelim." geri uzanıyorum, Brady 'nin poposuna şaplak atıyorum. "Deh yukarı,

Horsey."

Brady çocuklara bakar. "Basamaklara en son çıkan masayı korumak zorunda ve yemeğini en son mu alacak?"

Mason sırtarak dizlerini büküyor ve Ari içgüdüsel olarak kardeşinin sırtına atlıyor. "Sıra sende Lancaster."

Hepimiz Chase'e bakıyoruz.

Bakışları arkadaşları arasında gidip geliyor ve en son dudağını çiğneyerek diğer tarafa bakan Paige'e takılıyor. Gözleri küçük sarışında daralıyor. "Bir elbise giyiyor."

"O zaman kışını avuçla. Hiçbir şey görünmeyecek." Brady gülüyor ve ben de onun koluna vuruyorum.

Chase Paige'e bakıyor ve sonunda Paige omuz silkiyor.

Çantalarımızı çimlerin üzerine bırakıyor ve kendi kapüşonunu çıkarıp nazikçe beline sarıyor.

"Yapabilirim," diyor usulca.

Chase onu görmezden gelir ve karnının altından bağlar. Dönüyor, sessizce bir dizinin üzerine çöküyor.

Paige tırmanıyor ve sanki bir kelebekten daha hafifmiş gibi ayağa kalkıyor.

Brady benim çantamı alıyor, Chase de onunkini. "Üç deyince mi?"

"Bir."

"İki."

Üç adam da hile yapıyor, sayım bitmeden tam bir depar atıyor ve biz sadece gülebiliyoruz.

Bu.

Bu mutlu aile duygusu, benim tutunmak istediğim duygu.

Ancak Avix U'da beni takip eden bir model var gibi görünüyor.

Tutunmaya çalıştığım her şeyi bırakmak zorundayım.

Hadi umut Bu yıl Bu değil bir şey I yapamam
onsuz yaşayamam.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CAMERON

"EVET MASON, CIZIRTILI BATTANIYeyi DEĞİŞTİRDİĞİME EMİN OLDUM. çantasındaki yumuşak olanla uyuyakaldı." Telefonumu omzumla kulağımın arasına yerleştiriyorum, ders kitaplarımı çantama tikiştirip tezgâhın üzerine koyuyorum. "Sanki bu benim ilk rodeommuş gibi davranıyorsun. Küçük D ve ben şu anda en iyi arkadaş gibiyiz."

"Biliyorum, ama-"

"Ama nedense cızırtılı olanı seviyor ve onsuz uyumak için savaşıyor. Tekrar söylüyorum. Biz kankayız. Her şeyi biliyorum." Kampüsteki çocuk gelişim merkezindeki patronum - ya da sanırım profesörüm- Junie'ye el sallayarak gülüyorum. "O iyi biri. Ben Tanrı vergisiyim ve sen ve Payton günde iki saat onunla birlikte olduğum için çok şanslısınız. Biliyorum. Söylemene gerek yok."

Kıkırdıyor ve gülümsemem genişliyor. "Pekâlâ, pekâlâ. Seni yalnız bırakacağım."

"Pazartesiye kadar demek istiyorsun," diye takılıyorum. Telefonum bip sesi çıkarıyor ve ben de uzanıp geri çekerek ekrana bakıyorum. Sırıtmamak için kendimi zor tutarak iç çektim. "Pekala, seni bırakmalıyım, kırbaçlanmış çocuk. Tasmanı tutan kişi şimdi arıyor."

"Ona tekrar aradığımı söyleme-"

Telefonu yüzüne kapattım ve kız arkadaşının aramasına cevap verdim. "Merhaba Payton. Oğlun bir melek gibi uyuyor ve harika bir gün geçirdi, ben de az önce Mase Baba'ya haber verdim."

Sırt çantamı sırtımda taşıyarak sulandırılmış buzlu kahvemi alıp kapıdan çıkıyorum.

"Son zamanlarda ne kadar harika olduğundan bahsetmiş miydin?" diye iç geçiriyor.

"Kelimenin tam anlamıyla her gün, ama size binlerce kez söylediğim gibi, bu önemli bir şey değil. Burada geçirmem gereken milyonlarca saat var ve her gün biraz çalışmak iki ya da üç tam vardiyadan çok daha idare edilebilir. Dürüst olmak gerekirse, programımda yapabileceğim en iyi değişiklik bu. Geçen yılı, ilk yılımdaki çalışma saatlerimin iki katıyla bitirdim."

"Teşekkürler Cam. Yanında güvendiğim biri olmadan tam zamanlı olarak buraya taşınmaya karar verebilir miydin bilmiyorum."

"Evet, olurdu. Sebebi de 1.80 boylarında, siyah saçlı bir oyun kurucu ve muhtemelen sırf sen ve küçük adam yanında olası diye annesini senin bakıcın olmak için buraya taşınmaya ikna etmiş."

"Evet." İkinci kez mutlu bir iç çekti. "Kulağa doğru geliyor."

Gülerek, amfinin dışında beni bekleyen kız arkadaşına doğru ilerliyorum. "K. Gitmeliyim. Geriye dönük düşünmenin etkileri hakkında süper uyarıcı bir ders beni bekliyor."

"Kulağa..."

"Günü bitirmek için boktan bir yol gibi mi?"

Payton kıkırdar. "Seninle sonra konuşuruz. Deaton'ı almadan önce setin dağılmasına yardım etmem gerekiyor."

"Seni seviyorum, hoşça kal." Telefonu kapatıyorum, koşarak Ari'nin yanına gidiyorum ve taze buzlu kahve uzattığında onu selamlıyorum. "Teşekkür ederim, kanka."

Elimden eskisini alıyor ve kapıyı çekerek açmadan önce çöpe atıyor. "Bebek Deaton bugün nasıldı?"

"Her zamanki gibi sevimli. Yakında iki yaşına basacağına inanamıyorum."

O tanıdık özlem dalgası içimde dalgalanıyor, ama onu uzaklaştırıyorum.

Geleceğin neler getirebileceği konusunda endişelenmeye henüz hazır değilsin Cam.

"Zamanı hızlandırmaya çalışmayı bırak." Ari beni dürttü. "Bu sadece Ağustos."

"Ve biz farkına bile varmadan Kasım. Futbol sezonunun nasıl olduğunu bilirsiniz. Önümüzdeki birkaç ay boyunca hayatımız bir koşuşturma içinde geçecek, hatta şimdi sadece Avix'teki tüm erkeklerin maçlarına değil, senin süper ünlü *nişanlının* NFL maçlarına da yetişmeye çalışıyoruz!"

"Cam," diye tıslıyor, kafasını çeviriyor.

"Ne?" Sırıttıyorum, ona doğru bakıyorum. "Dünyanın, kelimenin tam anlamıyla *herkesin* neyi beklediğini öğrenmesinden mi korkuyorsun?"

"Biz nişanlı değiliz."

Başımı eğiyorum, ona sertçe göz kırpiyorum ve yanakları pembeleşiyor.

Biz dev odaya girerken fısıldayarak başka tarafa bakıyor. "Dünyanın geri kalanının bildiği kadarıyla nişanlı değiliz. *Avix Inquirer*'ın şu sıralar çılgın bir atakta olduğunu biliyorsun. Eğlenceli bir okul sayfasından lanet bir dedikodu köşesine dönüştü. Tek ihtiyacımız olan şey söylentiler yaymaya başlamaları."

"Doğruysa söylenti değildir."

Ağzını kapatıyor, başını sallarken sırtıtmamak için kendini zor tutuyor. "Sinir bozucusun ve eğer nişanlanmış olsaydık, arkadaşlarımızın bunu sosyal medyada okumasını kesinlikle istemezdik."

"Öyleyse anlat bize."

"Aman Tanrım," diye gülüyor, beni bırakıyor ve önümde ilerliyor.

Sırtarak arkasından geliyor ve sağ tarafındaki koltuğa oturuyorum.

"Sana yüzlerce kez söylediğim gibi." Sadece benim duyabileceğim şekilde yaklaşıyor. "Ben mezun olup tam zamanlı olarak onunla birlikte olana kadar bunu kendimize saklamak istiyoruz."

"Böylece profesyonel avcılar ona sert davranmazlar."

"Profesyonel avcılar mı?"

Omuz silkiyorum. "Futbol fanatiklerinden ya da krampon takipçilerinden daha iyi, değil mi?"

Kitap çantasını açarken sırtarak alay ediyor.

Materyallerimizi çıkarıyoruz ve dersin başlamasını beklerken telefonumda geziniyorum.

Dirseğimi dürttüğünde birkaç dakika geçiyor ve bakışlarını takip ediyorum.

Gözlerim odanın önündeki sarışın kafaya takılıyor, elinde beyaz bir kâğıt var.

"Tasadüf mü?" Fısıldıyorum.

Çevremdeki Ari başını sallıyor. "Ben hayır diyeceğim."

Alister sınıfın önünde durmuş, profesörle sohbet ediyor.

Güz döneminin ikinci haftası olduğu için zaten iki kez katıldığım bir ders, bu yüzden kesinlikle bu sınıfta olmadığını biliyorum - en azından bu saatte değil. Online hibrit kısımda onun adını kuyrukta görüp görmediğimi hatırlamaya çalışıyorum ama görseydim de unutacağımı sanmıyorum.

Alister profesörün elini sıkıyor ve uzaklaşmak için dönüyor, ancak ayakları tek bir adım bile atmadan gözleri kalkıyor ve anında benimkilere kilitleniyor.

Ona boş bir ifade veriyorum ve o da sırtarak çıkmadan önce bana göz kırpmıyor. "Ahmak," diye mırıldandım.

Ari yanımda kıkırdıyor ve profesör konuştuğunda hepimiz öne doğru bakıyoruz.

"Herkes bir hatırlatma. İlk üç hafta boyunca iki derse katılmadığınız ve çevrimiçi tahtaya giriş yapmadığınız takdirde bu dersten çıkarılacaksınız. Eğer bekleme listesindeyseniz, sınıfta oturmamanız gerekir. Bu dönem çok doluyuz, bu yüzden sadece kayıtlı olanlara izin veriliyor."

"Bu sınıfa girmeye çalışıyor," diye fısıldadım.

"Öyle görünüyor."

"İşletme okuyan biri neden Öğretim Tasarımı dersine girmek istesin ki?"

"Bunu görmezden geleceğim çünkü bu soruyu gerçekten soruyor olmanızın imkanı yok."

Pipetini emerek gülümsemesini gizleyen en iyi arkadaşıma ters ters bakıyorum.

Profesör dersine başlıyor ve ben sıkıntıdan ölmek için elimden geleni yapıyorum.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Tıpkı Alister Howl'un varlığını görmezden gelmek gibi.

Neden böyle davranıyor... Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

Yani, adam benden hoşlanıyormuş gibi yaptı, haftalarca küçük bir aşık çocuk gibi beni takip etti. Başta Brady gibi doğuştan çapkın olduğunu düşünerek gülüp geçtim ama sonra ne oldu bilmiyorum. Bir noktada ve kendi bilgim dışında, kampüste rastgele ortaya çıkanları dört gözle beklediğimi fark ettim. Çok geçmeden takılmaya başladık. Takılmak takılmaya, takılmak da bir tekne dolusu kendine acımaya yol açtı.

Dateline'a olan takıntımı düşünürsek, daha erken fark etmeliydim. Demek istediğim, süper seksi futbolcunun neredeyse her gün benimle aynı anda avluda, kafede ve spor salonunda olma ihtimali nedir?

Dudaklarımı yana doğru büzüyorum.

Tamam, bu pek de alışılmadık bir durum değil. Her gün aynı insanları görüyorum çünkü benimkiyle ilgili dersleri olan herkes nispeten benzer bir programa sahip. Ama yine de.

Ben içeri girerken lanet olası çocuk gelişimi binasının dışındaydı ve dışarı çıkarken hangi binaya gidiyorsam onun yakınındaydı, ama şimdi düşünüyorum da, sadece yalnız olduğum zamanlardı.

Arkadaşlarımın önünde asla.

Çünkü seni kullanıyordu.

Çenemi avucuma dayayarak iç geçiriyorum.

Dediğim gibi, bilmeliydim ama günün sonunda onun ilgisinden hoşlandım. Buna ihtiyacım vardı, bana cazibeden fazlasını hissettiren ilk erkek beni daha büyük bir şey için terk ettiğinden beri bir bunalımdaydım, olması gerektiği gibi.

Üniversiteye başladığım ilk yıldan önceki yaz tanıştığım çocuğu, hayır, *adamı* düşününce kalbim biraz sızlıyor. O sonbaharda aynı okulda olacağını bilmiyordum. Bilseydim, muhtemelen onunla tam bir yaz kaçamağı yapmaz, kampüste birbirimizi görmek zorunda kaldığımızda olabileceklerden korktuğum için işleri ağırdan alırdım. Trey Donovan'ı düşündüğümde dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

Belki bir gün güneye yolum düşer ve onun prime-time maçlarından birini yakalarım. Son duyduğumda NFL'de çaylak olarak rekorlar kırıyordu.

Onunla daha fazla gurur duyamazdım. Bir hayali vardı ve onu gerçekleştirdi.

Tam olarak olması gereken yerde.

Hepimiz Hallmark filmlerindeki gibi yaşayamayız. Bazen insanlar gerçekten de kendi yollarına gitmek zorunda kalırlar.

Bu kez, kaçmak için umutsuzca iç çekişimi tutuyorum.

Bu acıma partisi saçmalığını aştım ve patron-bebek moduna geri dönmeye hazırım.

Bu yüzden ikinci sınıf sona eriyor ve

Döndür ve Yürümek geriye doğru
benim

Bina, I
içinde ön .

kalçalarım bir o yana bir bu yana dönerek Shakira olmaya çalışıyorum.

"Uh-oh." Ari küçük bir gülümsemeyle alay ediyor. "Uh-oh doğru."

Kelimeler, ağır kollar omuzlarıma dolanmadan hemen önce kaydedildi ve ellerimi Brady'nin kollarına kilitleyerek uzandım. Başımı yana eğerek ona bakıyorum.

Kısa boylu değilim, Ari'den bir topuk daha yüksekte duruyorum, boyum beş on, ama Brady canavar gibi, bu yüzden gözleriyle tam olarak buluşabilmek için çenemi biraz kaldırmam gerekiyor.

"Sanırım bu gece dışarı çıkıyoruz?" Kaşlarını kaldırdı.

"Çok tatlı. Davetli olduğunu sanıyorsun."

"Çok şirin." Mason, Chase de yanında olduğu halde öne doğru adım atıyor. "Siz kızlar bizden biri olmadan bir yere gidebileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

"Biz mi?" Şakacı bir şekilde alay ediyorum. "Lütfen. Sanki yediye kadar dizine kadar bebek bokuna batmayacaksın. Dışarı çıksak da çıkmasak da bilemezsin."

Mason sırtıyor. "Neden bizden biri dediğimi sanıyorsun?"

Ari gülüyor ve bana doğru baktığında, güzel, küçük yüzünde yazılı.

Omuzlarım düştü. "Seksi bir sporcuyla randevun var, değil mi?"

Suçluluk duygusuyla burnunu kısıtı. "Altı buçukta FaceTime."

Biraz canlandım. "Bu akşam güzel bir şeyler yiyebileceğim anlamına mı geliyor?"

Gülümsüyor. "Dana bourguignon diye bir şey yapıyoruz." Telefonunu çekip çıkarırken yüzünü buruşturuyor. "Aslında yurda dönmem gerekiyor. Malzemelerin üç gibi teslim edileceğini söyledi."

"Tamam. Beni beslemeye devam ettiğin sürece beni terk etmene izin vereceğim."

"Ben giderim." Brady omuz silkerek beni serbest bırakıyor. "Sabah antrenmanımız olduğu için kafayı bulamam ama koruma ve dans partneri rollerini oynayabilirim."

"Cezbedici." Yavaşça başımı sallıyorum. "Ama sanırım Paige'in dönüp dönmediğine bakacağım."

"Nereden döndün?" Chase soruyor.

Ona doğru bakarak cevap vermek için ağzımı açtığımda alnında ilginç bir çatıklığın belirdiğini fark ediyorum. "Neden bilmek istiyorsun?" Sorusuna dikkat çekiyorum, tüm gözler ona doğru yöneldiğinde doğrulması hoşuma gidiyor.

"Evet, neden bilmek istiyorsun?" Brady kıkırdayarak iki katına çıkar.

Chase hemen, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Bahsetti, ben de sorayım dedim."

Başımı eğiyorum, o da alay ediyor.

Bizi başından savdı. "Koçla bir toplantım var. Yarın görüşürüz kızlar."

"Görüşürüz," diye sesleniyor çocuklar biz el sallarken ve ben diğerlerine dönüyorum.

Mason, "Payton bugün yeni ekiple çekimlerini tamamladı, bu yüzden yarın onu ve küçük adamı bir yere götüreceğim, biraz kampüs dışına çıkacağız," diyor.

"Davetiye yok mu?" Kız kardeşi surat asıyor.

"Seni seviyorum ama hayır." Kıkırdıyor. "Oğlumla gerçekten oynamak istiyorum ve eğer sen oradaysan, onun dikkatini çekmek için rekabet etmek zorundayım."

Oğlum bu kadar akıcı ve düşüncesizce söylemesi... Bilmiyorum bile. Nasıl bir adam ve daha yirmi yaşında. O küçük çocuğu kendi çocuğu gibi seviyor ve belki de o doğmadan önce bile seviyordu.

"Bu sadece üçümüz için," diye devam ediyor. "Ama yarın maçtan sonra ikimiz de partide olacağız."

"Annem ve babam gece kalmaya mı karar verdi?" Ari soruyor. "Deaton'la takılmak için herhangi bir bahane."

Mason sırtıyor.

"Maça geliyorlar ve onu oradan Airbnb'lerine geri götürüyorlar. Payton'ın onsuz geçireceği ilk gece olacak - tabii bütün gece dayanabilirse."

Ari alay ediyor. "Lütfen, gecenin bir yarısı annemi arayıp onu almak isteyen muhtemelen sen olacaksın."

Brady gülümser. "Buna bahse girerim. Kampüse döndüğümüzden beri oğlum odasında tek bir gece bile geçirmedim."

Mason sadece sırtlıyor, gözleri yana kayıyor. "Şimdi bakma ama Lancaster hayran kulübü geliyor."

Hepimiz dönüp bakıyoruz ve kızlar futbolun en iyisine bakarken yakalandıklarını umursamadan gülümsüyorlar.

Mason kıkırdar. "Cumartesi görüşürüz çocuklar."

Başımızı sallıyoruz ve Brady bana sert bir bakış fırlatıyor.

"Eğer bu gece dışarı çıkarsan, beni arasan iyi edersin, hem de sadece vızıldadıktan ve eve bırakılmaya ihtiyaç duyduktan sonra *değil*."

"Sen nasıl istersen, Koca Adam."

"Ciddiyim." Kaşlarını çatı.

"Biliyorum."

Kaşlar çatılır. "Neden şu anda oyuna getiriliyormuşum gibi hissediyorum?"

İkizler gülüyor ve benimki de onları takip ediyor. En sevdiğim ikizimi tutuyorum ve kolumu onunkine doluyorum.

"Görüşürüz çocuklar!" Birkaç metre uzaklaştığımızda bağıryorum. "Yemin ederim, Cammie Baby, eğer bana haber vermezsen dışarı çıkıyorsun!"

"Ne yapacak, bana şaplak mı atacak?" Ari'ye söyledim ve ikimiz de güldük.

Biz duymuyor olabiliriz ama o kahkahalarımızı duyuyor ve tekrar bağıryor.

"Kafan güzelse arayamazsın demedim! Yemin ederim kızım, bir yerde içersen kığın daha iyi olur! Eve yalnız gitme!"

Başımızı sallayarak yurt binamıza doğru beş dakikalık bir yürüyüş yaptık.

Moralim düzeldi ve çikolatalı puding, Scooby-Doo! grahams ve *Dateline*'in geçen haftaki bölümüyle bir gece geçirmenin okul haftamı bitirmek için güzel bir yol olduğuna karar verdim.

Cuma günleri çocuk gelişim merkezine kayıt yaptırmadığım için çok mutluyum. Bu üç günlük hafta sonları için yaşıyorum.

Neşeli ve iyi bir yüz maskesi ve abur cubur yemeye hazır bir şekilde adımlarımı hızlandırıyorum ve Ari kıkırdayarak beni takip ediyor.

Sonra köşeyi dönüyoruz ve Alister Howl ile yüz yüze geliyoruz.

O sırtıyor ve ben hırlıyorum.

Tabii ki, bu sadece onun daha da sırtmasına neden oluyor.

Ama neden bu kadar güzel bir sırtış olmak zorunda? Kavisli, havalı, muhteşem ve boktan.

"Hey, güzelim. Ari."

Ari dudaklarını büzerek gülümsüyor ve bana doğru bakıp başıyla içeri gireceğini işaret ediyor.

Bir an onu izliyor, bu durumu daha da garipleştiriyor, sonra bana dönüyor.

"Ders nasıldı?" diye soruyor, ellerini ceplerine sokarak.

"Peachy. Allana nasıl?"

Yüzünü buruşturuyor, bakışlarını başka yöne çevirirken başını sallıyor. "Bunu hak ediyorum."

Hâlâ aşağılanmış, takip eden aşığı oynayıp oynamadığını açıklığa kavuşturan bir cevap değil.

Onu seviyor muydu?

Değil, onu seviyor mu?

Kızım, dur.

Senin umurunda değil.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Neden yatakhanemin önünde bekliyorsun, Alister?"

"Bu bizim o l a y ı m ı z , değil mi?" Hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Sen bana dikkatini verene kadar seni takip ediyorum."

İçimde bir sıcaklık belirliyor ama hemen ardından ihanetin o acı yakıcılığı geliyor ve her şeyi donduruyor.

Alister bunu görüyor, sözlerinin geri teptiğini biliyor ve bana doğru bir adım atıyor. "Cam..."

Bana doğru uzanıyor ama dokunuşundan kaçıyorum, dönüp arkasına geçiyorum ve beni görüş alanında tutmak için onu da dönmeye zorluyorum. Kederli bir iç çekiş onu terk ediyor. "Lütfen biraz konuşabilir miyiz?"

"Hayır, Alister, yapamayız." Ben yurt binamın girişine doğru geri geri yürümeye devam ediyorum, o ise olduğu yerde sabit duruyor. "Sana daha önce peşini bırakmanı söylemiştim. Takılıyorduk ama artık takılmıyoruz. İlişkımız bitti. Kırgınlık yok."

Bunun üzerine gözleri kısılır. "İşimin bitmesini istemiyorum ve evet kırgınım. Cameron, seni incittim ve özür dilerim."

Sarsılarak duruyorum, duygularım içimde kabarıyor ve hangisinin daha güçlü olduğunu söylemekte zorlanıyorum: zavallı, umursamaz kız olma hissi mi yoksa öfkeli, dünyayı yakıp yıkan kız olma hissi mi? "Bunu aştığımı söyledim. Ben iyiyim, o yüzden... gölgemle oynamak en sevdiğin eğlence haline gelmeden önce ne yapıyorsan ona geri dön."

Beni yakından izliyor, yeşil bakışları tedirgin ediyor ve avuçlarımda terlemesine neden oluyor. Sonunda konuştuğunda, duymak istediğim şey bu değil.

"Bunu yapamam, Cam."

"Peki neden?"

Kederli bir gülümseme veriyor. "Çünkü son birkaç ay içinde bir şeyin farkına vardım."

"Kraliyet sik kafalı olduğunu mu?"

"Sana aşık olduğumdan oldukça eminim." Yüzüm düştü.

Ciğerlerim büzüşüyor.

Dizlerim titriyor.

"Siktir git, Alister." Yatakhaneye doğru acele ettim.

Adımı söylediğinde arkama bakmıyorum ve asansörü beklemek yerine Ari'yle benim katımıza ulaşana kadar birkaç kat merdiven çıkıyorum. Kapıyı iterek açıp içeri daldım ve en iyi arkadaşımı ararken uzun sarı saçlarımı çekiştirdim.

Geldiğimi görür görmez yatağından fırlıyor, kollarını açmış bekliyor.

İçine düşüyorum ve birlikte yatağa gömülüyoruz. O soru sormuyor, ben de cevap vermiyorum.

Kelimeler bizim için gerekli değildir.

Surat asmama izin veriyor ve ben bunu yaparken bana sarılıyor.

Gözlerimi yakan yaşların tehdidini hissediyorum ama düşmelerine izin vermeyeceğim.

Alister'ın bana yaptıkları yüzünden aşk acısı çekmiyorum.

Onun küçük intikam oyununda bir piyon olduğumu öğrendiğimde incindim, kafam karıştı ve öfkelendim mi? Tabii ki öyleydim. Belki, büyük olasılıkla hala öyleyim, ama çoğunlukla bu sadece düşündüğümde oluyor. Beni bir fırtına gibi takip eden kara bir bulut değil.

İşin aslı, adamdan gerçekten hoşlanmaya başlamıştım ama ona hiçbir şekilde aşık değildim. Yani, herkes benim bir aptalla yatan bir aptal olduğumu öğrendiğinde hâlâ gizli görevdeydik.

Evet, kulağa kötü geliyor. Yani, burası üniversite. Hepimiz bir noktada pişman olduğumuz seksler yaparız.

Değil mi?

Bana aşık olduğunu söylemeye nasıl cüret eder.

Hayır, bana aşık olduğundan "oldukça emin" olduğunu söyledi. Oğlum, siktir git, çünkü tahmin et ne oldu? Senden nefret ettiğime "oldukça eminim".

Ellerimle yüzümü kapatarak inliyorum.

Bunun yalan olduğuna eminim.

ALISTER

OYUN GÜN İÇİNDE SOYUNMA ODASI VARDIR BİR DENEYİM GIBI HAYIR

özellikle de iç saha maçlarıysa. Günün ilk bölümünü dört gözle beklersiniz.

O gün gerçekten sahaya çıkacağınızı bilerek uyanmanın, antrenmandaki tüm sıkı çalışmaların karşılığını almaya hazır olmanın verdiği enerji vardır. Bir de stadyuma giderken ya da stadyuma yürürken en sevdiğiniz müzikle coşar, sinirlerinizin kabarmaya başladığını hissedersiniz. Otoparka ulaştığınızda ise heyecan devreye girmeye başlar.

Koç varış için tek bir saat veriyor, bu nedenle çoğu kişi birkaç dakika içinde otoparka yığılıyor. İşte o zaman kulaklıklar çıkarılıyor ve bağırış çağırış başlıyor, beklenti bir üst seviyeye çıkıyor. Ancak bu, kıyafet giyme zamanı geldiğinde yaşananlarla kıyaslanamaz bile.

Soyunma odası tam bir kaos. Gürültülü ve aşırı uyarıcıdır ve bir tür sihir taşır. Endişe, beklenti ve var olan diğer tüm duygular vardır.

Arkadaşlarınız çığlık çığlığa bağırıp çağırıyor, sırtarak geçen hafta yaptığınız bir hatayı yüzünüze vuruyor ya da bir önceki hafta yaptığınız berbat bir oyunun tekrarını isteyerek sizi daha da havaya sokuyor. Dans ediliyor, şarkılar söyleniyor ve sosyal medya için videolar çekiliyor. Bazen tartışmalar, itiş kakışlar ve kavgalar olur ama Koç köşeyi döndüğünde her şey unutulur. Bitti.

Ne ispiyonculuk yaparsın, ne de şirretlik.

Adamlarınıza dönüp iyi şeylere geri dönüyorsunuz, sahada karşılaştığınız formalara karşı saldıracağınız veya savunacağınız tüm yolları gözden geçiriyorsunuz.

Maç öncesi soyunma odası saçmalıklarını hep iple çekmişimdir.

Tek başıma girdiğimde çenemi sıkmamın nedeni de bu, önümde bir grup oyuncu var, birkaçı da çok geride değil,

ve dolabımın bulunduğu yere giden son köşeyi döndüğümde, bir düzine daha - tek bir tanesi bile varlığını kabul etmiyor, sanki lanet olası bir hayaletmişim gibi bana bakıyor.

İşin boktan tarafı, bunu hak ediyorum. Herkes bilir ki oyun kurucuna yumruk atarsan sonuçlarına katlanırsın. Sahada kazara ona vurursan, hak ettiğin ucuz darbeyi yersin.

Hem de futbol sahasının dışında.

Evet, resmen kritik bir oyundaki golcü gibi buzlandım, sadece daha kötüsü.

Kendi lanet takımım bana karşı. *Benim takımım* olduğundan değil.

I olabilir var vardı benim kendi Takım. I vardı a başlangıç

Kendi oyun kurucu pozisyonum vardı ve Avix U'da ikinci takımda oynamak için bu teklifi g e r i çevirdim.

Neden?

Yoksa erkekler neden aptalca, kötü düşünülmüş şeyler yaparlar? Bir kızın aşkı için.

Benden bir yıl önce mezun olan lise aşkım. Geleceğimizin nasıl olacağına dair planlar yapmıştık ve o üniversiteye gittiğinde her şey yoluna girmişti. Lise futbol sahasında yüreğimi ortaya koyarak oynadım ve karşılığını aldım.

Tekliflerim vardı.

Avix'e gelmemin, bir, başlangıç pozisyonu için mücadele etmem ve bunu hak etmeyi ummam ya da iki, benim zamanım gelene kadar sezonda birkaç devre oynamaya hazırlanmam gerektiği anlamına geldiğini biliyordum. Umurumda değildi. Sadece kız arkadaşım ile birlikte olmak istiyordum.

Kızım açıkça hamile olduğunda ve bunu mümkün kılacak olandan çok daha uzun süredir ona dokunmadığımda yaşadığım şaşkınlığı hayal edin.

Dişlerimi gıcırdatarak çantamın fermuarını açıyorum, telefonumu içine sokuyorum ama henüz kulaklıklarımı çıkarmıyorum.

Rastgele birini de atabilirdi - köşedeki dükkândaki Joe Blow onun izlediği yoldan daha iyi olurdu - ama bunun yerine, oyun süresi için karşı karşıya gelmem gereken oyun kurucunun bebek sahibi olduğu adam olduğunu söyledi.

Lanet olası Mason Johnson.

Cameron'ın en iyi arkadaşının ikiz kardeşi. O andan itibaren her şey tepetaklak oldu.

İç çekerek başımı sallıyorum.

Allana'nın bu şekilde yalan söylediğine *inanamıyorum* ama onu sorgulamak için bir nedenim yoktu. Ne de olsa, benim onu özlediğim gibi onun da beni özlediğini düşündüğüm sırada o çoktan başkasının çocuğuna hamileydi. Tüm konuşma boyunca ağladı, bana adamın bilmediğini ve muhtemelen onunla hiçbir şey yapmak istemeyeceğini söyledi. Ve aptal ben, onun adına üzuldüm.

Ona, ona ve kendime çok kızmıştım.

Hayatımın en heyecanlı anlarından biri olması gereken bu anı mahvettiği için onu suçlamak isterdim ama gerçek şu ki bu benim hatam.

Öylece çekip gitmeli, ona hak ettiğini vermeliydim - kesinlikle hiçbir şey.

Yapmadım ve sonra orada olduğunu bildiğimden daha fazlası olan bir kızla tanıştım.

Yumuşak ve nazik ama ateş ve şımarıklık dolu ve hepsini özgürce verdi.

Hayatımda sahip olduğum her şeyi kazanmak zorundaydım, Allana dahil.

Cameron farklı.

Bunu sonradan fark etmem çok kötü oldu.

Cameron'a karşı gerçek bir şeyler hissetmeye başladığımda neden Allana'nın gitmesine izin vermediğimi bilmiyorum ama vermedim. Sanırım dört yıllık ilkler ve birine olan sadakat kafanızı beklediğinizden daha fazla karıştırıyor.

Kötü bir mazeret ama elimdeki tek şey bu.

Cameron'a kanıtlamak istiyorum ki-

Düşüncelerim arkamdan gelen bir sarsıntıyla son buluyor ve kaşlarımı çatarak kulaklıklarımı çıkarıyorum, odanın gürültüsü kulaklarımı bir anlığına çınlatıyor. "Ne oluyor lan? Sakıncası var mı?"

O-lineman'dan defansif uca dönüşen Brady Lancaster, öne doğru bakıp tişörtünü kafasına geçirmeden önce kocaman omzunun üzerinden tembelce göz kırpmaktan başka bir şey yapmadan bana bir bakış atıyor.

Çünkü tabii ki Mason'ın ve onun en iyi iki arkadaşının dolapları benimkinin tam karşısında.

Başımı sallayarak giyinmeye geri dönüyorum - ve etrafımda konuşma üstüne konuşma yapılıırken görmezden geliniyorum.

Tanrım, mızımız gibi konuşuyorum.

Bu, takımda konuştuğum insanlar olmadığından değil. Sadece sayıları çok az ve soyunma odasının karşı tarafında yer alıyorlar.

Neredeyse bağcıklarımı tamamen bağlamış, ayağa fırlayıp sedye almak için sahaya çıkmaya hazırlanıyordum ki arkamdaki konuşmayı duydum.

"Kızlar çoktan geldi. Payton küçük adamı maskotla tanıştırmak ve maç sırasında uyuklayacağını umarak biraz dolaştırmak istedi." Mason arkadaşlarına "Uyanık kalıp izlemesini istiyorum." diyor.

"Dostum, o kaç yaşında, neredeyse iki mi? Beş saniye kadar izleyecek ve kaskları taktıktan sonra hangimiz olduğunuz hakkında hiçbir fikri olmayacak. Donmuş limonatacı adam onu daha çok heyecanlandırır." Brady kıkırdar. "Bu gece annesini nasıl yıpratırsan bırak çocuğu da öyle yıpratsın."

"Bunun berbat bir şey olup olmadığını bilmiyorum," diye ekliyor Chase. "Yani bebeği ailen alıyor. Benimle ve diğerleriyle birlikte mi gideceksin yoksa geride durup Cam ve şu adamı mı bekleyeceksin?"

Mason tam da benim merak ettiğim şeyi soruyor: "Sen ve Cam neden geç geliyorsunuz ki?"

"Onu yurda geri götürmeliyim. Ödemesi gereken bir borcu var ve ben de bunu nakde çevirmek için sabırsızlanıyorum." Brady kıkırdar ve diğerleri de ona katılır.

Dolabıma kaşlarımı çatarak bakıyorum ve çantamı alıp içine yerleştiriyorum.

Bu da ne demek şimdi?

"Maçtan sonra seni bekliyor mu?" Chase soruyor.

"Hayır. Benim için bir şeyler hazırlayabilmek için dost yürüyüşü ekibiyle birlikte geri dönüyor. Burada gereğinden fazla kalmak istemiyor."

Bu sözlerin benim için olduğunu bildiğimden ve ayağa kalktığım anda hepsinin nasıl sustuğunu kaçırmadığımdan irkiliyorum.

Çekip gitmeliyim. Bunu biliyorum.

İhtiyacım olan son şey, üç ilk beş oyuncum ve takım kaptanımla birlikte ortalığı daha fazla karıştırmak. Zaten bu adamlardan ikisinden darbe yedim. Üçüncüyü eklemeyi düşünmüyorum.

Nedense dönüyorum, sanki hiç umurumda değilmiş gibi umursamaz, pislik gibi bir sırtış takınıyorum ve üç sert bakışla karşılaşıyorum.

Dudaklarımı yukarı doğru kıvrıyorum. "Yani bu gece erken gelmeme gerek yok, ha?"

Brady ayağa fırlıyor, ama Chase onu yakasından yakalıyor ve Brady yumruğunu sıkarak arkadaşının onu geri çekmesine izin veriyor.

Bundan sonra söylenebilecekleri duymak istemiyorum. Beni sahaya götürecek tünele adım atarak odadan aceleyle çıkıyorum.

Şu anda bu saçmalığı düşünemem. Yakında oynanacak bir maç var ve saha kenarından çağrılma ihtimalime karşı odaklanmam gerekiyor.

Şu anda sahadaki oyunlarla ilgileneceğim ve bu gece saha dışında hangilerini kullanacağıma karar vereceğim.

Oyunu kazan, sonra kızı kazan.

Planımız bu.

Hayatım için yaptığım her planın nasıl başarısızlıkla sonuçlandığından bahsetmeyeceğiz.

Lanet olsun.

BÖLÜM BEŞ

CAMERON

'U GERİ KARIŞTIRIYORUM, 'U 'UN SON KENARINI 'UN 'UNU YUMUŞATIYORUM.

ve ayağa kalkıyorum. Düzenime bakarak dudaklarımı büzüyorum, acaba bizi yere mi yerleştirmeliydim diye düşünüyorum. Sonunda omuz silkip mutfağa doğru ilerliyorum. "Kenardan sarkıyorlarsa kollarını yanlarına koyması gerekecek."

Buzdolabını açıp içeceklerin arasında Ari'nin dünden kalan yemeklerini arıyorum ama bulamıyorum. Bana bakan tek şey birkaç şişe çikolatalı Ensure shake ve hiçbir şey yapmak istemediğim taze malzemeler. Üniversitede olmanın en iyi yanlarından biri ne? Ailem birkaç saatte bir omzuma çıkıp bugün ne yediğimi sormuyor. Bu çok tatlı ve beni önemseyen bir aileye sahibim ama bazen yemek yemeyi hatırlayamayacak kadar çok eğleniyorsam bunun bir önemi yokmuş gibi davranmak istiyorum.

Ailem ve ben bende bir sorun olabileceğini fark ettiğimizde on üç yaşındaydım ve hala ergenliğe girmemiştim. Erkekler gibi aşırı aktif değildim, bu yüzden annemin deyimiyle "geç çiçek açmamın" sebebinin bu olmadığını biliyorduk ve bir de sürekli yiyen biri olduğum ve neredeyse hiç doymadığım gerçeği vardı. En azından uzun süre.

Kahvaltıdan sonra ama öğle yemeğinden önce acıkıyordum ve akşam yemeğinden önce yatmadan önce tekrar yapmak için buzdolabını yağmalıyordum - bazen iki kez. Sadece atıştırmalıklar da değil, gerçek yiyecekler de, gerçi ben her zaman biraz atıştırma kraliçesi olmuşumdur. Çantamda ya da sırt çantamda hiçbir zaman atıştırmalık bir şeyler bulunmaz ve bu hep böyle olmuştur.

O kadar yemek yedim ve bir deri bir kemik kaldım, bazen hastalıklı bir şekilde. Yaşıtlarımın giydiklerini giymek istiyorsam kıyafetlerimin dikilmesi ya da iğnelenmesi gerekiyordu. Bu da olmazsa, yedi yaşındaki bir çocuk için tasarlanmış taytlar ve büyük boy tişörtlere benzeyen şeylerle sıkışıp kalıyordum, ancak bu, bunu yapmak için gerçek bir trend olmadan önceydi.

Brady ve Mason onları oyun alanında kovalayana kadar çocuklar pislikti ve öğretmenlerim ihmal edildiğimi ya da yetersiz beslendiğimi düşünüyordu. O yaşta sınıftaki tüm kızlardan daha uzun olmamın bir faydası olmadı.

Aşırı aktif bir tiroidim olduğu ortaya çıktı. "Şanslılardan biri" olduğumu söylüyorlar çünkü hastalığımı ilaçlarla yönetebiliyorum ve biraz daha büyüyene kadar hastalığın bana bırakacağı diğer zorlukları öğrenmedim. *Ama bu kısmı düşünmüyoruz Cameron.*

Ben hatırlamıyorum almak için hapları her gün, ama ben sert sorunlar yaşamadığımı ve artık rüzgarla uçup gitmekten endişe etmediğimi hatırlıyorum. Kendimi ağırlık çalışmaktan nefret etmemeye zorladığımı ve zayıf görünmek yerine fit görünmeme yardımcı olmak için kemiklerin üzerine kas inşa ettiğim için şimdi yardımcı oluyor, ancak idare etmek için iyi miktarda karbonhidrat gerekiyor. Hala daha az karbonhidrat tüketmek zorundayım.

Yine de haftada birkaç kez shake içmek ve arada sırada kötü yeşillikler yemek istiyorum.

Evet, şu anda bu seçeneklerden hiçbirini hissetmiyorum.

İç çekiyorum ve buzdolabında yemek artıkları için ayrılmış boş rafa özlemle bakıyorum.

Ugh! Rüya çift şu anda sağlık işleriyle uğraşmak zorunda mı? Bir kız Ari'ye yemek yapmayı öğretmesi için neler vermezdi. Belki o zaman boktan shake'ler içmek zorunda kalmazdım.

Kapıya sert bir şekilde vuruluyor ve kaşlarımı çatarak gözetleme deliğinden dışarı bakıyorum. Gözlerim tavana kayıyor ve lanet şeyi çekerek açıyorum, diğer taraftaki adama göz kırpmıyorum.

"Görünüyorsun..." Alister sırtıyor, gözleri oyun günü kıyafetimin üzerinde geziniyor. "Vay be."

Bugün eğlenceli, saçaklı bir şeye dönüştürdüğüm beyaz AU tişörtünü giyiyorum. Alt kısmını neredeyse sütyen çizgime kadar kestim, parçalar birbiriyle eşit ve yaklaşık yarım inç genişliğinde. AU yazısının dış hatları küçük elmaslarla çizildi ve göz kamaştırıcı hale getirildi, aynı zamanda yazıyla eşleşen renklerde.

Yarattığım cowgirl-esque tarzına uyması için kesik jean şortumu, altına lacivert file çoraplarımı ve kısa cowgirl botlarımı giyiyorum. Saçlarım yüksek bir midilli şeklinde ve parıltılar saçlarımı geriye doğru toplamama yardımcı oluyor ve dudaklarım Barbie'yi kıskandıracak kadar pembe.

Ne yazık ki hiçbiri onun için değildi.

Her duruma uygun giyinmeyi severim.

"Burada ne yapıyorsun, Alister?"

"Maçtan hemen sonra eve gideceğini duydum..." Sözünü kesiyor, gözlerinde garip bir bakış var, sanki bana bir şey sormak istiyor ama sorması gerektiğinden emin değil.

Ben buna ilerleme diyeceğim.

"Peki." Kolumu kaldırıp oturma odamı işaret ediyorum.

"Görünüşe göre doğru duymuşsun."

Dudakları gergin bir çizgi oluşturuyor ve öylece bakmaya devam ediyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Tamam, uğradığın için teşekkür etmek isterdim ama senden biraz geri çekilmeni istediğimi ve burada olduğunu düşünürsek, ben-"

"Biraz mı?"

Kafa karışıklığı içimde kabarcıklar oluşturuyor. "Ne?"

Alister bir adım öne çıkıyor ve ben nefesimi tutuyorum. "*Biraz* geri çekilmemi istediğini söylemiştin."

"Um..." Öyle mi dedim? "Öyle demek istemedim..." diye kestim. Alister'ın sırtışı yavaşça büyüyüp mükemmel, sevimli çocuk dişlerini gösterdiğinde yanaklarım pembeleşmeye başlıyor. Sanki iki kez diş teli taktırmış gibi. Ve aylık beyazlatma randevuları.

Ve ömür boyu spor salonu üyeliği.

Alister kıkırdıyor, o kadar yaklaşıyor ki avucu kalçama yaklaşıp kadar elinin kalktığını fark etmiyorum.

Ayak parmaklarımı botlarımın içinde kıvırıyorum, dokunuşunun ne kadar tanıdık olduğundan ve ellerinin üzerimde olduğu son zamanı hatırlatmasından nefret ediyorum.

Tesadüfe bakın ki en son seks yaptığımız gün, aynı zamanda rakibinin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak için benden hoşlanıyormuş gibi davrandığını öğrendiğim gündü.

Yüzüm aklımın nereye gittiğini gösteriyor olmalı ki Alister'ın sırtışı azalmaya başlıyor.

O sırada boşta kalan eli yanağımı avuçlamaya çalışıyor ama son anda geri çeviriyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyor ve tiksindiğim için gözyaşlarımın ıslındığını hissediyorum.

Ve beni dehşete düşüren bir şekilde, tüm ekibimizdeki en koruyucu adam ortaya çıktı.

Başımı çevirsem bile gözlerim Alister'ın omzunun üstündeki yosunlu kahverengi gözleri buluyor.

Ne gördüğünden emin değilim ama benim eğlenceli, işveli adamım kıpkırmızı kesiliyor ve yumruğu Alister'ın ensesine kilitleniyor.

Alister beni bırakırken geriliyor ve çekip kurtulmaya çalışıyor ama Brady'nin eli adamın boynundan daha geniş, parmakları

O kadar kıvrılıyor ki, boğazına baskı yapıyor.

Brady onu geriye doğru sarsıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor, sessizce ne yapmasını istediğini soruyor.

Alister söyleniyor ama söylediği hiçbir şeyi duymuyorum.

Brady'ye başımı hafifçe sallıyorum ve kenara çekilip kapıyı biraz daha açıyorum. İhtiyacı olan tek cevap bu, Alister'ı sanki beş on birlik bir futbolcu değil de bir bez bebekmiş gibi koridora fırlatıyor.

Alister'a bir an bile dikkat etmez, içeri girer ve kapıyı arkasından yavaşça kapatır.

Kilidin yumuşak tıklamasıyla tamamen değişiyor, kocaman gülümsemesi ve ışıltılı bakışları şimdi bana bakıyor. "Ken'in ıslak rüyası gibi görünüyorsun."

Benden bir kahkaha yükseliyor ve Brady'nin gülümsemesi genişliyor. Şakağıma bir öpücük konduruyor ve ayaklarını sürüyerek halının üzerine düşüyor, sırtı gürültüyle yere çarpıyor.

İşte o zaman ona gerçekten bakabiliyorum ve yüzünün her tarafına hala göz siyahı bulaşmış olduğunu ve dirseğine kadar çim bandı olduğunu fark ediyorum.

Televizyonun üstündeki saate bakıyorum ve geri dönüyorum. "Bu gece acelen mi var? Bana dokuz buçuk gibi burada olacağını söylemiştin."

"Bu, lanet olası pedlerimi bile çıkaramadan soyunma odasından rezervasyon yaptırmadan önceydi."

"Ah," diye kıkırdıyorum. "Evet, bir şeyler duymuş olabileceğini düşündüm."

"Evet, sonra çıkarken yolda kaldım ve daha da uzun sürdü."

"Dur tahmin edeyim, Lancaster Bekleyen Bayanlar mı?"

"Bu çok iyi. Hayran kulübüne liderlik etmeli, resmi bir isim önermelisin. Belki de haftada birkaç gün izin almalarını önerirsin."

Bir kahkaha attım ama hafifti.

Brady'nin gülümsemesi yavaşça düşerken bana daha yumuşak bir ifadeyle bakıyor. "İyi misin, Cammie bebeğim?"

Yarım bir sırtışıla omzunu tutup hafifçe sıkıyorum. "Ben iyiyim, dağ adamı. Git duş al, ben de bize yiyecek bir şeyler söyleyeyim."

Ayakkabılarını çıkarıp yeni bir kıyafet almak için çantasını karıştırırken başını sallıyor. "Teslimat şoförleri bir saat daha bu boktan trafiğin içinden geçemeyecek. Yemek yemek istiyorsak burada bir şeyler bulmamız ya da partiden önce bir yerlere yürümemiz gerekecek."

"İyi, iyi. Kıçını kaldır."

"Evet, hanımefendi," diye kıkırdıyor ve banyoya girip kapıyı arkasından kapatıyor.

Odama döndüğümde mumları yakıp yatağıma atlıyorum ve okul başlamadan bir hafta önce Noah'ın sezon öncesi maçına gittiğimizde Denver'da kaldığımız otelin tezgahında gördüğüm ve ücretsiz olduğuna karar verdiğim buğu spreyini düşük devirde dönen vantilatöre sıkıyorum.

Ağzıma kaçıyor ve öksürüyorum, zıplayarak geri iniyorum ve havluları tekrar yatağımın üzerinde düzeltiyorum.

Aradan beş dakikadan az bir süre geçti ve Brady üzerinde bir çift boxerla içeri süzülüp benim derme çatma masaj masamın üzerine yığıldı. "Hazır, İyi Cadı Glinda. Üzerimde sihrini göster."

Telefonumu yastığın üzerine atıyorum ve üzerine tırmanıyorum, ayakta durmaya üşendiğim için kalçalarının üzerine oturuyorum.

Hemen işe koyuluyorum, omurgası boyunca biraz ılık yağ döküyorum ve yavaşça kaslarına yediriyorum. Gergin, muhtemelen bu gece harika bir oyun oynadığı için ağrıyor, bu yüzden başlangıçta yavaş davranıyorum ama devam ettikçe biraz daha sert bastırıyorum.

Yaklaşık on dakika boyunca sadece derin ve eşit nefes alıp verdikten sonra uykuya daldığından neredeyse eminim ama sonra tatmin olmuş bir inilti çıkarıyor.

"Bunun için para almalısın," diye mırıldanıyor, yüzü yarı yarıya altındaki havluya gömülmüş. "Yani, benden değil ama..."

Kıkırdıyorum ve parmaklarımdan ucunu omurgasına bastırarak aşağı yukarı hareket ettiriyorum. "Başka bir hayatta olsam, kesinlikle bir spa açardım."

"Neden bu hayatta değil?"

Omuz silkiyorum, küçük çocuklarla vakit geçirmeme izin veren bir kariyer seçmezsem bunun benim için ne anlama gelebileceğini düşünmemeye çalışıyorum ve avuçlarımı omuzlarının altındaki boşluğa bastırıp oradaki düğümü yoğurarak çözüyorum.

Brady uzun ve yüksek sesle inliyor ve ben kendi kendime gülümsüyorum. "Yirmi dört yedi yaşında ellerinle bu kadar acımasız olamayacak kadar tatlısın, değil mi?"

"Ha!" diye alay ediyorum ve Brady gülüyor, ama parmak eklemlerimi kürek kemiğindeki gerilim hattına geçirdiğimde hemen kesiliyor, keskin tıslaması onu takip ediyor. Kahkahamı bastırarak eğildim ve kulağına fısıldadım. "Ne diyordun?"

"Sözümü geri alıyorum. Sen Glinda değilsin. Sen Malefiz'sin. Kötü, kötü kadın."

Şimdi gülüyorum, dokunuşumu hafifletiyorum ve ellerimi aşağı kaydırıyorum, biraz daha yağ topluyorum ve parmaklarım omuzlarının önünde kıvrılana kadar geri kayıyorum. Parmaklarımı çıkarıp pazularından aşağıya doğru kaydırıyorum, sonra tekrar geri getiriyorum.

"Tanrım. Hayır, *hepsini geri* alıyorum. Masajcı kadın olmaya iznin yok. Seksi anaokulu öğretmenini şeyine sadık kalın. Hiçbiriniz bu işi profesyonel olarak yapmayacaksınız. Bu boktan şey çok iyi."

"Bona ne?"

"Boner. Fide. Ereksiyona neden olmak gibi. Erkeklerin her an sertleşeceği gibi-"

"Sanırım anladım." Başımı sallayarak gülümsedim. "Dürüst olmak gerekirse, bu yaz sadece sıkıldığım için o dersi aldım. Ari çoğu zaman Noah'la kalıyordu ve siz de sezon dışı antrenmanlarınızı yapıyordunuz, Paige bana Oceanside'da kendi stüdyosunun yanındaki küçük stüdyodan bahsedince neden olmasın diye düşündüm. Aynı gün kaydımızı yaptırdık." "Yani bana Chase'e şunu söylemem gerektiğini mi söylüyorsun? Paige'in de mi sihirli elleri var?"

Ağzım açık kalıyor ve ona bir tokat atıyorum, kışından kayarak yanına geliyorum ve göz göze gelebiliyorum, boğazımdan bir kahkaha yükseliyor. "Aman Tanrım. Kahretsin, biliyordum! Onu yere sermek istiyor, değil mi?"

Brady'nin tüm vücudu kıkırdayarak titriyor ve bir kolunu kaldırıp beni yukarı çekerek yüz yüze gelmemizi sağlıyor. "Yani aldığım titreşim bu, ve genellikle birinin sikiş ölçerinin ne zaman dolu olduğunu anlayabilirim, ama demek istediğim, ona sorsaydım, muhtemelen onu kucaklamaktan çok boğmak istediğini söylerdi."

"Ve sen harika bir arkadaş olduğun için, ona bu ruh halinin en iyi sekse yol açacağını hatırlatacaksın." Kocaman gülümsedim.

Brady öksürüyor ve beni bırakıyor, ayağa kalkıp bacaklarını yataktan aşağı sallıyor. "Arkadaşlar ne içindir, değil mi?"

Neden bu kadar kaçamak konuşuyorsun?

Oturur pozisyona geçiyorum ve omzunun üzerinden bana baktığında gözleriyle buluşuyorum.

"Hadi kızım. Biraz yiyecek alalım ve tüm iyi biralar bitmeden partiye gidelim."

Gözlerimi deviriyorum ama dediğini yapıyorum. "Üniversitedeyiz, Brady. İyi bira diye bir şey yoktur."

Brady pantolonunu giyip tişörtünü başına geçirirken botlarımı tekrar giyip uzun aynada kendimi hızlıca kontrol ediyorum. Parmaklarını altın sarısı, kirli sarı saçlarında gezdiriyor ve başını hafifçe sallıyor.

"Biriyle yatmak için çabalamana gerek var mı, yoksa kızlar gökten zembille inip sikine mi konuyor?"

"Ne oluyor lan?" Brady gülüyor, ayakkabılarını giymek için eğilirken bana bakıyor.

"Seksi sporcu ile yaramaz havuz çocuğunun karışımı gibisin. Scott Eastwood'un *Suicide Squad* ve *The Longest Ride* versiyonlarının bir araya gelmesi gibi. Ama bir şekilde daha da seksi."

"Bir şekilde, ha?" Ayağa kalkıyor, bir gösteri yapıyor ellerini gövdesinde gezdirip

striptizci kalça yuvarlaması.

"Tamam, Magic Mike. Bunu dans pistine sakla." Kapıya yöneliyorum ve Brady yanımdan uzanıp kapıyı açıyor.

Dışarı çıktığımda küçük bir esneme sesi çıkarıyorum ve Brady kolunu omuzlarıma dolayarak gülüyor. "Önce yemek mi?"

"Önce yemek."

İkimiz yolun karşısındaki küçük pizzacıya gidiyoruz ve tam kapıdan girerken diğerleri arayıp onların da açlıktan öldüğünü söylüyorlar.

Kırk beş dakika sonra, en iyi arkadaşlarımızla mekanın verandasında oturuyoruz, aramızda birkaç sürahi bira ve üç boş pizza tepsisi geçiyor.

Partiye asla gidemeyiz.

Ve geçen yıl bu zamanlar Ari ve Payton gibi olduğumu ve kendime ait olduğunu düşündüğüm bir erkeğe sahip olduğumu hatırlamayı unutuyorum.

Üniversitede iki kişi için oh yapıyorum.

Umarım üçüncü yılda bu sayı üçe çıkmaz.

BÖLÜM ALTI

BRADY

KOŞU BANDI YAVAŞLIYOR BEN DEĞİŞTİRDİKÇE SERİN AŞAĞI
MODUNA GEÇİYOR,

Kulaklıklarımı kulağımdan çekip kabloların kapüşonumun kenarından sarkmasına izin veriyorum. Buraya geldiğim ilk kırk dakika boyunca spor salonu oldukça boştu ama insanlar yaklaşık yirmi dakika önce içeri girmeye başladı ve bir yirmi dakika sonra o kadar çok kişi olacak ki bazıları belirli makineler için bekliyor olacak. Her sabah kapıdan ilk giren olmayı sevmemin bir başka nedeni daha.

Bu yüzden de pek uyuyamıyorum. Küçükken, annem bayılmam için bana melatonin vermek zorunda kalırdı ve o zaman bile, bayılmadan önce karanlık tavana bakarak ve vantilatörün kaç kez döndüğünü sayarak birkaç saat geçirmem gerekirdi. O gün ne kadar erken uyandığımın ya da ne kadar koşuşturup enerji harcadığımın bir önemi yoktu, beynim bir türlü kendini kapatamıyordu.

Artık yaşlandığım için uykuya dalmak zor değil, uykuda kalmak zor. Bu yüzden sabahın dördünde zihinsel uyandırma çağrısı.

Her gün beşten önce spor salonundayım ve çoğu kişi burada olduğumu bile bilmeden gidiyorum. Komiktir, Koç bile buradaki ilk sezonumda beni birkaç ay sorguladı, ağırlık odasını ve zorunlu egzersiz planımı atlayıp atlamadığımı sordu çünkü onlara sorulduğunda, diğer koçların hiçbiri beni birkaç kereden fazla gördüğünü hatırlayamadı.

Onlara sabahın beş buçuğunda terden sıırılsıklam olmuş uygunsuz fotoğraflarımı mutlulukla çekmeye başladım ve sahada iyi bir dayak yedikten sonra sormayı bıraktılar.

Bunu düşünüp gülüyorum, tekrar bu boka kalkmam gerektiğine karar veriyorum ve benim gibi terli, seksi bir orospu çocuğunun sabah gözlerini ilk açtığı kişi olmasını kimin takdir edeceğini merak ediyorum.

Nedense aklıma ilk Cameron geliyor. Muhtemelen egom için iyi olduğu içindir, bununla ilgili bir sorunum olduğundan değil. Ne olduğumu ve ne olmadığımı biliyorum. Ve çirkin, formsuz ya da gözleri zorlayan biri değilim.

Bu düşünceyle tişörtümü başımdan ç e k i p enseme örtüyorum, babamın ona verdiği ilk künne göğüs kaslarımın arasında asılı duruyor. Kamera ekranını yukarı kaldırıp hafifçe dönüyorum, böylece fotoğrafta başka bir vücut olmuyor ve esniyorum, kaslarım terden o kadar kaygan ki, masajdan sonra sırtımın yaptığı gibi görünüyor - kaygan ve sürüşe hazır. Etiketlerimi dişlerimin arasına sıkıştırıyorum, bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve fotoğrafı çekiyorum.

Soldan birkaç adam gülüyor ve ben sadece ekranıma gülümsüyorum.

Gördüğüm en mükemmel susuzluk tuzağı. Sırılarak, cebime geri koymadan önce tek kelime etmeden Cameron'a gönderiyorum.

Geçen gece söyledikleri doğruymuş.

Kızlar bazen kelimenin tam anlamıyla sikimin üzerine düşme eğilimindedir. Kaç üniversiteli kızın kucağımın boş olduğuna karar verdiğini ve bir partinin ortasında tam o anda üzerime atladığını size anlatamam. Bundan nefret etmiyorum ama *Avix Inquirer*'ın sosyal medya sayfasındaki o lanet gönderiden sonra artık biraz daha agresif davranıyorlar. Payton'ın bir maçtan sonra saha kenarında terli ve galibiyetten sonra aptal gibi sırtırken çektiği bir fotoğraftı. Lancaster'a inmekle ilgili bir şeyler yazıyor ve Noah'ya atıfta bulunuyordu - temelde Ari ve Noah'nın ilişkisini kullanmanın ve profesyonel olduğumu varsayarsak zirveye k a d a r yanımda götüreceğim kızın kim olacağıyla dalga geçmenin sinsi bir yolu.

Tekrar söylüyorum, ilgiden nefret etmiyorum.

Doğuştan flörtçüyüm ve başkalarının iyi vakit geçirmesinin bir parçası olmayı seviyorum. Çoğu kişi bana parti çocuğu, iyi vakit geçiren adam der ve gerçekçi olalım, ben bunların her ikisiyim. Duyduğuma göre, benim kadrom Casanova'nınkinden daha uzunmuş.

Keşke bilselerdi.

Sırıtiyorum, yanımdan geçen Xavier'e başımla selam veriyorum ve soyunma odasına giriyorum. Tam çantamı raftan indiriyordum ki karşımdaki sik kafalı içeri daldı, yüzü her zamanki solgun halinden daha solgundu.

"N'aber dostum," diye mırıldanıyor, çantasından ayakkabılarını çıkarırken.

"Görünüşe bakılırsa kanında alkol seviyesi var." Çantamı omzuma atarken ona doğru bakıyorum ve sekize kadar dersim olmadığı için yurttan düş almaya karar veriyorum. "Görünüşe göre saunada birkaç saat geçersen iyi olur." Yanından geçip gideceğim ama göz göze gelince duraksıyorum. "Bunun sana bir faydası olmaz. Karma asla yanlış yapmaz."

Alister ters ters bakıyor ve ben de önümdeki kapıya kaşlarımı çatarak geçerken omzuna çarpıyorum.

Takım arkadaşlarıma eşeklik etmekten nefret ediyorum - takım dinamiğini bozuyor - ama adama iyi davranmak için içimde bir şey bulamıyorum. Şimdi olmaz.

Arkadaşlarımla yattı ve benim kitabıma göre bu benimle yattığı anlamına geliyor.

Eski kız arkadaşı yalanını daha da ileri götürseydi, Mason ve Payton'ın arasını bozabilirdi ve bu da en iyi arkadaşımı kırardı. Kız arkadaşı, onunla ve oğluyla - hayır, oğullarıyla - kurduğu aile artık onun tüm dünyası ve Alister bir erkeğin yapması gerektiği gibi üzerine gitmek yerine her konuda bir çocuk gibi davranarak bunu tehdit etti. İşin içinde bir çocuk varsa dalga geçemezsin. Üstüne üstlük bir de bizim iyi kalpli Cameron'ı kullanarak ona ulaşmaya çalıştı.

Kızın sert olduğunu biliyorum. Boş günlerinde biz erkekleri sürekli diken üstünde tutan ele avuca sığmaz bir kadın ama yıllardır bir kreş açmayı ya da bir anaokulu programı yürütmeyi hayal ediyordu ve ne olduğunu söylemese de -en azından biz erkeklerin önünde- lise son sınıfta hedeflerine ulaşma kararlılığını daha da ileri götüren bir şey oldu. Kafasını karıştırarak ve odaklanmasını değiştirerek bunu tehdit etti. O dönem neredeyse finallerden kalıyordu.

Kız tekerlekler üzerinde cehennem olabilir, ama aynı zamanda gün batımı kadar yumuşaktır. Kahretsin, Super Bowl'daki araba reklamlarında ağlıyor.

O sik kafalı onu ağlattı, görmemize izin vermese de bunun doğru olduğunu biliyorum. O şerefsiz ondan uzak durmasını söyledim ve duyduğum kadarıyla sonunda ipucunu almış. Bunun için şükürler olsun, çünkü bunu yapmaktan ne kadar zevk alsam da, kışını tekmelemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Bir alay beni terk ediyor ve çift kapıyı itip sabahın erken güneşine çıkarken gülümsüyorum.

Bu lanet olası bir yalan.

Alister Howl'un kışını tekmelemekten büyük keyif alırdım.

Ve sadece bu düşüncenin bile beni neden tatmin ettiğini düşünmeyeceğiz.

Ne derler, cehalet mutluluktur mu? Eminim hiç tahmin etmediğiniz bir gerçeğe gafil avlanacağınız güne kadar öyledir, çünkü bir kez gerçeği öğrendiğinizde artık geri dönüş yoktur.

Unutmak ya da bırakmak yok.

Ondan sonrası sadece gerçek... ve kendinize söylemek zorunda kaldığınız yalanlar.

YEDİNCİ BÖLÜM

CAMERON

"BU EN İYİ ERKEK OYUNCAĞI DEĞİL Mİ?"

Brady dönüyor, sırtışı geniş ve şeytani. "Sanırım bu sabah fotoğrafımı çektin, Uyuyan Güzel?"

"Ben daha çok Merida olduğumu düşünmek istiyorum, biraz vahşi, biraz dışarıda, söyleneni yapmaktan nefret ediyor. Peki sen ne yapmaya çalışıyordun, sabahın köründe bir kızın klitorisini titretmeye mi?"

Biri kahkaha atıyor ve Brady bir ayağını sağa kaydırıp takımdan başka bir adamın, sanırım adı Fernando'ydu, orada durduğunu gördüğünde yana doğru eğiliyorum.

Yüzümün alev almaya başladığını hissediyorum ve dudaklarımı büzüyorum. "Peki... tamam, yani bu senin hatan." Brady'ye ters ters baktım.

Sırtışı büyüyor ve elini kalbinin üzerine koyuyor. "Benim hatam mı? Lütfen söyleyin prenses."

"Öylece... orada durup insanları koca gövdeli kalkanının arkasına saklayamazsın. Onu göremezsem, ne zaman sansürleyeceğimi ve şakalarımı kendime saklayacağımı bilemem."

"Ben asla diyorum." Adam elini kaldırdı ve ben de ona kaşlarımı çattım.

"Ah, hadi ama," diye dalga geçiyor Brady. "Bu kadar... kalın ve uzun olmam benim suçum değil." Bir kahkahayla savaşıır.

Arkadaşı da aynısını yapamaz.

Gözlerimi ona diktim. "Ne var biliyor musun? Pekâlâ. Böyle laflar etmeye devam edersen blöfünü görme ihtiyacı hissedeceğim. Bir dahaki sefere sınıfta ipli pantolon giyerken iki kez düşünsen iyi olur, Brady Lancaster. Pantolonunu ne zaman ayak bileklerinde bulacağını asla bilemezsin."

Sırıtsı şimdi tam bir gülümsemeye dönüştü. "Hey, öldürmek için içeri girdiğinde etrafta bir sürü insan olduğundan emin ol, tamam mı? Sokak kredisi ve hepsi."

Kaşlarımı kaldırarak mırıldanıyorum. "Dışarının soğuk olduğundan emin olacağım."

Ağzı dehşetle açılıyor ve ben gülüyorum, sırf bunu yapmak için omzumu koluna çarpıyorum ve onsuz kafeye giriyorum.

Kendi proteinli kekini sipariş edebilir.

Barista adımı söylediğinde yaklaşık beş dakikadır sıradayım ve benimle aynı adı paylaşan kişiyi görmek için baktığımda Brady'nin yanımdan geçerken bana gülümsediğini görüyorum. Bir eliyle benim siparişime benzeyen bir içecek alıyor, diğer eliyle de ağzına dev bir çikolatalı kek götürüyor.

Gözleri benimkilerde, iğrenç bir şekilde ısıırıyor ve ben alay ediyorum, sırayı yırtıp içkimi elinden kapıyorum. Ağzındaki lokmanın etrafında kahkahalar atıyor, şakağımı öpüyor ve geride sıcak çikolata kaldığında içim cız ediyor.

"Seni küçük bok kafalı!" Onu iterek gülüyorum. "Ve bana sipariş verdiğini söyleyebilirdin... ben içeri girmeden ve sebepsiz yere sırada beklemeden önce."

"Meh, bu işin eğlencesini kaçırıyor."

"Peki, affedildin ve teşekkür ederim. Parayı daha sonra Apple Pay ile ödeyeceğim."

"Hemen geri gönderirim."

Doğru.

Bir dahaki sefere fırsat bulduğumda bizi bağlayacağımdan emin olabilirsin. "Bugünkü ilk sınav için hazır mısınız?" diye soruyor.

"Olabildiğim kadar hazırım." Ona gülümseyerek başımı sallıyorum. "Geçen hafta benimle çalıştığın için tekrar teşekkürler."

"Her zaman. Hadi bakalım. Kazanmamız gereken A'lar var." "Kıç tekmelemeyi daha çok severim."

Brady kıkırdıyor ve binaya giriyoruz, yılın ilk sınavını kaltağımız yapmaya hazırız.

"Tanrım, bu kadın tam bir sürtük." Kapıyı iterek açıyorum, güneşe doğru tepiniyorum ve başımı arkaya yatırıyorum. Belki de aniden bir vampire dönüştüm ve bu beni küle çevirecek, böylece bir daha o lanet sınıfa geri dönmek zorunda kalmayacağım.

Kaşlarım çatıldı.

Şansıma, vampir olup güneşin altında parlayacağım.

Brady kıkırdıyor ve yanımdan geçip gittiğini duyduğumda gözlerimi açıp onun yanına düşüyorum. "Sınav sırasında telefonun çaldı," diyor.

"Olur böyle şeyler."

Omuz silkiyorum. "Üç kez."

"Benim hatam değil. Kendim mesaj atmadım."

Kaşlarını kaldırarak bana doğru baktı. "Ona kapattığını söyledikten sonra."

Kollarımı kavuşturarak homurdanıyorum. "Sen kimin tarafındasın ki?"

Sadece daha sert gülüyor ve ekranındaki saate bakıyor. "Hadi, çıkarken seninle çocuk gelişim merkezine kadar yürüyeceğim."

"Bugünkü derslerini bitirdiğine inanamıyorum."

"Gerçek bir insan gibi işlev görebildiğinizde ve erken saatlerde ders alabildiğinizde böyle olur."

"Kulağa sıkıcı geliyor."

Başını sallıyor, dudakları yukarı kalkık. "Peki sana kim mesaj atıyordu?"

Gözlerim ona doğru kayıyor ve ağzımı kenara kısıtırıp bir kez daha öne bakıyorum. Durduğunu fark edene kadar birkaç adım yürüdüm ve arkamı dönemeyecek kadar korkak olduğum için omzumun üzerinden baktım.

"Cameron," diyor.

Gülümsüyorum, geniş ve sahte. Adam yalanlara dayanamıyor, onu etkilemeyen küçük yalanlara bile ve bunun ne olduğunu bilmiyorum ama onda denememe bile izin vermeyen bir şey var.

Biz büyürken çocuklar hangi partiye gireceklerini hep böyle bilirlerdi; ne ben ne de Ari adama yalan söyleyebilirdik. Ve denesek bile, girişimimizin ortasında içimizi görürdü ve origami gibi katlanırdık.

"O pislik cidden seni hâlâ rahatsız ediyor mu?" Tekrar yürümeye başlıyor ve ben de kolumu onun koluna dolayarak onu yol boyunca sürüklüyorum.

"Sorun değil."

"Bu iyi değil. Ona seni yalnız bırakmasını söyledin. İstedğin şeyi yapmamaya karar verdiğinde seni yalnız bırakmasını söyledik." Brady başını sallıyor, gözlerini önündeki boşluğa dikeyyor.

"Brady." Onu biraz sallıyorum. "Bununla nasıl başa çıkacağını düşünmeyi bırak."

Sırıttıyor. "Ama aralarından seçim yapabileceğiniz o kadar çok iyi var ki."

Buna gülüyorum ama onu öğrenci girişinden birkaç adım ötede durduruyorum. "Gerçekten. Birinci sezonda Chase draması yüzünden her şey berbat. İkinci sezonda Payton yokken Mason yürüyen bir zombiydi. Bu bizim üçüncü yılımız, sizin üçüncü sezonunuz üniversite futbol

alan. Sizlerin benimle ilgili konularda stres yapmanızı istemiyorum."

"Bebeğim, beni burada seninle uğraşmak zorunda bırakma." Ters ters bakıyor.

Kıkırdıyorum. "Demek istediğim, benim için alfa yapmana gerek yok. Hiçbirinizin yok. Gözlerim kapalı bir flörtün üstesinden gelebilirim."

Brady başını eğiyor, gözleri o ölçme tarzıyla kısılıyor ve ben ne dediğimi anlıyorum. "Bir dakika. Hala deniyor olması hoşuna gidiyor mu?"

Dudağımı ısıyorum ve derin bir nefes alarak başka tarafa bakıyorum. "Um..." *Öyle mi?*

"Hey!" diye bağırdı ve ikimiz de sola baktığımızda birkaç adam gördük.

Binanın kenarında çantalarını omuzlarına asmış bekleyen ekipten.

"Lanet olsun. Bazı arkadaşlara öğleden sonraki seansta yerimi alacağımı söylediğimi unutmuşum."

"Gününüze rastgele üçüncü bir egzersiz eklemeye devam ederseniz, Hulk statüsüne ulaşırsınız."

Bir pozdan diğerine geçerek kaslarını esnetme gösterisi yapıyor.

"Evet, Evet." I rulo benim gözler ile a
Sırtarak. "Kocaman olmuşsun. Mükemmel. Yüzde sıfır vücut yağı."

Brady dilini dişlerinin arasına sokup göz kırpmıyor ve omzunu ittiğimde gülererek koşmaya başlıyor.

I Kafa içeride aracılığıyla ve çalışan ve öğrenci girişi, tezgahın arkasındaki Büyükanne Grace'e gülümseyerek.

"Günaydın." Sol köşedeki dolaplara doğru ilerliyorum.

Grace Nine sırtarak başını sallar. "Tatlım, saat on bir buçuk."

"Ve bana kalsa muhtemelen hâlâ yatakta olurdum." Sırıtiyorum, hızlıca eşyalarımı yerleştiriyorum ve arka tezgâha doğru yürürken saçlarımı bağlıyorum. "Bu sabah kaç tane var?"

"Öğleden sonra ve şu anda on iki, ancak önümüzdeki bir saat içinde üç alma ve ondan biraz sonra beş bırakma işlemimiz var."

Mutlu bir şekilde iç çekiyorum, ellerimi yıkıyorum ve popomla sallanan kapıyı dürtüyorum. "İçeri girsem iyi olacak. Üç saat sonra görüşürüz!"

Büyükanne Grace bana bakmadan el sallıyor ve ben de ana bakım odasına geçerken gülümsüyorum. Umarım bundan elli yıl sonra hâlâ gülümsüyor ve nazik gözlerle bakıyor olurum.

"Hey, Junie!" Onu gördüğümde sesleniyorum. "Merhaba, bela."

"Sorun mu? Ben mi?" En sevdiğim küçük adamı fark ederek alay ediyorum - bunu yüksek sesle söyleyebileceğimden değil, bir sır olduğundan değil. Deaton arkasını dönmeye fırsat bulamadan onu havaya kaldırıyorum ve biraz kıpırdatıyorum. "Asla, ha, Küçük D?" Tombul yanaklarını öpüyorum, onu kollarımın arasında çeviriyorum ve o da ellerini boynuma dolayarak sıkıyor.

"Calmy!" diye ciyaklıyor küçük bebek sesiyle, Cammie demeye çalışması gelmiş geçmiş en şirin şey. Bu takma ad çok sevimli ve diğerleri de bu yüzden giderek daha fazla kullanmaya başladı. "Topum var!" Elindeki küçük futbol topunu kaldırıp usulca göğsüme vuruyor.

"Evet, biliyorsun!" Işıldıyorum, onu durduğu yere geri koymadan önce yanaklarından bir kez daha öpüyorum. Yanımıza gelen Junie'ye bakıyorum, bu dönem aramıza yeni katılan bir yaşındaki küçük Bella'ya çılgın bebek suratları yapıyor.

"Bakın kim erken gelmiş."

Parmaklarımı oynatıyorum ve Bella uzanıp ellerime yaslanıyor. Onu Junie'nin elinden alıyorum, patronum ve profesörüm için sözlerimi söylerken onu usulca zıplatıyorum, "Başlamak için benden istediğin özel bir şey var mı?"

"İstersen sen burayı devral, ellerini yıkamalarına yardım et, ben de yemek masasını hazırlayayım. Ashley ve Melanie bebeklerle birlikte, yani diğerleri gelene kadar bu beş kişiyle sadece sen ve ben ilgileneceğiz. Bu arada, çok yakında burada yeni kızlarımız başlayacak. Sadece evraklarını bekliyoruz.

imzalanması ve müdürün ofisinden gönderilmesi gerekiyor. Sen ve Ash benim tek c sınıf ğrencilerimsiniz, bu yüzden sırayla size göz kulak olacaklar."

"Kulağā hoş geliyor. Herhangi bir saati ya da başka bir şeyi değıştirmem gerekirse bana haber verin."

"Evet." Beni el sallayarak gönderiyor ve ben de küçük yıkama istasyonuna gidip bir havlu atıyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve Bella'yı kucağıma oturtuyorum.

"Bebeğı yıkama zamanı, yıka, yıka bebeğı..." Ilık suyu açtığında şarkı söylemeye başıyorum ve tabii ki ilk koşan Deaton oluyor, iki küçük arkadaşı da hemen peşinde.

Tüm küçüklerle oynamak saatlerin bir anda geçmesini sağıyor. Ne olduğunu anlamadan Payton gelip üç saatlik süreyi biraz aştığını haber veriyor.

Deaton'ın eli benim elimde, teslim alma alanına girdiğimde bana gülümsüyor. Eğiliyor, kamera çantası onu daha da ağırlaştırıyor ve kendini göğsüne atmakta tereddüt etmeyen küçük oğlu için kolunu açıyor. Hafifçe gülerek yüzünü onun boynuna gömüyor.

"Eve gitme vakti mi?" Onun yanaklarını okşar.

"Evet, eve gitme zamanı." Onun yanağını öpüyor ve bana dönüyor. "Geliyor musun?"

"Devam edin. Yine de çıkış yapmam ve eşyalarımı almam gerekiyor." "K. Mason önümüzdeki birkaç gün onu alacak, ama

Arada sizinle konuşacağımdan eminim."

"Kulağā hoş geliyor." Deaton'a el sallıyorum ama o çoktan annesini kapıdan dışarı sürüklüyor.

Gülümseyerek herkesle vedalaşıp eşyalarımı kaptığım gibi arka kapıdan hızla çıkıyorum.

Çantamdan telefonumu çıkarıp Ari'ye mesaj atıyorum ama daha Gönder'e basamadan bir gümbürtüyle duvara çarpıyorum. Sağılam eller pazularımın etrafını sarıyor ve bir çift yeşil göze bakıyorum. "Alister."

"Selam, Cam."

Bir an öylece ona bakıyorum, dikkatim sinir bozucu derecede muhteşem bir sırtışa dönüşen ağzına kayıyor. O ağzı itiraf etmek istemediğim kadar çok kez öptüm. O dudakların ne kadar dolgun ve yumuşak olduğunu çok iyi biliyorum. Ne kadar yetenekli.

Tenimde nasıl hissettiriyor-

Lanet olsun.

Hayır. Hayır!

I çek Uzakta, yanıp sönüyor için temiz ne olursa olsun ve Cehennem

Beni çoktan ağına düşürmüş bir örümcek gibi gülümsemesini sağlamak için yüzümü bir ifade kapladı.

"Örümceklerden nefret ederim." "Ne?" Sırıttıyor.

Tekrar göz kırpyorum, boğazımı temizliyorum. "Ne?"

Alister k ı k ı r d ı y o r ve ben yürümeye başladığımda o da yanıma geliyor.

"Biliyorsun, takip etmek suçtur."

"Suç olan şey, önce seninle konuşmadan yatağa gitmektir."

Çırpınma, ey zayıf ve muhtaç kalbim.

"Evet, öyle. Bütün gün ve bütün gece konuşabiliriz."

Duraklıyorum, gülümsemesinin yayılışını izlemek için ona doğru bakıyorum ve gülümsemesinin düşüşüne tanık olabilmek için gözümü kaçırmıyorum. "Biliyor musun, eğer Brian O'Conner rolünü oynayıp beni bu senaryoda Mia Toretto yapmasaydın. Bilirsin, gizli gündemi olan adam, hiçbir şeyden haberi olmayan kızı beceriyor."

Ve işte o gülümseme gidiyor, yerini dudaklarının keskin bir kıştırması alıyor.

Alister uzanıyor, nazikçe elimi tutuyor ve beni durdurmaya çalışıyor. "Cammie," diye fısıldıyor, alçak ve trajik bir sesle.

Hain gözyaşları gözlerimi yakıyor ve kendimi nazikçe çekerek kurtarıyorum. "Bana böyle hitap edemezsin. O lakap sadece arkadaşlara takılır ve biz arkadaş değiliz."

"Arkadaş olmak istemiyorum Cameron. Daha fazlası olmak istiyorum."

"Geçen yıl hiçbir şey öğrenmedin mi?" O bana tekrar uzanmaya çalışmadan önce sırt çantamın askılarını kavırıyorum ve

birkaç geri adım atmak. "Her zaman istediğimizi elde edemeyiz." Alister bana bakıyor ve kararlılığının zerre kadar azalmadığı belli olduğu için ekliyorum: "İstediğimizi elde etseydik, burada dikiliyor olmazdın. *Buraya birlikte olmak için geldiğin* kızla el ele tutuşmuş bir şekilde kampüsün diğer ucuna atlıyor olurdun."

Ağzını açıp kapatıyor ve sonunda "Hiç adil değil bebeğim" diyor.

"Ben senin bebeğin değilim." "Olmanı istiyorum."

"Tanrım!" Başımı sallıyorum, yanaklarım nedense ısınıyor. "Beni dinliyor musun sen?!"

Alister gülümsüyor ve ben onun yüzüne bir tokat atmak istiyorum. "Öyleyim ama söylediklerin hoşuma gitmiyor, o yüzden görmezden gelmeyi tercih ediyorum."

"Sen... Ugh!" Homurdanıyorum, dönüyorum ve uzaklaşıyorum. "Benden uzak dur, Alister!"

"Bu benim için zor olacak Cameron!"

"Hayat zor. Bir kask al!" Ona bir kez daha ters ters bakmak için dönerek bağıríyorum. "Bekle, bir tane var... Gerçi onu kullanacak değilsin ya!"

Kendi sözlerimden irkiliyorum, bu sefer o kadar hızlı uzaklaşıyorum ki buna koşmak denebilir.

Kahretsin, bu belden aşağı bir vuruştı, ama demek istediğim, başka biriyle yakınlaşmak için hoşlanıyormuş gibi yaptığı bir kızı becermek de öyleydi. Birkaç kez, ekleyebilirim. Ve iyi.

Lanet olsun. Hayır. Kes şunu!

Yol boyunca sözde duygulara kapılıp kendi planını kendi üzerine yıkması önemli değil. Şimdi üzgün olmasının hiçbir anlamı yok. Boktan insanlar bile arada sırada pişmanlık duyar ve ben bir dahaki sefere kalbinden daha sert bir darbe almak için bir adama geçit veren aptal kız olmayı reddediyorum.

Onu affetmeyeceğim.

Onu affedemem.

Bir iniltiyle ellerimi yüzümden aşağı indiriyorum.
Lanet olsun, neden onu affetmek istiyorum ki?

BÖLÜM SEKİZİNCİ

CAMERON

BİR CIYAKLAMAYLA, PLASTİK ÇATALLARLA DOLU ZIPLOC'U GERİ FIRLATTIM. ve ailem görünür görünmez avluya fırladım.

Babam kocaman gülümsüyor, kollarını çoktan açmış, ben de zıplıyorum, beni yakalamasına ve her zaman yaptığı gibi döndürmesine izin veriyorum.

Kıkırdayarak beni tekrar ayağa kaldırıyor ve ben de hemen kollarımı annemin boynuna dolayıp, babama dönmeden önce ona sarılıyorum.

Gülümsüyor, bıyıkları yüzümü tırmalıyor. "Ben de artık bana ve annene ihtiyacın olmadığını sanıyordum."

"Pshh. Evet, doğru." İkisine gülümseyerek geri çekiliyorum. "Okul harcımı başka kim ödeyecek?"

Babam yüksek sesle gülerek kolunu anneme doladı ve ben onları salona doğru götürmeye başlarken onu daha da yaklaştırdı.

Dörtlü.

Kolumu babamın boştaki koluna dolayarak ikisine gülümsüyorum. "Zeus nasıl?"

"Bıyıklarının etrafı grileşiyor ama hâlâ annen arka güvertede dinlenmeye çalışırken ona hediye olarak fare getiriyor." Annem yüzünü buruşturduğunda babam s ı r ı t ı y o r .

"Suratını öyle yapma, canım annem. Mezun olduktan sonra onu götürdüğümde bebek gibi ağlayacaksın."

Annemle babamın ayakları titreyene ve dönüp bana bakana kadar ne dediğimi anlamıyorum. Kahretsin.

Annemin yüz hatları yumuşuyor ve elimi tutmak için uzanıyor. "Yani karar verdin mi? Mezuniyetten hemen sonra taşınacak mısın?"

"Yani..." Bir çıkış yolu arıyorum. Taşınmak *tam olarak* düşündüğüm şey değildi ama henüz bu konuya girmek istemiyorum. "Bak, bu yarın olacak bir şey değil. Daha Eylül ayındayız ve bundan sonra bir yılım daha var ve-"

"Balkabağım, her şey yolunda." Babam güven verici bir şekilde gülümsemeye çalışıyor ama sadece biraz üzgün görünüyor. "İki ayak boyunda olduğun günden beri domuzların ve tavukların mavi balina büyüklüğünde bir kalbi olan bir kıza yetmeyeceğini biliyorduk."

Kaşlarım anında çatıldı. "Çiftliği seviyorum."

"Biliyorum ama kasabadaki eve taşınmamızın bir nedeni vardı. Sen insanlardan hoşlanan birisin Cameron ve bunu uzun zamandır biliyoruz." Duraksıyor ve anneme bakıyor. "Aslında annenle evi satıp arazideki eve geri taşınmayı konuşuyorduk."

Yüzüm düşüyor, gözlerim anında bahçenin karşısındaki en iyi arkadaşlarımı buluyor. "Evi mi satıyorsunuz?" Çiftlik arazisine mi taşıyorlar?

"Bu kadar üzgün görünme. İkimiz de biliyoruz ki sen eve gelmiyorsan, Ari de gelmeyecek. Kahretsin, eğer herhangi biri

Oceanside'daki sahil evini paylaştığınıza göre siz de paylaşıyorsunuz."

Çocukluğumun geçtiği eve, en yakın arkadaşımın bir adım ötedeki evine geri dönemeyeceğim düşüncesi içimi hüzünle dolduruyor ama anlıyorum ve mantıklı geliyor. Anneme ve babama dönüp bakıyorum. "Biliyor musun?" -başımı eğiyorum- "Bunun olacağını tahmin etmeliydim."

Babam gülümsüyor, kolunu bana doluyor ve bizi Ari'nin kağıt ürünlerinden oluşan çantamızı açmayı bitirdiği yere götürüyor, onları başkalarının da katkıda bulunduğu eşyalarla dolu piknik masalarının üzerine yayıyor.

"Merhaba çocuklar!" Ari annemle babamı kucaklıyor ve onlara Brady'ninkilerin yanına yerleşmiş olan Deaton'ın ilgi odağı olduğu yönü işaret ediyor.

"Dostum, herkese istediği her şeyi yaptırabilen bir bebek olmak." Dramatik bir şekilde iç geçiriyorum ve Ari kıkırdıyor, kalçamı kontrol ediyor. "Sevgilin burada değil diye mi üzülüyorsun?"

Gülümsemesi biraz hüzünlü bir hal alıyor ve avluya doğru bakıyor, bakışları her zamanki gibi çok sayıdaki ızgaradan birine bakan kardeşine takılıyor, Payton da onun yanında. "Geçen yıl zordu ama Mason, ben ve Payton'la olan biten her şey dikkatimi dağıttı. Bu yıl ise..." Dudaklarını bir tarafa sıkıştırıyor. "Demek istediğim, sömestrde sadece birkaç haftamız var ve ben sadece-"

"Yemin ederim, eğer ruhunun yarısını kaybettiğini ya da bunun gibi süper Hallmark bir şey söylersen, gerçekten kusabilirim ve giydiğim takozlar bunun için fazla sevimli."

Ari'nin yüzündeki özlem ifadesi eriyor ve o da sırıtıyor, ikimiz de yumuşak bir şekilde gülümsüyoruz, hiçbir şey söylemeye gerek yok. Ne demek istediğini bildiğimi biliyor, eğer durum gerektirseydi kalbini söküp ona vereceğin birinden ayrı olmanın nasıl bir his olduğunu anlayamasam bile.

İç geçiriyor ama bu kasvetli bir ses değil ve kollarını bana doluyor. "Teşekkürler, Cam."

"Hoş geldin kardeşim. Dikkat dağıtma sanatında iyi değilsem neyde iyiyim? Şimdi Deaton onları Funyun'larla doldurmadan önce gidip kiracıları kurtaralım."

Gülüyor ve biz de ebeveynlerimizin sandalyelerinin arasındaki çimenlere uzanarak okuldan, işlerinden ve ortaya çıkan diğer tüm rastgele konulardan sohbet ediyoruz.

Yaklaşık yarım saat sonra Chase ailesini havaalanından almaktan döner.

"Chase, tatlım, seni görmek çok güzel!" Ari'nin annesi ayağa fırlıyor, hepimizi çağırdığı gibi "ikinci çocuklarını" her zaman ilk kucağına alan o oluyor. Ona bize sarıldığından biraz daha uzun süre sarılıyor ve bunun nedeninin onun buna ihtiyacı olduğunu hissetmesi olduğunu biliyorum.

Brady'nin kendi annesinden çok ona benzediğiyle ilgili şakalar yapmayı seviyoruz.

Ari'ye gizlice bir göz atıyorum ve o da bakışlarımı karşılıyor, omuz silkmesi sadece benim için fark edilebilir.

Acaba birinci sınıfta Ari ve Noah arasında yaşananlardan sonra Chase'e karşı hâlâ bir şeyler hissettiği için mi?

Ari'nin annesi bir şeyler fısıldıyor ve Ari başını sallayarak yumuşak bir gülümsemeyle geri çekiliyor.

Chase herkese merhaba diyerek etrafta dolaşıyor.

Etrafıma bakınıp ailesini arıyorum ama karşımdaki çimenlerin üzerinde oturduğu yerden zıplayan Brady oluyor. "Park alanından buraya kadar aileni mi kaybettin?" Bebek Deaton'ı kaldırıyor ve kocaman omuzlarına koyuyor.

Chase'in kıkırdaması gergin ve binalara doğru başını sallıyor. "Hayır, tuvaletlerde durakladılar. Bir dakika içinde burada olurlar. Ben Mase'in mola vermeye hazır olup olmadığına bakacağım."

"Biz de geleceğiz," diye teklif ediyor Brady ve babası ayağa kalkıyor, böylece yan yana duruyorlar.

Aralarındaki fark çok keskin ve beni her zaman gülümsetiyor.

Brady bir ağır sıklet şampiyonu gibi geniş ve omuzları geniş, kalın ve güçlü bir bele doğru daralan bir yapıya sahipken, babası ondan yaklaşık beş santim daha kısa duruyor ve daha çok bir koşucunun yapısına sahip. Zayıftır ve yaşına göre oldukça fit olmasına rağmen, oğluyla yan yana durduğunda gömlek ve kot pantolonunun içinde sıska görünür. Kendisi kusursuz bir duruşa sahip bir asker, oğlu ise o sıcak, tembel adam kamburunda yüksek lisans yapmış. Ben'i hiç kambur görmedim.

Benim gibi Brady de saç ve göz rengini annesinden almış, ancak ben babam gibi uzun boyluyum. Genetik büyüleyici bir şey ve bu düşünce gözlerimi Brady'nin omuzlarındaki siyah saçlı erkek bebeğe çeviriyor.

Gözleri annesine benziyor ama saçları biyolojik babasının rengine.

Ya çocuğumun neye benzeyeceğini görme şansım hiç olmazsa?

"Brady Lancaster," diye bağıyor Ari'nin annesi ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Torunuma karşı dikkatli ol."

"Evet, Dev Jack, dikkatli ol." Sırıyorum. "Küçük bacakları o devasa kasların etrafında zor kıvrılıyor."

"Sana dev göstereceğim!" diye bağıır.

"Brady!" diye bütün anneler aynı anda bağıyor ve hepimizi güldürüyor.

Annesi iç geçiriyor, başını sallıyor ama dudaklarında bir gülümseme var. Dikkati tekrar bu tarafa döndüğünde, gözleri omzumun üzerinden fırlıyor. İki saniye sonra, benim Ari'ye yaptığım gibi anneme dirsek atıyor.

İkisi de bana bakıyor, annemin sinsî gülümsemesi beni endişelendiriyor.

"Ne?"

Bir omzunu kaldırıp sandalyesine geri oturuyor.

"Anne!"

"Bilmek istiyorsan bakman gerekecek, ama şunu söyleyebilirim ki tatlı masası oldukça... iştah açıcı görünüyor."

Şimdi ikiliye ters ters bakıyorum ve onlar da içkilerini dudaklarına götürerek daha sert gülüyorlar.

Ari üçümüzün arasına bakıyor, ne olduğunu anlamaya çalışırken o da omzumun üzerinden bir şey fark ediyor. İç çekti ve ben de sesle gerildim.

"Bu o, değil mi?" Mırıldanıyorum ama annelerimizin yarasa kulakları var ve eğiliyorlar.

"O mu?"

"O kim?"

"Biriyle mi görüşüyorsun?"

Tüm meraklı annelerimiz gözleri parlayarak aynı anda sorular soruyor.

Ama sadece arkadaşımın varsayımımı doğrulamasını bekliyorum, o da alçak sesle "Evet" diyor.

Vivian gözlerini kısar. "Tanıdık geliyor." "İlahi görünüyor," diye mırıldanıyor annem.

Gülmekten ağzım açık kaldı. "Anne! Aman Tanrım, çocuklar, bakmayı kesin."

"Neden? O yapmadı."

"Ne kadar cesur olduğuna bakın." Brady'nin annesi sırtıtıyor. "Ben de böyleydi. Beni şeyiyle delmeden önce gözleriyle deldi."

Herkes gülüyor, hatta ben durduramadan bir tanesi benden kaçıyor.

"Sizi azgın ihtiyar torbalar." Hepsine Deaton'ın terk edilmiş su tabancasını sıkıyorum ve ciyaklıyorlar, zıplayıp geri çekiliyorlar, diğerlerinin dikkatini çekiyorlar.

Önce onlara sonra da hayatımızdaki erkeklere gülümsüyorum, kahkahaları rahatlatıcı bir ses.

Mason tavuğun piştiğini söylüyor, biz de tabakları almak için ilerliyoruz.

Bu, futbol takımının ev sahipliği yaptığı ve bizim de bir parçası olduğumuz üçüncü yıllık yemek organizasyonu; bize takımın bunu on yıllardır yaptığı söylendi. Bu, takımın

Ekip, arkadaşlar ve aile için açık davetlerle bir araya geliyor ve hepimiz takılıyor, paylaşmak için en sevdiğimiz yemekleri yapıyor veya getiriyoruz, potluck tarzı.

Bir saat kadar geçtikten sonra annem gözüme takılıyor, gözlerinde bir parıltı. "Cammie, tatlım, hadi gidip tatlı masasında gördüğüm ev yapımı dondurmadan biraz alalım."

Gözlerim ona kayıyor ve babam kıkırdayarak başımı okşuyor. "Annenin dondurma almasına yardım et, balkabağım."

"Ve bununla sana biraz getirmeyi unutma mı demek istiyorsun?"

Babam sırtlıyor. "Çocuk sahibi olmanın avantajları. Artık kendi işimi kendim görmek zorunda değilim ve bunca yıllık emeğimin karşılığını bir süredir alma fırsatım olmadı."

Mason'ın babası bir kahkaha atıyor ve babamın gözleri kendi yorumuyla eğlenerek kırışıyor, sözleri sonunda kendi lanet zihnimde netleşiyor.

"Ugh! Baba!" Kulaklarımı kapatıyorum. "Kulaklarımı ağartmamı ister misin?"

Payton gülümseyerek sorularla aramıza bakıyor ve Ari ona acıyor.

"Hamile kalmaları beş yıl falan sürdü, o yüzden çok çalışmak derken..." Ari sözünü keser ve ikisi de güler.

Annemi sandalyesinden çekerek ayağa fırlıyorum ve sadece annemle babamın seks hayatını duymaktan kaçınmak için değil, aynı zamanda annem sağlık abidesiyken çocuk sahibi olmanın ailem için ne kadar zor olduğunu hatırlatmak için. "Dondurma. Hadi gidelim."

"Oh, bunu kaçırmayacağım!" Vivian ayağa fırlıyor ve kocaman bir gülümsemeyle yanıma koşuyor.

"Serpiştirmeyi unutma!" diye bağılıyor babam.

Kadınlar gülüyor, kollarını benimkilerle birleştirip beni yönlendiriyorlar. İki Avix U futbolcusunun arkasında sıraya girmiş, dondurma yapmak için sıramızı beklerken annem aniden beni sıkıştırıyor.

Ona bakıyorum, kaşlarını salladığında küçük bir kaş çatma oluşuyor. Sonra arkamdan bir gırtlak sesi geliyor ve tüm eğlenceyi mahvediyor.

Kesinlikle dondurma istemeyen hain kadınlar kıkırdıyor ve aval aval bakıyor, gözleri benden, dondurma masasının hemen yanındaki bankta oturan, şok edici bir şekilde tanımayı reddettiğim kişiye sıçırıyor.

"Cameron!" diye mırıldanıyor annem dişlerinin arasından, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Kaba olmamak için bir hatırlatma. Onun bunu hak ettiğini bilmemesi çok kötü. Vivian'ın aksine, o dünyadaki en anlayışlı insan değil, ama dürüst olmak gerekirse Vivian'ın da henüz bunu anladığını sanmıyorum ve onlara çalışmak için herhangi bir etkileşim vermedim.

Şimdi bunu kesinlikle analiz edecekler. Dudaklarım sık sık kenetlenmiş, bu kadar yakın olmasını beklemeden dönüyorum. Hafifçe tökezledim ve elleri

Beni yakalamak için dışarı çıktı, belime yapıştı.

Gözlerimiz kilitleniyor ve o gülümsüyor. Bir an için kızgın olduğumu unutuyorum, gömleğimin etek ucunun hemen altında açıkta kalan tenimin üzerindeki ellerinin soğukluğu beynime kısa devre yaptırıyor.

"Bekle, seni tanıyorum!" Vivian yaklaşıyor ve gülümsediğini duyabiliyorum. "Sen de oyun kurucusun, değil mi?"

"Evet, hanımefendi."

İki anne de erimiş gibi görünüyor ve ben gözlerimi gökyüzüne çeviriyorum. "Sen iyi oynuyorsun. Çabuk ayaklarının üzerinde," Vivian diyor, Ona iltifat ediyor.

"Teşekkür ederim." Gözleri benimkilere kayıyor ve ben de ona ters ters bakıyorum, sırtım aileme dönük. "Bölmek istememiştım-"

"Peki neden yaptın?"

Biraz daha yaklaşıyor ve kolu etrafımda hareket ederken nefesimi tutuyorum, sadece bir kez daha kaldırıyor ve telefonunu masanın üstünden aldığını görüyorum. Cebine koymadan önce biraz sallıyor. "Burada oturdum."

Evet, hiç de bile.

Annem bir kahkahaya karşı koyuyor ve elini ağzında bulmak için etrafımda dönüyorum, ancak hızla dönüyor ve *tam anlamıyla* arkasında *hiçbir* şeye bakmıyor.

"Dondurma da alacak mıyız?" Ben soruyorum.

Vivian başını sallar. "Mm-hmm." İlerliyor, salyangoz hızıyla bir kâseye bir şeyler dolduruyor. "Peki adın neydi genç adam?"

"Ben-"

"Alister, bu Mason'ın sevgi dolu ve sadık Martha Stewart annesi Vivian," diyerek araya giriyorum.

Alister'ın yüzü düşer ve hafifçe suçlu görünecek kadar mantıklı olan bakışlarını indirir.

"Ve sanırım ben de Cameron'ın annesi Clair olarak da bilinen doğranmış ciğerim." Annemin sesi alaycı ve onun elini sıkmak için elini uzatıyor. "Seninle tanışmak çok güzel Alister."

"Siz de hanımefendi."

Kenara çekiliyorum, böylece ikisinin arasında sıkışmıyorum ve gerekirse dönmek için yeterli alana sahip oluyorum - ya da gerekirse birini sürüklüyorum.

"Peki neden bütün öğleden sonra kızıma bakıp durdun?"

Yüce Tanrım. İçimi çektim, onu bir bakışla kıstırdım.

"Ondan gözlerini kaçırmak imkânsız," diyor Alister ve başım hemen geriye dönüyor.

Ona ters ters bakıyorum, o da bana göz

kırıyor. Göz kırıyor!

Yemin ederim, annemin rahmi hala yerinde olsaydı, çırpınıyor olurdu. Taşralı kadınlar, dostum. İyi bir göz kırpmaya bayılırlar.

Kirpiklerini tek tek koparmak isterdim.

"Peki siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Vivian, üstüne eklediği Froot Loops ile sadece bebek Deaton için olabilecek ikinci, daha küçük bir dondurma kasesi yaparak soruyor.

"Geçen yıl boyunca seks kankasıydık ve yine olmak istiyor," diye kestirip attım.

Alister'ın gözleri dehşetle irileşiyor ve bir saniye sonra ailem tam da beklediğim gibi tepki veriyor.

Yüksek sesle gülüyorlar, kafalarını sallıyorlar, tamamen yılmamışlar ve benim saçmalıklarına alışmışlar. Ne de olsa ben babamın kızıyım. Keşke alay etmediğimi bilselerdi.

Biraz zaman alır, ama Alister rahatlar - çok az da olsa; kahkahası sert ve yapmacıktır.

Öne doğru kayıyorum, bir kaseye iki dev kaşık vanilya koyuyorum ve üstüne bir dağ dolusu serpme döküyorum.

Arkamda bir kıpırtı var ve yaklaştığını anlamak için bakmama gerek yok. Sonra dudakları kulağımı buldu.

"Çikolata şurubunu unutma," diye mırıldanıyor.

Hatıra içimi ısıtıyor ve yan tarafa bakmak istemiyorum ama bakışlarımız her şeye rağmen birbirini yakalıyor.

Gözleri yumuşuyor, pişmanlık ve özlem o kadar kolay görülüyor ki, sahip olduğumuz izleyicinin anında farkına varıyorum.

Vivian ve annem sessizleştiler ama göz ucuyla onları görüyorum. *Bunu* kaçırmak olmaz.

"Cam," diye fısıldıyor, biraz daha yaklaşarak.

"Yapma."

"Bebeğim, lütfen," diye mırıldanıyor, bana doğru uzanarak.

Gözlerim kapanmaya başlıyor, dokunuşunun beklentisi beni ısıtıyor ve çırpınmama neden oluyor, ama sonra yan tarafta bir yerden gelen bir ses beni anlık akıl sağlığımdan uzaklaştırıyor.

Gözyaşlarımı tutamayıp masadan uzaklaşıyorum, annemin ve Vivian'ın yanından geçip grubumuza doğru hızla geri dönüyorum. Tabii ki bu çok kolay olurdu ve bu adam belli ki kendini unutturmak istiyor.

"Bekle." Alister'ın ağır adımları takip eder. "Cameron, bekle. Lütfen sadece-"

Etrafımda dönüyorum, dondurmayı boynuna vurup göğsüne bulaştırıyorum.

Elleri havaya kalktı, soğuktan mı yoksa hareketten mi şok oldu -belki de ikisi birden, bilmiyorum- ama adama sadece göz kırpmıyorum.

"Allana serpmeye sever mi? Belki daha sonra senden yalayabilir," diye fısıldıyorum, *onu ve dudaklarının yumuşaklığıyla birleşen sıcak çikolata anısını sikeyim* demeden.

Gruba tekrar katıldığımda, babam benim boş olduğumu fark etti.

ve Brady ruh halimi fark etti. Babamın bakışlarından Brady'ninkiler lehine kaçıyorum. Kalkmak için hamle yapıyor ama o hamle yapamadan ben omzunu itip kucağına düşüyorum.

Dudakları anında kulaklarımı buluyor ve Alister'ı fark ettiğini anlıyorum. "Ayağa kalk. Şimdi."

"Hayır," diye mırıldandım.

"Cameron."

"Brady."

"Kalk. *Kalk.*"

Yer değiştirip gözlerine bakıyorum ve fısıldıyorum: "Eğer kalkarsam olay çıkaracaksın... tüm ailemizin, onun ailesinin, takımındaki herkesin ailesinin önünde. Bırak artık."

"Bana ne yaptığını söyle."

İç çektim. "O... bana onu özletti." Alay ediyorum, kulağa ne kadar aptalca geldiğini düşünerek gözlerimi kapatıyorum ve tekrar açtığımda Brady bana bakıyor.

Ağzı sert bir çizgi halinde sıkışıyor, alnında küçük endişe çizgileri oluşuyor, ama artık benden kaçmaya çalışmadan geri çekiliyor.

"Tamam, bugün onu rahat bırakacağım," diye fısıldayarak kabul etti. "Ama bir sonraki antrenmanda onu en az bir kez kış üstü yatırabileceğimi söyle."

Öfkelendim ve yüzümü öne çevirerek sıcak göğsüne yaslandım. "Bana yarın sor."

Brady sert de olsa kıkırdıyor ve yanlarımı hızlıca sıkıyor. Babasıyla konuşmasına geri döndüğünde, dudakları destek için şakağımda geziniyor. Elimi bırakıyorum

Başımı omzuna yaslamış, masmavi gökyüzüne bakıyor ve düşüncelerimi anlamlandırmaya çalışıyordum.

Birkaç dakika sonra yan tarafa dönüp babamla göz göze geldiğimde başını eğip beni dikkatle inceliyor, ben de ona elimden gelen en güven verici gülümsemeyi sunuyorum.

Kaşları anlık çatılıyor, ama sonra bakışlarını arkamdaki adama çeviriyor ve sonunda başını çevirdiğinde dudaklarında gizemli bir gülümseme belirliyor.

İç çekerek gözlerimi kapatıyorum, şu anki gerçekliğim netleşiyor: Alister Howl'a karşı hâlâ bir şeyler hissediyorum.

Daha da kötüsü, ne kadar istemiş olursam olayım, onları ortadan kaldıracak bir şey olduğundan emin değilim...

Var mı?

BÖLÜM DOKUZ

ALISTER

GÜLÜMSEMEMELİYİM.

Eski tuğla binanın arkasına saklanırken, yapış yapış, erimiş ve artık hafifçe kurumuş dondurma lanet olası kıyafetlerimin üzerindeyken gülümsememeliyim, ama elimde değil.

Cameron Cox, geldiğini hiç görmediğim kız, hala umursuyor.

İstemiyor, bu çok açık, ama istiyor. Ona dokunduğumda gözlerinde gördüm, tanıştığımız günden beri sahip olduğumuz kimyayı - sadece daha fazlası için değil, temiz bir sayfa için de arzu. Benim işleri berbat edip aramızda bu uçurumu yaratmamış olmamı diliyor ama ikimizin de kaçamayacağı gerçek şu ki bunu ben yaptım.

Ona kendini kirli ve kullanılmış hissettirdim. Değersiz bir oyuncak gibi hissettirdim.

Benden nefret etmeye hakkı var ama etmediği için çok mutluyum. Onunla şansım az olabilir.

Onu gerçekten istediğime ikna etmek her geçen gün daha da zorlaşıyor... ama henüz bitmiş değil.

Fırsat hala orada ve her ne kadar bu yolda onu kızdıracak olsa da, bunu değerlendireceğim. Tek bir anımı bile boşa harcamayacağım, bunu yaparsam olabilecekler çok tehlikeli. Zaten dezavantajlıyım, çünkü tüm arkadaş *grubu* -onun deyimiyle ailesi- burada ve kıza istediğimden çok daha fazla bağlı.

Her fırsatta tepesine biniyor, talep ediyor ve onu "kurtarıyorlar". Bu sinir bozucu bir durum, ama onların bu müdahalelerini takdir ediyor gibi görünüyor. Dahası, bunun normal olduğunu düşünüyor.

Belki de öyledir.

Bunu kesinlikle bilemem ama bildiğim bir şey varsa o da Cameron Cox'un onu ne kadar çok istediğimi kanıtlamak için harcayacağım zamana fazlasıyla degeceği ve bunun seksle hiçbir ilgisi olmadığıdır. Parlak gülümlü ve keskin yorumlu, flörtöz zihinli ve daha flörtöz tavırlı kıızı istiyorum.

Onu istiyorum ve onu alacağım.

Binanın etrafında dolanıyorum, gözlerim anında onun parlak sarı at kuyruğunu buluyor.

Şimdi gülüyor, başını geriye atıyor ve en yakın arkadaşını da yanına alarak ayağa fırlıyor. Tam olarak duyamadığım bir şeyler söylüyorlar, gruplarına küçük bir gösteri sunarken kafaları ileri geri hareket ediyor.

Sonra eğiliyor, küçük çocuğu kollarına alıyor ve yüzünde bulaşıcı bir mutluluk duygusuyla etrafında döndürüyor.

Bu manzara karşısında kıkırdamadan edemiyorum.

"Eee." Bir ses beni kendime getiriyor ve arkamı döndüğümde koyu renk saçlı, gergin dudaklı ve değerlendiren gözlere sahip bir adamla karşılaşıyorum. "Dondurmama olan şey buydu."

Lanet olsun.

ONUNCU BÖLÜM

CAMERON

"ONA BANA İYİ DAVRANMASINI SÖYLE, NOAH, YOKSA BİR FİNCAN
bir dahaki sefere onu gece geç saatlerde aradığında kulağıma-"

"Cameron!" Ari sözümü kesiyor, beni iterek uzaklaştırıyor ve
FaceTime görüşmesini bitirmek için hızla sınıfın aksi yönüne
doğru ilerliyor.

Gülerek kapıyı çekip açıyorum ve koridorda ilerliyorum,
normal koltuklarımıza ulaşana kadar ikişer ikişer adım
atıyorum. Üniversitenin en iyi yanı, atanmış koltuk, garip masa
arkadaşını tanıma saçmalıklarının hiçbiri yok.

Tamam, *en* iyisi değil ama bir artı.

Bacaklarımı kaldırıyorum, ayak bileklerimi çaprazlayarak
kaval kemiklerimi sıraya dayıyorum ve ders başlayana kadar
kaydırma yapmak için telefonumu çıkarıyorum.

Pipetimi ısırarak sodamdan küçük yudumlar alıyorum,
sulanmaya başlamadan önce bitirmeye kararlıyım. Son
zamanlarda başım daha sık ağrıyor ve

Tiroidim benden nefret ettiği için değil, kafein eksikliğim yüzünden olduğuna ikna oldum, bu yüzden gerçek bir üniversite öğrencisi gibi iki katına çıkıyorum.

Bir üniversite beyzbol takımının, atıcı kötü bir falsolu top atmadan hemen önce sahada dans ettiği bir videoda duraklayarak yüksek sesle gülüyorum ve hemen Paylaş düğmesine basıp grup mesaj dizisine gönderiyorum. Çocuklar bunu daha sonra görecekler - üçü de şu anda boktan bir matematik dersinde birlikte takılıp kalmış durumdalar - ve Ari muhtemelen Noah'la görüşmesinden çalacak on beş saniyeden vazgeçmeyecek, bu yüzden o da ders bitene kadar göremeyecek, ama olsun. Onunla birlikte ikinci bir mesaj daha gönderiyorum.

Ben: Maçlarımızda bunun gerçekleşmesi için kimin kıcını öpmemiz gerekiyor?

"Bunu gördüm."

Gerginleşiyorum, ekranımı göğsüme saklıyorum ve başımı arkaya atıyorum, böylece Alister sandalyemin arkasında durduğu için ona baş aşağı bakıyorum. Kaşlarımı çatıyorum, o da gülümseyerek bana bir çikolata uzatıyor.

Yüzümü öne çeviriyorum, ayaklarımı yere indiriyorum ve dümdüz önüme bakıyorum.

"Oh, hadi ama. Bunu istediğini biliyorsun. Onu sana getirenin ben olduğum gerçeğinin, tatlı bir atıştırmalığın tadını çıkarmana engel olmasına izin verme," diyor.

Ve işe yarıyor.

Bu bedava bir şekerleme ve sırt çantamdaki ekşi jelibonlar da yeni bitti.

Başka tarafa bakıyorum, kıkırdıyor, masama bırakıyor, küçük bir gülümsemeyle savaşıyorum, sonra donup kalıyorum.

Ne yapmasını istediğimi nereden biliyor?

Tekrar öne dönüp aşağı bakıyorum ve yalandan bir nefes alıyorum. "Vay canına, şuna bakar mısın? Birisi burada mükemmel bir çikolata bırakmış."

Yırtıp açıyorum, bir parça koparıp ağzıma atıyorum.

"Bugün şanslı günün olmalı." Gülümsüyor ve yanımdaki koltuğa oturuyor.

Ari'nin koltuğu.

Kapıya doğru dönüp, omzunda küçük kahverengi bir çanta asılı olan profesörün içeri girişini izliyorum.

Ari nerede?

Profesör başını kaldırır, odayı tarar ve bu yöne baktıktan sonra duraklar.

Bir elini kaldırıp parmaklarıyla işaret ediyor.

Donup kalıyorum, şekerime ve yarısı boş gazozuma bakıyorum.

Bekle, bu yemek yememem gereken sınıf mı? Ayağa kalkmaya başlıyorum ama sonra Alister'ın merdivenleri ikişer ikişer indiğini ve profesörün artık bu tarafa bakmadığını fark ediyorum.

Alister cebinden bir kâğıt çıkarır ve profesör bir kalem kaparak onu kovmadan önce üzerine bir şeyler karalar.

Alister yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bu tarafa dönüyor, sınıf benim etrafımda dolmuş durumda.

Yine yanımdaki koltuğa oturuyor, tam o sırada sınıfa tanıdık bir kahverengi saçlının girdiğini görüyorum.

Ari bu şekilde başlar ama Alister'ın onun koltuğunda olduğunu fark edince gözleri büyür ve donakalır.

Bakışlarımı ona çeviriyorum. "Bu Ari'nin masası." Kaşlarını kaldırdı. "Görevlendirildiler mi?" "Evet."

Bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor, Brady'nin yaptığı o tembel, seksi çocuk gibi arkasına yaslanıyor. "İyi denemeydi, güzelim."

"Bana öyle deme." "Şşş, ders başlıyor." "Sen bu sınıfta değilsin."

Profesörün imzaladığı kağıdı elinde tutuyor.

erişim kod karalanmış karşısında O. O sırtlıyor, onun bakışları yüzümde geziniyor. "Şimdi. Biri düştü ve

Ne biliyorsun? Ekleme listesinde sıradaki bendim. Sadece birkaç ödev yapmam gerekiyor, sonra iyiyim."

Pipetimi dudaklarımın arasına alıp iğrenç bir şekilde höpürdetiyorum ama adam sadece daha çok gülüyor.

Profesör Gilroy monitörü açıyor ve ben de bakışlarımı yanımdaki adamdan ayırıp birkaç sıra aşağıdaki Ari'yi görüyorum.

Omuz silkiyor, ben de suratımı asarak kollarımı kavuşturuyorum.

"Pekâlâ, millet. Ders programında da görebileceğiniz gibi, gözden geçirme ve temel giriş bölümlerini bitirdik ve ilerlemeye devam ediyoruz. Şimdi işler zorlaşmaya başlayacak. Birkaç dakikanızı ayırın, çift numaralı sandalyeler sola, tek numaralar sağa dönsün."

Bekle. Hayır, hayır...

"Telefonlarınızı ya da bir not defterini çıkarın, numaraları değiştirin."

Koltuğumda öne doğru oturuyorum, çift numaralı sandalyedeki kişi olarak sola, Alister'ın bekleyen gözlerine bakarken bahsetmek istemediğim yerlerde gerçek anlamda ter birikiyor.

"Bu kişi sizin yeni en iyi arkadaşınız. Sizin can simidiniz.

Kendinizi tanıttın ve aşına olun."

Alister elini uzatıyor ve ben de rahatsız edici uzantıya ters ters bakıyorum, tam profesör "Güz döneminin geri kalanı için ders ortağına merhaba de" diyerek Alister Plan'ımı havaya uçururken tekrar ona bakıyorum.

Alister kocaman gülümsüyor ve benim başım bir iniltiyle masaya düşüyor.

ÇENEMİ GÖKYÜZÜNE KALDIRARAK HIZLI HIZLI YÜRÜMEYE DEVAM EDİYORUM. ve bana ayak uydurmak için elinden geleni yapan en iyi arkadaşımın kahkahalarını tamamen görmezden geliyorum. Onun için çok kötü, bacakları daha kısa.

"Cam, hadi ama!" diye kıkırdıyor.

"Sen ve adamın resmen bok listemdesiniz."

"Yalancı."

"Hayır." Başımı iki yana sallıyorum, aceleyle patikayı geçip geniş çim şeride çıkıyorum. "Bunların hepsi senin suçun."

"Öyle mi?"

Kollarımı kavuşturup dönüyorum, sahte deli suratım tam anlamıyla bana çarpıp bir kıkırdamayla geri sıçradığında bozuluyor.

Havaya doğru homurdanıyorum, sonra koluna girip onu kendimle birlikte çekiyorum, kığımın kendisi beni kampüs boyunca takip etmeye karar verirse diye bu alandan olabildiğince hızlı uzaklaşmaya çalışıyorum. "Bu neden oluyor, Ari? Bugün sınıfa giriyor ve sonra bam, ortağım mı oluyor? Sanki o bir aygır ve ben de sikilen bir kısrak gibiyim."

Gülüyor ama başını çevirip baktığında yüz hatları biraz yumuşuyor ve kaşlarımı daha da çatmama neden oluyor. "Bana doğruyu söyle."

Sorusunu beklerken ciğerlerim biraz büzüşüyor.

"Sana yaptığı şey yüzünden mi onun yanında olmak istemiyorsun... yoksa onun yanındayken artık ne yaptığının umurunda olmadığından mı?"

"Tabii ki umurumda," diye çıkışıyorum, kolumu onunkinden çekerek. "Bütün bunların beni nasıl mahvettiğini biliyorsun." Üzücü olan şey aslında adamla ilgili bile değildi, olan bitene bu kadar kör olmamdı. Gururuma vurulmuş bir darbe diyebilirsiniz sanırım ve o zamana kadar biri sormuş olsaydı, kendimi gururlu biri olarak görmezdim. Sanırım yanılmışım. Neye kapıldığımı öğrendiğimde kendimi zavallı hissettim ve şimdi Alister'a baktığımda bazen tek gördüğüm bu oluyor; bana bakan trajik bir ben.

Peki sorduğu sorunun hangi kısmı doğru cevap?

Yaptığı şey yüzünden mi onu yanımda istemiyorum yoksa bazen bana hiç de kızgın değilmişim gibi hissettirdiği için mi?

Ari ve ben duruyoruz ve en iyi arkadaşım başını eğip bana bakıyor.

Cevap vermek istemeyerek ona ters ters bakıyorum, ama o kendini tutuyor ve gözlerim itirafla kapanıyor, avuçlarım göz çukurlarıma bastırmak için kalkıyor. "Siktir et beni, Ari. Neden böyleyim?"

Kolunu omuzlarıma doluyor ve tekrar yürümeye başlarken beni yönlendiriyor. "Onunla tekrar denemek istediğine karar verirsen kimse seni yargılamayacak, biliyorsun."

"Kendimi yargılayacağım, Ari. Bana sadece kişisel çıkarları için yaklaşan yalancı bir pislikten daha iyisini hak ediyorum."

"Yani küçük pop-up'ları ve jestleriyle sizi en ufak bir şekilde etkilemiyor mu?"

"Sinirliyim, robot değilim. Adam bana her baktığında neredeyse bir gol atıyor ve benim tek yapmam gereken onu son bölgeye götürmek."

"Peki sayı yapmak istiyor musun?"

"Onu tokatlamak ve aynı zamanda öpmek istiyorum."

"Sapıkça."

Alister ayağa kalkınca yanaklarım pembeleşerek döndüm. Ona bağırmak için ağzımı açtım ama o sadece bir çiçek uzattı.

Tereddütle uzanıp solmuş, ne tür olduğunu bile bilmediğim çiçeği alıyorum, onu bıraktıktan sonra tam olarak ne söyleyeceğimi planlamaya çalışıyorum ama o kadar ileri gidemiyorum.

Küçük hediyesini kabul eder etmez hızla yanımdan geçip gitti.

Ari'yle ikimiz de dönüp onun koşarak küçük bir gruba - görünüşe bakılırsa beyzbol oyuncularına- doğru gidişini izliyoruz.

O bir kez bile arkasına bakmadı, ama ben?

O gidene kadar onu izliyorum ve ne yazık ki benim için... Ondan sonra da uzun süre onu düşünüyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

CAMERON

CUMARTESİ GECESİ, ÇOCUKLAR 29-18 KAZANDI VE BİZ

daha otoparktan bile çıkmamışken, ikinci atışımı yapıyorum. Çoğumuz gibi yürümek yerine stadyuma arabayla giden gürültülü bir grup çocuğa sahip olmak işe yarıyor - zulamızı koltuklarının altına saklayabiliyoruz.

Ben dönerken Ari kamyonetin kasasına tırmanıyor, gövde mi küçük arka camdan içeri sokuyor ve radyoyu açıyor. Tekrar ayağa kalktığımda bana taze bir limon dilimi uzatıyor, Brady'nin Chevy'sinin özel hoparlörlerinden müzik yükselirken dans ederek bana doğru geliyor.

Park alanı enerjiyle dolup taşıyor, tüm sıramız aşağı yukarı yaptığımız şeyin bir aynası: partiyi erkenden başlatmak ve spor spikerlerinin mağlubiyet olacağını tahmin ettiği şeyi kutlamak.

Şaka yapıyorlar. Avix U Sharks hesaba katılması gereken bir güç ve bu sezon da farklı olmadığını kanıtlıyor

bir 6ncekinden daha fazla.

Üçüncü bir küçük yudum alıyorum, limonu sertçe ısırıdıktan sonra aynanın üzerinde asılı duran çantaya atıyorum. Kollarımı kaldırıp kalçalarımı sallıyorum, dönüyorum ve gecenin serin havasının tadını çıkarıyorum.

Lanet olası bir *hafta* oldu, *hatta* bir ay oldu ve bu gece her şeyi bırakmaya çok hazırım. Sömestr başlamadan önceki haftadan beri doğru düzgün sarhoş olmadım ve bu bir üniversite suçudur.

Parasını yarın ödeyeceğim, ama şu anda tek düşünebildiğim *Buna değer.*

Uzuvlarım gevşek ve aklımdaki tek şey kulaklarımda çınlayan müzik.

Payton, yaklaşık yarım saat sonra omzuna astığı fotoğraf makinesi çantasıyla stadyumdan çıkan ilk arkadaşımız oluyor.

Yaklaşırken gülümsüyor ve heyecanla ellerini Brady'nin bagaj kapağına vuruyor.

"Peki, Bayan Medya Kraliçesi, resmi olarak sahada fotoğraf çekmek nasıl bir duygu?"

"Gerçek dışı... ve ateşli!" diye dalga geçiyor.

Ari ve ben gülüyoruz, o kamyonun arkasında dururken oturmak için bagaj kapağına iniyoruz.

"Eminim öyledir. Sadece testosteron bile yalanabilir olmalı." Payton sırtarak başını sallar ve saatine bakar.

"Gitmem gerekiyor. Paige'e saat ondan önce evde olacağımı söyledim ve bu otoparktan çıkmam yirmi dakikamı alacak."

"İşte tam da bu yüzden partiyi burada veriyoruz!" Boş kadeh kolyemi kaldırıyorum ve Ari dönüp limonlu votka dolu su şişesini alıyor ve yarım kadeh dolduruyor. "Bu ve araba kullanmak zorunda olmadığımız için."

Payton, "Eğlenin çocuklar ve Mason'ın kalıp galibiyetin tadını çıkarması için elinizden geleni yapın," diyor.

Alay ediyorum ve Ari bana bakıp gülümseyerek yüzüme doğru kayıyor.

"Hey, Mase, Payton bizimle kalıp parti yapmanı istiyor, böylece galibiyetinin tadını çıkarabilirsin."

Yüzüme derin bir kaş çatıyorum, dudaklarımı büzüyorum ve toplayabildiğim en Mason tonumu kullanıyorum: "Hayır."

Ari gülerek başını sallar. "Hayır mı?" diye alay ediyor. "Bulabildiğinin en iyisi bu muydu? Burada rol yapıyoruz."

"Üzgünüm, küçük kaçık. Bazılarımız hayatında rol *yapma* aşamasına gelememi, *Bayan ben seksi aşçı yardımcısı ve onun delicesine aşık olduğu alçakgönüllü küçük bulaşıkçı üzerinde çalışıyorum.*"

Ari'nin ağzı açık kaldı ve beni iterek Hepimiz gülerken Payton beni yakaladı.

Dönüp tekrar dans etmeye başlıyorum ve alaycı bir sırıtışla en iyi arkadaşımı işaret ediyorum. "Her neyse, Mason da aslında böyle derdi, değil mi? *Onsuz hiçbir şey ifade etmediği, kutlamayı onunla yapmak istediğim ve oğlumun uyuyor olmasını umursamadığım* gibi birkaç kelimeyle *birlikte. Nefes alışını izlemek istiyorum çünkü görünüşe göre bu ebeveynlerin yapmayı sevdiği bir şey.*"

Ben bile yüzümü tutamıyorum ama diğerleri benimle birlikte gülüyor.

"Biraz tuhaf bir şekilde ifade edilmiş olsa da teknik olarak hepsi doğru görünüyor," diye şaka yapıyor Payton, kolumu dürtüyor ve Ari'ye el sallıyor. "Tamam, yarın Pazar yemeğinde görüşürüz çocuklar."

El sallayarak vedalaşıyoruz ve yanımızdaki kamyon dan sarhoş bir adam sırtarak dans edip dev bir AU köpük parmağını havada salladığında, yemi yutuyorum ve şarkının sonuna kadar onu şımartıyorum.

Ari tekrar ayağa fırlıyor, bagaj kapağının etrafında sallanıyor ve yataktanemizden birkaç kızı yanına çekiyor ve bir sonraki şarkı başlamadan önce, biz on kız Carrie Underwood'a yüksek sesle şarkı söylüyoruz.

Şu anda en iyi hayatlarımızı yaşıyoruz ve bu her şey demek.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değiliz ama etraftaki öğrenciler ıslık çalıp bağırmaya başlayınca kimin öne çıktığını anlıyoruz ve diğerleriyle birlikte tezahürat yapmak için dönerek takımın kalabalığının arasından geçip en üstteki üçlünün bize doğru yönelmesini izliyoruz.

İnsanlar Mason'ı sırtından alkışlıyor, beşlik çakmak ve kanka tokadı atmak için uzanıyor ve Ari heyecanla kolumu tutuyor, ikiz kardeşine bakarken gözleri buğulanıyor.

Aldığı tüm bu yıldız övgülerini hak ediyor ve buna tanık olmak çok havalı bir şey.

İnsanlar Brady'nin adını da haykırıyor, diğerleri Chase'in üç saniye kala attığı golü haykırıyor.

Bir çığlık atıyorum ve Ari'yi de yanıma alarak geri dönüyorum, bir kez daha kız grubunun içinde kayboluyorum. Birkaç dakika geçiyor, sonra kamyonun kasası eğiliyor, biraz tökezliyoruz ve sonra kocaman kollar bana sarılıyor, gülerek beni havaya kaldırıyor.

Ayaklarım tekrar yatağa çarptığında kulağıma fısıldayarak "Beni anladığını söyle" dedi.

Kıkırdıyorum, bir kolumu küçük arka camdan içeri sokuyorum ve bal aromalı Jack Daniel's dolu bir soda şişesini koltuktan kaldırıp Brady'ye uzatmak için dönüyorum.

"Her zaman." Sırıtiyorum.

"Benim kızım." Işıldıyor. "Temiz şeylere dikkat et. Aşırı ısınmaya başlarsan bana söyle. Sana biraz su getireyim ve biraya geçelim, tamam mı?"

Kendi suyum alabileceğimi ve sırf cildim bazen berrak içkiye isyan ediyor diye hiçbir şeyi değiştirmek zorunda kalmayacağını belirtme zahmetine girmiyorum. Bana o keskin bakışını atacak ve ben yine de bir kurabiye gibi ufalanacağım.

"Tamamdır, Koca Adam."

Memnun bir şekilde yanağıma bir öpücük konduruyor ve yatağa yığılmış kızların arasından geçmek yerine yatağın kenarından atlayarak uzaklaşıyor. Biri adını seslenince geri dönüyor ve AU atleti giyen esmer bir kıza sırtlıyor. Kollarını açıp davet ediyor ve kız da kollarına atlayıp onu solumuzdaki kamyonu taşımasına izin veriyor.

Mason'la göz göze geliyorum ve bana el sallıyor, ben de bilmiş bir sırıtışla başımı sallıyorum. Payton çok tatlı, kalma ihtimali olduğunu düşünüyor.

Birkaç dakika geçti ve kızların çoğu kamyon kasasının arkasını boşalttı, bekledikleri her kimse ona katılmak için yola çıktılar, biz de aşağı indik.

Yavaş ama emin adımlarla herkes araçlarına doluştu. Chase, bizim DD, bizi parti sonrası için futbol evine geri götürüyor.

Oraya vardığımızda müzik çoktan kaldırıma ulaşmıştı ve içeride fiçı stantlarının tam anlamıyla devrede olduğunu gördük.

Girişin hemen içinde duruyoruz ve kaosa gülümsüyorum. "Kankalar. Kankalar her yerde."

Ari gülüyor ve Chase'le birlikte önümüzde durmak için yer değiştirdiklerinde Brady'ye bakıyoruz.

"Siz kızlar kuralları biliyorsunuz," diye başlar Brady. "Hayır-"

Ari de ben de "Senden başka kimseden içki almıyorum" diyoruz. Aynı anda kendimiz için getirdiğimiz plastik içki şişesini kaldırıyorum.

Chase kaşlarını kaldırdı. "Ve yalnız tuvalet molası yok."

"Ve önce bizimle konuşmadan kimseyle ayrılmak yok."

Brady ekliyor ve hepsi bana bakıyor.

"Hey!" diye savunmaya geçiyorum ama Ari'nin kıkırdaması kafamı ona doğru savuruyor.

"Eve kimseyle gitmeyeceğim ve Paige de bu gece burada değil. Geriye sadece sen kalıyorsun."

"Noah'yı seviyorum, çetede tek bekar kadın olmanın hayranı değilim. Paige'in kendini toparlaması ve

yirmi bir yaşında, kırk yaşında bir dul değil."

"İyi bir MILF'i severim." Brady sırtıyor.

"Biliyoruz, Koca Adam." Omzunu okşadım. "Biliyoruz."

Ari sırtıyor, kolunu omzuma doluyor ve bizi çocuklardan uzaklaştırıyor.

"Tamam," diye bağıyor. "Planımız nedir? Köşede insanları mı izleyeceğiz, vızıltımız daha da artana kadar arkadaki ateş çukurunun yanında mı oturacağız, yoksa dans pistine çıkıp gerisini sonra mı düşüneceğiz?"

"Üçüncü seçenek, bebeğim!"

Gülümsüyor ve beni derme çatma dans pistinin ortasına doğru sürüklüyor. Birkaç şarkıda dans ediyoruz, LMFAO'nun "Shots" şarkısı çaldığında zıplıyoruz, etrafımızdaki insanların arasında kayboluyoruz, partnerden partnere geçiyoruz ve tamamen eğleniyoruz.

Duruyoruz, küçük bir shot daha alıyoruz, şişeyi görünce yaklaşan birkaç kıza biraz ikram ediyoruz.

Tezahürat yaparız ve işimize geri döneriz.

Ari kolumu tutuyor ve başımı kaldırıp telefonunu havaya kaldırdığını görüyorum, ekranda Noah'nın yüzü var.

"Hey, en iyi arkadaşının erkek arkadaşı!" Bağıyorum, bir öpücük konduruyorum ve Noah gülümseyerek el sallıyor, takım arkadaşı olması gereken birkaç kişi bu gürültünün ne olduğunu görmek için yaklaşıyor, eminim.

"Arkaya gidip bir dakika konuşacağım!" diye bağıyor. "Geliyor musun?"

"Hayır. Ben burada olacağım."

Başını sallayıp uzaklaşıyor ve ben de onun veranda kapısına doğru ilerleyişini izliyorum. Kendisini bar taburesi olarak kullanan kızdan kurtuluyor ve gülümseyerek Ari'yi arkadan takip ediyor.

Sırtıyorum, boynumdaki küçük shot bardağını bırakıyorum ve su şişesindeki son küçük parçayı da bitirip kırıyorum, yere atıyorum ve kenara fırlatıyorum. Bu

İyi, zaten genelde sabahları temizliğe yardım etmek için gelirim.

Gözlerimi kapatıyorum, saçlarımı toplayıp yüksek bir midilliyle bağlarken ritme göre hareket ediyorum. Kollarım daha inmeye başlamadan, bir çift sıcak el kalçalarımı buluyor.

Adam benim alanıma girmiyor, ben de izin veriyorum, biraz daha kasıtlı o l a r a k sallanıyorum, hareketlere daha fazla girdikçe dizlerim hafifçe bükülüyor.

O sırada ışıklar kesiliyor ve birkaç flaş ışığı yanarak herkesin heyecan içinde bağırmasına neden oluyor. Hiçbir şekilde karanlık değil - etraftaki diğer odalardan hala bol miktarda ışık geliyor - ama bir vibe var.

İçki etkisini göstermeye başlıyor, çekingenlik ortadan kalkıyor ve dans partnerime daha da yaklaşıyorum. Eller önüme geliyor, etrafımı sarıyor ve samimi olduğunu anlayamayacak kadar sarhoş olmadığım bir şekilde kaburgalarım bastırıyor.

Hala seksi ama tanıdık, daha derin bir şekilde.

Arkama bakıyorum ve bir çift yeşil gözle karşılaşıyorum.

"Hey, güzelim." Alister kendinden emin bir şekilde gülümsüyor ama bana sarılışındaki tedirginliği hissedebiliyorum. Parmakları hafifçe seğiriyor, bunun iyi bir şey olduğundan emin değil.

Ben de öyle olduğundan emin değilim, ama yine de dans etmeye devam ediyorum, gözlerim omzumun üzerinden onunkilere yapışmış gibi görünüyor.

Yavaş yavaş tutuşu sıkılaşıyor ve itiraz etmediğimde, aramızda boşluk kalmayana kadar beni kendine çekiyor.

Eli yukarı kalkıyor, parmakları çenemde geziniyor ve dudaklarım aralanıyor.

Tutuşunu gevşettiği anda dönüyorum, göğüslerimiz birbirine yapışmış, sanki ikimiz de sadece ne yapacağımızı değil, ne zaman yapacağımızı da tam olarak biliyormuşuz gibi, bedenlerimiz birbirinininkiyle sadece *aşıkların* -geçmiş *aşıkların!* diye bağırıyor arka beynim- yapabileceği şekilde uyum içinde.

Dans etmeye devam ediyoruz, benim bacaklarım onunkilerin arasında, onunkiler de benimkilerin arasında ve kalçalarımız her eğildiğinde ben ona sürtünüyorum;

Bana srtnyor.

Terliyim, muhtemelen sarhoum ve kesinlikle tahrik oldum.

Yaklaşık iki sömestr önce onun yatağından ayrıldığıım öğleden sonradan beri seks yapmadım ve vücudum ona nasıl davrandığını hatırlıyor.

Hem de çok iyi.

Alister'ın gözleri parlıyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı kayıyor ve ben buna dayanamıyorum.

Kendimi koparıp gözlerimi kapayarak koridorda ilerliyorum.

Aptal kız, ne yapıyorsun?

"Cameron!" diye bağııyor, sesleri hiç uzaklaşmıyor çünkü yapacağını bildiğim gibi takip ediyor.

Sen bir aptalsın, sen bir aptalsın, sen bir aptalsın.

İnsanlar vardır Dağınık hepsi etrafta, ama

I görmezden gel Hızımı arttırarak.

Koridorun sonuna geliyorum, sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve mini kütüphanenin etrafından dolanıyorum.

Tam onu geçerken bileğimi yakaladılar ve beni ekiştirdiler, Alister peşimden geliyordu.

"Lütfen kaçma-"

Onu duvara doğru itiyorum ve dudaklarımı dudaklarına çarparak susturuyorum.

Donup kalıyor ama sadece bir anlığına, sonra üzerime atlıyor. Kavıyor ve sıkıyor, beni kendisine yapıştıyor, dili ağzıma giriyor ve benimkiyle karışıyor.

Tenim ihtiyaçtan karıncalanıyor, bedenim yanıyor.

Gözlerimi kaçırıyorum, ağzı pembeleşmiş, gözleri kararmış, göz bebekleri büyümüş bir halde bana bakıyor.

Hafifçe kaşlarını çattı, ama sonra tokmağın yumuşak tıkırtısını duydu ve nerede olduğumuzu fark ederek başını omzunun üzerinden kaldırdı. Onu nereye gtrdğm.

Onu bıraktığım yere, yatak odasına.

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor ama ona konuşması için zaman vermiyorum. Onu odasına ittim ve kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım.

Beni takip edeceğini biliyordum, tıpkı benim nereye gittiğimi bildiğim gibi.

Akıllıca mı? Muhtemelen değil, ama karar verildi ve ben bununla iyiyim.

Kıyafetlerini yırtıyorum, o da gömleğini başından sıyırmama yardım ediyor. Onu yatağa itiyorum, kendi üstümü kenara atıyorum ve yatak başlığına yakın bir yere oturana kadar geri çekiliyoruz.

Ellerim saçlarına dalıyor ve onu sertçe öpüyorum, tanıdık tadında boğuluyorum. Ağzının içinde inliyorum ve o da boynumu öpmek için eğilerek beni serbest bırakıyor. Hafifçe emiyor, elleri sütyenimin üzerinden beni kavırıyor ve kalçalarımı ona doğru yuvarlayarak sıcaklığın peşinden gidiyorum.

"Kahretsin bebeğim," diye inliyor, ereksiyonunu bana doğru bastırarak. "Tanrım, bunu özlemişim."

"Konuşmayı kes."

"Evet, hanımefendi." Elleriyle sütyenimi çekiştirerek sol göğsümü serbest bırakıyor ve beni ağzına alıyor.

Ona karşı titriyorum, saçlarını çekiyorum ama onu göğsüme daha fazla bastırıyorum. Başım geriye düşüyor ve arkama uzanıyorum, o kemerini çözerken parmaklarım sütyenimin kopçasına gidiyor.

Bu kışkırtıcı bir ses ve ayak parmaklarım altımdaki yorganın içine kıvrılıyor.

Ben hafifçe doğruluyorum, o da kotunu aşağı çekiyor. Tekrar aşağı inmeden önce kalçalarını geçmesine zar zor izin veriyorum, sütyen kayıyor ve bileklerime dolanıyor.

Kıkırdıyor, eteğimi kırımın üzerinden yukarı itmeden ve erkek şortumu kenara çekip girişime doğru hizalamadan önce çıkarmasına yardım ediyor.

Gözlerimi kapatıp sert şaftına gömülüyorum, gerginlikten omurgamda sıcaklık zonkluyor. "Evet," diye inliyorum kendi kendime, kalçalarım aşağı doğru bastırıyor ve yavaşça sallanıyor.

İhtiyacım olan şey buydu.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inleyerek dudaklarımı arıyor ama ben onunkini ısırıp koparıyorum, gözlerim sikine odaklanıyor.

Sadece birkaç santim dışarı kaymasını izliyorum, sonra geri bastırıyorum, klitorisim pelvisiyle buluştuğunda inliyorum ve sonra tekrar yapıyorum.

"Kahretsin," diye tıslıyor, parmak uçları kalçalarımın bastırıyor ve beni daha hızlı hareket etmeye zorluyor, ama yapmıyorum.

Yavaşça, işkence edercesine yuvarlanmaya devam ediyorum. Kalçaları içime doğru kalkıyor ve inliyor, kasları altımda kasılıyor.

Uzuvlarım titremeye başlıyor, orgazmım yavaşça, acı verici bir şekilde gelişiyor.

Beklenti içindeyim. *Evet,
lütffen. Lütffen. I need-*

A yüksek sesle bang sallar ve Kapı, ve Biz
her ikisi de Dondur,

Alister'ın elleri anında kalçalarımın gitti.

"Kapı kilitli değil," diye fısıldıyor hışımla.

Geçip geçmeyeceklerini görmek için bir saniye bekliyoruz, ama sonra iki kat daha sert vuruyor.

Bu sefer, kişi cevap için bir dakikadan fazla beklemez. Kapı açılır, diğer tarafta öfkeli bir Chase vardır.

"Ne oluyor, Harper?!" Alister beni üzerinden kaldırıyor, aleti dışarı kayıyor ve kalçalarımın üzerinde bir karmaşa bırakıyor. Ayağa kalkarken altındakileri yukarı çekiyor, kemerinin şingirtısı bu küçük, sessiz alanda sağır edici bir kilise çanı gibi.

Yer değiştirip beni arkasına saklamaya çalışıyor ama eteğim tekrar yerine düşmüş ve göğüslerim çoktan ellerimin arasında ezilmiş.

Chase onu görmezden geliyor, başının üzerinden uzanıp sırtındaki gömleği bir çırpıda sıyrırken bana doğru yürüyor. Sonra yavaşça benimkini çekiştiriyor, sonra elimi tutuyor, ayağa kalkmaya zorlanana kadar usulca çekiyor ve beni odanın en uzak köşesine götürüyor.

Yanaklarım utançtan yanıyor, nefesim kesiliyor. "Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum.

"Sarhoş musun?" diye soruyor, yargılamadan uzak, kararlı bir şefkatle.

"Ben asla-" diye gürler Alister.

"Siktir git, Howl. Seninle konuşmuyorum!" Chase gözlerini benden ayırmadan bağılıyor. "Cam?"

Yutkunuyorum, bakışlarımı ondan kaçırıyorum. "Ne yaptığımı bilecek kadar ayığım."

Tanrım, Cameron, bunu itiraf etmekten utanıyorsun. Bu size bir şey anlatmıyor mu?

Birkaç sinir bozucu an boyunca bana bakıyor ve ben gözlerimdeki gerçeği görmesine izin vererek başka tarafa bakmıyorum.

"Tamam," diye fısıldar Chase sonunda. "Bu durumda, seni buradan çıkarıyor muyum, yoksa bırakıyor muyum?"

Boğazım düğümlenmeye başlıyor ve Alister'ın odayı geçtiğini görebiliyorum, o yüzden bana ulaşmadan bakışlarını karşılayıp Chase'le konuşuyorum. "Beni dışarı çıkar."

Alister'ın omuzları düşer ve başını sallar. "Cameron, gitme."

Sıkı bir gülümseme sunuyorum. "Sınıfta görüşürüz." Chase'in önüne geçiyorum.

"Cameron."

İkimiz de onu görmezden gelip koridora çıkıyoruz. Bu sefer o bizi takip etmiyor.

Chase elini benimkine bağlıyor ve beni evin ön köşesine götürmesine izin veriyorum, oraya varmadan önce nereye gittiğimizi biliyorum.

Cebinden anahtarları çıkarıyor ve Mason'ın stüdyo süitine açılan kapıyı açıyor, Mason artık gecelerini çoğunlukla Payton ve bebekle geçirdiği için burası bizim güvenli yerimiz - son birkaç yıldır, oda Noah'a aitken bile güvenli yerimiz değildi. Sadece eskisinden daha sık boş oluyor. Kışımı dar merdivenlerden yukarı sürüklüyorum ve son kapıya ulaştığımda kendimi duvara yaslıyorum. Chase adımını atar, kapıyı iter ve donar. Ama

O bir kez daha çekip kapatamadan çerçeveye bastırıyorum ve biraz gürültüyle açılıyor ve Brady'nin çıplak sırtıyla karşılaştığımda neden gizlice geri çekilmeye çalıştığını anlıyorum.

Oops.

Etrafında dönüyor ve ancak gövdesi büküldüğünde önündeki tezgâhta oturan kızı fark ediyoruz. Önce kaşlarını çatıyor, sonra benim gömleğime, Chase'in gömleksizliğine bakıyor ve geri adım atıyor. Kızı ayağa kaldırıyor ve ona gülümsüyor. "Yağmur kontrolü mü?"

Kıkırdayan kız rahatsız olmadan başını sallar ve adam poposuna vurduğunda küçük bir çığlık atar.

Yanımızdan geçerken Chase'e baştan çıkarıcı bir sırıtış atıyor ve bana göz kırpmıyor. "İyi yakaladın."

"Teşekkürler," diyorum ve Chase de aynı şeyi yapınca hafifçe gülüyorum.

Omuz silkiyorum ve içeri giriyoruz.

Chase mini koridora geçiyor ve ben de geçen geceki film gecesinden kalma, hala yatak olarak kullanılan katlanabilir kanepeye uzanıp gözlerimi kapatıyorum.

Onları açtığımda Brady elinde bir şişe suyla orada duruyor ve Chase de başına yeni bir tişört geçiriyor.

"Aşağıda işler durulduğunda yukarı gelip seni kontrol edeceğim," diyor.

Brady ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarır, kot pantolonunu çözer ve kenara fırlatır. "Merak etmeyin. Ben piştim. Kalacağım."

Canavara kaşlarımı kaldırıyorum. "Seninkini almaya beş saniye kalmıştı. O başkasını bulmadan önce gidip onu bulmak istemediğine emin misin?"

Brady sırıtıyor. "Ben görevimi yaptım. O hazırlandı ve hazırlandı."

Birileri harika vakit geçirecek ve bana borçlu olacaklar."

Alay ediyorum, boynuma kadar sokulana kadar battaniyeleri üzerime çekiyorum.

"Biraz almaktan bahsetmişken..." Kaşlarını kaldırıyor.

Chase'e bakıyorum ama o başını sallıyor, benim yerime pisliğimi anlatmak istemiyor.

"Sonra görüşürüz çocuklar."

Havalanmaya başladı ve ben panikle yataktan fırladım. "Aman Tanrım, Ari!"

"Paige onu aldı ve yiyecek bir şeyler almaya gittiler. Onu yurda geri götürüyor ve yola çıkmadan önce güvenli bir şekilde içeri girdiğinden emin oluyor."

Hemen yerleştim. Tabii ki iyi olduğundan emin oldular. Bizim işimiz bu.

Açıkça.

Brady yatağa tırmanıyor, vücudu neredeyse sığmayacak kadar büyük, bu yüzden oturmak zorunda kalıyor. Beni daha yakına çekiyor, böylece yarısı onun üzerinde, yarısı yanında yatıyorum ve Netflix'te gezinmeye başlıyor.

Kapı Chase'in arkasından kapandığında, "Yani..." diye söze başladı. "Evet," diye onaylıyorum. Adını söylememe gerek yok.

"Bunun onun kışını daha da tekmelemem gerektiği anlamına mı geldiğinden yoksa boş verip arkadaş olmanın bir yolunu bulmam gerektiği anlamına mı geldiğinden emin değilim."

"Hayır, onun arkadaşı olma."

Brady kıkırdıyor, saçlarımı dağılmış, yeni düzülmüş midilliden çekip alıyor ve arkamda dağılana kadar parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor. "Bana uyar."

Beni göremese de gülümsüyorum, geceyi kafamda tekrar canlandırıyorum ve pişman olmam gerektiğini düşünürken pişman olmadığımı fark ediyorum. "En kötü kısmı ne biliyor musun Koca Adam?"

"O da ne Cammie Cam?"

Göğsüne bastırıyorum, mutsuzluk içinde ona bakıyorum.

"Chase içeri dalmadan önce boşalamadım bile."

Brady donup kalıyor, sonra kahkahayı patlatıyor ve ben de kendimi tutamayıp katılıyorum.

"Sen ve ben, Cammie Baby. İkimiz de."

ON İKİNCİ BÖLÜM

CAMERON

"SEN BU YEMEK PIŞIRME İŞLERİNDE OLDUKÇA İYİ OLMAYA BAŞLADIN." BEN

mutfak barının diğer tarafından kızıma bakıyorum, çatalı ona doğrultuyorum.

Ari hafif yapışkan risotto kâsesine gülümsüyor.

"Cidden, hafta içi yaptığınız FaceTime yemek pişirme seansları çok işe yarıyor. Bu sömestr biraz kilo vermeyi başardım."

"Ensure'ların buzdolabından normalde olduğu kadar sık kaybolmadığını fark ettim." Bana baktı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Güzel. İyiyim. İlaçlar çoğu gün kesiliyor ve maçtan sonra votka içtiğimizde ıstakozun gölgesine dönmedim, bu güzeldi. Beni bu nişastalı şeylerle beslemeye devam edersen iyi olacağız." Dört aydır adet görmediğimden ya da baş ağrılarımın geri geldiğinden bahsetmiyorum.

İkisi için de yapılacak bir şey yok ve ikisi de gelip geçici kaygılar. Bu noktada hayatın bir parçası. Konuyu tekrar ona getiriyorum. "Tam anlamıyla en iyi eş olma yolundasın."

"Hiçbir zaman ailenin aşçısı olmayacağım ama sonunda birlikte yaşamaya başladığımızda ona pizza ve sandviç dışında bir şeyler yedirmek güzel olacak."

Gözlerimi arkadaşşıma diktim. "Ari, artık onunla yaşayabileceğini biliyorsun, değil mi? Sen bir yetişkinsin. O lanet olası bir NFL oyuncusu, artık futbol evinde yaşayan bir adam değil."

İç çekti. "Biliyorum ama size bir söz verdim çocuklar." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ben, kardeşim, sen, Chase ve Brady bu planı yıllar önce yaptık ve gerçekten de başardık. Aynı okula girdik ve onlar burayı seçtiler çünkü burada kurulmasına yardım ettikleri takımdan daha iyi bir takıma sahip bir yere gidebilecekken ben girebildim. Şimdi gitmeyeceğim. İki yıldan az zamanımız var. Onu ayda birkaç kez, sezon dışında ise daha fazla görüyorum ve kelimenin tam anlamıyla her gün ekrandayım. Tüm bunları konuştuk Cam ve o da anladı. Dürüst olmak gerekirse, o 'iş' için yoldayken bir yerlerde büyük bir evde yalnız olmadığım için mutlu." Gülümseyerek tırnak işareti yapıyor.

Kendiminkini şekillendiriyorum ve kasemi yıkamak için ayağa kalkarken onun elini biraz sıkıyorum.

Ari'nin telefonu çalıyor ve ona bakıp kıkırdayarak beni mutfaktan küçük oturma odasına kadar takip ediyor.

"Bilmek istiyor muyum ki?"

"Belki. Belki de istemem."

Kaşlarımı çatarak başımı ona doğru çevirdim. Bilerek o şekilde cevap verdi, ben de bileğini kendime doğru çevirip ekrana baktım. Grup başlığımızda Mason'dan gelen bir mesaj, Alister'ın kulaklıklarını takmış, gözünü silerken çekilmiş bir fotoğrafı eklenmiş. Belli ki doğru zamanda çekmişler, ama başlık beni homurdanmaya itiyor.

Mase: Sanırım hala onu görmezden geliyor?

İnleyerek kanepeye çöküyorum. "Noah aradığında neden seninle arka verandaya çıkamadım ki?"

"Çünkü kararlıydın." Ari yanımdaki mindere oturuyor ve yerdeki battaniye yığınının üzerinde uyuyan bebek Deaton'a gülümsüyor.

Cevap vermeden önce bu tarafa dönüp bakmasını bekliyorum, böylece kaşlarımı çatmam boşa gitmemiş oluyor. "Ve bununla ne demek istiyorsun?" Gözlerimi kısıyorum.

"Eğer sorsaydın o gece tam olarak nereye gideceğini söyleyebilirdim."

En iyi arkadaşşıma bakıyorum ve o daha parlak bir şekilde parlıyor, ona bir yastıkla vurduğumda ciyaklıyor.

"Dur." Kahkahasını dizginlemeye çalışıyor. "Onu uyandıracaksın ve o daha yeni uyudu."

"Evet, eğer bana Cumartesi günü kendime zarar veren bir savaş yolunda olduğumu söyleseydiniz, Alister'ın yaptığı gibi dışarıda bekliyor olma ihtimaline karşı çocuk gelişim merkezindeki turumu atlamazdım ve Deaton burada değil, oradaki küçük karyolasında uyukluyor olurdu."

"Bir, onu burada daha çok seviyorum çünkü ikiniz de oradayken onu göremiyorum ve iki, bu kendi kendine zarar veren bir şey değildi, bu yüzden dramatik olma."

"Nefret etmeye çalıştığım adamla seks yaptım."

"Büyük finale çıkamazsanız yine de seks sayılır mı?"

"**Ge**l kelimesini bile söyleyemiyor musun?" Ben de karşılık verdim.

Ari kıkırdıyor, omzunu o m z u m a bastırıyor. "Tamam iyi, ama yine de sayılır."

Alay ediyorum, kanepede kayıyorum ve başımı onun yanına bastırılmış yastığa koyuyorum.

Ari dudaklarını büzerek bana bakıyor, ben de ona kaşlarımı çatıyorum.

"Ne?"

"Nefret etmeye *çalıştığını* söylemiştin."

Oflayarak televizyona bakıyorum, dinlemeden izliyorum.

"Adamdan nefret etmiyorum. Ben... kahretsin, onu seviyorum."

"Ama?"

"Ama bunu istediğimden pek emin

değilim." "Yaptığı şey yüzünden mi?"

"Bu entrikadan daha fazlası," diye itiraf ediyorum. "Belli ki çuvalladı ama bu sadece küçük beyaz bir yalan değildi. Yumuşak noktayı bulmaya niyetliydi. Beni ilk kez yakınlaşmak için öptü, istediği için değil." Duraksıyorum, geçen yıl tanıştığımız günü hatırlıyorum ve dilimin ucuna gelen acı notalardan nefret ediyorum. "Tüm... ilişkisiz ilişkimiz sahte bir ilgi üzerine kuruluydu. Lekelendi ve birincisi, bunun peşini bırakabilir miyim, ikincisi, denemek istiyor muyum bilmiyorum."

Ari bir an sessiz kalıp sözlerimi düşündükten sonra "Sence o kötü biri mi?" diye sordu. Ses tonunda gerçek b i r merak var.

İç çekip gözlerimi kapatıyorum. "Hayır ve bu her şeyi daha da kötüleştiriyor. Yani, hepimiz yaralandığımızda aptalca şeyler yaparız, değil mi?"

"Hepimiz değil," diyor ve ben ona bakıyorum. "Sen değil."

"Lütfen." İç çekiyorum. "Ben bir aziz değilim."

"Hayır, ama incindiğinizde insanlara zarar vermezsiniz. Dışa vuramazsın. Bunu kabullenir ve yoluna devam edersin."

Battaniyeleri bacaklarımdan tekmeleyerek inliyorum. "O zaman neden bu sefer hayatıma devam edemiyorum? Trey daha büyük ve daha iyi şeyler için gittiğinde gayet iyiydim."

Ari bir gülümsemeyle savaşıyor ve ben de uçarak onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Kes şunu. Ben yaptım ve sen bunu biliyorsun."

"Tamam, iyi, yaptın ama belki de bunun nedeni Trey'in şehri terk etmesi ve Alister'ın hâlâ burada senin için savaşıyor olmasıdır."

"Onu affetmem gerektiğini düşünüyormuşsun gibi geliyor."

"Hayır, sanki başka birinin sana bunu yapabileceğini söylemesini bekliyorsun, ama bunu zaten biliyor olmalısın, Cam. Eğer onu affetmek istiyorsan, hiçbirimiz seni yargılamayacağız."

"Brady kelimenin tam anlamıyla onunla arkadaş olmaya başlayıp başlamayacağını öğrenmek istiyordu."

Gülümsüyor. "Gördün mü?"

Bir an arkadaşına bakıyorum, sonra ellerimi havaya kaldırıp mutfığa doğru ilerliyorum. "Merak ediyorsan söyleyeyim, bu hiç yardımcı olmuyor."

"Peki ne yapacaksın, sonsuza dek burada mı saklanacaksın?" "Sağlam bir plan gibi görünüyor."

"Perşembe gelene ve sınıfta onun partneri olmak zorunda kalana kadar."

Yüzüm düşüyor ve hain gülüyor.

"Bunu unuttun, değil mi?" Sırıtiyor. "En azından karma bir sınıf olduğu için proje çalışmanız olmadığı sürece onu haftada iki kez şahsen görmek zorunda değilsiniz."

Biraz daha somurtuyorum. "Sadece birkaç ay boyunca o yokmuş gibi davranmak ve sonunda umurumda olup olmadığını görmek istiyorum."

"Peki buna Cumartesi gününden önce mi yoksa sonra mı karar verdiniz?"

"Siktir git," diye mırıldanıyorum, onun eğlencesini görmezden gelip odama yöneliyorum.

Yatağıma uzanıp tavana bakıyorum ve bundan sonra ne yapacağımı merak ediyorum.

Lady Gaga'nın ustalıkla ifade ettiği gibi, saldırgan olduğum ve Alister'in disko sopasına bindiğim için pişman değilim. Pişman değilim. O anda bana sunabileceği şeyi istedim, ben de peşinden gittim ve o da buna mecbur kaldı.

Bu şimdi işleri daha da mı karmaşıktırıyor? Muhtemelen, ama hiçbir şeyi değiştirmiyor. Hâlâ kafayı yemiş durumdayım ve o da bana böyle hissettirdiği için hâlâ bir pislik. Dürüst olmak gerekirse, partide işleri çığırından çıkardığım için ben de bir pisliğim, ama Alister'ı düşündüğüm gibi tanıyorsam, bu yüzden bana k ı z g ı n değildir ve sorun da burada yatıyor.

Eminim ki kaçarak ve sonrasında onu görmezden gelerek onu caydırmadım.

Hayır, cevapsız çağrılar ve mesajlar dizisi bana bir şey anlatıyorsa, tam tersi, bu da işleri daha da zorlaştırıyor.

Zaman istedim ve sonra ereksiyonunu ilk hissettiğimde onu sildim. Şimdi burada neyin peşinde olduğumu anlamak için baştan başlamak zorundayım.

Bugün ilk kez telefonumu elime alıyorum ve Alister'la benim mesaj dizimizi açıyorum ama okumuyorum. Geri çekiliyorum ve uzun bir nefes alarak parmağımı sola kaydırıyorum.

Hepsini siliyorum.

Sonra Perşembe günü dersten çıktım, Cuma sabahı tüm Avix U futbol takımının deplasman maçı için otobüse bineceğinin ve onun da otobüste olacağının farkındaydım.

Alister

Benden kaçıyor. Onu bir düzine kez aradım, iki katı kadar mesaj attım ve kız ya okundu bilgisini kapattı ya da mesajlarımı açmıyor bile.

Onu suçlamıyorum, ama Cumartesi gecesi aklımı başımdan aldıktan sonra konuşmak istemenin adil olduğunu düşünüyorum.

Dostum, onu tekrar kollarıma almak iyi hissettirdi. Aylardır ilk kez, hayatımdaki diğer tüm saçmalıkları untabildim ve bunun alkolle hiçbir ilgisi yoktu. Dans pistinde ona ilk yaklaştığımda sinirlerini yatıştıran şey bu olabilirdi, aynı şekilde kafasına vurulma riskini göze alarak ona gitmeye karar vermemi sağlayan şey de buydu - eğer kendisi tarafından değilse, o zaman helikopter arkadaşları tarafından. Sizi kollayan bir grup insanın olması kötüdür demiyorum, sadece alışık olduğum bir şey değil.

Yurt binasının kapısı bu sabah yüzüncü kez açılıyor ve ciğerlerim beklentiyle şişiyor, ancak dışarı çıkan kişi yine doğru sarışın tonu olmadığında sönüyor.

Saati kontrol etmek için telefonuma bakıyorum.

Kahretsin. Şimdi yola çıkmazsam otobüse geç kalacağım ve Koç benim yüzümden kalkış saatimizi ertelemek zorunda kalırsa, bu bambaşka bir felaket olacak.

İçimi çekerek ayağa kalkıyorum, telefonumu cebime tıktırıyorum ve gece çantamı çimlerin üzerinden alıyorum. Ona ait olduğunu bildiğim pencereye son bir kez baktıktan sonra ters yöne doğru ilerliyorum.

Beni geri dönmekten ve tatlı dille binaya girmekten alıkoyan tek şey, benden sonsuza kadar saklanamayacağı gerçeği. Onun tüm programını ezberledim, kampüsteki en sevdiği yerleri biliyorum ve iş oraya gelirse biraz zorlamaktan korkmuyorum.

Öyle ya da böyle, Cumartesi gecesinin ne anlama geldiğini konuşacağız.

Ve bunun cevabının yankılanan bir *hiç* olduğuna inanmayı reddediyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CAMERON

BUGÜN İYİBİR PAZARTESİ OLDU, HANGİ BİRŞEY SÖYLÜYOR Alarmla uyanmaktan nefret ettiğimi, uyanır uyanmaz hazırlanmak zorunda kalmaktan nefret ettiğimi ve kahve dükkanında uzun kuyruklardan nefret ettiğimi düşünürsek.

Yine de bugün harikaydı. Alarmımdan önce uyandım - bu *hiç* olmayan bir şey ama tembel kışımın dün bütün gün koltuktan kalkmamasına ve öğleden sonra dört civarında "gece için" uykuya dalmama bağlıyor.

Ari'den önce duş almıştım, bu yüzden ona acele etmesini söylemek için kapıya vurmak zorunda kalmadım *ve* kafenin mobil siparişi neyse ki hala açık, bu yüzden sırayı geçtim, sırtlanların küçük dişi aslana gülümseyerek geçerken hırladığı o meme gibi hissediyorum.

Profesörüm ilk dersimi iptal etti, ben de erkenden çocuk bakım merkezine gittim ve tüm küçükler kreşeydi.

Bugün ruh halimin en mutlusu. Evet, pazartesi günlerine göre neredeyse destansı bir pazartesi oldu.

Bu benim için dünyanın yolunda gitmediğinin ve ayın getireceklerine karşı hazırlıklı olmam gerektiğinin işareti olmalıydı.

Onu görmeden önce duyuyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Cameron'ı gördün mü?" diye soruyor, doğrudan konuya girerek.

Nokta.

Lanet olsun. Şu anda onunla uğraşmak istemiyorum.

Sigma kız öğrenci birliğinin mutfağındaki pembe lavabonun üzerine eğilerek ön bahçeye bakan küçük pencereden dışarı bakıyorum ve Ari ile Paige'in karşısında tüm ihtişamıyla durduğunu görüyorum.

Kızlarım kollarını kavuşturduğunda sırtıyorum, Ari uzaklara bakıyor, onu tamamen görmezden geliyor, Paige ise bu konuda bu kadar doğrudan olamayacak kadar dengeli. Ama toplayabildiği en iyi bakışla onun kıçına vurduğunda yüzüme bir gülümseme getiriyor. Dürüstçe mi? "Çalışmaya ihtiyacın var, kızım," diye mırıldanıyorum, dizimi tezgâhın üzerine koymak için biraz zıplıyorum, böylece kulak misafiri olmak için kulağımı neredeyse cama dayayabiliyorum.

"Yapmadım." Paige o zaman gülümsüyor; çok geniş ve maksatlı bir gülümseme, bu yüzden konu yüzleşmeye geldiğinde bildiği tek yolu seçerek kirpiklerini ona doğru kırıştırıyor - pasta kadar tatlı. "Ama eğer yaparsam, onu aradığını bilmesini sağlarım."

Evet, öyle olacak.

Yapacak ki ben de onun kıçından biraz daha saklanabileyim. Cameron ve tartışma mı? Biz karışmayız. Biz dönüyoruz.

"Kes şunu artık, Pislik Alister," diye mırıldanıyorum, bu sefer kelimelerin arkasındaki gücü tam olarak hissetmiyorum, özellikle de onu kazara tepeden tırnağa içine aldığım da ve dudaklarıma bir somurtma çekildiğinde. "Ama neden bu kadar ateşli olmak zorundasın?"

"Ben böyle doğdum."

Ciyaklıyorum, dengemi kaybediyorum ve lavabonun içine düşüyorum, kıç yanağım spatulanın sapı tarafından bıçaklanıyor ve beni

İleri atlamak.

Brady beni kenardan yakalıyor, kahkahayla başı geriye düşüyor ve tekrar öne döndüğünde parlak gözleri benimkilerle buluşuyor. "Cammie Baby," diye mırıldanıyor, bakışlarında yaramazlık parıldıyor.

"Büyük adam." Kaşlarımı kaldırıp arkasındaki, onun dikkatini yeniden çekmek için bekleyen kızlara bakıyorum. "Eğleniyor musun?"

"Şimdi."

Alay ediyorum, sonra ne yaptığımı hatırlıyorum ve hızla gövde mi döndürüyorum, ancak araba yolunun artık boş olduğunu görüyorum. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, mutlu muyum yoksa kızgın mıyım emin değilim.

"Dur tahmin edeyim." Perdeleri sinsice açtığım pencereye hızlı bir bakış atıp geri döndü. "O küçük pislik yine davetsiz mi geldi?"

"Yani, o futbol takımında ve bu teknik olarak futbolcular için bir parti ama evet. Evet, yaptı." İçimi çekiyorum, bedenimin onun koca kışına yaslanmasına izin veriyorum ve dudağımı dışarı çıkarıyorum. "Ondan kurtulamıyorum, Brady. Denedim ama o bana izin vermiyor."

Brady'nin gözleri benimkileri arıyor, kendi gözlerinde yazılı olduğunu okuyamadığım bir soru var, ama sorduğu sorunun bu olduğundan emin değilim. "Gerçekten yapmasını istiyor musun? Yani onu sallamana izin vermesini."

"Evet." Cevabım hızlı -belki de çok hızlı- ve kaşlarını kaldırdığında inliyorum, yüzümü kapatıp göğsüne gömüyorum. "Hayır. Yani bilmiyorum," diye mırıldanıyorum ona karşı.

Tanrım, acınacak haldeyim.

Gözlerimi açtığımda Brady'ninkilerle karşılaşıyorum. "Şu aptal kız anlarından birini mi yaşıyorum?"

"Hayır. O sadece bir salak." Brady'nin dikkati başımın üzerinden geçiyor, gözleri kısılıyor ve dudakları düzleşiyor. "Ama ne yapmak istediğine karar vermelisin, çünkü o beş, dört dakika sonra kapıdan içeri girmek üzere, ne istiyorsun?"

Panik karnımda kıvrılıyor ve geriliyorum. "Bilmiyorum."

Brady'nin gözleri sağa kayıyor ve ön kapının açıldığını duyduktan sonra tekrar benimkine dönüyor. "Tamam, o zaman neye ihtiyacın var?"

"Zaman." Yutkunuyorum.

"Zaman?" Elindeki teneke kutuyu tezgâhın üzerine bırakıyor ve devasa boyuyla ayağa kalkıyor.

"Sanırım her şeyi çözme zamanı geldi."

Brady yavaşça ve birkaç kez başını sallıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Sana bu konuda yardımcı olabilirim."

Kapı kapanıyor ve çevremde bu tarafa doğru gelen sarışın bir çizgi görüyorum. "Nasıl?" Acele ediyorum, kalp atışlarım hızlanıyor.

Brady beni daha da yaklaştırıyor, zaten gidecek fazla yer de yoktu. Kelimenin tam anlamıyla tezgâhın kenarında oturuyorum, vücudu beni yakaladığı andan itibaren hâlâ bacaklarımın arasında duruyor. Yine de daha da yaklaşmayı başarıyor ve parmak eklemi boğazıma bastırıp beni çenemden yakalayana kadar sürüklediğinde başım düşüyor, uzun saçlarım belimi gıdıklıyor.

Birdenbire gözleri yere düşüyor ve bilmesem ağzımın üzerine düştüğünü söyleyebilirim.

"Brady?" Zamanımız tükeniyor.

Yutkunuyor ve kaşlarımda küçük bir çatılma oluşuyor. "Bana güveniyor musun?" diye fısıldıyor.

"Her zaman."

Hiçbir uyarı almadım. Açıklama yok. İşlem için süre yok.

Akla hayale gelmeyen, hiç beklenmedik *bir* şey olur ve bu çok hızlı gerçekleşir.

Ağır, talepkar dudaklar benimkine düşüyor ve boşa harcamıyorlar

bir saniye, dilinin hızlı bir hareketiyle onları açmaya ikna etti.

Ve ağzım ne kadar da şıfıntı, tek kelime itiraz etmeden ardına kadar açılıyor. Birden ellerim kalın, güçlü bir boynun etrafına dolanıyor ve eller o kadar büyük ki kemerden sütyene kadar uzanıyor.

Dillerimiz birbirine dolanıyor, parmaklarım bu hareketi kısıkanıyor ve aynı şeyi yapmak için saçlarının uçlarını arıyor, ama asla ensesini geçemiyorum.

Yandan itiliyor ama iri yarı ve saf kaslı. Bir milim bile kıpırdamıyor, sadece başını kaldırıyor ve gözlerim yüzüne kilitleniyor, "Sakıncası var mı?" dediğinde şişmiş dudaklarını görünce şoka giriyorum.

Aman Tanrım, bunlar Brady'nin dudakları. Bunlar Brady'nin dudakları çünkü karşımdaki Brady ve öpücüğümden şişmişler.

Öpücüğümüz.

"Neler oluyor?" Bu Alister'dan geliyor ve soru benim için olabilir ama söyleyecek sözüm yok. Sadece düşüncelerim var.

Vay anasını, en gürültülü olan.

"Olan şey, sözümü zü kesmiş olman." Brady ters ters bakıyor, elleri hâlâ yanlarımda. "Şimdi sakıncası yoksa" -*Yüce Tanrım, Brady Lancaster'ı öptüm*- "kız arkadaşımı öpmeye geri dönmek istiyorum."

Buna inanamıyorum.

Bekle.

Ne?

Brady

Bekle.

Ne?

Az önce ne dedim ben?

Yanakları kızarmış ve bakışları dudaklarımdan gözlerime atlayan Cameron'a bakıyorum, o küçük ağzından tek bir kelime bile çıkmıyor.

Küçük cehennem kedisinin nutkunu tuttum ve bu konuda onunla dalga geçmek istiyorum.

"Cameron!"

Bu beni kendime getirdi ve onun gitmesine izin vererek görüş alanından çıkmasını sağladım. "Kendine dikkat et, tatlı çocuk. Bu ses tonu bana sökmez."

"Oh, siktir git. Bu da ne böyle?" Alister kollarını açıp eğilerek beni geçmeye çalışıyor ama ben de onunla birlikte hareket ederek yaklaşıyorum.

"Sana söylemedim mi?" Duraksadım. "Daha yeni geldim, kız arkadaşım burada ve sen gecemizi bölüyorsun."

Dik dik bakıyor, daha uzun duruyor. "O senin değil." "Öyleymiş gibi hissediyorum."

Alister yumruklarını sıkıyor ve oturma odasına doğru bakıyor, şüphesiz küçük alışverişimiz biraz dikkat çekmişti. Birdenbire alaycı bir kahkaha atıyor. "Doğru. Tamam. Tamam. Buradaki diğer kızlarla birlikte senin kızın, değil mi?" Demek istediğini kanıtlamak için tekrar sola bakıyor.

Gözlerim takip etmeye karar veriyor ve bakışlarım her biri üzerinde tek bir harf olan düz beyaz bir tişört giyen Sigma kız öğrenci birliğindeki kızlara takıldığında beni ele geçirme tehdidinde bulunan kaş çatmayla savaşıyorum.

Gönderiyi bugün internette gördüm. Her zaman olduğu gibi, maç avludaki büyük bir projektörden yayınlanıyordu. Galibiyetten sonra, AU Instagram sayfasını yöneten kişi olan Secret Shark, kızların süslenip püslenmiş ve göğüslerinde soyadımın yazılı olduğu bir sıra halinde fotoğrafını çekmiş.

"Muhtemelen yarısını zaten uyuyarak atlatmışsındır, o yüzden neden saçmalamayı bırakıp kenara çekilmiyorsun? Belki bu gece listenden birkaç tane daha çıkarabilirsin."

Küçük puştun neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yok ve normalde insanların ne dediği umurumda değil - konu kadınlar olduğunda herkesin benim hakkımda ne düşündüğünü göz önünde bulundurursak.

Öyleyse neden ensemde garip bir sıcaklık hissediyorum ve neden gözlerim Cameron'a bakıp ifadesini yakalamak için yana kayıyor?

Bilmiyorum ama içimde oluştuğunu fark etmediğim gerilim yumağı, Alister'a diktiği hınzır bakışları görünce çözülüyor. Anında rahatladım.

"Hayır." Bir omzumu kaldırıyorum, kalçam Cameron'ın kalçalarının arasına girene kadar geriye kayıyorum ve onu tezgahın kenarına sürüklüyorum. "Ben böyle iyiyim. Ama bundan sonra ne olacağını görmek istemiyorsan, yoluna devam etmeni öneririm."

Alister alay eder, gözleri kısık ve kızgındır, ama sonra Cameron'a döner.

Yavaşça, emin adımlarla dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Evet, tamam." Kıkırdıyor ve bu sestten nefret ediyorum.

Harika Çocuk'a bakarken, onu bu kadar... kendinden emin gösterecek ne gördüğünü merak ederken, kızgınlık tenime batıyor.

Ben ona doğru baktığımda, o ters yöne bakıyor, kolumdaki tutuşu her saniye daha da sıkılaşıyor.

Siktir et bu adamı. Onu saklanmaya zorluyor. Bu saçmalık.

Onu kaldırıyorum ve geniş mavi gözleri yerleşmeden önce benimkilerle buluşuyor, bacakları etrafıma dolanıyor.

"Hadi seni buradan çıkaralım," diye fısıldıyorum sadece onun duyması için, istediğinin bu olduğundan emin olmak için geri çekiliyorum.

Küçük gülümsemesi her şeyi anlatıyor ve yüzünü boynuma gömüyor.

Bir an bile düşünmeden ve arkama bakmadan onu evden çıkarıp doğruca kamyonetimin kasasına götürdüm. Kış soğuk çelikle buluşmadan önce gülmeye başladı ve ben de kendimi tutamayıp ona katıldım.

"Eh, bu da bir yoldu." Gülümsüyor, bacaklarını yukarı çekip altından geçiriyor. "Ama kendimi biraz kötü hissediyorum."

"Yapma." Omuz silkiyorum. "Seni öpmek *tam* bir zorluk değildi, sadece küçük bir zorluktu."

Ben daha konuşmamı bitirmeden bana tokat atıyor ve ben de kıkırdarak onun yanına zıplıyorum ve kapüşonumu çekiştirerek çıkarıp ona fırlatıyorum.

Cameron elbisesini giyiyor, kollarıyla oynarken elleri cüceleşiyor. "Onunla dokuz gün önce seks yaptım ve o zamandan beri onu görmezden geliyorum... yine de şu anda onunla uğraştığım için *biraz kötü* hissediyorum."

Keskin bir sızı... bir şey göğsüme çarpıyor ve çizdiği kaşları gizlemek için öne doğru bakıyorum.

"Biraz stres yapmayı hak ediyor," diyorum ona. "Kaybedecek çok şeyin var bebeğim. Bunu hissetmeye ihtiyacı var ve bunca zaman senin peşinden koşmak aynı şey değil. Bunu gerçekten hissetmesi için bir başkasının tehdidine ihtiyacı var, biliyorsun." Bu işler böyledir, değil mi? Sahip olamayacağımız şeyi isteriz.

Gülümsemesi nazik. "Yani bunun gerekli bir işkence olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sadece sen öyle olmasını istiyorsan." Bakışlarını tutuyorum, sonraki sözcüklerimi ağzımdan çıkmaya zorlarken dilimi garip bir acılık kaplıyor. "Şimdi gidip onu bulabilir ve seninkine yaptığı gibi onun da kafasını siktiğimizi söyleyebilirsin ya da bir gece bekletip yarın anlattırırın."

"Neden yarın bir şey olacakmış gibi konuşuyorsun?"

Sırtışım yavaş ve arkasında açıklayamadığım bir ağırlık var. "Neden öyle değilmiş gibi davranıyorsun? Adam senin için geliyor. Ve şimdi öncekinden daha sert gelecek."

Gözleri kısılıyor ama şakacı. "Kasıtlı olarak mı edepsizlik yapıyorsun yoksa bu senin doğal bir parçan mı anlayamıyorum."

"Aptal kız." Yere atladım ve onu ayağa kaldırdım. Sağ elini elime alıp, diğer elimle eski usul vals yapar gibi belini kavriyorum ve onu biraz sallıyorum. "Bunun benim DNA'mda olduğunu çok iyi biliyorsun. Şimdi sus ve otuz dakikalık kız arkadaşımınla biraz dans etmeme izin ver."

Gülüyor, sırtarak başını geriye atıyor ve sonra onu çimlerin üzerinde biraz döndürmeme izin veriyor.

"Hey, Brady," diye fısıldıyor, şarkı bittiğinde başı göğsüme düşüyor.

"Öyle mi?"

"Bu gece beni yine kurtardığın için teşekkürler."

"Her zaman, Cammie bebeğim. Her zaman."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CAMERON

ALISTER'I KAPIDAN GIRER GIRMEZ FARK ETTİM, SARI SAÇLI.

Pantene reklamı gibi parlıyor. Tabii ki o anı parmaklarını gezdirmek için seçiyor, daha ilk basamağa gelmeden gözlerini kaldırıp reyonları gözden geçiriyor.

Beni neredeyse anında buluyor ve dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor. Daha yukarı çıkan her küçük uçta kalbim göğsümde biraz daha sert çarpıyor.

Tamam, kızgın değil. Bu iyiye işaret, ama gözlerindeki bu parıltıdan hoşlandığımdan emin değilim.

Telefonum elimde titriyor ve aşağıya baktığımda, Alister ve onun küçük sandalye kapmaca oyunu sayesinde yeni partnerinin yanında, kapıya yakın rastgele bir sırada sıkışıp kalmış olan Ari'den gelen bir mesaj görüyorum.

Kanka: Birisi biraz ukala görünüyor.

Ben: Onun söz konusu olduğu yerde küçük ve çük aynı cümle içinde kullanılmaz.

Gölüşünü elinin arkasına saklayan Ari'nin başının arkasına gülümseyerek bakıyorum.

Kankam: Bu yüzden mi bu hafta sonu senin intikam mücevherlerin için şehir merkezine gizli bir gezi yaptık?

Ben: İntikam mücevheri değil. Bir sonrakinin yılanla değil de solucanla çalışıyor olması ihtimaline karşı yıkıcı mücevherler.

Bu kez kahkahasını duyuyorum ve sırtarak telefonumu yere bırakıyorum.

Bir saniye sonra Alister'ın sesi kulağımı ısıtıyor. "Merhaba güzelim. Her zamanki gibi büyüleyici görünüyorsun."

Başımı yana eğiyorum, benimkiler daralmış bakışlarıyla buluşuyorum. "Teşekkür ederim, Alister. Artık oturabilir misin?"

"Neden, bana bu kadar yakın olmak seni geriyor mu?" diye alay ediyor, göz hizamızda olacak şekilde eğiliyor. "Yoksa 'erkek arkadaşın' bundan hoşlanmayacağı için mi?" Ses tonu alaycı, bana seslenmeden yalanımı yüzüme vururken eğlendiği her santiminden okunuyor.

Tanrım, Brady haklıydı. Onu daha da cesaretlendirdik.

Dilimi dişlerimin arasında gezdirerek onun yakınlığının sıcaklığından başka odaklanacak bir şey bulmaya çalışıyorum ve sonunda profesör içeri giriyor. Profesörümüz dönemin geri kalanı için odak noktasını gözden geçirmeye başladığında Alister doğruldu ve yerine oturdu ve içimde küçük bir heyecan zonklaması oldu. Profesör Gilroy'un söyleyeceği her kelimeye kilitlendiğim için Alister'ın varlığını unutarak sandalyemde daha dik oturuyorum.

Sonunda, iyi şeylere geliyorum.

Buradaki ilk iki yılda temel konulara odaklandım: matematik, İngilizce, tarih ve diğer tüm standart önkoşullar. Yani tüm iyi şeyleri son iki yılıma sakladım.

En çok beklediğim ders buydu ve tam da olmasını umduğum şeydi: İlk ders planımı oluşturacağım ve bu herhangi bir ders planı değil, ilgi çekici ve farklı öğrencilerin ihtiyaçlarını karşılayan bir ders planı olacak.

Küçüklüğümden beri bir şekilde çocuklarla çalışmak istediğimi biliyordum ve yaşımla ilerledikçe ve kendimi daha iyi tanıdıkça bu planım daha da somutlaştı, ancak Profesör Gilroy'un konuşmasını dinlerken gülümsemeden duramıyorum. İlk defa hayallerime ulaşabileceğimi hissediyorum. En iyi arkadaşım omzunun üzerinden bana bakıyor, gözlerinde bir yumuşaklık ve yüzünde bir gülümseme, çünkü bunun beklediğim şey olduğunu biliyordu - kendi çocuklarım olsa da olmasa da çocuklarla gerçekten nasıl bağlantı kuracağımı öğrenmemin bir yolu.

Bu kurs onun için de iyi. Noah'dan önce Ari hep içten içe bir gün tıpkı kendi annesi gibi olmayı, çocuklarıyla birlikte evde kalıp bir aile kurma fırsatına sahip olmayı umuyordu. Neyse ki Noah ona tam da bu hayatı sunabilir. Benimle birlikte aldığı tüm rastgele dersler ona bu konuda yardımcı olacak, çünkü okula gitmeden önce onlara okuma yazma öğretebilmeyi umuyor. Ve annesinin bize yaptığı gibi, sonraki yıllarda onların çalışma arkadaşı olmayı.

Önüme çıkan zorluklara rağmen bir gün anne olacak olsam bile, evde kalan bir ebeveyn olmak için biçilmiş kaftan olduğumu sanmıyorum. Hayatını bu şekilde adamak için çok özel bir insan olmak gerekiyor ve ben bu işi yapabileceğimden emin değilim. Belki de bir tür tesis işletmek istememin bir nedeni de budur; çalışan ebeveynleri olan çocukların gidebilecekleri ve bir yuvanın getirmesi gereken sıcaklığı hissedebilecekleri güvenli bir yer daha olduğunu bilmek.

Profesör Gilroy, "Devam edin ve sınıfın geri kalanında eşinizle birlikte ara verin," diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Etrafta dolaşacağım, eğer bir soru gelirse

Onun hareketine uyuyorum, sınıf için uygun sayılamayacak kadar yakın olana kadar onunla yarı yolda buluşuyorum. "Güven senin için kullanacağım bir kelime değil. Sana bedenimi verebileceğimi biliyor muyum? Evet. Başka bir parçamı?" Başımı sallayarak kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bana vücudunu veriyorsun. Bu güven, değil mi?"

"Hayır, değil. Bilerek ve isteyerek verdiğim kötü bir karar."

"Seni ne olursa olsun alacağım, biliyorsun." Gözlerimin içine bakıyor. "Eğer bu sadece vücudunu verebileceğin birine ihtiyacın olduğunda bana geleceğin anlamına geliyorsa, öyle olsun."

"Hiçbir şey değişmedi, Alister." Kendime lanet ederek arkama yaslandım. "Tanrım, bunların hiçbiri sana karşı adil değildi. Bencilce davrandım ve bunun için gerçekten üzgünüm."

"Ben değilim."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Öyle olmalısın. Açıkçası, hiç olmadığından emin olmadığım bir yerde sana umut verdim. Seni bu şekilde yönlendirmemeliydim."

"Seks yaptık." Sırıttıyor. "Bu beni yönlendirmenin tam tersi gibi."

İçimden kısık bir kahkaha yükseliyor ve bir an için gözlerimi kaçırıp yavaşça tekrar ona dönüyorum. "Sadece o gecenin neden olabileceği herhangi bir karışıklık için özür dilemeye çalışıyorum."

"Kafa karışıklığı yok, sadece açıklık var."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Gördün mü?" Fısıldıyorum. "Bunun bir anlamı olduğunu düşünüyorsun."

"En azından beni hâlâ istiyorsun demektir."

Bir şeyler düşünerek dudağımın içini çiğniyorum. "Sana karşı ne kadar dürüst olmamı istiyorsun?"

Sağduyulu bir şekilde soru karşısında geriliyor ve tam olarak ne söylediğimi düşünmek için birkaç dakikasını ayırıyor. Etrafına bakınıyor ve keşke profesör gelip sözümüzü kesse diyorum. Gerginlik gözlerine vuruyor ama başını sallıyor. "Anlat bana."

Sinirlerim midemde düğümleniyor, itmeye çalıştığım ama tam olarak başaramadığım bir çekme hissi. Bu adama karşı savunmasız olmak istemiyorum, her şeyden sonra değil, ama belki de olmam gerekiyor. Belki onun da bunu duymaya ihtiyacı vardır.

"Senden hoşlanıyorum, Alister. Gerçekten, gerçekten seviyorum. Zekisin, yeteneklisin, kendini işine adanmışsın. Çalışkan ve komiksin. Seninle birlikte olmak, kendime ait özel bir şeye sahip olmak gibi hissettirdi."

Bu daha önce hiç sahip olmadığım bir şeydi. Ailem ve arkadaşlarım, hepimiz o kadar iç içeyiz ki hayatlarımızın çoğunu bir sonraki kişiyle paylaşıyoruz, ama seninle..." Tek bir omuzumu kaldırıyorum. "Benim kendi küçük dünyam vardı ve ben onun içindeyken dışarıdaki hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne olduğumuzu etiketlemeye ihtiyacım yoktu. Sadece sessizce takılmaktan ve takılmaktan mutluydum ve sonlara doğru, bunun daha fazlası olmasına aldırmayacağımı fark ettim." Durakladım. "Sonra her şey yüzüme patladı ve sen üniversiteyle ilgili şu ana kadar en çok pişmanlık duyduğum şey oldun."

Ben konuşmaya devam ettikçe yüz ifadesi aşağı doğru iniyordu ama son cümleyi söylediğimde tamamen düştü.

Sert mi? Belki, kime sorduğunuza bağlı, ama bu gerçek ve o dürüstlük istedi.

Alister birkaç dakika sessizce bana baktıktan sonra dikkatini defterinin boş sayfasına veriyor ve birkaç dakika daha o sayfaya dalıyor. Sonunda tekrar başını kaldırdığında, yüzündeki umutsuz ifade siliniyor ve biraz zorlama gibi görünse de gülümsüyor. "Benden hâlâ hoşlanıyorsun."

Şaşkın bir alay beni terk ediyor ve başımı sallıyorum.

"Benden hâlâ hoşlanıyorsun ve arkadaşın olarak güvenini geri kazanacağım."

"Arkadaşın olmak istediğimi sana düşündüren nedir?"

"Bir yerden başlamalıyız. Arkadaşlar adil görünüyor."

"Öyle değil. Şu anda temelde düşman sensin."

"Sana inanmıyorum."

Ters ters bakıyorum. "Umurumda değil. Bu sınıfta ortağız ve bunun dışında bir hiçiz."

"Neden? Benimle tekrar yalnız kalmaktan mı korkuyorsun? Ya da bekle, merak ediyorum" -sırıttıyor, arkasındaki muzip parıltı kaslarımı takip edebilecekler için gerginleştiriyor- "erkek arkadaşının kıskanacağından mı endişeleniyorsun?"

Erkek arkadaşın mı?

Oh, evet. Erkek arkadaşım.

Ben gerçekten gülüyorum, o da Cheshire Kedisi gibi sırıtıyor. "Lütfen. Brady?" Yine gülmekten kendimi alamıyorum. "Bu adam Adonis'in yanında dursa onu kıskanmaz bile."

O sırıtışı anında kayboluyor ve tekrar öne eğiliyor, tepkisi beni biraz hazırlıksız yakalıyor. "Gerçekten burada oturup birbirinizle görüşüyormuş gibi mi yapacaksınız?"

Bekle, ne? Ben öyle bir şey yapmadım.

Öyle mi yaptın?

Son altmış saniyeyi tekrar izledim ve kahretsin. Sanırım cevabım daha çok "Benim erkek arkadaşım yok" şeklinde olmalıydı, ama bu kısmı karıştırmışım gibi görünüyor, değil mi?

"Cameron," diye tersledi.

"Ne?" Ben de karşılık verdim. "Brady'yle çıkmıyorsun."

Dudaklarımı büzüyorum, bu adamın cüretkârlığı yüzünden ters ters bakıyorum. Açıkçası, bu bir emir değil, daha çok bir gerçek olduğunu düşündüğü şeyi ifade ediyor. Teknik olarak öyle ama o bunu bilmiyor. En azından kesin olarak değil. "Kiminle çıktığın ya da çıkmadığın seni ilgilendirmez."

"Saçmalık. Seni istiyorum ve tüm bunlar sona erdiğinde yanımda olman fikrinden vazgeçmiyorum."

"Ne bitene kadar?"

"Bilmiyorum, bu sınıf, bu yıl. Burada gerçekten bir zaman çizelgem yok." Sırıtıyor.

"Ne istediğimi anlamak için senden biraz zaman istiyorum."

"Alan beni daha da uzaklaştıracak. Sana bunu veremem."

"Benim seçimlerime saygı duyacaksın, Alister."

"Az önce benden hoşlandığını söyledin!"

"Senden hoşlanıyorum ama sana güvenmiyorum!" "Sana güvenebileceğini kanıtlamama izin ver." "Dur."

"Lütfen, Cameron."

"Dur dedim," diye tıslıyorum, şimdi bu tarafa bakmıyormuş gibi yapan birkaç gözü fark ediyorum.

"Sadece bana bir şans vereceğini söyle. Benimle bir randevuya çık. Gerçek bir randevu ve sana göstereceğim-"

"Yemin ederim."

"-ben o adam değilim. İhtiyacın olan şey olabilirim-"

"İhtiyacım olan şey bende var!" Ayağa fırlarken
bağırıyorum. Ve sonra donup kaldım.

"Arkada bir sorun mu var?" Profesör Gilroy başka bir çifte yardım ettiği yerden kalkarak sesleniyor.

Yüzüm öfkeden, utançtan ve düpedüz hayal kırıklığından kıpkırmızı oluyor. Eşyalarımı hızla çantama tıktırıp merdivenlerden iniyorum, çift kapıyı itip koridora çıkarken Alister'ın öğretmene her şeyin yolunda olduğunu söylediğini belli belirsiz fark ediyorum. Sonuna kadar koşup öğleden sonra güneşine çıkıyorum ve sonra homurdanarak başımı geriye atıyorum.

Tanrım, neden bu kadar lanet... Bilmiyorum bile!

Çantamın askılarını sıkarak tekrar iniyorum ve kafeye doğru aceleyle ilerliyorum. Biraz kafeine ihtiyacım var. Ve şeker. Belki biraz da karbonhidrat.

Evet. Kahve ve kurabiye, sonra da kafeteryaya gidiyorum. Orada kahve içebileceğimin farkındayım ama babamın sabahın beşinde yapıp beş saat sonra tekrar ısıttığı tadı olan bir şey içmeyi tercih etmem.

Dersten çıkmama on dakika kaldığı için içkimi önceden sipariş etme zahmetine girmiyorum ve eşyalarımı elime alır almaz yemekhaneye doğru ilerliyorum. Akşam yemeği için açılmasına daha iki saat var ama umarım al-git duvarında hâlâ bir şeyler vardır.

"Cameron!"

Başım dönüyor ve ters ters bakarak binaya doğru adımlarımı hızlandırıyorum. O kadar yakınım ki işlenmiş peynirin tadını buradan alabiliyorum.

"Cameron, bekle, lanet olsun!" Alister bir kez daha etrafımızdakilerin dikkatini çekerek bağırıyor.

Sesinden koştuğunu anlıyorum ve uzun bacaklarımı kendi avantajıma kullanıyorum, hızlı yürüyorum.

Orospu çocuğu.

"Seni yakalayacağım! Benden kaçmana gerek yok."

İnsanlar kıs kıs gülüyor ve yüzümün ısındığını hissediyorum.

Neredeyse oradayım, elim parmaklığı kavrayıp bir mancınık gibi kullanmak için dışarı fırlıyor, ama tam avucum boyalı metalin etrafında kapanırken, gözümün ucuyla solumda bir şey yakalıyorum.

Düşünmek için zaman yok, ikinci bir tahminde bulunmak için zaman yok.

Sağa döndüm ve beni fark ettiklerinde onlardan sadece bir metre uzaktaydım.

Mason gülümsüyor ama aynı hızla kaşlarının çatılmaya başladığından eminim. Yine de emin olamıyorum çünkü kendimi onun en iyi arkadaşına, en iyi arkadaşlarımdan birine doğru fırlatıyorum ve adam beni hayal kırıklığına uğratmıyor - bir an için yapacağını düşündüğümünden değil.

Gerçekçi olursak, bunu düşünmek için bir s a n i y e m bile olmadı.

Brady anında ve tereddüt etmeden beni kalçalarımın altından yakalıyor. Bacaklarım bir örümcek maymunu gibi onun etrafında dolanıyor ve çenesi birazcık kalkıyor, böylece gözlerimle buluşabiliyor, bir parça endişe kendi gözlerine doğru ilerliyor.

Ellerim boynuna dolanırken "Özür dilerim," diye mırıldanmayı başarıyorum ve sonra dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Onu öpüyorum ve hiç durmadan iyi ve inandırıcı bir gösteri yapıyorum. Brady de beni hayal kırıklığına uğratmıyor, sadece o anda bana güveniyor ve beni takip ediyor.

Sadece birkaç kişi bağırıp çağırınca geri çekiliyorum.

Brady dudaklarının kenarını yalıyor, bana bakarken kaşları kalkıyor.

"Sahte erkek arkadaş fikrini bir süreliğine esnetmeni istesem yatak oyununun içine eder miyim?" Fısıldıyorum.

Brady başını sallıyor, gözlerinde bir soru var, ama sonra bir çılgınlıkla kollarından çekiliyorum.

Brady elindekileri bırakıp Alister'ı öyle bir itiyor ki, Alister kış üstü düşüyor ama ben k ı p ı r d a y a m a d a n Alister ayağa kalkıyor,

Chase'in kolları etrafımda kilitleniyor, beni sabit tutuyor.

"Bırak şu saçmalığı artık!" Alister öfkeden kuduruyor, kendisinden neredeyse bir baş daha uzun olmasının yanı sıra altmış kilo daha fazla olan adamdan korkmuyor. "Anladım. Onu rahat bırak. Bana gelmesini bekle. Sadece... onu öpmeyi kes."

"Onu istediğim zaman öperim... istediğim *yerde*, eğer beni hissediyorsan." Brady sırtıyor.

"Gördün mü?" Alister bağırır. "Ve senin onun arkadaşı olman gerekiyordu! Herkes senin bir oyuncudan başka bir şey olmadığını biliyor. Yürüyen her şeyi beceriyorsun ve sonra da yürüyen yapıyorsun. Seninle gerçekten *çıkmasına* imkan yok."

Chase'in eli ağzımı kapattı.
konuşmaya çalışmak için bir şans.

Brady'ye bakıyorum, Alister'ın onun adına söylediği sözlerden nefret ediyorum, ama sırtışının hala yerinde olduğunu görünce biraz sakinleşiyorum.

"Bitirdin mi, acı bebek?" Brady alaycı bir şekilde başını sallar.

Alister bana doğru dönüyor, gözleri derinlere dalmış ve burada gerçekten neler olduğunu araştırıyor gibi görünüyor. Cevabı bulamamış olmalı çünkü alnında küçük kırışıklıklar oluşuyor.

Bana çıkışmasını, izleyen herkesin önünde daha fazla yalan söylemesini bekliyorum, ki izleyen *çok* insan var, ama bunu yapmıyor.

Boğazını temizliyor ve küçük bir gülümseme sunuyor. "Proje için üzerime düşeni yapacağım. Perşembe günü görüşürüz, tamam mı?"

Yanıt olarak başımı sallarken kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum.

Alister başıyla onaylar, sırt çantasını alır ve uzaklaşır.

O çok çok uzağa gidene kadar -Ari bize doğru ilerlemişti ve diğer seyirciler biz bir yan gösteri haline gelmeden önce ne halt ediyorlarsa ona geri dönüyorlardı- çocuklar Brady ve benim aramda geniş, *ne sikim* gözlerle bakıyorlardı.

"Doğru." Boğazımı temizliyorum, Brady'ninkini görünce ağzıma bulaşmış olması gereken rujumu siliyorum - gerçekten de uzun süre kalıcı olanlara geçmem gerekiyor. "Yani... Sanırım Brady artık benim erkek arkadaşım."

Şu anda olduğu kadar hiçbir zaman bir kameranın hazır olmasını istememiştim.

Yüz ifadeleri paha biçilemez.

Brady onlara geçen gün partide neler olduğunu anlatıyor ve onlar da gülmeye başlıyorlar. Soru sormuyorlar, fikir belirtmiyorlar, sadece bana ve Ari'ye sarılıyorlar ve bizi kafeteryaya doğru götürüyorlar.

Sanırım çocukların da bir sandviçe ihtiyacı var.

Hepimiz yiyecek bir şeyler bulduktan sonra uzun bir masaya geçiyoruz ve paylaşmak üzere masanın ortasına yerleştiriyoruz.

Herkes oturmaya başladı ama ben Brady'ye bakarak durakladım.

"Sorun nedir?" Yüz ifademdeki endişeyi rahatlıkla okuyor.

"Senin hakkında bunları söylediği için üzgünüm."

Anlayışla karşılar ve başını sallar. "Benim adıma stres yapma. İnsanlar benim hakkımda ne isterlerse söyleyebilirler. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Nasıl rahatsız olmazsın? Çok kızgıyım."

Brady gülümsüyor ve saçımı hafifçe çekiştiriyor. "Çünkü bu bir avuç saçmalık, Cammie bebeğim. İşte böyle."

Kaşlarımı çatıyorum ve o daha da sırtarak oturmamı işaret ediyor, ben de piknik tarzı masadaki diğerlerine katılıyorum.

Brady bir bacağını koltuğun iki yanına koyarak oturuyor, beni göğsüne bastırıyor ve kulağıma fısıldıyor, "Bu sahte erkek arkadaş işinde çok iyi olacağım."

Ona yerleşirken gülüyorum ve gülümseyerek odaya bakmaktan kendimi alamıyorum.

Bu, tam burada, yıllardır konuştuğumuz şey.

Rastgele bir Perşembe günü, bir kafeteryadayız, kek dilimlerini ve neredeyse ıslak sandviçleri paylaşıyoruz, ama tüm gençliğimiz boyunca dört gözle beklediğimiz şey tam olarak buydu

Yıllardır. Avix Üniversitesi'ndeki üçüncü yılın ilginç geçeceğini söylemek yanlış olmaz.

Yine de cevabını en çok istediğim soru ne? Bu iş nasıl bitecek?

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ALISTER

ÇOK KOMİK. KOMİK, GERÇEKTEN.

Başka birini seçebilirdi ve ona inanabilirdim ama Brady Lancaster'la çıkmak?

Evet, haklısın.

Adamın kendi haremi var ve Cameron krampon kovalayan tiplerden değil. Birçoğundan biri olmayı kabul etmesine imkan yok. Ve bir *sürü* var. Onu kişisel olarak tanımıyor olabilirim ama ben onun takım arkadaşayım ve gözlerim var.

Diğer taraftan, ne kadar yakın olduklarının da farkındayım. İlkokuldan beri arkadaşlar, belki daha da uzun süredir. Biri benim kızımın neden sürekli başka bir erkekle takıldığını sorsa Brady'nin onun kardeşi ya da kuzeni gibi olduğunu söyledim ama Brady'nin onu kabul edeceği gibi öpmediği kesin.

Acaba daha önce takıldılar mı?

Başımı sallayarak kendi kendime alay ediyorum.

Hayır. Sadece dalga geçiyorlar, şov yaparak cesaretimi kırmaya çalışıyorlar.

İşe yaramayacak. Sahte olduğunu biliyorum.

Cameron, cinselliğiyle uyumlu ve bundan utanmayan biri olsa da, etrafta zıplamıyor. Onunla yakın zamanda takılmış olmamız bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Aralarındaki bu şey gerçek değil.

Tek yapmam gereken beklemek ve eğer varsayımlarım doğruysa, uzun süre beklemeyeceğim.

Adamın her zaman peşinden koşan bir kız vardı, o kadar karizmatik ki, ama bu sezon Gizli Köpekbalığı'nın yardımıyla bu sayı iki katına çıktı. Sürü halinde ona geliyorlar, vücutlarının her yerine onun adını ve numarasını yazıyorlar, yani *her yerlerine*.

Futbol evinde ya da başka bir yerde, en az birinin teklifini kabul etmediği tek bir partiye bile katılmadım.

Zampara olduğunu söylemiyorum ama kesinlikle bir kadın aşığı.

O birinin erkek arkadaşı olmanın ne demek olduğunu anlamaya çalışırken, rol yapsın ya da yapmasın, ben Cameron'ın arkadaşı olacağım. Bu zamanı bir adım geri çekilmek ve kızı başlangıçta olmasını istediğim şekilde gerçekten tanımak için kullanacağım.

Hemen her şeye atladık. Birkaç hafta boyunca flört ettik ve birbirimizin etrafında dans ettik ve evet, bunun çoğu, o zamanlar onun hakkında tek bir şey öğrenmeye niyetim olmadığı içindi. Doğru, o bir amaç için bir araçtı ama bu uzun sürmedi.

Kimyamız anında uyuşmuştu. Önce yatağa girdik ve gerisi geldi ya da gelmeye başladı.

Midem bulanıyor, pişmanlık içimi asit gibi yakıyor, ama her şey yolunda - ya da öyle olacak çünkü Brady'nin küçük planlarına sadık kalması mümkün değil

Uzun süre. Hayır diyemeyeceği yeni birini bulacak ve hepsi bu kadar olacak.

Bahse girerim haftayı çıkaramaz.

Soyunma odasına adımımı attığımda üç çift göz bana doğru yöneliyor ve dudaklarımdan bir iç çekiş çıkıyor.

Antrenmanlar şimdi daha da ilginç olacak, bu kesin.

Brady

Başlama vuruşu yapıldı ve ben ağırlığımı savurarak gövde mi döndürdüm ve Kroger'ı çime fırlattım, ellerim havaya kalktı ve topu güzel çocuğun tuttuğu yerden fırlattı, omuz pedlerim onunkilere çarptı ve onu tökezleterek geri gönderdi.

Koç düdüğü çalıyor ve Alister ağızlığını tükürüp dudaklarını patlatmak için açıyor, ama Chase onu omzundan kontrol ediyor, oyuna geri dönerken -ya da üçüncü kez denerken-.

Serseri çenesini sıkıp bana dik dik bakıyor, ben de kaskımın altından göz kırpiyorum ve bir kez daha yerimi alana kadar geriye doğru yalpalayarak ilerliyorum.

"Aynı oyun!" Koç Rogan bağılıyor. "Alister, ateşle şu lanet topu!"

Benim gözetimimde olmaz.

Ağızımdaki plastik parçasının etrafında sırtıyıyorum, Alister öfkeli, sarsıntılı hareketlerle ağızlığını geri ittiğinde kıkırdıyorum.

Gözlerim sahayı hızlıca tarıyor, Chase ve diğer alıcımızın yer değiştirip sahanın karşı taraflarına geçene kadar dağılmalarını izliyorum.

Alister'ın dizi hafifçe zıplıyor, geçen yıl öğrendiğim bir şey. Öfkesinin onu ele geçirmesine izin veriyor ve bu da oyununu etkiliyor.

Bunu aşmanın bir yolunu bulamazsa asla bu seviyede bir takıma liderlik edemeyecek ve takım arkadaşlarının saygısını kazanmanın bir yolunu bulamazsa Mason'ın süresi dolduktan sonra bu takıma liderlik etme şansını asla elde edemeyecek. Şu anda bulunduğu yerde buna sahip değil ve bunun bana olan kızgınlığıyla ya da geçen yıl Mason'la karıştırdığı pislikle hiçbir ilgisi yok.

Hayır, hepsi o ve etrafındakilere güvenememesi. O atmaktan çok koşmak isteyen bir oyun kurucu ve bu hiç mantıklı değil, özellikle de burada hücumu yöneten Koç Davies için. O tamamen pas oyunuyla ilgileniyor ve Alister yakalayacağı toplar için alıcılara yeterince güvenmiyor, hatta sahayı okumasına zaman tanıyacak kadar iyi blok yapabileceklerine bile inanmıyor.

Şimdi tüm övgüyü ben alacağım.

Çoğu zaman arka sahadayım ve antrenmanlar da bundan farklı değil. Koç hücumdan D-end'e geçiş yapmamı ilk istediğinde pek emin değildim. Sahada her zaman ben ve çocuklarım beraberdik: Alıcı olarak Chase, ona topu atan Mason ve ona dokunamayacaklarından emin olan ben. Ama yeni pozisyonunda antrenman yaptığı o ilk hafta bir şeyler tıkladı.

Olmam gereken yer burası.

Bu sezonki ilk maçında üç top kaybı yaptım. Topun diğer tarafında geçirdiğim on iki yıldan ziyade sadece haftalardır antrenman yaptığım bir pozisyondaki ilk maçımdı. Bu çok çılgınca. Bazı insanlar tüm sezon boyunca hiç top çalmadan oynarken ben bir maçta üç top çalmayı başardım.

Altı maça çıktık ve şimdiden yedi top çalmayla ligde liderlik koltuğuna oturdum.

Sekiz yapmak üzereyim, bu gerçek istatistiklerime sayılmayacak.

Koç düdüğü çalıyor ve Alister ayağa kalkıp çizgiye doğru bir bakış atıyor. Ayağını bir, iki kez kaldırıyor. Top

Hat koptu, güçlü bir şekilde duruyor, ama Alister geri adım atarken ben de yolumu açıyorum.

Tam gaz gidiyor, ama top parmaklarından ayrılmadan önce kışını sarıyorum ve tatmin edici bir gümbürtüyle onu çimlere indiriyorum.

Top elinden yuvarlanıyor ve ben de topu kapıp savunma golü atmak için bitiş çizgisine doğru koşmaya başlıyorum ama tam da tahmin ettiğim gibi - koşmamın nedeni de buydu - Koç çoktan düdüğü çalıyor ve beni azarlamaya başladığında gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Lanet olsun Lancaster, ne halt ediyorsun?" Elindeki pano havaya kaldırılmış halde sahaya doğru yürüyor. "Lanet oyun kurucuyu indiremezsin!"

"Üzgünüm, Koç!" Masum bir okul çocuğu gibi omuz silkerek bağıriyorum ve Alister'ın gerçek oyun kurucumuz olmadığını söyleyerek kendimi geri çekiyorum. "Hızımı durduramadım."

Yüksek sesle alay ederek bacağını ince kontrplağa vuruyor. "Bir tur at, pislik."

"Evet, Koç." Sırıtiyorum, koşarak Alister'ın kendini yerden kaldırdığı yere gidiyorum, kışında çim lekeleri var. Topu ona fırlatıyorum ve o da topu savuruyor, ben kucağıma doğru giderken bakışları beni takip ediyor. Nereye gittiğimi çok iyi bildiğine bahse girerim.

Sahada geniş bir alana yayılıyorum, kramponlarım piste değmeden kenar boyunca koşuyorum ve karşı taraftaki banklara ulaştığımda hızlıca arkama bakıyorum. Güzel, Koç izlemiyor... ama tahmin edin kim izliyor.

Sırıtiyorum, kaskımı çıkarıyorum ve küçük yürüyüş yolunda koşuyorum, yarı yarıya tribüne doğru sarkana kadar zıplıyorum.

Kızlar gülüyor, ders kitapları ve defterleri kucaklarında, biz antrenman yaparken çalışmak için dışarı çıkmışlar, liseden beri yaptıkları bir şey bu.

"Ari, Paige." Onlara gülümsedim, sonra Cameron'a döndüm. "Selam, Sahte Kız Arkadaş."

Cameron gözlerini şakacı bir şekilde kısarak kollarını kavuşturuyor. "Selam, Sahte Erkek Arkadaş. Anladığım kadarıyla onu kışının üstüne yatırmak yeterince tatmin edici olmamış?"

"Pek sayılmaz. Sekiz günlük yıldönümümüzü kutlamak için sevişmek ister misin?"

O gülüyor ama ben çoktan aşağı atlamıştım, sadece takılıyordum.

"Gitmem gerek. Ateşli vücudumun seni ders çalışmaktan alıkoymasına izin verme, tamam mı?"

"Oh, bunu nasıl başaracağım," diye alay ediyor, ben arkamı dönüp turumu bitirirken hala bana bakıyor.

Birkaç oyun daha oynuyoruz, Mason bu kez antrenman çağrılmadan önce sahaya geri dönüyor.

Kaskımı yırtarak bankın üzerine düştüm ve su hortumundan birkaç kez uzun uzun çektim. Arkama yaslanıp bir havluyu yüzümde ve boynumda gezdiriyorum, göğsüm efordan kabarıyor.

Bu duyguyu çok seviyorum, sıkı çalışmayı, eziyeti, her gün ve her gün.

Göğsüme bir top çarpıyor ve Alister'ın bana doğru geldiğini görmek için başımı öne eğiyorum.

Bir sırtış dudaklarımı ayırıyor. "Uh-oh, güzel çocuk kızdı."

"Siktir git." Kaşlarını çatıyor. "Hıyar gibi davranan sensin çünkü benimle çıkıyormuş gibi yapıyorsun-"

Bir saniye içinde ayağa kalktım, dizlerimi bükerek göz hizasına geldim. "Sen... ne, ha?"

Öfkeleniyor, dudakları kıvrılıyor ama bir şey söylemiyor.

"En büyük pişmanlığın mı? En büyük kaybın mı?" Alnımı sertçe ona bastırıyorum ve onu geriye doğru itiyorum. "Çünkü ikimiz de biliyoruz ki o artık senin için sadece o olacak."

Geri çekilip savurdu ve çeneme bir darbe indirdi. Takım arkadaşlarım araya girip bizi ayırmaya çalıştılar, ben de onlara izin verdim,

Aramıza koyduğum her adımda gözlerimi onunkilere kilitliyordum.

Adamları silkeleyip Cammie Girl'ümü ağlatan pisliğe ters ters bakıyorum. Bununla sinirlerime dokunduğumu biliyordum ama

En azından artık Cameron'ın haklı olduğundan eminim: Yaptığı şey hakkında kötü hissedecek kadar iyi biri.

"Bu senin tek atış hakkındı, Howl," diye uyarıyorum sırtarak. "Bir tane daha alamayacaksın."

Ağzını açıyor ama Koç ortaya çıkıyor ve iyi bir çocuk gibi ağzını kapatıyor. Koç aramıza bakıyor, gözlerini kısıyor ama kimse bir şey söylemeyip sadece ortalığı temizlemeye devam edince sormuyor.

"Harper!" Koç onun yerine sesleniyor.

Chase başını kaldırdığında ona bakıyorum.

"Koç?" Kaşları çatıldı.

"Burada işiniz bittikten sonra ofisime geçebilirsiniz."

Chase hafifçe kaşlarını çatarak bakışlarımı karşılıyor, adama bakarken çenesi başını sallıyor. "Evet, Koç."

Bununla birlikte, o uzaklaşıyor ve biz de görevlerimizi aceleyle yerine getiriyoruz, soyunma odasına geri dönerken kramponlar betona çarpıyor.

Dolabıma döndüğümde, Alister'ın eşyaları hâlâ onunkinde asılı duruyordu ve biz içeri girdiğimizde onun gelmediğini fark ettim.

Hayır. Sahada kaldı ve bunun nedenine dair tek bir tahminim var.

Kararlı küçük sık kafalı.

ON ALTINCI BÖLÜM

CAMERON

"NE VAR VE ÖNEMLİ, BEBEK ÇOCUK MU?" I SOR
DEATON, YAVAŞÇA

Küçük Abby kollarımda, onun yanındaki kanepeye uzandım.

Gözlerini ovuşturuyor, dudağı titremeye başlarken gözyaşları yanaklarına bulaşıyor.

"Ah, Koca Adam." Bir elimle ona uzanıyorum ve anında Abby tekrar ağlamaya başlıyor. "Kahretsin. Baktan demek istedim." Deaton'ı sol koluma alarak onu kaydırıyorum ve ikisini de zıplatmaya çalışarak ayağa kalkıyorum. "Bebeğim, ne oldu? İyi misin?"

Yüzünü göğsüme gömüyor ve Abby başını kaldırıp omzunu iterek beni kendine çekmeye çalışıyor.

"Abby, tatlım, Deaton'a iyi davran. O senin arkadaşın."

Tekmelemeye başlar, çılgınlıkları daha da yükselir.

Neyse ki iki saniye sonra Junie içeri girdi. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, geniş ve yardım için yalvarırcasına, kıkırdıyor ve oraya doğru yürüyor.

"Gördüğüm kişi arkadaşım Abigail mi?" Junie sesini yumuşatır ve Abby yavaşça ona bakar. Junie ellerini kalçalarına koyarak gülümsüyor. "Sensin! Bugün oyuna döndüğün için çok mutluyum."

Abby'nin ağlamaları yumuşamaya başladı, ancak şimdi çok uzun süre ağlamaktan hıçkırıyor. Zavallı bebek, babası onu kreşe her bıraktığında neredeyse yıkılıyor, ki bu son zamanlarda annesinin onu bırakmasından daha çok oluyor gibi görünüyor. Yirmi dakikadır burada ve bu aldığı ilk derin nefes.

Junie kollarını iki yana açarak yaklaşıyor ve bir anlık tereddütten sonra Abby onun kollarına eğiliyor. "Peki şimdi bu küçük adama ne oldu, ha?" Elini Deaton'ın sırtına sürüyor ve ben de onu yukarı kaldırıp şakağından öpüyorum.

Donup kalıyorum, yanağımı alnına sürdükten sonra hızla geri çekilip elimin tersini yüzüne bastırıyorum. "Junie... lütfen bana ateşi olmadığını söyle."

"Tamam, panik yapma Cameron. Bebekler her yıl bu zamanlarda ve kreşe gittiklerinde sık sık hastalanırlar."

"Ama daha önce hiç hasta olmamıştı."

"Eminim öyledir. Dediğim gibi, çocuklar hasta olur." Junie ona bakar ve mırıldanır. "Yanakları biraz kızarmış. Termometreyi getireyim, zavallı çocuk."

Deaton kollarını kavuşturup yüzünü göğsüne saklıyor ve ben de onunla birlikte sallanan sandalyeye çöküp sırtını sıvazlıyorum. "Sorun yok, D. Marley, tatlım, oyuncak fırlatmak yok," diye sesleniyorum.

Junie ortadan kaybolduğu kadar hızlı bir şekilde geri dönüyor ve Abby sonunda onu yere bırakmasına izin veriyor, plastik mutfak setiyle oynamak için koşarken tüm gözyaşları unutuluyor.

"Tamam, görelim bakalım." Junie düğmeye basar ve küçük topu Deaton'ın alnında yuvarlar. Makine bip sesi çıkarır ve Junie kaşlarını çatır. "Kesinlikle ateşi var. Ona bir buzlu şeker getireceğim ve ailesini aramamız gerekecek. Ne yazık ki eve gitmesi gerekiyor."

Başımı salladım. "Ve yirmi dört saat boyunca ateşi çıkmadan geri dönemez, değil mi?"

"İyi iş çıkardın. Şimdi ben mi arayayım yoksa sen mi aramak istersin?"

Alay ediyorum. "İstemiyorum. Payton kros takımıyla bir çekimin ortasında, yani telefonunu kapalı tutması gerekirken Mason'ı da yanına almış." Bir fikir kıvılcımlanır. "Oh! Sadece arayacağım-"

"Arianna'yı aramayacaksın Cameron." Kaşlarını çatıyor. "Ebeveynler. Her zaman ebeveynler, ailen olsun ya da olmasın."

Dondurma almak için yürümeye başladı, ben de "Hey, ambulansla geldiğinde bunu söylediğini unutma!" diye bağırdım.

Şimdi alay ediyor ve kapıdan kayboluyor.

Cesaretimi toplayıp Mason'ı aradım ve mümkün olan en neşeli sesimi hazırladım.

"Sorun ne?" diye soruyor ilk zil sesinde. "O iyi-"

"Cameron."

"Tamam, biraz ateşi var, o yüzden-"

"Yola çıkıyorum." Karıştırma sesleri duyuyorum, sonra bir kapının açılıp kapanma sesi geliyor. "Onunla konuşabilir miyim?"

Junie içeri girdiğinde ona bakıyorum, bu konudaki protokolün ne olduğundan emin değilim ama yine de ona izin vermek istiyorum. Neyse ki Junie başıyla onaylıyor ve dondurmayı açıp Deaton'a uzatıyor.

"Sanks, Jujie."

İkimiz de onun telaffuzuna kıkırdıyoruz ve sanırım Mason'ın oğlunun sesini duyunca nefes verdiğini duyuyorum.

"Hoparlörde," dedim ona.

"Hey, küçük adam," diye nefes alıyor ve boştaki elini telefonda benimkinin üzerine koyarken Deaton'ın gözleri parlıyor.

"Baba?"

"Evet, Dostum. Cammie dedi sen değil hissetmek Güzel.

Sorun nedir?"

Popsicle'ını yalıyor, göğsüme yaslanıyor ve Mason'ın yapamayacağını tam olarak anlamadan omzunu silkiyor.

Onu gör.

"O zevk almak onun Popsicle." I izin
ver onu Biliyorum Yani panik yapmaz.

"Ben gelene kadar onu tutabilir misin?"

Gülümsüyorum. "Elbette, Mase. Gitmesine izin
vermeyeceğim." "Şimdi kütüphaneden çıkıyorum,"
diyor bana. "Çalışma salonunu ektiğin için başın
belaya mı girecek?"

"Hayır, Koç sadece kalkıp gitmemi izledi. Gelecek hafta daha
fazla zaman ayırırım. Beş dakika içinde orada olurum."

Telefonu kapattık ve Deaton kafasını kaldırdı. "Baban geliyor
mu Calmy?"

"Evet, bebeğim. Baban geliyor."

Onu biraz sallıyorum ve sonra gizlice bir dondurma daha
veriyorum.

Söz verdiğim gibi, Mason altı dakika geçmeden Deaton'a
çıkış imzasını attırıyor ve en iyi arkadaşım hemen arkasından
içeri girdiğinde şok olmam gerekirken olmuyorum - yanakları
buraya koşarak gelmiş gibi şişiyor - muhtemelen öyledir.

"Ah," diye mırıldanıyor, dudağını dışarı çıkarıyor. Ellerini
uzatarak ona doğru yürüyor. "Ari Teyze'ye gel."

Deaton Mason'ın boynunu tutuyor, buzlu şeker derisinin her
tarafına yapışkan bir şey sürüyor ama Mason irkilmiyor bile.

Kız kardeşine sırtıyor. "İyi denemeydi."

Ari omuz silkiyor, sonra bebek bezi çantasını alıp bana
doğru bakıyor. "Tamam, annem bana sormam gereken
şeylerin bir listesini verdi."

Sorularını sıralıyor, ben de ne zaman fark ettiğimizi, nasıl
davrandığınızı, ne tür bir termometre kullandığınızı ve ne
gösterdiğini söyleyerek cevap veriyorum.

Bu İKİZLER Yürümek Dışarı, ve I Lavabo
karşı ve Daha iki saatim olmasına rağmen
yorgunluk bastırıyor. Büyükanne Grace kıkırdıyor ve geçen
haftadan kalma sanat eserlerini dolaplara yerleştirirken başını
sallıyor. "Meşgulüm
gün orada, hmm?"

"Hiçbir fikrin yok." Kollarımı kavuşturup başımı aşağı indirerek kollarıma yerleşiyorum. "Biraz kestirmem lazım."

"Tatlım, sen doğmadan önce de buradaydım. Sanırım artık zor bir günün nasıl hissettirdiği hakkında biraz fikrim var. Ve daha da kötüleşeceğini biliyorsun. Hava değişiyor, bu da sümüklü burunlar ve bahçede oyun zamanı yok demek."

"Çocukları seviyorum ama gecenin sonunda eve çocuksuz gidebildiğim için çok mutluyum."

"Eminim öylesindir, yatağına götürdüğün o iri kıyım erkek etiyile birlikte."

Kaşlarımı çatarak başımı kaldırıyorum ve bana bir tokat atarak karşı taraftaki dolaplara doğru dönüyor. "Bana öyle bakma. Seni ve... arkadaşını gördüm, gerçi artık pek arkadaşça görünmüyorsunuz."

Tanışıp tanışmadıklarını hatırlamaya çalışıyorum ama tanışmadıklarına neredeyse eminim, en azından resmi olarak, yüz yüze. Muhtemelen bizi kampüste ya da onları dışarıda beklerken bir ya da on kez görmüştür.

"O... büyük bir çocuk, değil mi?" Gözlerini sallıyor.

Ağzım açık kalıyor ve ardından bir kahkaha geliyor. "Seni pis kuş."

"Peki, öyle mi?" diye sorar.

Ona gülümseyerek tezgahı itiyorum. "Söylemeyeceğim." Çünkü bilmiyorum.

Yani ben biliyorum. Onu yüzlerce kez boxer'ıyla gördüm, mayo altına iç çamaşırı giyen adamlardan olmadığını söylememe gerek bile yok.

Soğuk okyanus suyu hiçbir zaman cadı rolü oynamadı, kaybolma büyüsü yapmadı. Hayır, asası hep oradaydı, oturup bakacağımdan değil ama kızlar böyle şeyleri fark eder. Ama aslında sapın büyüklüğünü görmedim, sadece sulanmadan önce fasulyenin dış hatlarını gördüm.

"Şu haline bak, bir çocuk bakım merkezinde dururken onun çükünü hayal ediyorsun. Utanmalısın."

Bön bön bakıyorum ve Grace Nine gülümsüyor. "Şimdi kış. Junie orada tek başına. Artık bu *kestirme* saçmalığı yok. İki saatin kaldı kızım. Kendine gel."

"Evet, hanımefendi." Gülümsüyorum, çift kapıyı tekrar itiyorum ve diğer tarafa geçiyorum.

Neyse ki sonraki birkaç saat çabuk geçti ve ben kapıdan çıktım.

Eve dönerken Deaton'ı kontrol ediyorum, Ari bana hala onlarla birlikte olduğunu ve Payton'ın da artık evde olduğunu söylüyor. Görünüşe göre hepsi akşam yemeği yiyecek ve bir süre ona bakacaklar.

Yurt odama döndüğümde, bir elimde Cup Noodle, diğer elimde kumanda, kışımın üzerine yeni oturmuştum ki telefonum sehpanın üzerinde çınladı.

Brady'nin adı ekranda. Mesajı açıyorum.

Yardım edin.

Alay ederek yazmaya devam ediyorum.

Ben: Biraz daha içeriğe ihtiyacım olacak, dostum.

Kötü. Benim için her şeyi yapacağını mı sandın?

Ben: Elimde yenmemiş yemek var.

Kahretsin. Tamam, ama ya sana gerçek yemek alacağıma söz verirsem, çünkü ikimiz de biliyoruz ki mikrodalgadan bir şeyler yiyorsun.

Brady: Sana ihtiyacım olduğunda orada olmanın aslında senin kız arkadaşının görevi olduğunu söyletme bana.

Başımı sallayarak gülümsüyorum.

Beni gerçek yemekle kandırdın. Ne oldu?

Üç nokta beliriyor ve bir sonraki mesajını bekliyorum ama onun yerine konumu geliyor.

Kaşlarımı çattım. "7-11'de ne halt için yardıma ihtiyacın var?" Saate bakıyorum. Sadece dört.

Benzin bidonuna falan ihtiyacın var mı? Çünkü sana söylemeliyim ki, arabasız kıçımın benzini bitti.

Bir dakika bekliyorum ama cevap vermiyor, ben de baharatlı karidesli erişteme özlemle bakıyorum ve sonra inliyorum. "Tamam, peki!"

Aynada kendime bakıyorum ve başımı eğiyorum. Kot pantolonumu ve üstümü çoktan değiştirmişim, şimdi spor sutyeni ve büyük boy bir tişört giyiyorum, o kadar büyük ki altımdaki tayt şort bile görünmüyor. Dizlerime kadar uzanan kalın, kıvrımlı Avix U çoraplar ve Payton'ın geçen yıl Disneyland'den benim için getirdiği bir çift Minnie Mouse Crocs giyiyorum.

"Ah, siktir et." Güneş gözlüklerimi taktım ve kapıdan çıktım. "Bana Kurtarma Korucusu de."

Brady

Yüce Tanrım, kendimi nasıl bir cehennemine içine soktum ben böyle?

Banyo kapısının kilidini hızla açıp başımı kapıya yaslıyorum.

Onu on dakika önce aradım ve yatakhane ana yola en yakın olanı. Şimdiye kadar burada olmalıydı.

Lanet banyoda ancak bu kadar saklanabiliyorum ve bu benim buraya ilk gelişim değil. Bu üçüncü. Ari bebek mesanem olduğunu iddia ediyor ve aslında yine işemem gerekiyor ama burada olma sebebim bu değil.

Lanet olsun, bebek mesanem *mi* var? Belki de bunu kontrol ettirmeliyim.

"Oh, Brady." Bugünden sonra dışçıye gitmek zorunda kalacağım kadar hastalıklı ve tatlı bir ses bana sesleniyor, karşımdaki kişi lanet olası tuvaletin içindeyken olması gerektiği gibi bana herhangi bir mahremiyet sunmakla ilgilenmediği açık.

"Sıra bu mu?" Kapının dışından başka birinin sorduğunu duyuyorum ve içimden bir küfür çıkıyor.

Lanet olası tek banyolu işletmeler, dostum.

Derin bir nefes alarak ellerimi ıslattım ve bir kağıt havlu aldım, yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve ellerimi gösteriş için kurularak dışarı çıktım.

Sıra bekleyen yaşlı kadına sırtıyorum. "Hepsi sizin hanımefendi."

Bana bakıyor, dudaklarını büzüyor ve geçmeme izin vermek için gereğinden biraz daha yana doğru adım atıyor.

Peki, tamam o zaman.

Gömleksiz olduğum ve değerli bir kupa gibi yağlandığım için olmalı.

Sarah, ya da belki Sasha, tam o sırada elini koluma dolayarak yanıma geliyor - çünkü kadınlar istedikleri zaman bana dokunabileceklerini düşünüyorlar. Bana gülümsüyor, pipetinden biraz agresif bir şekilde höpürdeterek içiyor.

"Yine yardımına mı ihtiyacın var?"

Başını sallıyor ve ben de ön kapıyı iterek açıyorum, önce o çıkabilsin diye kendimi kurtarıyorum.

"Ne kadar centilmensin. Ve evet, var. Üç kişi daha geldi ve ikisi büyük, uzun kamyonlar."

Gözlerim park yerine takılıyor ve orada iki pikap ve aralarına sıkışmış küçük bir Nissan olduğunu görüyorum.

Marketin merdivenlerinden indiğim anda birkaç kız bana doğru dönüyor, bazıları koşarak yanıma geliyor, diğerleri ise sadece sesleniyor ve ellerini havaya kaldırıyor.

"Brady!" Sütyen hizasının hemen altından bağlanmış parlak sarı atletli olan, benden sadece bir metre kadar uzakta olduğu için çok kasıtlı gibi görünen hareketlerle koşarak yanıma geliyor. "Büyük kırmızı olanı taşımama yardım eder misin?" Dudaklarını büzerek dudaklarını uzatıyor ve acaba Cuma gecesi olsaydı bunu seksi bulur muydum diye merak ediyorum.

Yüksek sesli, tanıdık bir kahkaha kulaklarıma ulaşıyor ve kaynağını aramak için etrafımda dönüyorum.

"Oh, şükürler olsun," diye mırıldanıyorum, etrafımdaki kızlardan uzaklaşıp Cameron'la birkaç adım ötede buluşuyorum.

Bir metre ötede.

Bana bakıyor, gülümsemesi büyüyor, ben de ona küçük bir gösteri yapıyorum.

En iyi striptizci kalça taklalarımı atarak belimdeki hasır eteği kıştırıp hareket ettiriyorum ve avuç içlerimi otoparkta bangır bangır çalan kız müziğiyle uyumlu bir şekilde kaburgalarımda gezdiriyorum.

Cameron daha sert gülüyor ve ben de ona katılıyorum, onu yerden kaldırıp döndürdükten sonra tekrar ayağa kaldırıyorum.

Gözleri park yerinde gezindikten sonra tekrar benimkilere takılıyor. "Demek kız öğrenci birliği araba yıkıyor, ha?"

"Evet."

Biraz sırtarak başını sallıyor. "Yani, kıskanç kız arkadaş rolünü mü oynayacağım? Olay çıkarıp, burada bütün bu kızlarla olduğun ve benim haberim olmadığı için kızıp, tepinip seni peşimden koşmaya mı zorlayacağım?"

Kaşlarım birbirine çarptı, dehşete kapıldım. "Deli misin sen? Bu kızlardan bazıları artık birinin erkek arkadaşı olduğum dedikodusunu duymak zorunda kaldı. Bunu yaparsan ayrıldığımızı düşünürler ve daha da kötü olur. Hayır, hayır. Burada bir suç ortağına ihtiyacım var Cammie."

Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Pekâlâ, ne yapmamı istiyorsun? Araba yıkayacaklarsa neden mayo giymiyorlar? Her kız jean şortların ıslanınca bollaştığını bilir."

Omuz silkiyorum. "Burada yarı çıplak kadınların mağaza müşterilerini korkutmasını istememekle ilgili bir şey. Henüz tüm kızların tişörtlerinin göbeklerine kadar açık olduğunu fark ettiklerinden emin değilim."

"Peki nasıl oluyor da burada üstsüz dolaşabiliyorsun?"

"Çünkü ben Brady Lancaster'ım, Cammie Baby," diye takılıyorum,

ve sadece kaşlarını kaldırdığında, bir kahkaha beni terk ediyor. "Ev sahibinin maçlarımıza kombine bileti var. Beni burada görmüş ve çocuğu için bir imza istedi."

Sırtarak başını sallıyor. "Tabii ki yaptı."

"Brady, geri dön!"

"Evet, Brady, kaputu açmama yardım eder misin?" "Bekle, önce ondan yardım istedim!"

İkimiz de o tarafa baktığımızda, Sarı Üst soruyor, "Beni omuzlarında kaldıracaksın, değil mi? Gerçekten esnek bacaklarım var."

Cameron güldüğünü gizlemek için öksürüyor ve ben de yalvaran, köpek yavrusu gözlerle ona bakıyorum.

Bir an bakıyor, planını anlamaya çalışıyor ve ben de iyi bir plan olması için dua ederek bekliyorum.

Elini tutuyorum ve onu daha yakına çekiyorum. "Ne yapıyorsun, sahte kız arkadaş?"

Cameron göz kırptı, sonra geri çekildi, tişörtünü başının üzerinden yırttı, ortasında yarıya kadar inen küçük bir fermuarı olan ince, açık pembe bir spor sütyenini ortaya çıkardı ve minicik...

Bekle.

"Yo." Onu sıkıştırıyorum, tişörtünü alıyorum ve sırtına sararak poposunu gözlerden saklıyorum. "Bunlar iç çamaşırı mı?!"

"Hayır," diye kıkırdıyor ve göğsümü hafifçe itiyor.

Ama ayaklarım yere sağlam basıyor ve daha iyi g ö r e b i l m e k için başımı eğip boynumu uzatarak yerimden kıpırdamıyorum. "Emin misin?" Sıkı kalçalarının etrafında, *tan* anlamıyla kalçasının kenarında uzanan noktaya bakıyorum.

Ve kızın kalçası var. O ve Ari bunu yaptığından beri Booty Bootcamp olayı, her ne haltsa, patlıyor. Kesinlikle rutinine devam ediyor. Yüksek ve yuvarlak ve içimden ona biraz dokunmak geliyor. Belki bir iki kez sıkarım, bilirsiniz, ne kadar yumuşak olduğunu görmek için.

Rahatsız edici iç çamaşırına daha sert bakıyorum. "Bacağın bir adım atmak için gerildiğinde, o şeylerin yukarı kayacağından ve bir yanağı dışarı çıkaracağından eminim."

Yüksek sesle gülüyor ve bana şımarık bir sırıtış atıyor.

Kaşlarım kalkıyor ve ayak parmaklarının ucunda yükseliyor, dili dudaklarımda geziniyor ve benimkinde küçük bir seğirme oluyor.

toes.

Kaşlar çatılıyor ama sonra üzerimize bir gölge düşüyor ve ikimiz de sola bakıyoruz.

Kız gözlerini Cameron'a dikeyor, sonra tekrar bana çevirip uzun kirpiklerini kırıştırıyor. "Haydi, doksan sekiz numara," diye şarkı söylüyor esmer kız. "Büyük, güçlü dağ adamımızın yardımına ihtiyacımız var."

Cameron'ın beni geri itmeye çalıştığı için hâlâ göğsümde olan elleri uzanıyor ve yavaşça ve istikrarlı bir şekilde karın kaslarımda gezdiriyor, bu his kaslarımdın seğirmesine neden oluyor. Bana bakıyor ama sözleri sözümü kesen için. "O *senin* hiçbir şeyin değil." Bakışlarımı sabit tutuyor. "O benim."

Ayaklarımı sürüyerek yaklaşıyorum ama o çoktan geri çekilmiş, kız öğrenci yurdundaki kıza kocaman gülümsüyor.

Cameron'ın bir şey söyleyeceğini, belki de kendini tanıtacağını düşünüyorum ama söylemiyor. Saçını dağınık topuzundan çekiştirerek yanımdan geçip gidiyor.

Uzun, karışık dalgalar halinde düşüşünü izliyorum, uçları neredeyse mükemmel, şeftali gibi kıcının kabarıklığına değıyor ve aniden onu çekiştirme dürtüsüne kapılıyorum.

Yumruğumun etrafına sarmak ve yeterince çekmek için- Kaslarım kilitlenir, kaşlarım çatılır.

Hayır.

Hayır, hayır.

Bunu Cammie Girl'e yapmak istemiyorum. İstemiyorum.

Cameron ona bakan kız grubunun yanından geçiyor, hepsi kötü niyetli değil, bazıları sadece meraklı görünüyor ve sabunlu suyla dolu iki kova alıp birinin içine bir sünger atıyor. Hepimiz onun kovayı açık bagaj kapağının üzerine koyup zıplamasını izliyoruz. Diğer kovayı alarak kamyonun tavanına boşaltıyor, ters çeviriyor ve üstüne tırmanıyor.

Sonra o lanet olası iç çamaşırlarıyla -savaş benimle, onlar öyle- sonuna kadar eğiliyor ve aniden kapatmak istediğim müzik eşliğinde kalçalarını sallayarak ovalamaya başlıyor.

Kızlar bir an donup kalıyor, bazıları kendi jean şortlarına ve üstlerine bakıyor ve sonra gülüyorlar, kendi kıyafetlerini yırtıp altlarında saklı bikinileri ortaya çıkarıyorlar.

"Evet, hanımlar," diye bağıyor birkaç adam, belli ki başka AÜ öğrencileri ve kamyonların sahiplerinin onlar olduğuna karar veriyorum. "Güzelce yıkayın."

Tek bir kişi bile bana dönmüyor ve dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor.

Cameron'ın yıkadığı kamyonun yanına gidip elimde süngerle ayağa fırlıyorum, sonra da onu arkadan sıkıştırıyorum. "Kadınları idare etmekte acayip iyisin."

Omzunun üzerinden bana gülümsüyor, iri mavi gözleri parlıyor. "Bazen sadece biraz ilhama ihtiyacımız olur. Şimdi orada öylece duracak mısın yoksa bu çirkin kamyonu yıkamama yardım edecek misin?"

Kaşlarımı kaldırıp süngerini suya daldırma gösterisi yapıyorum ve o da gülümseyerek arkasını dönüp işe koyuluyor. Süngerini alıyorum ve camı ovalamak yerine sabunlu suyu yanlarına doğru kaydırıyorum.

Soğuktan nefesi kesiliyor, bir ciyaklamayla aşağı atlıyor, kocaman gözleri benimkilerle buluşuyor. Gözleri hızla kısılıyor ve sonra süngerini boynuma ve göğsüme sürterek üzerime geliyor.

Sola dönüyorum, arkasına geçene kadar dönüyorum ve koca kışlı kovayı alıyorum.

Ağzı açık kalıyor. "Sakın *buna cüret* etme!" diye bağıyor ama sözlerinin arkasında zehir yok.

Gülümseyerek dudağımı ısıyorum ve kovayı yukarı kaldırıyorum.

Bir fırsatını bulup ileri atılıyor, eğilip kovanın altından kayıyor ve bana doğru yaklaşıyor.

Vücudu, kolları bana sıkıca sarılmış, başı içeride, kendini bana yapıştırmıştı.

"Gerçekten bunun seni kurtaracağını mı düşünüyorsun?" Alay ediyorum. "Hayır, ama en azından bu şekilde."

İkimizin de başından aşağı döküyorum ve o bağırarak kurtulmaya çalışıyor ama kovayı boşalır boşalmaz fırlattım ve şimdi onu kendime doğru tutuyorum.

Gülüyor, yukarı bakmadan önce vücudu biraz titriyor. Saçları sıırılsıklam olmuş, gözlerinden birini tamamen saklıyor, Diğeri ise sadece dürtüyor.

Sırtarak onu yolumdan çekiyorum ve o da kısık bir kahkahayla başını sallıyor.

"Sen bir pislisin."

"Ama bebeğim, ben senin kışınım," diye cıvıldıyorum.

Koluma bir tokat atıyor, ben de onu bırakıyorum, saçımı sallarken o da kendi saçını parmaklarıyla tarayıp hızlıca örüyor.

"Dikkatli ol, yoksa olay çıkarıp senden burada ayrılabilirim."

"Buna cesaret edemezsin."

Elleri kalçalarına düşüyor ve bir kaşını kaldırıyor.

Gözlerim yanlışıklıkla açık pembe spor sütyenine takılıyor ve yarıklara doğru daralıyor, ama o fark etmeden önce dönüyor.

Cameron bir kez daha dönüyor, artık boş olan kovamızla aşağı atlıyor, ama hortuma ulaşamadan ben oradayım, omuzlarını arkadan kavıyorum.

"Cameron Hope Cox," diye alçak ve azarlayıcı bir ses tonuyla söylüyorum. "Az önce ne gördüm ben *böyle*?"

Şaşkınlığını hissedebiliyorum ve bir an sürüyor, ama aşağıya, üstündeki malzemenin biraz yumuşadığı yere bakıyor ve arkasındaki kirli küçük sırrı ortaya çıkarıyor.

Beni meraklandırmaması gereken küçük kirli bir sır, yine de buradayım, yumuşaklığın altında tam olarak ne bulacağımı merak ediyorum

pembe kumaş çünkü, yemin ederim, tam meme uçlarının olacağı yerde iki küçük oyuncak varmış gibi görünüyor.

Orada dönüyor, gözleri benimkilerle buluşuyor, yanıt olarak gülümsese bile boynuna küçük bir kızarıklık yayılıyor.

"Cameron."

"Brady."

"Anlat bana."

Başını eğiyor. "Peki bunu neden yapayım?"

"Çünkü ne tür bir erkek arkadaş kız arkadaşının gömleğinin altında ne olduğunu bilmez?"

Yakınına eğilip alaycı bir şekilde fısıldıyor, "Sahte bir tane."

Ben kaşlarımı çatıyorum, o gülüyor ve boş kovasını doldurmaktan vazgeçip yeni bir kova alıyor.

Dönüyor ve gözlerim göğsüne düşüyor. "Hadi, erkek arkadaşım," diye sesleniyor yüksek sesle. "*Sırada farları yıkamak var.*"

Ben ters ters bakıyorum, o da daha parlak bir şekilde parlıyor, dönüyor ve Kalçaları biraz daha sallanıyor.

"Kalçalarını bu tarafa salla tatlım," diye bağıyor adamlardan biri.

Başım piknik masalarının yanında toplanan gruba doğru kayıyor, dilimin ucunda bir uyarı var ama s ö y l e m e m e gerek yok.

Hayır, Cameron benim için yapıyor.

"Üzgünüm çocuklar," diye takılıyor ve sırtarak omzunun üzerinden bakışlarımı karşılıyor. "Ama ben başkasına aitim."

Ondan onlara doğru sırtıyorum. "O bana ait."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

BRADY

"GEL HADI."

"Hayır."

"Beni öylece merakta bırakamazsın!"

Cameron gülüyor, ben kapıları açamadan kapıları itiyor ve ben de onu masalara doğru takip ediyorum.

"Bak, bana haklı olduğumu söyle."

Bana boş boş bakıyor ve sırıtışım büyüyor. "Demek ki öyleyim."

Alay ediyor. "Sanki şüpheyeye yer varmış gibi."

"Kesinlikle yoktu."

Yüzü kızarıırken boynunu öne eğiyor ve arkaya en yakın masayı seçiyor, koltuğa oturduğu anda bacaklarını altına katlıyor.

Onun karşısındakine oturuyorum, kitabını aramızdaki masaya atmasını izliyorum, gözlerim kitaba kilitlenmiş

Mor tişörtünün içinde göğüslerinin kabarıklığı. Gümleğin altında piercingli meme uçları var. Cameron'ın vücudunda.

Göğüs uçlarını deldirdiğine inanamıyorum.

"Biz ne yapıyoruz-Brady!"

Dikkatim dağılıyor ve kollarını kavuşturup başını bana doğru eğiyor.

"Gerçekten mi?" diye mırıldanıyor.

Çok açık bir şekilde yaptığım halde *yapmadığının* evrensel işareti olarak ellerim havaya kalkıyor ve aynı anda hem inliyor hem de gülüyor.

"İşimize dönebilir miyiz lütfen?" Gülümsemeye karşı koyuyor. "Sadece bir saatim var."

"Evet, evet." Kendi eşyalarımı çıkardım ve ödevimize başladık, soruları ikiye böldük ve cevapları değiştirdik.

Bunu bitirmek sadece otuz dakika sürüyor, bu yüzden bölüm incelemesine geçiyoruz, sadece homurdanmaya ve homurdanmaya başladığında duruyoruz.

"Bu dersten nefret ediyorum." İç geçiriyor, kendi su şişesini bitirip benimkini alıyor.

"Derslerimin çoğundan nefret ediyorum ama yine de geçmek zorundayız." "Yani, onları geçmek zorundayım. Yıl sonunda Mason ve Chase ile birlikte a s k e r e alınacaksın ve sen büyük, kötü bir profesyonel takımda oynarken biz kızları burada köylüler gibi yapayalnız bırakacaksın." Sonra gülümsüyor. "Aman Tanrım, profesyonel bir sporcu olmak için beni terk eden ikinci erkek arkadaşım olacaksın." O gülüyor iyi huylu bir şekilde, ama var. a küçük bir şey içinde onun sesi o yapamaz sakla-a küçük kenarı of

Keder belki.

Benim için değil tabii ki, birinci sınıftaki gerçek erkek arkadaşı için. Şimdi düşünüyorum da, onun erkek arkadaşı olduğunu fark ettiğimden pek emin değilim. Sanırım sadece biraz görüşüklerini düşündüm. Ne kadar ciddi olduklarını merak ediyorum.

Tam soracaktım ki, konuşmak için beni dövdü.

"Tabii sen beni terk etmeden ben seni terk edersem," diye şaka yapıyor ve uzun bacaklarını topukları dizlerimin üzerinde dengede durana kadar uzatıyor. "Böylece sen o merdiveni tırmandığında geride kalan kız gibi görünmem."

"Ben, um..." Boğazımı temizliyorum, enseme kaşıyorum. "Evet, ben... Yani ben..." Bu konuya girmek istemediğim için konuşmayı kestim.

Cameron bana dikkatle bakıyor, bir an duraksıyor ve acaba bana seslenecek mi, en başta söylemek istemediğim şeyi söyletecek mi diye merak ediyorum ama bunun yerine dudaklarını küçük bir gülümseme kaplıyor ve iç çekerek telefonuna bakıyor.

"Gitmem gerekiyor. Burada biraz takılacak mısın yoksa benimle gelmek ister misin?"

"Hayır, Chase'i kontrol etmeye gidiyorum. Koç geçen hafta yine antrenmandan sonra onu görmek istedi ama hala bize ne hakkında olduğunu söylemedi. Onu konuşmaya zorlamak için yapabileceğim bir bahis var mı?"

"Gelecekteki çıkarlarım için saklamayıp sana vereceğim bir şey mi?" Sırıttıyor. "Olumsuz."

"Velet."

"Beni seviyorsun."

"Uh-huh." Telefonuma bakıyorum, Mason'dan gelen bir mesajı açıyorum ve dikkatimi Cameron'a geri vermeden önce hızlıca bir tane gönderiyorum. "Bu hafta sonu o bölümlerin üzerinden geçmeye biraz zaman ayırdığından emin ol. Pazar günü finans dersim için bir grup projem var, bu yüzden ondan sonra beynim kızarmış olabilir."

"Bekle." Kaşlarını çattı. "Sınav önümüzdeki Pazartesi mi?"

"Kızım, o zavallı kadına hiç dikkat ediyor musun?"

"Etmemek için çok ama çok uğraşıyorum."

Buna gülüyorum ve odanın etrafından birkaç bakış alıyorum.

"Çok sinir bozucu biri," diye sızlanıyor Cameron. "Bize soruları vermezse neyi ezberleyeceğimi nasıl bileceğim?"

"Ezberlememeniz gerekiyor. Öğreniyor olman gerekiyor."

"Ve bu dersi geçebilmem için çalışmama yardım etmen gerekiyordu, ama şimdiye kadar tüm okumaları kendim yapmak zorunda kaldım."

"Ne?" Bön bön bakıyorum. "Kızım, ilk haftadan beri seninle her bölüm üzerinde çalıştım. Ne yapmamı istiyorsun, sana okumamı mı?"

Nefes nefese kalıyor, kaşları havaya kalkarken gülümsüyor.

"Gerçekten mi?" Sırıtiyorum. "Sana okumamı ister misin?"

"Düşünsene, arkama yaslanıp gözlerimi dinlendirebilir ve sadece dinleyebilirim." I

Bunun şimdiye kadarki en iyi fikir olduğuna karar verdiği anı görüyorum, gözleri sadece bu düşünceyle bile parlıyor ve garip bir şekilde, benim omurgamda da bir heves kırıntısı dolaşıyor. "Tamam, evet. Hadi yapalım şunu. Boş ver bu kütüphaneyi. Zaten dikkat dağıtıcı. Ari bu saatlerde derste, yani benim yataktanem mükemmel."

"Kıçın uykuya dalacak," diye takılıyorum. "Seni ders çalışman için yurttan çıkarmamın bir nedeni vardı zaten."

"Lütfen," diye yalvarıyor, dudaklarını büzerek.

Öne eğilip ısırarak istiyorum... ama bu tuhaf olurdu, onun yerine güzel ağzına bir fiske vuruyorum, benimki de seğiriyor. "Pekâlâ." Başımı sallıyorum ve o da heyecanlanmaya başlıyor ama sonra bakışlarımdaki muzipliği görüyor.

"Bir şartla" dediğimde gözleri kısıldı.

Cameron

"Cammie," diye şarkı söylüyor, uzun adımları benimkilere kolayca ayak uyduruyor.

Onun bir adım bile önüne geçemiyorum. Hayır, adam tüm zaman boyunca peşimdeydi ve pes etmedi.

"Senin gizli bir ucube olduğunu zaten anlamıştık," diyor gülerek ve tokat atmak için uzandığımda elimi savuşturarak

onu. "Bu son gelişme karşısında şok olmuş olsam da şaşırmadım."

"Hayır mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Hayır." Sırıttıyor ve bu meşhur Brady Lancaster sırıtışı. Kasıtlı olarak yavaş, bir tarafı yukarıda, sadece beyaz dişlerini gösteriyor ve belki de sol yanağındaki gamzeyi ortaya çıkarıyor. Tam bir playboy, çığlık *atan bebek, gel beni al*.

Ben ters ters bakıyorum, o da alaycı bir şekilde kıkırdıyor.

"İyi! Onları ne zaman bitirdiğini söyle, ben de seni yalnız bırakayım," diye öneriyor.

"Yalancı."

"Tamam, seni yalnız bırakacağım... bugünlük."

Neredeyse homurdanarak sandaletlerimin içinde dönüyorum ve ona sırtımı veriyorum. "Hoşça kal, Brady!"

"Sonra görüşürüz, Favori Kız Arkadaşım!"

Gülmekten kendimi alamıyorum, ilk seçmeli dersim olan Serbest Sanat dersime giderken ellerimi kapüşonumun içine sokuyorum.

Sömestr için ilk kayıt yaptırdığımda, bu dersin en kolay dersim olacağını düşünmüştüm. Ne yazık ki benim için tam tersi oldu. Bok gibi zor ve görünüşe göre sanatla ilgili her şeyde berbatım.

Şimdiye kadar sadece birkaç farklı sanatsal ifade türüyle oynadık ve Profesör Lorraine'in deyimiyle "nişimizi" aradık.

Çizim, fotoğrafçılık, dijital tasarım *ve* resim konularında resmen berbatım. Adil olmak gerekirse, her derste yeni bir şeyle değiştirdik, bu yüzden çok fazla şey öğrenmek için zaman yoktu, ama sanırım mesele bu. Hepsiyle uğraşın ve o güzel noktayı bulun.

Eğer iyi yapabileceğim bir şey bulamazsam bu dersten kalabilirim ama görünüşe bakılırsa bu çok zor olacak. Şu anda sağlam bir D'de oturuyorum, baştan sona tek bir ödevi bile tamamlayamadım.

Bitti. Ama hey, en azından notumun yüzde 10'u devam ve katılım puanlarından geliyor.

Ugh.

Sınıfa girerken, istasyon partnerime gülümseyerek yavaşça ilerliyorum.

"Selam." Lilly, pembe saçlarını iki sevimli, dikenli atkuyruğu yapmış, gülümsüyor.

"Hey." Çantamı istasyonumuzun altındaki çekmeceye yerleştirip önlüğümü üzerime geçirdikten sonra masanın üzerine yığılmış malzemelere bakıyorum.

Garip gri bir pudra, küçük plastik bir tepsi ve keskin uçları olan makyaj fırçası görünümlü şeyler var.

"Ne yapıyoruz, toz melekleri falan mı?" Gülüyor. "Benim tahminim heykeltıraşlık." Griyi dürtüyor, tozlu görünümlü şeyler. "Bu bir çeşit kil yapımına benziyor."

Profesör kapıyı kapatıp henüz yerinde oturmayanları resmen dışarı attığında Lilly'nin tahminini doğrulamış oldu.

İçimden homurdanıyorum.

Yaşasın, berbat edeceğim bir şey daha.

Kalın, hafif yapışkan bir kil oluşana kadar tüm bileşenleri bir araya getirerek çalışmaya başlıyorum. Ellerimi her yuvarlayışında daha da yoğunlaşıyor ve sonra ne yaratmaya çalışmam gerektiğini merak ederek dağınıklığa bakıyorum.

Gerçek bir zambak yapıyor gibi görünen Lilly'ye bakıyorum, çiçeğin çizgileri çoktan oluşmuş ve belli oluyor. Başka bir kızın üzerinde ok olan basit bir kalbi var, yanındaki adam ise kedi yapma becerisiyle hepimizi utandırıyor. Sağımda, adını hatırlayamadığım ama dönem başında bana bu sınıfa benim gibi bir hevesle katıldığını söyleyen çocuk basit bir futbol topu yapıyor ama ona eklediği doku gerçek gibi görünüyor.

Bir fikir kıvılcımlandığında gülümsüyorum. Bir an düşündüm, derin bir nefes aldım ve kendi kendime güldüm.

"İşte hiçbir şey olmuyor," diye mırıldandım ve işe koyuldum.

Yavaşça başlayarak, işaret parmaklarımı kullanarak alt bir taban oluşturun, kili her iki tarafta derin bir kavisle bastırıyorum ve tepeye doğru yuvarlıyorum. Bu biter bitmez gülümsüyorum çünkü bunun gerçekten işe yarayacağını biliyorum.

İlk defa ders çok hızlı bitiyor ve neredeyse surat asacağım ama son rötuşlarımı yapmak için bir iki dakika daha ayırıyorum.

Geri adım atarak işime bakıyorum ve yanıma gelen hocama bakıyorum.

"Bu..." Bana bakıyor.

Güldüm. "Evet."

"İyi iş, Cox. Sanırım kendi elementini bulmuş olabilirsiniz. Onu fırına koy ve istasyonunu temizle."

"Evet, hanımefendi."

Bana söyleneni yapıyorum, belki de bu ders o kadar da kötü olmaz diye düşünüyorum.

Adımlarımı biraz daha sıkılaştırarak dışarı çıktım ve öğle yemeği için kafeteryaya gittim.

Elimde ekstra guac ile burrito kasesi, oturuyorum. Daha ilk lokmamı alır almaz masanın karşısında bir çift kalın but beliriyor.

Başımı kaldırıyorum, koyu yeşil bir tişörtün sıkı bir göğüse mükemmel bir şekilde oturmuş gerginliğini takip ediyorum ve hala içimde bir şeyleri ateşleyen, dilimi yutmama neden olan bir çift yeşil göze bakıyorum. O da bunun farkında, bana bakarken gördüğü şey karşısında dudakları seğiriyor.

"Merhaba, Cameron," Alister tüm ama mırıldanıyor.

"Düşün senin

erkek arkadaş size katılmamanın bir sakıncası var mı?"

BÖLÜM ONSEKİZ

ALISTER

YÜZÜ ÇOK ETKİLEYİCİ. BU İLK ŞEYLERDEN BİRİYDİ

Onun hakkında bir şeyler öğrendim.

Nasıl hissettiğini saklayamıyor, ama bundan daha fazlası, bunu yapmaya çalıştığını da sanmıyorum. Hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeylerden, arzularından çekinmiyor ve gözlerindeki bakış bana bunların üçünden de biraz hissettiğini söylüyor.

Beğenmeme durumu berbat ama diğerlerine göre daha ağır basıyor. Bununla çalışabilirim.

"O da öyle mi yapacak?"

Cameron gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor, yemeğinden büyük bir ısırık alırken sessiz bir yol izliyor, dişleri çatalı sıyırarak ne demek istediğini anlıyor - şimdiden sinirlerini bozmuş durumdayım. Ama sorun değil. En azından artık bana siktirip gitmemi söylemiyor.

Karşısına oturuyorum, o da ayaklarını altına alıp biraz daha yükseğe oturuyor.

"Benim tarafımdan tehdit edilmediğini bilmek güzel," diye takılıyorum.

"Lütfen." Bana sırtırken çatalını kaldırıp tavuğuna saplıyor. "Kimse tarafından tehdit edilmiyor."

"Çok aşık olduğun için mi?" Şaka yapıyorum. "Yoksa tehdit edilmesi gerektiğini bilecek kadar bir ilişkiyi nasıl ciddiye alacağını bilmediği için mi?"

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye tersliyor.

Kaşlarım çatılıyor, onu savunmaktaki aceleciliği beni rahatsız ediyor ama kendime aile gibi olduklarını hatırlatmak zorundayım. Tabii ki onu savunacak, muhtemelen yüzü mosmor olana kadar. Bu illa ki bir şey ifade etmiyor.

Ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum. "Pekâlâ, benim hatam. Sanırım bir buçuk sezon boyunca onunla aynı takımda oynadığım için bir fikrim olabileceğini düşündüm-"

"Tam olarak nereye varmaya çalışıyorsun, Alister?" Gazozunun kapağını açıp küçük bir yudum alıyor.

"Yok bir şey, sadece gelecek haftaki maçta senin için ona göz kulak olmayı teklif edecektim."

"Neden bu hafta değil, ey kurtarıcım?" Kirpiklerini alaycı bir şekilde kırıştırıyor.

"Bu hafta yine evimizde oynayacağız. Gelecek hafta deplasmandayız. *Adamınız* çapkınlığa geri dönüp biriyle birlikte olmaya karar verirse size rapor verecek kimse yok."

"Yapmayacak."

Başımı eğiyorum. "Emin misin?"

Cameron dudaklarını yalıyor. "Biliyor musun, eğer arkadaşça davranmaktan anladığın buysa, bu işte berbatsın."

Gülüyorum, biftekli sandviçimi açıyorum ve birkaç ısırık alıyorum.

Birkaç dakika sessizce yemek yiyoruz ve bu çok güzel. Onun yanında olmayı özledim.

Cameron sözünü çok erken bitiriyor ve ayağa kalkmaya başlıyor, ama ben hemen uzanıyorum, o daha yapamadan bileğini kavırıyorum ve mavi gözleri benimkilere dikiliyor.

"Hadi, Cam. Birkaç dakika benimle takıl." "Gerçekten-"

"Sadece yemeğimi bitirene kadar," diye araya giriyorum.

"Lütfen."

Sahte bir iç çekişten önce bir an bana bakıyor ve koltuğa geri yaslanıyor. "İyi. Sanırım hâlâ yemem gereken bir brownie var."

Ben genişçe sırtarak onu bırakıyorum, o da tepsisine bakarak sırtışını gizliyor.

"Bugün hangi dersleri aldın?" diye sordum.

"Yani ilk birkaç haftadaki takip becerilerin sana tüm sırlarımı anlatmadı mı?"

"Sadece sizi nerede bulacağımı biliyordum ama tüm profesörlerinize yaklaşmaktan kaçındım."

"Oh, evet, o zaman sınıfta sadece en çok beklediğim kişi, ha?"

"Hey, Perşembe öğleden sonra tek boş yerimdi ve haftada sadece bir kez yüz yüze olan bir sınıf bulmak zor. Öğleden sonramı seninle geçirmek istediğim için gurur duymalısın."

Gülüyor, brownie'sinin bir köşesini koparıp ağzına atıyor.

"Kuş gibi yiyorsun."

Gülümsemesi parlıyor. "Brady de öyle diyor."

Kaşlarım seğiriyor ama dudaklarımı yukarıda tutmaya zorluyorum. "Sanırım bir ortak noktadan daha fazlasına sahibiz."

"Futbol mu?"

"Erkek arkadaşın olmak istiyorum."

Gözleri kısık bir şekilde yukarı bakıyor. "Alister."

"Üzgünüm," diye kıkırdıyorum, sandviçimi bitirip meyve kasemi açıyorum. "Aslında çıkmadığınızı itiraf edebilirsin, ben de bu kadar üstelemek zorunda kalmam."

"Böyle bir şeyi kabul etmem için doğru olması gerekir, ki değil."

"Peki ay sonunda hala onunla çıkıyor olmayı planlıyor musun?"

"Olmasaydım bile, sana zaten söyledim: Bunu istemiyorum." Parmaklarını kendinden bana doğru sallıyor. "Sana güvenemem ve eğer sana güvenemezsem, seninle birlikte olamam."

Bakışlarımı çatalımla mızrakladığım karpuz parçasına indiriyorum, söylemediği şeyi duyuyorum.

Eğer işleri berbat etmemiş olsaydım, sırf benden uzak durmak için başka bir adamla çıkıyormuş gibi yapmazdı. Çünkü yaptığı şey bu.

İtiraf ettiğinden değil ama dediğim gibi.

Brady bir noktada başka biriyle birlikte olacak, sahte bir ilişki hakkında endişelenmeyi unutacak ya da belki de bu ihtimalden çok heyecan duyacak ve o zaman artık gerçeği saklayamayacak.

Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum ve o bebek hüznünü gölgeleyen, sorumlusu olduğum kederden nefret ediyorum. "Daha önce de söylediğimi biliyorum Cameron ama sana yaptıklarım için gerçekten çok üzgünüm. Seni incittiğim için kendimden nefret ediyorum. Eğer geri dönebilseydim..."

Cameron uzun bir süre bana baktı. Tereddütle masanın öbür ucuna uzanıyor ve ben de ellerimi onunkilerle birleştirerek teklifi kabul ediyorum. Hafifçe sıkıyor, dudaklarında küçük, hüzünlü bir gülümseme var.

"Geri dönemeyiz, Alister."

Başımı salladım, boğazım düğümlendi ve "Ama s e n c e ilerleyebilir miyiz?" diye sordum.

Ağzını açtı, ben de bu konuşmanın hatırına ekledim: "Yani artık Brady'yle çıkmıyor olsaydın." *Sahte randevu.*

O yutkunuyor, gözleri düşüyor noktaya nerede benim

Başparmağı bileğinde geziniyor.

"Emin değilim," diye sessizce itiraf ediyor.

Bu sözleri kulağıma bağırarak da söylemiş olabilir çünkü içinde hayır yoktu. Bu bir belki, ve

belki de her zaman denemeye değer kılacaktır.

Daha işimiz bitmedi.

Onu bu konuda ikna etmem gerekiyor ve sanırım nereden başlayacağıma dair bir fikrim var. Biraz daha yaklaşıyorum, biraz daha sıkı tutunuyorum. "Hey, yani-"

Arkasından büyük bir figür onu sarıyor ve Brady'yi bulmak için başımı kaldırıyorum.

Elini kurtarıyor, yanakları alev alev yanarken hızla kucağına bırakıyor ama adam çoktan yüzünü saçlarına gömmüş ve bir an sonra omuzlarını sessizce sarsması bir şey ifade ediyorsa, ona bir şeyler fısıldamış.

Başını arkaya doğru eğip ona gülümsüyor ve ben gülümsemenin gözlerinin ötesine bile ulaştığını fark ediyorum. Orada daha önce hiç fark etmediğim bir şefkat var ve bu midemi bulandırıyor.

Onlar sadece arkadaş, diye hatırlatıyorum kendime, tutunduğu kız benim kızımken yavaş yavaş burada yabancı gibi hissetmeye başlıyorum.

Senin kızındı.

Lanet olsun.

Boğazımı temizliyorum -yüksek sesle- ve sanki burada olduğumu unutmuş gibi kafasını bu tarafa çeviriyor.

Yanaklarını renklendiren renk tonu, onun yapıp yapmadığını merak etmeme neden oluyor.

"Alister," diyor Brady, kollarını omuzlarına doladığı yerden beline doğru çekerek. "Onu ödünç alabilir miyim?"

"Eğer gerçekten kız arkadaşın olsaydı, sormana gerek kalmazdı."

Brady kıkırdar ve onu bir hamlede ayağa kaldırır. "Çantayı aldım, Cammie bebeğim. Ari ve Paige dışarıda bekliyor."

Cameron başını sallıyor, kapıya doğru ilerlemeden önce küçük bir gülümseme ve el sallamayla bana bakıyor.

Brady de benim gibi onun gidişini izliyor ve ancak o kapıdan çıktıktan sonra birbirimizle yüzleşiyoruz. Eğiliyor ve sol yumruğunu masanın üzerine koyuyor. "*Eğer kız arkadaşın olsaydı o küçük şey davana zarar verirdi, tam tersi değil.*"

Kaşlarımı çattığımda alay ediyor ve boyunu uzatıyor. "Eğer onu sandığın gibi, *benim* gibi tanısaydın Bunun gerçekten aptalca bir şey olduğunu biliyorum." O Gitmeye başlıyor, ama bir şey onu duraklatıyor ve bana doğru bakarken omuzları düşüyor gibi görünüyor. Ağzını açıyor ama bir an sonra kapatıyor.

Brady başını sallıyor ve kapıyı gereğinden biraz daha sert iterek dışarı çıkıyor. Mazoşist olduğum için ayağa kalkıyorum, bir sonraki hareketini izlemek için pencereye doğru ilerliyorum, izlediğimi bilmediği zaman bu erkek arkadaş rolünü sürdürüp sürdürmediğini görmek için.

Şaşırtıcı bir şekilde, acele edip onu sarmıyor.

Kadın ayağa kalkıp adamın elini tutuyor, diğer elini de yüzünün önünde hareket ettirerek adamın sırtmasına neden olan bir şey söylüyor.

Gözlerim Cameron'ın arkadaşlarına kayıyor, herhangi bir inceleme ipucu ya da, bilmiyorum, bunun yeni olduğunu ya da norm olmadığını söyleyen bir şey arıyor, ama ikisi de sanki öyleymiş gibi en iyi arkadaşlarının yanında gülümsüyor ve gülüyorlar.

Sanki kampüs playboyuyla el ele tutuşması normalmiş gibi.

Sanki bu küçük maskaralık gerçek değilmiş gibi. O sadece bir rol oynuyor.

Cameron, Brady Lancaster ile *çıkıyor*.

Kadın başını geriye atıp gülüyor, adam da ona gülümseyerek kolunu omuzlarına doluyor ve onu kendine çekiyor.

Öyle mi?

BÖLÜM ON DOKUZ

CAMERON

"DÜRÜST OLMAK GEREKİRSE, PAYTON GERİ DÖNÜYOR PLAJINA
EVINE İLE

Deaton bu hafta sonu çalıştı."

Beton stadyum merdivenlerinden aşağı atlıyorum, koltuklarımızı atlıyorum ve ilk sıraya kadar ilerliyorum, bu sadece kapılar açılır açılmaz geldiğinizde yapabileceğiniz bir şey, yoksa görevliler sert davranıp geçmenize izin vermiyor. Sadece işlerini yaptıklarının farkındayım ama sahadakiler arkadaşlarınız olduğunda yine de berbat bir durum. Gerçi burası üniversite olduğu için yüzlerce kişi aynı şeyi iddia edebilir.

Ari'ye sırtarak arkamı dönüyorum. "Başkasının numarasını taşıyan bir hain gibi mi hissediyorsun?"

"İkizimin numarası mı?" Kaşlarını kaldırdı.

"Hayır." Ben de kaşımı kaldırıyorum ve o da kıkırdıyor.

"Tamam, bir şekilde biraz garip hissettiriyor," diye itiraf ediyor. "Noah dışında kimsenin numarasını bir süredir taşımıyorum.

yıl oldu." Ari yanına bakıyor, ancak kaşlarını çatıyor ve tamamen dönüyor. "Neden arkamda saklanıyorsun?"

Paige omuz silkerek dudaklarını yana doğru büküyor.

Uzanıp onu son merdivenden aşağıya, yanımıza çekiyorum. "Stres yapmayı bırak," diyorum ona.

"Bilmiyorum." Endişeyle aşağıya bakıyor. "Bu sadece... Çok kızacakmış gibi hissettiriyor."

"Şüpheli."

"Biz... Ben onunla öyle değilim. Konuşmuyoruz bile."

"Siz ve bugün burada olacak onlarca diğer taraftar."

Kaşlarını çatıyor ve o kadar masum görünüyor ki, elimde olmadan kıza sersemce sarılıyorum.

Sahada son hazırlıkların yapılmasını izliyoruz, çocuklar muhtemelen bugün ısınmanın ilk turu için zaten buradaydı. İlk sıradaki koltuklar bizimmiş gibi davranıyoruz, diğerleri etrafımızda sıralanmaya başlarken hareket etmiyoruz.

Stadyumun diğer tarafında, kırmızı ve altın rengi alanı doldurmaya başlıyor ve bizim tarafın da aynı hızla renklendiğinden emin olmak için arkama bakıyorum.

Her zaman olduğu gibi, olması gerektiği gibi mavi ve sarı yağmur yağıyor.

Bazı insanlar üst güverteden bağırıyor ve takımın koşarak çıkışını izlemek için tam zamanında sahaya bakıyorum. Hepimiz ayağa fırlıyor, bağırıyor ve alkışlıyoruz. Her zamanki gibi senkronize bir şekilde paralel sıralar oluşturuyorlar ve oyun öncesi antrenmanları için gruplara ayrılmadan önce esneme hareketlerine geçiyorlar.

Biraz sonra telefonuma hızlıca baktığımda başlama vuruşuna yirmi dakika kaldığını görüyorum ve tam zamanında çocuklar kasklarını bırakıp su ve elektrolit almak için saha kenarına geliyorlar.

Bizi ilk fark eden Mason oluyor, koşarak yanımıza gelirken sırtışı yayılıyor.

"Bu koltukları nasıl kaptın?" Etrafı kolaçan ediyor.

"Şşşt," diye azarlıyorum, o da gülüyor, arkasına bakıyor ve Brady'nin dikkatini çekiyor.

Brady ona kaşlarını çatıyor ama sonra gözleri sola kayıyor.

Önce Ari'yi, sonra Paige'i ve en sonunda da beni görüyor.

Bardağı dudaklarının yarısına kadar donuyor, gülümsemesi yavaşlıyor. Sonra kâğıt ürünü fırlatıyor, etrafa su saçıyor ve yüksek sesle bir çığlık atarak etraftaki herkesin dikkatini üzerimize çekiyor.

Işıl ışıl parlıyorum, ellerimi kalçalarımın koyuyorum ve birkaç poz veriyorum.

Mason bana gülümseyerek, "Ve işte erkek arkadaşı geliyor," diye takılıyor.

Brady sadece kenara yaslanmıyor. Hayır, zıplıyor, bir bacağına tekme atıyor ve kışını oraya oturtuyor. Gözleri üstümden yanağıma ve oradan da arkama kayıyor. Ağzını açıyor, ama ben dönüyorum, küçük bir salınım yapıyorum ve sonra ne yaptığını anlamadan beni kenara çekiyor.

Botlarım yere çarpmadan önce bir anlığına geriye doğru düşecekmişim gibi hissederken bacaklarım havada uçuşuyor.

"Brady, ne oluyor be!" Gülüyorum, ama sonra tekrar kollarımdayım, bu sefer gelin stili, ki bu onun için biraz garip

zaten-kütlesel vücut ve ve pedler şişirme omuzları dışarı Hatta Daha fazla. "Sengidiyor için olsun Ben içinde

bela!"

"Hayır. Koç beni seviyor. Ayrıca, bu çok iyi. Kışında benim adım var, Cam. Bu belgelenmeli."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Balgelenmiş mi?"

"Ah evet." Kenar çizgisine doğru koşmaya başlıyor ve ben onu daha sıkı kavıyorum, atkuyruğum uçuşuyor ve aniden dönüp diğer tarafa doğru havalandığında yüzüme çarpıyor, bağırarak ve onu destekleyen takımının yanından uçuyor. "Buna hazır mısın, Cammie Girl?"

"Tam olarak neye hazırsın?"

Duruyor ve beni ayağa kaldırıyor, etrafımda döndürüyor ve sonra beni göğsüne çekiyor. Çılgınca sırıtıyor. "Benim için

Bu."

Ve sonra beni öpüyor, sert ve açgözlü ve *hiç* de PG değil, dili anında içeri giriyor, bir saniye benimkiyle alay ediyor ve tadına bakıyor, sonra bir saniye sonra geri çekiliyor. Şimdi tam anlamıyla çiğniyor, kahkahası benimkine karışıyor.

"Yüz boyamı mı bozdun? Çünkü aynada tersten yazmanın kolay olmadığını bilmeni isterim."

Eğiliyor, bakışları yanağımdaki numarasının şeklini geziyor, sonra diğer taraftaki küçük köpekbalığını. "Hayır. Hâlâ mükemmel. Gömlek de öyle." Kıyafetime bakıp gülümsüyor. "Peki, şu anda bu pedleri takmıyor olsaydım, küçük bir metal çıkıntısı hisseder miydim?"

Gülüyorum, "Brady Lancaster, meme uçlarımı sertleştirip sertleştirmediğini mi soruyorsun?" diye takılıyorum.

"Ne? Hayır, hayır! Demek istediğim... Bekle." Yavaşça sırtıyor.

"Öyle mi yaptım?"

Başımı sallayarak kıkırdıyorum ve asıl sorduğu soruya cevap veriyorum. "Buna dolgulu sütyen deniyor. Altında benim gibi bir şey saklıyorsan olmazsa olmaz."

"Peki söz konusu dolgulu sütyeni tam olarak ne zamandır giymek zorundasın?"

"İyi deneme, Koca Adam"

"Denemeye değer. Onu senden çıkaracağım, biliyorsun," diye yemin ediyor Brady, dikkati başımın üzerinde kayıyor. "İşte başlıyoruz, kızım."

Bunun ne anlama geldiğini sormadan solumdan neşeyle onun adı haykırılıyor ve o tarafa dönüp bakıyorum.

"Brady! Bize bir dakika izin verir misin? Bize şanslı bayanın kim olduğunu söyle!" Muhteşem, siyah saçlı bir kadın öne çıkarken aramıza bir mikrofon sokuldu. "Ve senin numaranı taşıyor!"

"Benim numaram, benim adım." Bana hızlıca göz kırpmıyor. "Kalbim onun kolunda."

Bir kahkahaya karşı koyuyorum ve o da yanımı sıkıyor, dudakları kendi dudaklarını tutmak için sıkıca kenetlenmiş.

"Hepimizin bir aşk hikayesinin başladığına dair söylentileri duyduğumuzu biliyorum, ama bunu en sevdiğimiz parti adamının durulduğuna dair bir işaret olarak alabilir miyiz?"

Brady sırtlıyor, elimi tutuyor ve muhabir yerine kameraya bakıyor. "Keşke üzgün olduğumu söyleyebilseydim hanımlar, ama değilim."

Kadın başka bir şey söyleyemeden, elimi kendi eliyle sıkıca kavrayıp beni de onunla birlikte koşmaya zorlayarak tekrar sahada koşmaya başladı.

Diğerlerinin yanına döndüğümüzde ikimiz de gülüyoruz ve Mason eğilerek bana dizini uzatıyor. Yukarı tırmanıyorum ve Brady resmen üzerinden atlayana kadar kıcımlı itiyor.

Chase koşarak arkalarından geliyor ve sırtarak Brady'nin omzuna vuruyor. "Çok iyiydi dostum. Umarım mesajı almışlardır ve kimse son deplasman maçımızdaki gibi odanın anahtarının bir kopyasını almak için personele para ödemeye kalkmaz."

"Hayır!" Bön bön bakıyorum. "Bunu mu yapıyorlar?" Brady alay ediyor.

"Hiçbir fikrin yok." "Sürtükler."

"Kıskandın mı?" diye dalga geçiyor ve ben de ona sert bir göz devirme hareketi yapıyorum.

Chase sırtarak gruba bakıyor ve küçük Paige'imın şaşkınlığını fark ettiği anı görüyorum. Gözleri tekrar diğer sarışına kayıyor ve birkaç saniye boyunca öylece kalıyor. Dudakları hafifçe seğiriyor ve kendime zihinsel bir beşlik çakıyorum, ama sonra hızla arkasını dönüyor, bu yüzden tam olarak şekillendiğini asla göremiyoruz.

Brady ile bakışıyoruz ve o da bilerek kaşlarını oynatıyor.

"Hadi ama. Eğer yerleşmezsek koç çıldırmak üzere." Mason Brady'yi kolundan çekiştirerek uzaklaştırıyor ve ben tekrar Paige'e bakıyorum, Chase'in numarası tişörtüne basılmış.

Yanakları pembeleşti ve aniden ayakkabı bağcıklarını karıştırmaya başladı ama dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Ari ve ben sahaya bakıyoruz, herkes alkışlıyor ve tezahürat yapıyor.

ama takım sahaya çıkmadan hemen önce oyuncular yer değiştiriyor ve ben onu görüyorum.

Ortada duran Alister, vatkasının yakasına tutunmuş bana bakıyor, yüzünü tam olarak okuyamadığım bir ifade kaplıyor.

Gülümseyip el sallıyorum ama gözleri çimenlere takılıyor ve sonra arkasını dönüyor.

Gülümsemem anında düşünüyor.

İşten çıkarılması canımı yakmamalı. Onun gitmesine izin vermek için yaptığım onca şeyden sonra incinmeye hakkım yok, özellikle de Brady ve benim yaptığımız küçük gösteriden sonra. Gerçi dürüst olmak gerekirse, Alister'ın burada olup olanlara tanıklık edeceğini düşünmemiştim bile.

Peki neden göğsümün ortasında küçük bir ağrı var? Bunu isteyen bendim.

Onu bırakmak istedim ve bunun gerçekleşmesi için Brady'den yardım istedim. Fikri başarıyla ortaya attıktan sonra, ama yine de. Bu sahte randevu olayını yapmamızın sebebi benim. Görünüşe göre işe yarıyor.

Alister zamanımızın geçtiğine inanmaya başladı.

Bu düşünce damarlarımda tedirginlik yaratmamalı.

Peki neden?

Chase ve bir başka AU futbolcusu olan Hector bir video oyununa dalmışlardır. Ari ve Paige odanın diğer tarafındaki koltukta oturmuş, yaklaşan Cadılar Bayramı partisi için internette kostüm fikirleri arıyorlar. Mason ve Brady diğer birkaç arkadaşlarıyla birlikte küçük mutfak alanındalar ve yaklaşık iki saat önce hazırladığımız donmuş pizzaların sonuncusunu bitirirken gülüşüp bu akşamki maç hakkında konuşuyorlar.

Neyse ki, ekip parti sonrası partiyi bir blok ötedeki kardeşlik evlerinden birine götürdü. Zaten daha sakin bir gece geçirmeyi planladığımız için işe yaradı. Çocukların hepsinin yarın bir çalışma grubuna katılması gerekiyor çünkü önümüzdeki hafta deplasman maçı nedeniyle programları farklı olacak. Bu bir

ama sabah üçe kadar içeri giremeyecekler.

Brady yanıma, halının üzerine düşüp elindeki futbol topunu çevirene kadar kendimden geçtiğimi fark etmiyorum.

Birbirimize bakıyoruz ve o başını hafifçe eğiyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum ve Brady anında kaşlarını çatıyor.

"Cam. Bana yalan söyleme." Topu kolunun altına sıkıştırıyor. "Bu gece çok mu fazlaydı?"

"Yani senden istediğim şekilde ikimizin hikayesini satmama yardım etmen çok mu fazlaydı?"

Cevabı anında geldi: "Evet."

Başımı sallıyorum ama duvara yaslayarak bırakıyorum, dudaklarıma küçük bir ipucu götürüyorum. "Sen yanlış bir şey yapmadın, Brady." "Öyle diyorsun ama bir sorun var ve son

birkaç saattir takındığın bu üzgün suratın sebebinin o karton tadındaki pizzalar için ananasımız yoktu."

Küçük bir kahkaha kaçmayı başarıyor ve gözleriyle buluşmasa da sırtıyor.

"Cammie bebeğim, özür dilerim. Kızlar ya da hayranlar" - gözlerini deviriyor- "ya da onlara ne demek isterseniz, bu yıl peşimi daha çok bırakmıyorlar. Uğraşacak çok şey var," diye mırıldanıyor, sanki söylediklerinden biraz daha fazlası varmış gibi. "Bu gece hepinizi benim adıma giyinmiş olarak gördüğümde, kampüste zaten bir gösteri yaptığımız için sürüleri evcilleştirmeye çalışmak için mükemmel bir fırsat gibi geldi. Ben iyi vakit geçirdim, sen de gülümsüyordun ve kahretsin, bilmiyorum. Özür dilerim," diyor tekrar.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Eğleniyorduk ve bu anlaşmayı kendi yararına kullanmaya en az benim kadar senin de hakkın var. Bunu yapmanı istiyorum."

Kaşlarını çatıyor, başını sallıyor. "Seni incitmek pahasına değil."

Gözlerimi indiriyorum, parmaklarımı telefonumun ekranındaki lekelerin üzerinde gezdirdikten sonra utanç dolu bir gülümsemeyle ona dönüyorum. "Beni incitmedin, Brady."

Uzun bir süre beni ölçerek baktı. Yapacağını bildiğim gibi, anlayışlı arkadaşım söylemeye cesaret edemediğim şeyi anladı. Anlayışla başını salladı, sesi normalden biraz daha alçaktı ve "O da seni incitmek istemedi" dedi.

Utanç yanağımı ısıtıyor. "Biliyorum," diye kabul ediyorum. "En azından bu durumda değil, değil mi?"

"Belki ikisinde de değil," diye ekliyor Brady, neredeyse tereddütle. "Bu onun yaptığı gerçeğini ortadan kaldırmaz."

"Evet. Belki de haklısın ama..." Başımı bir kez daha duvara yaslayarak iç çekerek ara veriyorum.

Elimi tutuyor, parmak eklemlerimi öpmek için yukarı çekiyor ve gözlerim ona doğru kayıyor, dudaklarım hafifçe yukarı kalkıyor.

"Buna bir son verelim mi?" diye mırıldanıyor. "Herkes görsün diye beni tokatlayabilir ve bana isimler takabilirsin. Zaten hep şu herkesin önünde yaşanan ayrılıkların nasıl hissettirdiğini görmek istemişimdir. Bize izlettiğiniz kız filmleri hep çok ilginç gelirdi."

İçimden bir kahkaha yükseliyor, o da sırtıyor ama kahkahası hemen düşüyor.

"Gerçekten, Cameron. Buna bir son vermemiz gerekiyor mu? Kimseyi incitmek istemiyorum. Özellikle de seni."

Üzerime bir sıcaklık çöküyor ama Alister'ın oyunda bana sırtını dönmesinden beri kaslarımda tuttuğum gerginliği çözmeye yetmiyor.

Tanrım, çok berbat durumdayım. Duyguları kapatamamaktan nefret ediyorum. Kapatabilseydin hayat çok daha kolay olurdu.

"Ben de onu incitmek istemiyorum," diyorum ona. "Rol yapmamızı istememin nedeni bu değildi." Yavaşça bakışlarıyla buluşuyorum ve dürüst olmaya karar veriyorum. "Onunla birlikte olmayı *deneyebilmek* için bile yaptıklarını unutabileceğimi sanmıyorum, Brady. Bunu denedim. O zamandan beri kendimi onun ilgisinin tadını çıkarırken buluyorum, ama sonra aniden her şey geri geliyor ve ondan yeterince hızlı uzaklaşamıyorum. Aklımın bir köşesinde geçmişi unutamayacağımızı biliyorum ama sonra

Bu oluyor ve birden yine kafam karışıyor. Sanki bir parçam onu istemediğime ikna olmamış gibi ve bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Bunu olduğu gibi kabul edip araya mesafe koyacağını umuyordum ama tam tersini yaptı."

"Bu geceye kadar."

"Bu geceye kadar," diye iç geçirerek papağan gibi tekrarlıyorum, bu konuda bu kadar üzüldüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum. "İstediğim buydu, ama sanırım tüm bunların beraberinde getireceği duyguları tahmin edemedim, anlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldar Brady. "Biliyorum."

Ona baktığımda, kucağına baktığını görüyorum.

Bir süre sonra başını kaldırıyor, dudaklarında bir gülümseme hayaleti beliriyor. "Yani hala bunu mu yapıyoruz yoksa..."

Sözünü kesiyor.

Elini bir kez daha tutuyorum, parmaklarımızı birbirine doluyorum. "Tamamen seninim."

Başını sallayarak hafifçe alay ediyor. "Şu andan itibaren, tüm bu ilişki olayını senin yönetmene izin vereceğim."

"Hayır."

"Hayır mı?" Kaşlarını kaldırıp şüpheli bir ifadeyle beni süzüyor.

"Yani"- omuz silkiyorum, gerçek bir sırtış oluşmaya başlıyor-"bunun neresi eğlenceli?"

Brady kıkırdıyor ve omzunu benimkine çarpıyor. "Gerçekten nerede?"

YİRMİNCİ BÖLÜM

CAMERON

HAFTA TARAFINDAN BİR DALGASI OLAYSIZ SIKICILIĞI İÇİNDE
UÇAR GIDER.

Mason vizelere hazırlanmak için tecritte olduğundan, Payton izin günlerini kullandı ve kardeşini ve diğerlerini ziyaret etmek için bebekle birlikte sahil evine gitti. Paige'in Oceanside'daki dans stüdyosunda acil bir durum vardı, bu yüzden o da o tarafa gitti. Ari'nin kendi dersleri bir var bir yok, bu yüzden çoğunlukla geceleri yatmadan önce takılıyor. Chase de Mason'la aynı durumdayken Brady tüm gücüyle antrenmanlara başladı.

Sanırım bu hafta sonu oynayacağımız takım en güçlü hatlardan birine sahip ve o da Brighton'daki adamla başa baş kalabilmek için bu hattı yarmaya kararlı. Bu ikili istatistiklerde her hafta birincilik için birbirleriyle yarışıyor ama sezon sonunda sadece biri en çok top çalma rekorunu ele geçirebilir.

Yani evet, tüm ekibim meşgul ve temelde daha fazla arkadaşla ihtiyacım var.

Bugün Alister'ı sınıfta bile görmedim. İlk başta *Brady ile sahada öpüştüğümüz* için gelmediğini düşündüm ama sonra çocukların Cumartesi günü erken bir deplasman maçı olduğunu ve yarın seyahat edeceklerini hatırladım. Bu yüzden bazı vizeleri erken alacaklar. Tanıdığım birkaç oyuncu bütün hafta boyunca onlarla birlikte olduğum derslere girmedim.

Ağırlık odasına doğru ilerlerken avucumdaki küçük figüre gülümsüyorum. Profesörüm ikinci kil projemi bitirmem için dün sanat dersinde biraz daha geç kalmama izin verdi, çünkü son detayları tamamlamak için istasyonuma ihtiyacım yoktu. Bu yüzden dün öğleden sonra tribünde her zamanki çalışma seansımı kaçırdım. Doğrusu, Ari meşgul olduğu için zaten gitmeyebilirdim ama neyse. Acele edersem Brady'yi tam bitirirken yakalayabilirim.

Adımlarımın arkasında biraz daha güçle, kısa sürede oraya varıyorum ve spor salonu görüldüğünde hızımı yavaşlatıyorum.

Brady çoktan dışarıda, üstsüz ve terli, boynuna doladığı havluyla göğüs kaslarının üzerinden sarkıyor - ve eğer giydikleri dizlikler bir şey ifade ediyorsa, iki voleybol oyuncusu da kollarından sarkıyor.

Yani, bu pedler ders dışı aktiviteler için de oldukça faydalı olabilir...

Brady güldüğünde, gerçekte ne söylendiği hakkında hiçbir fikrim olmasa bile, içlerinden birinin ona tam olarak bunu söylediğine karar veriyorum, çünkü yürümeyi tamamen bırakmış gibiyim, bunun yerine üçünü uzaktan bir sürüngen gibi izliyorum.

Brady sarışın olana sırtlıyor, o kadar küçük ki başı omzuna zor ulaşıyor. Eğer kolunu ona dolasaydı, mükemmel küçük bir yapboz parçası gibi kolunun altına sığardı: Goldilocks ve büyük, belalı ayı.

Onun yanında dev gibi kalıyorum herhalde. Eminim çenem onun köprücük kemiğine dayanabilir. Bahse girerim o öyle

Küçük, düzgün bir altmış dokuz pozisyonunu bile beceremedi. Yani adamın aleti kocaman değilse.

Gözlerim onun spor şortuna takılıyor ve düşünceli bir şekilde başımı eğiyorum.

Oldukça uzunlar ve şimdi düşünüyorum da, bazı erkeklerin koşmayı veya egzersiz yapmayı sevdiği kısa şortları giydiğini hiç görmedim. Yani evet, altında ne sakladığını bilemeyiz.

Merak ettiğimden değil.

Tamam, evet, gitme zamanı, Cameron. Ne duyarbe?

Dönüyorum, sert bir göğüsle karşılaşınca bağıriyorum.

Yumuşak eller beni sabitlemek için pazularımı sarıyor ve Alister'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Merhaba." Gülümsüyor.

Sanırım bana tekrar gülümsemesine ihtiyacım olduğunu bilmiyordum, çünkü gülümsediği anda kaslarım gevşedi.

Ben de gülümsedim. "Selam. Seni sınıfta özledim." Kaşları havaya kalktı ve ben tekrar gerildim.

"Yani," diye söze girdim, "seni özlemedim. Sadece demek istedim ki-" "Her şey y o l u n d a ." Yüz ifadesi naziktir. "Ne demek istediğini anlıyorum, ama itiraf etmeliyim ki seni dinlemek "Doğru olsaydı beni özlerdin."

Bir an gözlerimi kaçırdım. "Bana... kızgın değilsin, değil mi?" Belki de kızgın olup olmamasını umursamamalıyım ama umursamadan da edemiyorum, ve dürüst olmak gerekirse, öyle olsaydı anlardım.

Yüzündeki ifade düşüncelerimi yansıtıyor, sanki neden umursadığımdan emin değilmiş gibi - ama umursadığım için de üzgün değil. Aslında tam tersi.

Gülümsemesi bağışlayıcıdır. "Kızgın değilim Cammie. Kendim için biraz üzgünüm ama bunu kaldırabilirim ve içinde bulunduğum yatağı kendim yaptığının farkındayım."

"Seni kasten incitmek istemiyorum, Alister. Ben sadece..." *Seni bırakmak için elimden geleni mi yapacağım? Bunu yapmama yardım etmesi için Brady'yi kullanmak mı? Gerçek olmasa bile güvenebileceğim biriyle olmanın tadını çıkarmak mı?*

Burada ne söylemek istediğimi bilmiyorum.

Elini uzatıp saçlarımı kulağımın arkasına itiyor ve gözlerim kendiliğinden kapanıyor. Onları yeniden açtığımda bana tatlı tatlı bakıyor. "İstemediğini biliyorum. Sen böyle biri değilsin ve tüm bunların bu kadar zor olmasının bir nedeni de bu olabilir. Sen iyisin. Tatlısın. Baharatlı." Biraz sırtıtıyor ve benden kısık bir kıkırdama kaçıyor, ama saklamaya çalışsa da bir sonraki anda üzerine bir miktar hüznün çöküyor. "Daha çok pişmanlık hissediyorum."

Yutkunuyorum. "Ben de aynısını söylesem sorun olur mu?"

"Evet," diye fısıldıyor. "Evet, öyle. Senin için biraz endişelendiğimi söylesem sorun olur mu?"

Küçük bir kaş çatma oluşuyor. "Neden?"

"Neden durduğun yerde durdun?"

Ağzımı açıyorum ama sonra kapatıyorum.

Herhangi bir sebepten dolayı durmadım. Sadece izliyordum.

Alister bir an bakışlarımı tutuyor ama sonra telefonuna bakarak küfrediyor. "Kaçmaktan nefret ediyorum ama şimdi gitmezsem dersime geç kalacağım. Gelecek hafta sınıfta görüşürüz?"

Başımı sallayıp uzaklaşmasını izliyorum.

Arkamı döndüğümde kızların artık orada durmadığını görüyorum, Brady de öyle.

Derin bir nefes alarak küçük biblomu çantama geri koyuyorum, yatakhaneme gidiyorum ve televizyon kumandasıyla yatağıma giriyorum.

Ve bütün hafta sonu orada kalacağım.

Brady

"Yaralandım da ne demek?" Daha yeni kışımı dayadığım sandalyeden sıçırıyorum, kaşlarım Mason'dan Chase'e, Koç'a ve tekrar söz konusu adama dönüyor. "Nasıl? Orada çok iyiydin. Başın dik yürüdün ve lanet bir otobüse bindin. Nasıl oldu da

Uykunda yaralandın, çünkü dün gece geldiğimizde tek yaptığının Payton'a gidip yatmak olduğunu biliyorum."

Eminim önce sevişmişlerdir, ama bunun bu lanet olası konuşmayla bir ilgisi yok, bu yüzden bundan bahsetmiyorum.

Koç iç geçiriyor, masaya yaslandığı yerde bacaklarını açıp tekrar kapatıyor. "Otur, Brady, ve lanet sesini alçalt."

Başım, Mason'a benimkine benzer bir kaş çatmayla bakan Chase'e doğru kayıyor.

"Ne oldu?" diye sorar.

"Bu sabah beş gibi şiddetli bir baş ağrısıyla uyandım ve kusmaya başladım. Koçu aradım ve sabah hâlâ kendimi bok gibi hissediyorsam yarın antrenmana çıkamayabileceğimi söyledim. Telefonu yüzüme kapattı ve otuz dakika sonra bana bu videoyu gönderdi." Mason kucağındaki tableti çeviriyor ve ikimiz de ekrana kilitleniyoruz.

Mason Oynat tuşuna basıyor ve ben de Sabers'ın savunma oyuncusunun çizgimizi geçmesini izliyorum, daha klip bitmeden hangi oyun olduğunu biliyorum. Mason yere düşüyor, bir an için yerde kalıyor, gözleri kapalı, ama bir kalp atışı sonra ayağa kalkıyor.

Mason son dört saniyeyi ağır çekimde tekrar oynatırken gözlerim önce Koç'a, sonra Chase'e, sonra da ekrana kayıyor.

Mason'ın kafasının vücudundan önce çime çarptığını, bir, iki kez zıpladığını, sonunda çimlere yaslandığında boynunun hafifçe yana eğildiğini izliyoruz.

"Beyin sarsıntısı mı?" Chase söylüyor ve ikimiz de en iyi arkadaşımıza bakıyoruz.

Mason başını sallıyor. "Koç, ona nasıl hissettiğimi anlattıktan sonra maç filmini kontrol etmeye gidene kadar hiçbirimiz ne kadar sert bir darbe aldığımı fark etmedik bile. Dürüst olmak gerekirse, iki ile ikiyi bir araya getirmeliydim ama aklımın ucundan bile geçmedi."

"Siktir." Ellerimi birbirine sürttüm. "Beyin sarsıntısı protokolüne göre iki hafta sahalardan uzak kalacak," diyorum.

Chase, Koç'a bakar. "Bunu söylemek için bizi neden buraya ağırđın?"

Bu adil bir soru. Normalde bu tür özel görüşmelerden haberimiz olmaz ve Mason'ın yaptığı gibi bir arkadaşıımız bize önceden haber vermezse, Pazartesi günkü antrenmanın başıında takım olarak kimin IR listesinde olduğunu öğreniriz.

Koç ikimize de bakıyor, i geçiriyor ve masayı tekmeleyerek arkasına geçip koltuğa oturuyor. "nk nz bir btnsnz ve bu da takımın Mason'a verdiği tepkide büyük rol oynuyor. O yokken, bu şu anlama geliyor-"

"Alister."

Koç başıını sallıyor, gözleri hızla parlıyor. "ocuk arkadaşlık konusunda zorlanıyor. Önümüzdeki iki hafta boyunca bu takıma liderlik etmek onun için hiç de kolay olmayacak."

"Ne yapmamızı istiyorsun, kışını mı pelim? Adam çoğu zaman sık kafalının teki, Koç," diye yakınıyor Chase, kollarını kavuşturarak.

Koç aramızdaki sorunun farkında değil ama bir sorunumuz olduğu çok açık. Öyle olmasaydı şu anda bu ofiste olmazdık.

"Ona yalakalık yapmayın ama konuştuğunda dinleyin. Fikirler sunun. Ekibe onu takip etmeye istekli olduğunuzu gösterin, onlar da sizi takip edecektir."

Chase Mason'a bakar, o da başıını sallar. İ geçirir ve Koç'a döner. "Evet, tamam, her neyse. Bu hafta pas oyunu kullanmasak bile kolay bir galibiyet olacak ama gelecek hafta zor olacak."

Koç kabul ediyor ve beklenti dolu bir ifadeyle beni sıkıştırıyor. "Ne?" Omuz silkiyorum. "şu anda savunmadayım. Bunun hiçbir anlamı yok benimle ilgisi yok. Onun elini tutmak zorunda değilim."

Koç alay eder, başıını sallar. "Yanlış evlat. Senin antrenman programını onunkiyle uyumlu hale getiriyorum."

"Ne?" Koltuğumda öne doğru fırladım. "Koç. Hayır."

Mason gülüyor ve ben onu tersliyorum.

"Koç, Brady'nin Alister'ın eski sevgilisiyle yattığını biliyorsun, değil mi?" Chase sırtıyor.

Bok herif.

Koç inliyor, ellerini yüzüne sürüyor. "Tabii ki öylesin Lancaster."

Bu, dedikodulara aldırmadığım zamanlardan biri. "Gördün mü?" Sırtıyorum. "Ben daha çok onun ezilmesine izin veriyorum.

ona yardım etmekten daha ağır."

"Mason'ı geçen sezon boyunca ve bana söylediğine göre sezon dışında da onun programında çalıştırmışsın." Kaşlarını kaldırıyor.

"Yaptım. On iki yaşımdan beri bunu yapıyorum. Bu farklı."

"Farklı değil. Çocuğun onu zorlayacak birine ihtiyacı var ve bu kişi Mason olamazsa, siz olmalısınız."

"Neden Chase olmasın? O tüm rutini biliyor."

Chase *ne halin* varsa gör der gibi ellerini kaldırıyor ama onu görmezden geliyorum. Eğer biri bu otobüsün altına atılacaksa, onun olmasını tercih ederim.

Onu seviyorum ama hayır.

"Bitti ve itiraz etmeyeceksin." Koç, bir dosya çıkarıp açarak yasayı ortaya koydu. "Notlarını çoktan kontrol ettim ve çok iyi durumdasın, bu yüzden seni önümüzdeki iki hafta boyunca tüm etütlerden muaf tutuyorum. Bu süreyi Howl ile çalışarak geçireceksin."

"Kahretsin, Brady, iki hafta izin almak için notların ne kadar iyi?" Mason bakıyor. "Deaton hastalandığında kaçırdığım bir saati telafi etmek zorunda kaldım."

Omuz silkiyorum ama Koç paylaşmaya hevesli.

"Senin oğlanın notu 4.0. Geçen dönemi de aynı notla bitirdi."

Benim arkadaşlar' kaşlar Zıpla, ama I sadece Omuz silkme tekrar ve konuyu değiştir.

"Serseriye ne zaman söyleyeceksin?"

Kelime seçimime ters ters bakıyor ama saatine bakıyor. "Sen çıkarken o da içeri girecek."

"Yani ona yeni sırt çantası olduğumu söylediğinde yüzündeki ifadeyi göremeyecek miyiz?"

"Dışarı, pislikler. Mason kalıyor."

Birlikte koçun ofisinden çıkıyoruz. Koç'un tahmin ettiği gibi, tam Alister yaklaşırken ana kapıdan çıkıyoruz.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor ama hemen siliyor ve içeri girmeden önce başıyla selam veriyor.

Chase ve ben girişten birkaç adım ötede duruyoruz, ikimizin de omuzları düşüyor.

"Harika dostum," diye mırıldanıyor ellerini saçlarında gezdirirken. "Önümüzdeki hafta Brighton'a karşı aldığım yarıda iyi bir artış olması gerekiyordu."

Bunun artık mümkün olmadığını bilerek başımı sallıyorum. Siktiğim Alister'ı Mason'ın yarısı kadar bile pas vermiyor. "Kız arkadaşına eski erkek arkadaşının senin yeni dostum?"

Chase'i itiyorum, o da kıkırdıyor.

Sessizce futbol evine dönmeye başladık ve Chase'i birkaç kez göz ucuyla bana bakarken yakaladım.

"Ne?"

Omuz silkiyor ve başka tarafa bakıyor, ama ben alay ediyorum. "Çıkar ağzındaki baklayı, göt herif."

"Sen ve Cam'in nasıl gittiğini merak ediyorum." "Her şey eğlence ve oyun, dostum."

Chase hafifçe başını sallayarak sırtışını öne doğru yöneltiyor.

"Tamam." "Tamam." Ben de başımı sallıyorum.

Ama sanırım haklı. Bu hafta Alister'la çalışacağımı ona söylemeliyim. Umursayacağından değil.

Onun ne yapacağı konusunda endişeli değil, bu yüzden zaten bir önemi olmayacak. İlk oyun kurucu o olacağı için birdenbire onun numarasını takmak ya da onunla takılmak istemeyecektir.

Yapsa da umurumda olmazdı.

Dudaklarım birbirine yapışıyor ve kaşlarımı çatıyorum.
Hayır, hiç umurumda değil.

BÖLÜM YIRMI BİR

BRADY

AKLIMDA. LANET OLSUN, NEDENİNİ BILMIYORUM.

Nasıl duracağımı da bilmiyorum. Çok aptalca.

Gerçekten aptalca. Ve bunu düşünmek beni daha da sinirlendiriyor.

Pislik herif orada, lanet tribünün çıkıntısına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, sahayı tribünlerden ayıran kalın çimento duvarın üzerinde otururken kolunun teni kızın kot pantolonlu kalçasına değiyor.

Başını sallıyor, manken gibi üzerine döktüğü suyu dışarı püskürtüyor. Bu hareketi biliyorum. Muhtemelen gençken futbol oynarken icat etmişimdir.

Her seferinde işe yarıyor ve sen ne biliyorsun? Cameron bir kahkaha atarak ellerini havaya kaldırıyor ve başı geriye düşüyor. Ari ve Paige bile gülüyor.

Orijinal olmayan pislik.

Chase ayağa kalkıyor, elleri kalçalarında, gözlerini onlara doğru dikeyyor. "Sanırım artık kimse ona kızgın değil?"

"Bizim yardımımızla bir maç kazandı, onu da ekleyeyim."

"Onun için topu biz atmadık, adamım," Chase
Gülüyor.

"Kapa çeneni. Her şeye rağmen yarda aldığın için mutlusun ve bunun tek nedeni ilk çeyrekte oyun kurucularını yere sermem, çok teşekkür ederim."

Chase kıkırdıyor. "Ve sen de hala *sahte kızın* peşinde olduğun için kızgınsın."

Böyle *sahte* şeyler söylemelerinden nefret ediyorum. Bunu söylemeyi bırakmalılar. Yani, kimin duyacağını asla bilemezsin, değil mi?

Kaşlarım biraz daha içeri çekildi. "Sadece onun saçmalıklarına kanmasını ve tekrar incinmesini istemiyorum. Hepsi bu."

"Belki ona zarar vermez..."

"Belki de öyle olur."

"Bence o akıllı biri ve bunun olmasına izin vermeyecektir."

Bazen bununla hiçbir ilgisi yoktur.

Silkeleniyorum, arkamı dönüyorum ve kenardan eşyalarımı alıyorum.

Göz ucuyla Chase'e yan gözle bakarak, "Belki de aşmıştır, daha büyük, daha iyi adama yenildiğini kabul etmiştir," diye şaka yapıyorum. "Orada tamamen farklı bir sarışınla suları test ediyor olabilir, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Chase'in kafası tribünlere doğru geri çekiliyor ve ben kahkahalarımı yutarak herkesi sahada bırakıyorum. Son anda duşu atlamaya karar veriyorum ve hızlıca üzerime bir şeyler giyiyorum. Eşyalarımı toplayıp kamyonetime doğru yola çıkıyorum. Eşyalarımı yatağa atıp içeri giriyorum ve güzel bir çalma listesi hazırlıyorum. Belki biraz araba sürer, kafamı boşaltır ve yolun on mil yukarısındaki ortaokulun futbol antrenmanının sonunu yakalarım.

Haberdar olmak her zaman iyidir. Rastgele bir transferin ne zaman ortaya çıkıp tüm dinamiği mahvedeceğini asla bilemezsiniz. Ben sadece bir sonraki D-end kadar iyiyim.

Ben daha kamyonumu alıştıramadan, en sevdiğim sarışın kaputunun önüne geliyor ve gülümseyerek dirseklerini kaputa dayıyor.

Elimde olmadan gülümsüyorum ve ona bağırmak için camımı indiriyorum. "Affedersiniz bayan. ekilmenizi istiyorum. Bu tacizdir."

Tampona tırmanmaya başlıyor ve eğlenceli hareketlerle kaputun üzerinde sürünürken gözlerim ona yapışıyor. "Meh, sanırım benim tarafımdan taciz edilmek hoşuna gidebilir."

Belki de...

Bekle, ne?

Boğazımı temizliyorum. "Söylediğim için üzgünüm ama kız arkadaşım seni görürse çıldırır."

"Şimdi öyle mi?" diye gülüyor, kaputun üzerinde dengesini koruyarak sürücü tarafındaki aynanın üzerine katlanıyor, böylece camdan bana bakmak yerine benimle yüz yüze geliyor.

"Oh, evet. Gerçekten sahiplenici." Duraksıyorum, tereddüt ediyorum ama siktir etmeye karar veriyorum. Küçük bir sır verdim. "O kadar ki, benimkine yapışabilmek için vücuduna iki küçük mıknatıs yerleştirtti..."

Cameron kaşlarını çatıyor, noktaları birleştirmeye çalışırken benim sözlerim bir iki kez aklımdan geçiyor.

Sonra nefesi kesildi, aynamı kavradı ve gövdesini yukarı itti. "Aletin delinmiş mi?!"

Gülmekten kırılıyorum, kendimi öne atıyorum ve onu kollarının altından kavriyorum.

Onu küçük bir oyuncak gibi manevra yaparak camdan içeri çekip kucağıma bırakana kadar gülüyor, baldırları ve ayakları hala kamyonun dışarı sarkıyor.

O kadar çok gülüyor ki, nefesi kesiliyor ve kendini bırakıyor, omuzları ortadaki koltuğun üzerinde, kızı kucağımda. Saçları arkasından koltuklarımın kalın derisine yayılıyor.

Böyle güzel görünüyor. Etkileyici.

"Bu eğlenceliydi." Sırıttıyor, bacaklarını büküyor ve yanımda dizlerinin üzerine çökene kadar geriye doğru tam bir takla atıyor. Kollarını kavuşturup ters ters bakıyor. "Brady Lancaster, kalçalarımı biliyorsun ve bir penis piercingi mi saklıyorsun?"

"Öyle mi?" Emniyet kemerimi bağlayarak alay ediyorum, o da aynısını yapıyor ama ortada kalıyor.

"Evet, duydun ama ben bunu nasıl duymadım? Nasıl oluyor da kızlar etrafta koşuşturup bunu sana tırmanmak isteyen diğer kızlara Tanrı kelamı gibi yaymıyor? Aklım başımdan gitti."

Onun bildiğinden çok daha fazla nedenden dolayı gülmeden duramıyorum ama devam etmesine izin veriyorum.

"Tamam, ama senin gibi ben de şok olmadım. Çok mantıklı. Sen bir mesih gibisin. Ya da Buda. Bir vajina fısıldayıcısı. *Tabii ki* asanda gerçek sihirli ekipmanlar var." Bana bakarken gözleri parlıyor, bakışları eşofmanlarıma düşüyor. "Ne tür bir şey bu? Acıttı mı? Ne zaman yaptırdın?"

"Hayır." Başımı salladım, park yerinden çıktım. "Sana tek kelime bile söylemeyeceğim."

"Hmm."

Kafamı çeviriyorum, bakışları hâlâ kucağıma takılı. "Sikime bakmayı kes," diye kıkırdıyorum, tüm ilgiye rağmen küçük bir şey büyümeye karar verirse diye bacağımlı kaydırıyorum.

"Aman Tanrım, senin için bir şeyim var! Bu bana bir şey hatırlattı."

"X-ışını görüşüne sahip en yeni X-Man olmaya çalışman sana benim için bir şeyin olduğunu mu hatırlattı?" I

kaşlarını kaldırdı, sola döndü ve ana yoldan kasabaya doğru ilerledi.

"Evet. Geçen hafta sanat dersinde yaptım." "Bekle, *bana* bir şey mi *yaptın*?"

"Ben yaptım." Sırıttıyor, telefonunu çıkarıyor ve yazıyor bir şey önce sıkıştırma o uzakta Tekrar. O görünüyor Yukarı. "Bekle, nereye gidiyoruz?"

"JC antrenmanının sonunu yakalamak için, sonra belki biraz yemek için yiyecek kamyonları?"

Başını sallayıp ayakkabılarını çıkarıyor ve arkasına uzanarak arkasına sıkıştırılmış küçük battaniyeyi bacaklarının üzerine çekiyor.

Ondan yola doğru gülümsüyorum. "Bu arada, sen ısmarlıyorsun."

Cameron gülüyor ve bir süre sonra başını omzuma yasladığında, orada kalması için mümkün olduğunca az hareket ediyorum.

CAMERON TITRIYOR, KOŞUYOR İÇİNDE BINA İLE battaniye başının etrafına sarılmıştı. Arkamızdan koşarak gelen kızlar için kapıyı açık tutuyorum, sonra içeri giriyorum ve Cameron elini uzattığında ona gazozunu uzatıyorum.

"Yemeği de almama izin ver." Çantaya uzanıyor ama almaya çalışmasın diye omuzlarımı çeviriyorum. "Brady, senin sırt çantan, spor çantan, içeceğin ve yemeğin var. Bende sadece bir fincan var."

"Ve bir battaniye."

"Omuzlarımın üzerinde gayet iyi duruyor. Bırak yardım edeyim."

"Sus ve düğmeye bas, yoksa bütün gece koridorda takılırız."

"Kahretsin," diye kıkırdıyor ve asansöre doğru dönüyor. "Hava hızla soğuyor."

"Neredeyse Ekim ayının sonuna geldik."

"Biliyorum ama geçen yıl Cadılar Bayramı'nda Becky Lynch olmuştum ve havanın soğuk olduğunu hatırlamıyorum. Bu yıl parka giymem gerekecek."

"Ya da belki de ne kadar soğuk olduğunu hatırlamıyordursundur çünkü çok sert bir şekilde hamile kalmışsındır."

"Bu... kulağa yasal geliyor." Kıkırdıyor, kapısının kilidini açıyor ve kısa bir süre durup ona çarpma neden oluyor. Omzunun üzerinden sırtıyor ve parmağını dudaklarına götürüyor.

Arkasından içeri giriyorum ve Ari'nin elinde telefonuyla kanepede baygın yattığını görüyorum. Ailelerinin, daha yüksek bir fiyat etiketiyle gelse bile, dört yıl boyunca düz stil yatakhane tutmaları konusunda ısrar etmelerine çok sevindim.

Sessizce Cameron'ın odasına geri dönüyoruz. Yiyecekleri küçük masasının üzerine bıraktım ve sırt çantamı yatağın ayak ucuna bıraktım.

"Önce duş almak ister misin?" diye soruyor ve battaniyeyi kapının yanında yere atıyor.

"Evet, hızlı olacağım ama yemeğini ye. Yemeğinin soğumasını istemiyorum."

"O zaman Speedy Gonzales ol, ve olmayacak."

"Beklemek zorunda değilsin."

"Aman Tanrım, hâlâ burada mısın?" diye şaka yapıyor, dolabının kapağını açıp içerideki küçük şifonyeri karıştırıyor.

Dışarı çıkıp banyoya giriyorum. Beş dakika ya da daha kısa bir süre içinde girip çıkıyorum, fazla suyu almak için havluyu başımın üzerinde ovalarken odasına geri dönüyorum.

Çoktan pijamalarını (büyük bir tişört ve şort) giymiş ve televizyonda sessizce bir şeyler çalarken bizi dizüstü bilgisayarların üzerine yerleştirerek yemeğimizi hazırlamıştı.

Başını kaldırıp çıplak göğsüme bakıyor ve sonra gözlerimin içine bakıyor. "Peki, orada öylece durup Yunan tanrı heykeli rolünü mü oynayacaksın yoksa...?"

Sırtarak kapıyı sessizce kapatıyorum ve havlumu arkadaki küçük kancaya asıyorum. Yatak alçaldığında tabaklarımızın düşmemesi için iki dizüstü bilgisayar pedini de alarak onun yanındaki yatağa tırmanıyorum ve yiyeceklerimizi tekrar yere koyuyorum.

Cam tri-tip sandviçini açıyor ve ben daha domuz etli peynirli makarnamın kapağını kapatmadan yemeye başlıyor. Birkaç dakika sessizce yedikten sonra ağzını siliyor ve yatağın kenarından uzanıp içeceğini alıyor.

"Yani küçük gezintimiz çok rastlantısaldı." Fincanını biraz sallıyor ve bir yudum alıyor.

"Davetsiz bir şekilde kaputuma tırmandın."

Cameron sırtarak bana bir tuz paketi fırlattı.

Kaşlarını kaldırdı.

"Açıkçası, haftada en az bir kez yemek kamyonlarına gittiğimiz için seni ve beni kastetmiyordum. Ben antrenmanı kastetmişim."

Peynirli makarnamdan bir ısırık daha alıyorum ve Cameron dramatik bir şekilde inleyerek rulosundan düşen bir parça tri-tipi alıyor.

Kısık bir kıkırdama beni terk ediyor ve kendi içeceğime uzanmadan önce yemeğimi yutarak başımı sallıyorum. "Sadece ne olduğunu görmek istedim. Bizden sonra başlıyorlar, bu yüzden hep daha geç antrenman yapıyorlar."

Cam başını sallar. "Peki bunu nasıl biliyorsun?"

Omuz silkiyorum, Tater Tots'larından birini çalıp ağzıma atıyorum. "Arada bir gidip izliyorum. Belki ayda bir ya da iki kez."

"Gerçekten mi?" diye merakla sorar. "Neden?"

Omuz silkiyorum, yemeğime odaklanıyorum. "Sadece haberdar olmak istiyorum, anlıyor musun? Kadrolarında neler olduğunu görmek, gelecek yıl gelebilecek transferler hakkında duyabileceğim söylentileri dinlemek ya da her neyse."

Cam beni inceliyor, yastık yığınınına yatak başlığına yerleşirken yavrularını bana doğru itiyor.

"Brady," diye söze başlıyor, hışırtılı ses tonunda biraz tereddüt var. "Biz çömeziz. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Nisan ayında askere alınacaksın. Bırak gelecek sezonu, gelecek yıl bile burada olmayacaksın."

"Ben...ugh-" diye kestim, boğazımı temizleyerek.

"Ne?" diye soruyor usulca, bacaklarını yukarı doğru kıvrarak küçük bir top haline geliyor.

"Ya size askere alınmak istemediğimi söylersem?"

Gözleri açılıyor ve öne doğru oturuyor, alnında küçük bir kırıışıklık oluşuyor.

Küçük bir gülümsemeye uzanıp gözyaşlarımı siliyorum ve gözlerim onunkilere kayıyor. "Eve dönmek istiyorum Cammie Girl. Geri dönmek ve lisedeki gibi çiftlikte çalışmak."

O zaman yüz hatlarını şaşkınlık kaplıyor. "Babamla mı?"

Omuz silkiyorum. "Ya da kendi işimi kurarım, bilemiyorum." Tekrar omuz silkiyorum, çöp torbasını almak ve çöplerimizi atmak için uzanarak kendimi meşgul ediyorum. "Bu sadece bir düşünce. Yani, gerçekten bir planım falan yok."

"Brady." Ben ona bakana kadar bekliyor. "Korkuyor musun?"

Boğuk bir kahkaha beni terk ediyor ve boğazımı temizleyerek yatakta kayıyorum, böylece tamamen ona bakıyorum. Söyleyeceklerimi düşünüyorum ama onun iri mavi gözlerine, güzel dudaklarındaki şefkatli gülümsemeye baktıkça daha da çözülüyorlar.

"Eğer draft edilirse, bir şekilde o kadar şanslı olursam ve sporun sunduğu en büyük sahneye çıkabilirsem, bu gerçek anlamda bir rüyanın gerçekleşmesi olur. Yüz binlerce insan aynı hayali kuruyor ama sadece bir avuç insan bunu yaşayabiliyor. Eğer draft edilirse, ilk sezonda, ilk maçta ya da oyunda sakatlanabilirim ve her şey bir anda yok olabilir. Bunu kendim için istemiyorum. Sadece sahada değil, sınıfta da çok çalıştım. Seçmelere katılmaya hak kazandığım ilk dönem bırakmayacağım - bunda yanlış bir şey olduğundan değil. Yok ama kendim ve hayatta istediklerim için mi?" Başımı sallıyorum, Cameron'a odaklanırken kelimelerim daha güçlü, daha emin. "Mezun olacağım Cammie Girl, hem de onur derecesiyle."

kemerimin altında bir derece. Bundan sonra da futbol gelirse, o zaman daha da kutsanmış olacağım."

Cameron bana bakıyor, gözleri biraz parlıyor. Konuştuğunda, tek kelimelik bir fısıltı. "Vay be."

"Dur."

"Hayır." Başını sallıyor ve elimi tutmak için uzanıyor. "Bu bir anı hak ediyor çünkü dürüst olmak gerekirse, Brady. Vay canına."

O çekiştiriyor, ben de yer değiştirip yastık yığınının üzerine düşüyorum. Cameron göğsüme yaslanıp battaniyeyi üzerimize çekiyor.

"Bunların hiçbirini kimseye anlatmadım," diye itiraf ediyorum bir süre sonra.

Cameron tatlı bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bil diye söylüyorum, şansın bununla hiçbir ilgisi yok. Futbol seni bekleyecek çünkü sen, Brady Lancaster, o kadar iyisin. Forma, çiftlik ve isteyebileceğin diğer her şey senin olacak."

Parmaklarımı saçlarında gezdirip ona bakıyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Gülümsüyor, başını omzuma gömüyor ve battaniyeyi çenesine kadar çekiyor. "Öyle olduğunu biliyorum. Şimdi kımıldama. Çok rahatım ve böyle kalmak istiyorum."

"Öyle mi?"

"Evet."

Ne kadar zamandır diye sorsam garip olur mu?

BÖLÜM YIRMI İKİ

CAMERON

YANAĞINI, ALNINI, TEKRAR YANAĞINI ÖPTÜM VE SONRA
Mason onu kollarımdan alıyor.

"Tamam, şimdi oğlumu alıyorum." Kıkırdıyor, küçük D'yi kaldırıyor ve omuzlarına yerleştiriyor.

"Hiç adil değil. Tüm hafta boyunca benimle olduğu tek gün bugündür ve *sen* onu erkenden alacaksın."

"Çünkü geçen hafta vizelerimi aldım, bu yüzden şimdi öğleden sonra antrenmana kadar serbest."

"Belki ben de erken çıkarım. İki saat daha dersim yok." Birden gülümsedim. "Evet, çıkıp sizinle takılacağım." Ders planımı test edebilirim, bebek D'yi meşgul edip edemeyeceğimi görebilirim ve-

"Üzgünüm, Cammie Girl. Bu sadece erkeklere özel bir gezi."

Arkamı döndüğümde Brady'nin AU kapüşonlu tişörtünün yakasından sarkan büzgü ipini içeri sokmuş bir şekilde içeri girdiğini gördüm.

Ağzını. Sıcak olmamalı, ama biraz sıcak. Geriye doğru sıcak gibi.

Gözlerim onun toprak rengi kahverengi gözleriyle buluştuğunda sırtıyor ve neden bilmiyorum ama öylece bakıyorum, o yaklaştıkça başım yavaş yavaş kalkıyor. Tuzağına yakalanmış bir sinek gibi.

Grace Nine öksürüyor ve dikkatimi ona yöneltiyorum; önündeki kâğıt yığınının gülümsemekle yetinirken gözlerimi kısıyorum.

Bekle. Çocuklara dönüyorum, Chase'in Brady'nin arkasına geçtiğini fark ediyorum. "Trip mi? Ne gezisi?"

"Şehrin hemen dışındaki Cadılar Bayramı mağazasına gidiyoruz," diye paylaşıyor Mason, Brady'den bana bakarak. "Paige geçen yıl Deaton'inkini yaptı ve bu yılki de başladı ama sanırım geçen haftaki sel stüdyosunda işleri epey karıştırdı ve Payton da stresi arttırmak istemedi, o yüzden ne bulabileceğimize bakacağız."

"Peki ben neden gidemiyorum?" Kollarımı kavuşturuyorum. "Benim de bir kostüme ihtiyacım var."

"Yalancı." Brady sırtarak yüksek masasına yaslandı. "Ari bana size bir şey sipariş ettiğini söyledi. Çok kabaydı bu arada. Bizim Barbie ve Ken gibi bir şey olmamız gerekmiyor mu?"

"Elbette, eğer başka birinin de aynı kıyafeti giyeceğini garanti etmek istiyorsan. Hugh Hefner kılığına girip bana bir kuyruk ve tavşan kulakları da takabilirsin."

"Bilmiyorum, bence o kalçayla etrafta zıplarken iyi görünürsün."

Bir alay sesi duyuldu ve hepimiz kaynağa baktık.

Grace Nine'nin bunu fark etmesi bir an alıyor ve başını kaldırıp bakıyor. "Ne?"

"Yok bir şey," diye kıkırdıyorum, bebek bezi çantasını Brady'ye uzatıyorum, o da Chase'e uzatıyor, sırtışı Büyükanne Grace'e dönük.

"Oh, hayır." Brady dönerek yüzünü tamamen Büyükanne Grace'e döner ve kollarını masasının üzerine koyarak tüm dikkatini ona verir. "Bunu duymak istiyorum." Ona en iyi çarpık sırtışını verir.

Yine alay ediyor ama kalemini bırakıyor, gözlüklerini kafasına doğru itiyor ve aynı şekilde yakınına eğilerek onun yan tarafındaki pozisyonunu taklit ediyor.

"Merhaba Grace Nine," diye sesleniyor, sohbetlerimize dayanarak tahmin ettiği kişi olduğunu doğrulamak için bana doğru bakıyor.

"Merhaba, Brady." Adını bilmesi onun tüm gününü güzelleştiriyor, gülümsemesi de bunun kanıtı. "Şimdi gidip seni bir sürü dertten kurtaracağım. Kulağa nasıl geliyor?"

Bir gülümsemeyi ısırarak geri çekiyorum ve Brady ona dönmeden önce gözlerini eğlenerek Chase'e çeviriyor.

"Şuradaki kızın üzerinde sadece bir mayo ve kıkında kabarık küçük bir top olsaydı, o kıvrımları ve o muhteşem altın rengi saçlarıyla gece istediğin gibi gitmezdi."

"Öyle mi?" Sırıtıyor.

"Evet. O da olmak Soğuk, ve bazı fakir aptal olurbayıltılacaksın."

Brady bir an için kaşlarını çatıyor, sonra diğer çocuklar da ona katılarak gülmeye başlıyor.

Büyükanne Grace onun sırıtışını görmesine izin vermiyor ama yine kâğıtlarına bakarken sırıtışını gizliyor.

Brady adımlar bitti, alarak Deaton itibarenMason'ın omuzlarında ve Mason bebek arabasını açıyor.

Brady yaklaşıyor, Deaton'a ulaşabileceğim şekilde dönüyor. "Calmy'ye sarıl, küçük adam."

Deaton eğiliyor ve ben onun küçük bedenini sıkıyorum.

"Merak etme, kız arkadaşım." Brady gülümsüyor. "Seçtiğim kostüm hayal kırıklığına uğratmayacak. Yarınki öğle yemeği randevumuzda sana ne olduğunu bile söyleyebilirim."

"Ne alacağını zaten biliyor musun?"

"Hayır, ama ne seçersem seçeyim seni düşünerek seçmiş olacağım."

Gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum, omuzlarından tutup onu döndürüyorum ve kapıya doğru itiyorum. "Tamam, aptal suratlar. Güle güle. Gidip erkek erkeğe zaman geçirin."

Diğerleri el sallayarak vedalaşır ama Brady bir kez daha Büyükanne Grace'in masasının yanında durur ve onun ve merhum kocasının masanın üzerinde duran fotoğrafına bakar.

"Güzel resim, Grace Nine." Öne doğru eğildi. "Ben de bir Chevy kullanıyorum."

Büyükanne Grace başını kaldırıyor, önce kırıksıklıkları derinleştiriyor ama sonra yumuşak gülümsemesi çerçeveye düşüyor. "Her zaman akıllı olanların bunu yaptığını söylerdi."

Brady elini kızın elinin üzerine koyar ve kız ona bakar ama adam çoktan dışarı çıkmıştır.

Kapıdan içeri girerken halini izliyorum, içime bir sıcaklık çöküyor.

Kapılar kapanmaya başlamadan hemen önce, "İkinizden biri leotard'ın ne olduğunu biliyor mu?" diye sorduğunu duyuyorum.

Dudaklarım yukarı kalkıyor ve bu sefer arkadaşına baktığımda, çünkü o öyle, Büyükanne Grace bana bakıyor.

"Ne?"

"O çocuk seni terk etti."

Başımı sallayarak gülüyorum. "Hayır, biz..." *Sahte randevu* demek istemediğim için duraklıyorum, çünkü bu başlı başına bir hikâye olurdu. "Sadece eğleniyorum."

"Ah, tatlım." Ayağa kalkıyor, masanın etrafından dolanırken bir yığın kâğıdı da yanına alıyor ve giderken omzumu okşuyor. "Küçük kalbini kutsa."

"TAMAM, AMA BİZ İÇİN YOK. EKLE İN ADRESİNDEN ADRESİNE
ÖĞRENME ADRESİNİ
OKUMA VEYA
yazmak ya da başka bir şey?" bakıyor adresinde kısmi
Alister

Geçen derste onsuz hazırladığım ders planı.

"Limonlar olmadan limonata yapamazsın." Bana göz kırpmıyor ve ben gülüyorum.

"Talimatları okudun mu?" Alister gülümsüyor.

"Sadece senin önderlik etmene izin vereceğimi düşündüm." Alay ediyorum. "Brady gibi konuşuyorsun."

Alister gözlerimin içine bakıyor. "Ne diyebilirim ki? Adamın iyi bir zevki olduğu belli."

Burada doğru kelimenin *tat* olduğundan emin değilim, ama kelime dağarcığını düzeltmenin zamanı değil gibi geliyor, bu yüzden ikimiz de bir şey söylememişiz gibi davranıyorum. "Temel olarak okul öncesi ve anaokuluna geçiş için bir yıllık bir ders planı oluşturuyoruz. Geçen haftanın ödevi giriş aşamasını tamamlamaktı."

"Yani temel konuların üzerinden mi geçiyorsun?" diye tahmin ediyor.

"Tam olarak 'temel bilgiler' değil çünkü bu öznel olabilir. Bazı çocuklar anaokuluna akademik açıdan sıfır bilgiyle gelirler. Henüz şekilleri veya ana renkler dışındaki renkleri bile tam olarak tanımıyor olabilirler. Tonlarca çocuk üç ve dört yaşlarında hala güvenle ya da hiç konuşmayı öğreniyor. Bizim işimiz her türden öğrenci için bir ders planı oluşturmak. Bu, üzerine inşa edilecek bir temel oluşturmak gibi bir şey."

"Yani bir nevi suları test etmek, herkesin nerede olduğunu ve onları bir sonraki aşamaya taşımak için ne yapılması gerektiğini görmek?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Aynen öyle. Bu yüzden bunu gözden geçirip aklınıza gelen fikirleri eklemeniz gerekiyor ve bu hafta *keşfetme ve etkileşime* geçme üzerinde çalışmamız gerekiyor. Hangisini istiyorsun?"

Alister omuz silkiyor, talimat sayfasını okurken alnında küçük sevimli bir kıvrıklık oluşuyor. "Bunları birlikte yapamaz mıyız?"

Kalemim diyagramın üzerinde donup kalıyor ve ona bakıp kalemi parmaklarımın arasında yavaşça çeviriyorum. "Bugün pek bir şey yapabileceğimizi sanmıyorum. Sadece yirmi dakika kaldı."

Alister'ın gözleri beni izlerken parlıyor. "Beni aniden sınıfın dışında görmekten korkuyor musun Cox?"

Ona şakacı bir bakış fırlatıyorum. "İstiyorsun, Howl."

"Gerçekten, gerçekten istiyorum."

Ağzım açılıyor ama bir şey çıkmıyor ve sonra kıkırdıyorum. "Tamam, adil. Tam da buna düştüm."

Alister sırtıyor, kendi kalemini eline alıyor ve belgenin sütununa küçük notlar almaya başlıyor. Ders bittiğinde tam bitirmek üzereydi ki kağıtları almaya gittiğimde onları geri çekti. "Sen bana dosyayı gönder, ben de bu akşam antrenmandan sonra hepsini ekleyeyim."

"Hayır, sorun değil. Zaten bu bölümün tamamlandığından emin olmadan bir sonraki bölüme geçemem."

"Ama bir sonrakinde çalışmayacaksın çünkü bunu birlikte yapacağız."

Doğru. Ortaklar.

Dudaklarımı yana doğru büzüyorum. "Emin misin? Sen daha antrenmandan çıkmadan yaptırabilirim. Bugün bundan başka bir şeyim yok."

Alister sözlerimi değerlendiriyor, muzip bir sırıtış büyüyor. "Şuna ne dersin? Bugün gelip antrenmanı izleyeceksin. Çalışmak yok. Sadece izle, ben de bunu *halledip* bir sonraki bölüm için hazırlık yapayım." Ben tereddüt edince ekliyor: "Hatta bana göndermek yerine belgeye beni de ekleyebilirsin. Böylece her şeyi yapıp yapmadığımı gerçek zamanlı olarak görebilirsin, ki yapacağıma söz veriyorum."

Dudağımı çiğniyorum. "Antrenmana gelip izleyebilir miyim?" "Evet." Gülümsüyor.

Ha. Kandırıldığından haberi yok çünkü ben zaten antrenmana gitmeyi planlıyordum ve tribünde ders çalışmama rağmen her zaman biraz izlerim.

Alister'ı geçen hafta izlememek biraz zordu.

En iyi arkadaşım iki saat geçmeden her zamanki yerimizde battaniyelerle otururken bana tam da bu gerçeği söylüyor

kucağıımıza katlanmış.

"Ona bakmıyorum," diye savunuyorum. "Takıma bakıyorum."

"Doğru."

I kaşlarını çattı at benim Arkadaş, ama Ari sadece Gülüyor, a Yüzünde nazik bir ifade vardı.

"İyi misin?" diye merak ediyor.

"Ben iyiyim." Tekrar sahaya döndüm, bakışlarım oyun kurucunun üzerindeydi.

"Onun için mutlu olmanın sorun olmadığını biliyorsun, değil mi? Mason oynayamadığı için mutlu olduğun anlamına gelmiyor."

"Biliyorum." Dikkatim ileriye doğru yöneldi. "Bu çok üzücü, biliyorsun. Eski sevgilisinin peşinden buraya gelmek için başlangıç pozisyonundan vazgeçti ve geldiği gün her şey yüzüne patladı. Şimdi ikinci bölgede sıkışıp kaldı ve ona bir baksana Ari. O iyi. Gerçekten iyi. Aşka bu kadar inanması ve Aşk Tanrısı'nın ona bok atması çok kötü."

Bir kahkaha atıyor. "Evet, bu berbat bir şey ama... her şeyin bir nedeni vardır, değil mi? Ben ve Chase, Payton ve Koca Deaton."

Sözlerini anlamlandırmaya çalışırken kaşlarım çatılıyor ve yapamayınca şaşkınlıkla ona bakıyorum, gülümsemesi daha da yumuşamış görünüyor.

"Mason seninle taslak hakkında konuştu mu?" Birden ağızımdan kaçırdım.

Kaşlarını çatıyor, beni inceliyor. "Hayır. Her şeyin hazır olduğunu varsayıyorum. Neden?"

"Sebebi yok." Yüzümü öne doğru çeviriyorum, Alister aniden karşıma çıkınca bağıriyorum.

"Ders çalışmak yok demiştin hani?" diye alaycı bir şekilde kucağııma bakarak azarlıyor.

Ona telefonumun ekranını gösteriyorum, ekranda Ari ve benim geçen yıl Noah'ın maçındaki fotoğrafımızdan başka bir şey yok ve o da onaylayarak başını sallıyor.

"Güzel. Sadece iki kez kontrol ediyorum."

"Dışarısı iyi görünüyor," diyor Ari ona.

Kocaman gözlerle ona bakıyor ve karşılığında gülümsüyor.

"Hey, kardeşim dışarıda olsa bile oyunun için sana iltifat edebilirim."

"Bunu takdir ediyorum, teşekkür ederim. Bu... zor, yalan söylemeyeceğim ama sanırım geçen haftadan daha iyi durumdayım."

Ari başını sallar. "Eminim ailen senin adına mutludur."

Alister ona sıkı bir gülümseme veriyor ve bana bakıyor. "Bu gece hepsini halledeceğim. Söz veriyorum."

Başımı sallıyorum ve koşarak uzaklaşmasını izliyorum. Tünelde kayboluyor ve ben grubun geri kalanına bakıyorum ama Brady çoktan gitmiş gibi görünüyor.

"Tamam, geri dönmem gerekiyor. Paige yarım saat içinde beni havaalanına götürmek üzere alacak ve önce üstümü değiştirmek istiyorum."

İkimiz de kalkıp yatakhaneye geri döndük.

"İndiğinde beni arayacak mısın?" Çantasını Paige'in arabasının arkasına atmasına yardım ederken ona soruyorum.

"Tabii ki." Ari bana sarıldı. "Partide bensiz iyi eğlenceler."

"Partide bensiz iyi eğlenceler! Ünlülerin partisine gittiğine inanamıyorum. Sen de kimsin?"

"Asla bilemezsiniz. İşler böyle giderse, üçümüz de bir sonraki hit şov olabiliriz." Avuç içleri yukarı bakacak şekilde kollarını kaldırıyor ve sanki bir şeyi ortaya çıkaracakmış gibi yavaşça dışarı doğru çekiyor. "Şimdi görebiliyorum, Oceanside Ev Kadınları."

Kaşlarımı çatıyorum, Paige'inkiyle eşleşen bir kaşla karşılaşıyorum ve en iyi arkadaşıma dönüp bakıyorum. "Anlamıyorum."

"Ditto!" Paige arıyor.

Ari sadece güler. "Tamam, güle güle, seni seviyorum!"

"Seni seviyorum!" Kapıyı kapatıyorum ve tam o uzaklaşırken, tanıdık bir kamyon kaldırımın karşısındaki park alanına giriyor, ben şoför tarafına doğru yürürken camı aşağı kayıyor.

Brady'nin kahverengi gözleri parlıyor. "Seni burada görmek ne güzel."

"Evet, beni tam da Ari'nin çıkmak zorunda olduğu saatte yurt binamın dışında görmek ne hoş."

"şansı nedir ki?" Sırıtıyor. "Akşam yemeği ısmarlamayı teklif edersem, bu gece yatağını yine benimle paylaşır mısın?"

"Neyin var?" Kollarımı kavuşturup kapıya doğru biraz daha yaklaşarak alay ediyorum. "Chase onunkinde uyumana izin vermiyor mu?"

"Vücutunu hissetmek daha çok hoşuma gidiyor."

Nedense gözlerimi yere indiriyorum, sonra tekrar yukarı bakıyorum. "Ne yiyeceğimizi ben mi se e eğim?"

"Sadece filmi ben seçersem."

"Anlaştık."

Brady kamyoneti kapatıyor, camı açıyor ve dışarı çıkıp bana doğru yaklaşıyor. "Yolu göster, Cehennem Kedisi."

Ona bakıyorum, midemde garip bir şey dönüyor.

Sadece kaşlarını kaldırdığında hareket etmeyi hatırlıyorum.

Yanından geçerken kıkırdaması boynumu ısıtıyor, ama soğuk yüzünden omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti yayılıyor.

Yani... başka ne olabilir ki?

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

CAMERON

BİR ALARM HAFİFÇE ÖTEREK GÖZLERİMİN AÇILMASINA NEDEN OLUYOR. ODA Hala karanlık, yatağımın arkasında asılı duran şeffaf mor perdelerin arasından en ufak bir ışık sızıyor. Gözlerimi kırıştırarak odaklanıyorum, hafifçe geriniyorum ve neden bu kadar sıcak olduğumu anladığımda dudaklarımdan küçük bir gülümseme geçiyor.

Brady benim kişisel elektrikli battaniyem.

Dün gece uyuduğumu bile hatırlamıyorum, ama uyuduğumda hala eşofmanlarını ve kapüşonunu giydiğini biliyorum. Şimdi yanağıma bastıran sıcak, yumuşak bir tenden başka bir şey yok, tüm vücudum onun yanına bastırılmış. Yüzüm omzunun kıvrımında, kollarım lanet bir bebek gibi kıvrılmış.

Kollarımı kaburgalarına bastırarak onu hafifçe dürtüyorum.

Tek tepkisi kolunu bana dolamak ve başım göğsüne gelene kadar beni yukarı çekmek oluyor. Dudakları alımda geziniyor ve beni en sevdiği yastık gibi kendine doğru çekiyor.

"Brady, alarımın." Kalkmaya çalışıyorum, komodinden telefonunu almak için ona doğru uzanıyorum. Tam parmaklarım kenara değecekken, üzerimde durana kadar bizi döndürüyor, ağırlığını üzerimde tutarken kasları bir şekilde alışıyor.

Sonbahar yapraklarının rengineki uykulu gözleri benimkilere düşüyor, dudaklarında tembel bir glmsemi. "Günaydın, Cammie bebeğim."

Onun sıcaklığına sarılıyorum ama somurtuyorum. "Sabah değil. şafak skyor ve eğer o şeyi kapatmazsan, uzanıp sana ne kadar sert sıkabileceğimi göstereceğim."

"Ne yazık ki bu kulağa eğlenceli geliyor, bu yüzden başka bir tehdit bulmanızı istiyorum."

Yarı l bir haldeyken ona yapabileceğim en iyi kaş çatma hareketini yapıyorum ve elim blfn görmeye hazır bir şekilde küçük bir dalış yapıyor.

Gözleri benimkileri tutuyor, içlerinde şakacı bir kıvılcım dans ediyor

-Yaramaz bir cüret.

Parmak eklemlerim karnına değiyor ve kasları esniyor. Ben daha fazla ilerleyemeden bakışları hâlâ benimkileri tutuyor, "Kendimi yukarıda tutmamın bir nedeni var, Cehennem Kedisi ve bu seni ezmekten korktuğum için değil."

Bir saniye sürüyor ama sonra sözleri kafama dank ediyor ve elim olduğu yerde donup karnımın üzerine düşüyor. Ama bir saniye sonra aklıma bir düşünce geliyor ve gözlerimi kısıyorum.

"Tamam, ama bunun uygun olduğunu düşündüğün için mi kendini tutuyorsun yoksa taktığın ıvır zıvırlarla ilgili sırrını saklamak için mi?"

Kahkahası uykuyla karışık ve sonunda alarımının o iğrenç çınlama sesini kapatarak yuvarlanıyor. Yataktan kalkıyor, ben de çaktırmadan boxer'ına bakmaya çalışıyorum ama çoktan odamdan ık mış oluyor.

Bir an sonra duşun açıldığını duyuyorum ve oflayarak yorganı başımın üzerine çekiyorum.

Bu saçmalık için çok erken.

Yuvarlanıp rahat etmeye çalışıyorum ama ne yazık ki yatak beş dakika öncesinin yarısı kadar bile rahat değil. Tekrar uykuya dalmak için elimden geleni yapıyorum, Brady eşyalarını almak için sessizce içeri girdiğinde uyumuş gibi yapıyorum.

Çıkarken dudakları şakağımda geziniyor ve sonra kapı yumuşak bir klik sesiyle kapanıyor.

Ondan sonra tekrar uyuyamıyorum.

"ŞAŞIRMIŞ GÖRÜNÜYORSUN." ALISTER SIRITIYOR, KAPIYI TUTUYOR kafeyi benim için aç.

"Öyleyim. Bugün kışına tekmeyi basacağımdan emindim."

"Demek dün gece benimle birlikte gelmedin.

ilerlememi ekranın sizin tarafından izleyebiliyor musunuz?"

"Hayır. Kızarmış sarımsaklı erişteye gömülmüş, yüzüncü kez *Galaxy Quest* izliyordum."

"Gerçekten mi?" Alister kıkırdar. "Asla almazdım bir bilimkurgu hayranı için."

"Brady'nin favorisi." Omuz silkiyorum, her zaman aynı şeyi almama rağmen menüyü ilgiyle tarıyorum. "Cookie Butter Latte'yi hiç denedin mi?" Ona doğru bakıyorum, gözlerinin arasında bir kırılıkla bana baktığını görünce kaşlarımı çatıyorum. "Ne, berbat mı?"

Alister derin bir nefes alıyor, bir an sonra bir gülümseme beliriyor ama biraz zorlama gibi görünüyor.

"Dang, o kadar kötü mü?"

Kısık bir kıkırdama onu terk ediyor ve başını sallıyor, dudaklarının yukarı doğru eğimi bu kez gerçek. "Hiç yemedim ama o şeylerden pek hoşlanmam. Genelde muzlu protein smoothie'lerine sadık kalırım."

"Tipik."

"Neden, o da mı Brady'nin favorisi?"

Dikkatim ona yöneliyor ve tezgâha yaklaşıp sipariş veriyor, içkimi hesabına eklemem için bana bakarken utangaç bir bakış atıyor. Yapıyorum ama ödemesine izin vermiyorum, bar tezgahının pikap tarafına doğru ilerlemeden önce tezgahın üzerine beş dolarlık bir banknot koyuyorum.

Alistер yanına geliyor, elleri kot pantolonunun cebinde, gözleri benimkilerde, ama adı söylenene kadar hiçbir şey söylemiyor ve biz kafenin arka köşesindeki lokanta tarzı bir kabine yerleşiyoruz. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"Sen ve Brady ile ilgili olan her şeyi kıskanmak."

Kaslarım geriliyor, kafamı çevirmem gerekiyor ama yapamıyorum.

Hiçbir şey olmamış gibi itiraf etti.

Belki de benimle birlikte olmak istediğini doğrudan söylediği için bu bir sürpriz olmamalı, ama sanırım bir şeylerin değiştiğini, birkaç hafta önce olduğumuz yerde olmadığımızı varsaydım.

Bana pişman olduğunu söyledi. Nerede olduğumu anladığını söyledi.

İşleri olurlarına bıraktığını sanıyordum.

Yani hala olabilir. Dediğim gibi, duygularınızı öylece kapatamazsınız ve kıskançlık kesinlikle bir duygudur.

Ama neden bu kadar çekici olmak zorunda?

Tanrım. Berbat durumda olduğumun kanıtı.

Kıskançlıktan nefret etmem gerekmiyor mu? Eğer öyleyse, o zaman bu küçük zihnimde bir şeyler bozuk demektir çünkü...evet. İyice düşündükten sonra bile, hala sıcak.

Onun incinmesini, kızmasını ya da bu duyguları nasıl yaşıyorsa öyle yaşamasını istediğimden değil. Gerçekte, kıskanmak için hiçbir nedeni yok, en azından Brady'yi. Biz aslında aileyiz ve ilişkimiz Profesör Gilroy'un saç rengi kadar sahte.

Brady'nin bu sabahki sinsî gülümsemesi gözümün önüne geliyor.

Sahte ama eğlenceli.

Tamam. Cameron. Odaklan.

Alister'a özür dileyen bir gülümseme veriyorum. "Hayır, özür dilerim. Daha önce Brady'nin adını ağzıma almak istememiştim. Sen söyleyene kadar ondan bahsettiğimin farkında bile değildim ama söylemeliyim ki özür dilemem pek bir şey ifade etmiyor gibi görünebilir çünkü bunun tekrar olacağına söz verebilirim. Arkadaşlarımı düşündüğümde onlar hakkında konuşmak doğamda var ve senin yanında kendimi sansürlemek zorunda kalmak istemiyorum. Senin arkadaşın olabilmek istiyorum Alister, ancak bunun bazı aksaklıklarla birlikte gelebileceğini anlamamız ikimiz için de adil olacaktır."

Gözleri benimkilere sabitlenmiş, keskin ve değerlendirci; biraz kıpırdanıyorum.

"Daha önce de söylediğim gibi, seni incitmek gibi bir niyetim yok. Ben sadece kendim için en iyi olanı yapıyorum."

Alister bakmaya devam eder.

"Sadece işimizi yapalım, tamam mı?" Mırıldanıyorum, sırt çantamdan dizüstü bilgisayarımı ve not defterimi çıkarıyorum ve şimdi biraz huzursuz değilmişim gibi davranıyorum.

Belki de yanılmışımdır.

Belki de aramızdaki şey o kadar basit değildir ve arkadaş olamayız-

Bu düşünce zihnimde donup kalıyor, gözlerim onunkilere kayıyor.

Brady'ye *arkadaşım* dediğim küçük konuşmamdan sonra neden bu kadar sıkıştığını nihayet anladığımı fark ettiği anı görüyor.

Dudaklarımı endişeyle birbirine sürtüyorum ve onun yeşil gözleri uçuşuyor birkaç saniye boyunca tutarak harekete devam edin.

Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve bugünlerde havanın kazak havası olmasına seviniyorum. Onları gördüğümde beni çağırmasına ihtiyacım yok. Ayrıca, bir erkek arkadaşım var ve bu kötü görünür.

Kapüşonumun kollarını ellerimin üzerine çekiyorum ve dizüstü bilgisayarımı açıyorum.

Bir milyon yıl sonra o da aynısını yaptı ve projemizin ikinci aşamasına geçtik.

Şaşırtıcı bir şekilde - benim için - Alister'ın öğrenme için fiziksel aktiviteler konusunda pek çok iyi fikri var, bugünkü seansımıza aklında fikirlerle geldi. Belli ki dikkatini vermiş ve bu dersin benim için taşıdığı önemi anlamış.

Mola vermek için durduğumuzda zaten birkaç saattir çalışıyorduk. Günün ikinci kahvesini yudumluyorum, Alister kafenin ön tezgahından masamıza dönerken gülümsüyorum.

Alister iki kızarmış simit ve büyük buzlu suları masaya bırakıp bu kez benim tarafıma geçti. Tek kelime etmeden dizüstü bilgisayarını bize doğru çeviriyor ve yeni bir dosya açıyor, bana ne bulduğunu göstermekten heyecan duyuyor.

"Geçen hafta kaçırdıklarımı gözden geçirdikten sonra geri döndüm ve metni tekrar okudum. Dürüst olmak gerekirse, bana ne anlatmaya çalıştığından pek emin değildim, bu yüzden Google'da biraz dolaşmak zorunda kaldım."

"Oh?" Bunun nereye varacağından emin olmadığım için gülümsemeye çalışıyorum.

"Evet. Ve aslında oldukça ilginç. Sizin hitap etmek istediğiniz öğrenci tipinin ben olduğumu fark ettim."

Dikkatim resmen çekilmişti, kabinde yer değiştirdim, sırtımı duvara yaslayarak ona tam olarak bakabildim.

"Tamam, bu utanç verici ama okulda kötüyüm - yani geçtiğimden daha fazla kalıyorum ve bunun nedeni çoğunlukla öğrenmeyle ilgili her şeyden nefret etmem."

Benden bir kahkaha yükseliyor ve Alister sırıtıyor.

"Ben ciddiylim. Lisede herhangi bir ödev yapmamın tek nedeni seçilebilir kalmaktı. 2.0, hepsi bu. Bir yıl feragat etmiştim çünkü yarım yamalak geçmeyi bile başaramamıştım."

"Ben de her dersi sevmiyorum Alister ve istediğim notları almak için oldukça sıkı çalışmam gerekiyor."

"Aynen öyle." Parmaklarını şıklatarak açtığı klasörün içindeki belgeye tıklıyor. "Sizin deyiminizle *keşfetmek ve etkileşime* geçmek için bundan daha iyi bir yol olabilir mi?"

"Çünkü öyle deniyor," diye gülüyorum.

Sırıttıyor. "Doğru, öyleyse çocukların öğrenme yeteneklerini keşfetmenin, ilgilerini çekmenin ve test etmenin ilgi noktalarını bulmaktan daha iyi bir yolu var mı? Çünkü şu anda size söyleyebilirim ki, eğer bir öğretmen bana yüz metrelik bir açık alanı alıp iki takıma bölmemi ve sonra x, y, z, her neyse onu kullanarak bir takımı yüz metreye ulaştırmanın bir yolunu bulmamı söyleseydi, tam olarak ne yapacağımı bilirdim."

"Futbol beyni." "Yedi yaşımdan beri."

"Yedi mi?" İçkimden bir yudum daha alıyorum. "Bu benim oğlanlardan bile daha uzun."

Alister sırtıyor. "En azından bir yerlerde birilerini yeniyorum."

Ona boş gözlerle bakıyorum ve o da kıkırdayarak dirseğiyle dizimi hafifçe dürtüyor.

"Her neyse," diyor ekrana geri dönerek, "anaokulu öğrencileri üzerinde çalıştığımız için - bu arada ne öğrendiklerini de Google'da aramak zorunda kaldım - işleri renklere, öğelere ve yerlere ayırdım. Temel olarak fikir, onlara üç ila beş renk seçeneği sunması ve en çok ilgilerini çeken seçmeleri, ardından *s e ç t i k l e r i* renge göre bir sonraki resme geçmesi ve bu şekilde devam etmesi."

Parmaklarım fincanımın üzerinde dans ediyor, zihnim onun söyledikleriyle yüzüyor. Alister'ın gözleri parlıyor, beni ölçüyor ve görünüşe göre gördüklerinden hoşlanıyor.

Yaklaşıyor ve ben de yaklaşıyorum, bana göstermek üzere olduğu şey tamamen ilgimi çekiyor.

"Şuna bir bakın: Açıkçası bunu kafamda gördüğüm gibi çalıştıracak bir programım yok, ama iyi bir not almak için bunun işe yarayabileceğini düşünüyorum."

İlk resim setini açıyor; her biri farklı renkte olan dört küp ekranda ve hatta şeklin üzerindeki rengi heceleyen küçük metin blokları bile eklemiş. Akıllıca, potansiyel harf tanımaya yardımcı olacak bir yol. Acaba bunun farkında mı?

"Bir renk seç."

"Mor."

Geri çekilip *mor* etiketli klasöre tıklamadan önce mora tıklar gibi yapar ve başka bir sayfa açılır. Bu sayfada dört kutu daha var, ama bu sefer onlar eşyalar.

Mor fiyonklu bir bebek, mor girdaplı bir basketbol topu, ucundan mor damlayan bir boya fırçası ve kapağında mor bir fil olan küçük bir kitap-oyuncaklar, spor, sanat ve okuma.

Dört kutucuğa tekrar bakıyorum; bunlar bir çocuk tarafından ya kapaktaki hayvana ya da kitaba duyulan ilgi ve okuma ya da kendisine bir hikaye okunması fikri olarak yorumlanabilir. Gerçekten de tüm temel konuları son derece derin bir şekilde ele alıyor.

Bu sefer tıklar gibi yapıp küçük kitabı seçiyorum, bu testte nereye varacağını merak ediyorum.

Alister gülümseyerek son sayfaya ilerliyor ama sayfa henüz bitmemiş. Yarattığı bir diyagram var, küçük renk kodlu metin baloncukları düşünce sürecini parçalıyor.

Başımı sallıyorum, rastgele düşüncelerini okuyorum ve oldukça etkileyici. Ne göstermeye çalıştığını anlamak çok kolay.

"Alister, bu..." Ona doğru bakıyorum, ikimiz de birbirimize bakana kadar ne kadar yakın olduğumuzu fark etmiyorum.

"Bu çok keskin bir konsept değil."

"Mükemmel, karmaşık bir şekilde basit ve mantıklı. Bir şeyleri entelektüel olarak ve bir amaç için parçalara ayırıyorsunuz, ancak bir çocuğun işleyebileceği düzeyde, bunun aslında girdikleri bir test olduğunu bilmeden, sadece bir tane olsa bile

çocuktan ziyade öğretmene yardımcı olur. Bu gerçekten çok iyi."

"Öyle mi?" Gözlerinde gurur parlıyor ve uzanıp ona dokunma isteği duyuyorum. Şakaklarındaki gülümseme çizgilerini ve çenesindeki kirli sakalı hissetmek için.

Fincanımı biraz daha sıkı tutuyorum. "Bunun üzerinde çalışmak için ne kadar uyanık kaldın?"

Omuz silkiyor, bilgisayarına bakıyor ama ben bekliyorum ve birkaç dakika sonra tekrar yüzüme bakıyor. "Gerçekten uyuyamadım, o yüzden..."

Gülümsemem yavaş ve içimde uyandırdığı bilinen sersemlik etkisini gösteriyor. "Bugün beni etkilemek istedin, bu yüzden gecenin yarısını bunun üzerinde çalışarak geçirdin." Bu bir soru değil ve Alister cevap vermiyor çünkü bunun benim için ne anlama geldiğini görüyor.

Gözleri morarana kadar özür dileyebilir, sadece zamanın doğruluğunu kanıtlayabileceği sözler verebilir ve beni dürüstlük yağmuruna tutabilir, ama tutkulu olduğum bir şeyi daha yeni fark etmişken benimsemek?

Kelimelerden daha fazlası. Fiziksel eylemden daha fazlası. Nadir bir anlamda bakımdır.

Burada gerçekten çabalıyor ve çabası fark edilmiyor değil.

Tam tersine, belki de ilk kez onun daha önce hiç paylaşmadığı bir yönünü gördüğümü düşünüyorum.

Gözlerinde kibir yok, dudaklarında ukala bir eğim yok. Tek derdi oyun değil ve aramızdaki bu şey bir kovalamaca değil. Ne de olsa çoktan yakalanmıştım, gerçi kendi hatası yüzünden beni yakalayamadan ip koptu.

Hayır, bu geriye doğru bir emekleme, dostluk adasına giden çakıllı bir yol. Tek sorun ayakkabılarımızı çoktan kaybetmiş olmamız ve dönüş yolundaki kayaların keskin olması.

Diğer tarafta onunla buluşmak için onları geçmek istiyor muyum?

Alister nazik bir gülümseme sundu ve ben baktığımı fark ettim.

yeşil gözlerinin içine.

"Bana ne düşündüğünü söyler misin?" diye fısıldıyor.
Yutkunuyorum. "Söylemem gerektiğinden pek emin
değilim."

Alistar uzanıp saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor, yumuşak
parmakları şakaklarımda hafifçe geziniyor, gevşek, düz telleri
kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Eli bir an orada duruyor ve ben kendimi onun dokunuşuna
doğru eğilirken buluyorum, gözlerim kapanıyor.

"Seni özledim Cameron."

"Biliyorum," diye nefes alıyorum, gözlerimi açmaya
zorluyorum ama a ç t ı ğ ı m d a bakışlarımın kilitlendiği kişi
Alistar değil.

Arkasındaki kahverengi gözlü adam.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

BRADY

ONUNLA BİRLİKTE.

Onunla birlikte ve bu gayet iyi olmalı.

Öyle *olmalı*, öyleyse neden tam olarak içimde şişen bir balon yutmuşum gibi hissediyorum, ciğerlerimdeki tüm hava göğsüme sert bir darbe gibi dışarı çıkana kadar tüm odayı kaplıyor?

Bu çok garip.

Yutkunuyorum, en iyi sırtıtışımı sunuyorum ve Cameron'ın duruşunun çekilmesini, omuzlarının biraz kamburlaşmasını izliyorum.

Suçlu mu hissediyorsun, bebeğim? Neden olsun ki?

Onların karşısındaki kabine geçiyorum ve Alister kafasını bana doğru çeviriyor, küçük partilerine katıldığımı yeni fark ediyor. "Howl. Cammie Baby. Neyin peşindeyiz?"

İçim burkuluyor, defterler burada, dizüstü bilgisayar açık ve sahte kız arkadaşımın vücudunu görmemi engelliyor.

Tamam, sanırım burada kıskanç bir erkek arkadaş gibi konuşuyorum.

Ki değilim.

Gözlerim Cameron'ın telefonuna takılıyor, hemen yanındaki masanın üzerinde duruyor. Ondan iki santim bile uzakta değil, yüzü falan açık.

Baktığımı görüyor olmalı, çünkü mor renkli güzel tırnakları ekrana dokunuyor ve çevremde kafasını kaldırıyor. "Kahretsin, bir oldu bile."

Evet. Onunla meşgul olduğun için öğle yemeği planımızı unuttun.

Omuz silkiyorum, aslında sırtıtmak isterken sırtıtmaya devam ediyorum.

Bir hayvan gibi dişlerini göster ve benim olanın üzerine işe. Yani, şimdilik, ama yine de benim. Elimi, üzerlerinde birkaç kırıntıdan başka bir şey olmayan tabaklara doğru salladım. "Hepsi güzel. Yemek için vaktin olduğuna sevindim."

"Kahretsin, Brady. Çok özür dilerim." Eşyalarını aceleyle sırt çantasına tıktırmaya başlar ve yavaşça, çok yavaşça, Alister da aynısını yapar.

"Olma." Parmak eklemlerimi masaya vuruyorum, oğlum Xavier sırtında sopa çantasıyla sipariş vermek için tezgâha doğru ilerlerken ona bakıyorum. "Ben X'leyim. FunWorks'teki kafeslere gitmeden önce bir şeyler içmeye geldik. Burada olduğunuzu bile bilmiyordum. Mutlu kaza." *Yine yaltaklanıyorsun, dostum.*

Kabinden çıkıyorum ve bebek mavisi gözleri beni takip ediyor.

Yol boyunca gözlerini hafifçe kıсарak bana baktı. "Döndüğümde seni ararım, nerede olduğuna bakarım," diye eklemeye karar verdim, çünkü gerçek bir erkek arkadaşın böyle söyleyeceğini düşünüyorum - şu anda bir erkek arkadaş varmış gibi davranmak konusunda çok endişeli görünmüyor.

"Seninle geleceğim," demek için acele ediyor, Alister'a beklenti içinde bakıyor.

Gözlerini dikmiş bakıyor, sanki şerefsiz kızın hareket edebilmesi için kendisinin de hareket etmesi gerektiğini unutmuş, akıllı bir puşt gibi onu kafese kapatmış.

"Hayır, böyle iyi. Kal. Görünüşe göre iyi iş çıkarmışsınız."

Bunu neden söyledin?

Cameron dikkatini hızla sırt çantasına verir, uzun altın sarısı saçları yüzünü gizlerken dizüstü bilgisayarını kolaylıkla yerleştirmek için birkaç şeyi hareket ettirir. "Seninle geliyorum Brady," diyerek yasayı ortaya koyuyor. Doğrulurken Alister'a küçük bir gülümseme sunuyor. "Sen üzerine düşenden fazlasını yaptın. Bu bölümü bitireyim, bir sonrakine Perşembe günü sınıfta birlikte başlarız."

Onun sınıfına geç katıldığına inanamıyorum. Adam şimdi 15 ünite alıyor. Futbolun bize verdiği sıkışık programda bu çok zor.

Adam başını sallıyor, kadının kabinden çıkabilmesi için yoldan çekiliyor ve sonra eşyalarını toplamaya geri dönüyor.

Cameron gelip beni itiyor, ben de kalçasını hafifçe sıkıyorum.

"Özür dilerim," diye
mırıldanıyor sessizce. "Ne
için?"

Bana ters ters bakıyor, ben de kalçasını bir kez daha sıkıyorum.

"Hepiniz iyisiniz. Buraya geldim ve kışımı gösterdim diye gitmek zorunda değilsin."

Öfkelendi. "Hayır, yaptığına sevindim. Hadi gel." Elimi tutuyor ve beni Xavier'in çoktan sallamalarımızla beklediği kapıya doğru götürüyor.

"Sonra görüşürüz," diye sesleniyor Alister.

"Tabii," diyor Cameron aynı anda ben de "Evet," diye sesleniyorum.

İkimizin de kafası birbirine doğru çekiliyor, ikimizin de kaşlarında küçük çatıklıklar belirliyor.

Xavier kıkırdıyor, kapıyı iterek açıyor ve Ekim ayının serin havasına çıkıyoruz.

"Neden onunla daha sonra görüşüyorsun?" diye merak ediyor.

"Neden?" Konuşmam ve sırtışım tamamen alaycı.

Hah. Şuna bakar mısın? Vücudumun tuttuğu tüm gerginlik temiz havada kayboldu. Onları orada tek başlarına otururken, birbirlerine bakarken, dokunurken ve yemek yerken görmekle hiçbir ilgisi yoktu.

"Ben değilim." Cameron kaşlarını çattı. "Sadece kibarlık olsun diye söyledim." "Belki ben de öyle yaptım."

"Oh, lütfen. Ona kaslı kışını öpmesini söyleme ihtimalin daha yüksek."

"Bu sabah aradığını biliyordum."

Gülümseyerek başını sallıyor ve mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda, bir tane beklediğimi fark ediyorum. Bir süredir bir şey yemediğin ama yakında geleceğini bildiğin için dört gözle beklediğin bir şey gibi. *Çok garip.* "Çok tatlısınız. Bu iğrenç."

Xavier, Cameron ona doğru baktığında göz kırpmıyor. "Arabamı almak ister misin? üçüncü bir tekerlek mi?" diye şaka yapıyor.

"Hayır, oturabilir sürtük." Ona doğru baktım. "Gerçekten bizimle gelmek zorunda değilsin. Kampüste dolaşıp seni yurduna bırakabilirim. Kızlarla takılmak ve bebekle oynamak istersen Paige hâlâ Payton'larda sanırım?"

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

Başımı yavaşça sallıyorum, yürümeyi bırakması için elini çekiştiriyorum ve Xavier'in biraz daha ilerlemesini bekliyorum. "Cameron." Bakışlarını tutuyorum. "Neden şimdi gittin? Bunun gerekli olmadığının farkındasın, değil mi?"

"Evet." Başını biraz fazla sert sallıyor. "Ama hayır, sorun değil. Ödevimiz üzerinde çalışarak sadece birkaç saat geçirmemiz gerekiyordu. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

"Zamanın nasıl geçtiğini anlamadın çünkü eğleniyordun."

Başını sallamaya başladı. "Öyle değildi, Brady." Onu inceliyorum, tam olarak oluşturamadığım kelimeler boğazımda düğümlenmeden önce yukarı doğru ilerliyor ve onları söyleyebilmek için beni yutkunmaya zorluyor. "Öyle olsaydı sorun olmayacağını bildiğini söyle bana."

Üzerine bir yumuşaklık çöküyor ve bana doğru adım atıyor, ayak parmaklarının üzerinde yükselirken sıcak avuç içleri göğsümde dinleniyor. Dudaklarıma bir öpücük konduruyor - hızlı, zar zor bir gagalama- ardından bir gülümseme daha geliyor ve birden keşke bunu hiç söylememiş olsaydım diyorum.

"Biliyorum, Brady. Şimdi gel bakalım. Gidip biraz topa vuralım."

Kısık bir kıkırdama beni terk ediyor, ama nedense bizi kamyonetime doğru götürürken ayaklarım biraz ağırlaşıyor.

Yolun birkaç dakika aşağısında FunWorks'e tırmanıyoruz.

Xavier oyuncu kartına biraz para yüklemek için koşuyor, ben de kaskını ve sopasını paketinden çıkarıp hızlı top kafesinin çitine yerleştiriyorum.

"Kampüste beyzbol takımının kullanabileceği vuruş kafeslerimiz yok mu?" Cameron fosforlu yeşil sopayı eline alıp incelerken soruyor.

"Evet, ama böyle bir yerde eski moda kafeslerle ilgili bir şey var. Chase'le bir yıl beyzbol oynadığımızı hatırlıyor musun? Neydi o, yedinci sınıf mıydı?"

Gülümsüyor. "Üçüncü maçtan sonra gerçekten bırakmaya çalıştın ama baban izin vermedi."

"Oğlunun bir döneke olmasına asla izin vermezdi." Sözlerim göğsüme yerleşiyor; gurur, sevgi ve hüznün karışımı içimde bir duygu girdabı yaratıyor. "Hayatta yüzde yüz emin olmadığın ve her şeyini veremeyeceğin bir şeye kendini adama derdi hep."

Sözlerinin geri kalanı aklımdan geçiyor.

Kimse yarım yamalak bir şeyi hak etmez, size sundukları tek şey bu olsa bile. Daha iyi olun. Daha iyisini yap. Tek yapmak istediğin ağlamak olsa bile, başka birinin gülümsemesinin nedeni ol ve ağlayabilirsin evlat. Tüm iyi adamlar zaman zaman ağlar.

Cameron omzunun üzerinden bakar, dudaklarına yumuşak bir dokunuş yapar,

Bir şekilde ihtiyacım olabileceğini hissediyordum.

Meğer öyle yapmışım çünkü üzerimdeki ağırlık kalkıyor ve çitin kenarındaki dolaplardan pembe bir kask alıyorum,

Başının üzerinden çekiştirerek.

Ellerini poz verir gibi kalçalarına koyuyor. "Nasıl görünüyor?"

"Mükemmel, Cammie Girl." Altan çıkan saçlarımla oynuyorum, gözlerim onunkilerle buluşuyor. "Mükemmel görünüyorsun."

Ve öyle de. Gözleri ışıltılı, yanakları soğuk havadan dolayı biraz pembe ve o gülümseme - tümüyle geniş, gerçek ve bana dönük. Onu öpmek, kendime çekmek ve teninin bambaşka bir şekilde kızarmasına sebep olmak istiyorum. Beni seçtiği için ona teşekkür etmek, ona bir şeyler vaat etmek ve bunları yerine getirmek istiyorum, çünkü onun erkeği olarak benim işim bu.

Çünkü, lanet olsun, sanırım ben buyum. Onun. Ve o da benim.

Sadece kısa bir süreliğine.

Cameron

"Hayır, beni bırakma!" Sinyal lambasını yaktığında hızla koluna vuruyorum. "Eve yalnız gitmek istemiyorum."

"Antrenmanım var, ama istersen sonra gelebilirim?" diye teklif etti ve isteğimi görmezden gelmeye niyetli bir şekilde orta şeride geçti.

Kaşlarımı çatıyorum ve kemerimi çözüp Xavier'in boşalttığı koltuğa geçiyorum.

Brady dönüp bakıyor, iki kere düşünüyor. Önce kaşlarını çatıyor, sonra tam olarak anlayamadığım bir tereddütle normal şeride geri dönüyor ve düz gidiyor.

Yolu takip edip bloğun etrafından dolaşıyoruz ve eğitim merkezinin otoparkına dönüyoruz. Yirmi saniye geçmeden, tanıdık ikinci bir araç iki adım ötedeki park yerine yanaşiyor.

"Koç benden haftada birkaç kez Alister ile bazı rutinleri uygulamamı istedi. Mason'la sürekli çalıştığım için bu iş için uygun kişi olduğumu düşündü."

Brady'nin ağır nefesi taksiyi dolduruyor ve Alister'ın sürücü koltuğundan kalkışını izliyorum. "Demek sonra görüşürüz derken bunu kastediyordu. Seninle konuşuyordu."

"Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Ne?" Başımı ona doğru çektim. "Hayır."

Brady'nin gülümsemesi gergin. "Sadece oynuyorum ama evet, onunla bir saatten biraz fazla antrenman yapmam gerekiyor. Çantanı ya da başka bir şeyini getirmek ister misin? Okulla ilgili bir şeyler mi çalışıyorsun?"

"Bugünlük okulum bitti. Telefonumda falan oynarım."

Brady'nin kaşları düşüyor ama başını sallayarak dışarı çıkıyor, ben de onu takip ediyorum.

Binaya giriyoruz, neon ışıkları ve dev bir AU köpekbalıkları logosu bizi karşılıyor. Buradan ağırlıkların şingirtisi duyuluyor ve farklı odalardan geçerken koridorun kalın camından bakıyorum, antrenörleri veya takım arkadaşlarıyla birlikte çeşitli şeyler üzerinde çalışan birkaç kişi daha görüyorum.

Brady bizi sonuna kadar götürüyor ve geniş, açık bir alana adım atıyoruz. Zemini kaplayan mavi çimden dev bir şerit var, üzerinde standart bir futbol sahası gibi tozlu sarı ile işaretler yapılmış.

Alister ortada duruyor, parlak turuncu koniler diziyor. Sonuncusunu yere bırakıp başını kaldırıyor ve gözleri anında benimkilere kayıyor. Gülümsüyor ve ben de kendimi tutamayıp gülümsüyorum.

Yankılanan bir gümbürtü duyuluyor ve Brady'nin yere attığı çantadan bir şeyler almak için çömeldiğini görmek için dönüyorum. Yanına gidip çantasının yanına çöküyorum ve o diğer tarafı karıştırırken başımı çantaya yaslıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor ve ben de ona sırtıtıyorum. "Kapüşonlun var mı?"

"Senin için mi?" Etrafı karıştırıyor, bir t a n e s i n i çekip çıkarıyor ve yüzüme fırlatıyor. "Her zaman."

Oturup başımın üzerine çektim. O kadar büyük ki, b a t t a n i y e gibi bir şey. Kendimi tamamen sarıyorum, onun

kolonya sürdüm ve iç kısmındaki kalın pamukla yanaklarımı ovuşturdum. "Oh, bu yeni bir tane."

"Koç onları daha dün dağıttı."

"Tamam, o zaman ona hiç almadığını söyle ve bu bende kalsın."

Brady kıkırdıyor, tam boyuna uzanıyor ve kapüşonunu kafasından atıp kucağıma fırlatıyor. Altında tişörtü yoktu ve bir sonraki nefeste eşofmanını bacaklarından aşağı itti, ben ona sadece bir çift külotla bakana kadar.

Gözlerim doğrudan paketine takılıyor, ama o çoktan eğilmiş ve bir çift atletik şortu çekiştiriyor.

Brady gülüyor ve gözlerim onunkilerle buluşuyor. "Surat asma, Cammie bebeğim. Ne zaman istersen bu tamamen senin, biliyorsun."

Alay ediyor - yani, Brady Lancaster olduğu için öyle olmak zorunda, ama yine de sözleri karşısında kanım ısınmaya karar veriyor.

İç yanağımı çiğneyerek devasa bacaklarına bakıyorum. Ağaç gövdesi gibiler, kalın ve çıkıntılılar, kafasındaki gölgeden birkaç ton daha koyu olan saçlarla tozlanmışlar. Merakla karnına bakıyorum.

Daha önce mutlu izlerini hiç fark etmemiştim, en azından fark ettiğimi sanmıyorum, ama bir tane var ve o kum sarısı rengi de değil. Daha koyu, ki bu da erkek arkadaşım olan aşk makinesine çok uygun görünüyor.

Arkadaş demek istedim.

Gözlerim bir çift koyu kahverengi olana takılıyor. "Mücevherlerin siyah, değil mi?"

Brady başını arkaya atıp gülüyor, bunu yaparken kasları geriliyor ve ben şimdi onun karın kaslarına bakıyorum. Bu kadar kesilmiş ve yontulmuş olması gerçekten adil değil. O kadar mükemmel yontulmuşlar ki fizik kurallarına meydan okuyorlar... ya da bahse girerim konuyu anlasaydım meydan okurlardı. Granit kadar keskinler ama yine de pürüzsüz, kadife gibi bir kaliteleri var ki tüm çeşit meraklı düşünceleri benim küçük davet ediyor,

uygunsuz akıl. Onlar uhrevi. Tanrısal. Dünya şampiyonları.

Yani onun bir süper kahraman olduğunu söylemiyorum, ama o karın kasları dünyayı kurtarabilir, her seferinde bir muhteşem esneklik.

Bu başyapıtlar daha da daralmaya başlar.

Tekrar eğiliyor ve bu sefer sırtışı düpedüz edepsiz. "Bak ne diyeceğim: Sen bana seninkinin ne renk olduğunu söylersen ben de sana benimkinin ne renk olduğunu söylerim."

"Aman Tanrım, hediyen!"

Kaşları havaya kalktı. "Hediye... Bekle. Bunun vücut takılarıyla ne alakası var?" diye soruyor.

Kollarımı kavuşturup ona sırtıyorum. "Vücut takılarıyla ne ilgisi olduğunu söylersen ben de sana söylerim-"

O kadar hızlı eğiliyor ki, geldiğini bile göremiyorum, dudaklarını dudaklarıma hızlıca bastırarak beni kesiyor, ama geri çekilmiyor-ağızlarımızı birbirine bastırmaya devam ediyor ve benimkine doğru fısıldıyor, "İyi denemeydi, Cehennem Kedisi."

Sıcak.

Omurgamdan aşağı kayıyor ve tekrar yukarı çıkıyor, enseme bir kızarıklık gibi karıncalandırıyor, ama kızarmıyorum.

Olmam için hiçbir sebep yok.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

ALISTER

O ONU IZLIYOR VE EN KÖTÜ KISMI ISE BEN BİLE DEĞİLİM
Farkında olduğundan emin değilim ama öyle.

Konilerin arasından koşuyor, devasa gövdesine rağmen ayak hareketleri bir şekilde zarif. Tıpkı merdiven alıştırmasında olduğu gibi, yavaş başlıyor, bana nasıl takip edeceğimi, önce hangi hamleleri yapacağımı, dizimdeki bükülmenin hızımı ve genel atışımı nasıl belirleyebileceğini gösteriyor, daha önce duyduğum şeyler, ama onun cüssesinde birini bunu yaparken izlemek? Koç, onu bana yardım etmekle görevlendirdiğinde ne yaptığını açıkça biliyordu ve beni geliştirmem gereken yerleri not almaya zorladı.

Brady her geçişinde hızlanıyor ve bir kez bile on üç numara bir ayakkabıya takılıp düşmüyor.

Bu iş onun için zahmetsiz ve ben burada konileri devirip düzeni bozuyorum. Yine çuvallıyorum, bu sefer konisini uçuruyor içinde hava üzerinde amaç. Of

Tabii ki bu onun bana bakmasını sağlıyor ve ben de görüş alanımda olduğunu çok belli etmemeye çalışıyorum.

Adamın numarası kızın üzerindeyken bunu yapmak zor ve eğer kız dönecek olursa, adamın adını sırtında bulacağımı biliyorum çünkü aynı sweatshirt'ü sağındaki çantaya tikiştirmiştim.

Allana her zaman benim ceketimi giyerdi ve Cameron'ın bir isim ya da numara takmanın bir erkek için ne anlama geldiğini anlayıp anlamadığını merak ediyorum. Muhtemelen anlıyordur, çünkü hayatı boyunca futbolcularla birlikte oldu.

Ama daha önce hiç böyle birini sevmemiş ya da sevilmemiş, o yüzden belki de sevmemiştir.

Allana adımı ve numaramı göstermekten her zaman gurur duyardı.

Benden bir yaş büyük olmasına rağmen. Avix'te geçirdiğı ilk yıl, lise son sınıftayken, çoğunlukla tatil aralarında olmak üzere birkaç kez geri geldi, ancak son sezon maçlarımdan birkaçına gelmeyi başardı ve her seferinde üzerinde bir şekilde benim adım ya da numaram yazıyordu. Ne zaman sadakatsiz davranmaya ve beni oyalamaya başladığından emin değilim; tek bildiğim, ilk yıl kampüse geldiğimde zaten aldatıyordu çünkü o yaz eve gelmemiştir. *Yaz okulu* demiştir.

İşaretleri görmeliydim.

Yaptığım şeyi yapmak ve incinmişliğimin öfkeye dönüşmesine izin vermek yerine onun gitmesine izin vermeliydim, sonra da hıncımı başkalarından çıkarmalıydim - beni onu sevebileceğim gibi sevebileceğini düşündüğüm kızıdan.

Gözlerim Cameron'a kayıyor ama suçluluk duygusuyla hızla başka tarafa bakıyorum. O lanet kapüşon onu bütünüyle yutuyor.

En kötüsü de bunun için kendimden başka suçlayabileceğim kimse yok. Bu gerçeğin işleri kolaylaştırmaması çok kötü.

Onu burada ilk gördüğümde heyecanlanmışım. Odanın etrafında koşmayı bıraktığımızda bu sadece on dakika sürdü.

ve gözleri artık tenimi ısıtmak yerine ona kaydı.

Nedenini anlayabiliyorum. Dediğim gibi, hareketlerinde zahmetsiz, vücudu onun boyundaki bir adam için akıcı ve o *büyük* bir sikici.

Ben küçük değilim ve spor salonunda itiraf etmek isterim ama onun yanında kendimi Batman'inin Robin'i gibi hissediyorum.

"Sen halledersin, dostum. Stres yapmayı bırak."

"Topu bırakma süremden bir saniye daha kısaltmam gerekiyor. Eğer bunu yapamazsam Cumartesi günü Brighton'a karşı topu sahaya atma şansım olmayacak."

"İyi olacaksın."

"Hadi ama Lancaster." Başımı sallıyorum, avuçlarımı şortuma silmeden önce ellerimi terli saçlarımda gezdiriyorum. Endişelerimi saklamıyorum. Bunun bize bir faydası olmaz. "İkimiz de onların savunmasına karşı fazla koşu yardası alamayacağımızı biliyoruz. Alıcılar konusunda güçlüyüz ama koşucu beklerimiz onlarınkine kıyasla eksik. Kazanma şansımız olması için pas oyunu oynamalıyız," diye vurguluyorum. "Bu da demek oluyor ki, eğer kendi performansımdan zaman çalmazsam, hat kırılacak ve ben de kırımın üstüne oturup, yaptıkları her sack için o göt Jetson'ın istatistiklerini yükselteceğim."

Brady yüzünü buruşturur, gerçeklik ortaya çıkar. "Lanet olsun."

Alay ettim. "Evet. Kendi takımınla oynarken ligdeki liderliğini o adama kaptırmaya ne dersin?"

Gözleri benimkilerle buluşmadan önce boynunu kaşıyor, yüzü düşünceli. "Bir fikrim var ama bana destek olman gerekebilir."

"Kulağım sende dostum. Bu sezon sahaya neredeyse hiç dokunmadım ve Mason haftaya dönecek, yarından sonra bir daha ne zaman oynayacağımı kim bilebilir? Alabileceğim tüm önemli görüntülere ihtiyacım var."

Brady bakışlarını tekrar benimkilere çevirmeden önce uzaklara bakıyor. "İyi gidiyorsun, Alister. Kimsenin sana öyle olmadığını söylemesine izin verme," diye zorluyor, ama bunun iltifat etmekten aciz olduğu için olmadığını görmek kolay. Hayır, bu tamamen başka bir neden - bu ve adam gerçekten prensip olarak benden hoşlanmak istemiyor. "Sadece... başını dik tut falan." Bana bakarken yüz hatları tekrar geriliyor ama bir an sonra iç çekiyor, omuzları düşüyor ve benim demek istediğim kıza doğru yöneliyor.

Elinden tutup onu bir tüyden başka bir şey değilmiş gibi ayağa kaldırırken, orada durup bakıyorum, gülümsemesi parlak, saçları şimdi kafasına yığılmış.

Dönüyor, eşyalarını çantasına yerleştirmek için eğiliyor, sorulmadan gitmeye hazırlanmasına yardım ediyor ve tekrar ayağa kalktığında kollarını ona doluyor, vücudu tamamen onunkini sarıyor.

Ona söylediği her şeye attığı kahkaha kulaklarıma ulaşıyor ve göğsüm sıkışıyor. Tatlı ve kolay, şu anda benimle gülüşünden çok farklı. Bugünlerde ondan kazandığım kahkahalar kalın ve zor kazanılmış.

Kendimi çiftten uzaklaşmaya zorluyorum, külahları raflara geri koymak için hareket etmeden önce üst üste yığıyorum. Bir dakika orada durup hiçbir şeye bakmadan kapının kapandığını duymayı bekliyorum, ismim söylendiğinde gittiklerini anlıyorum.

Bir baktım, kız artık onun kollarında değil, yanında duruyor.

Ken ve Barbie.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" Brady bağılıyor.

Kaşlarım birbirine çarpıyor, nerede ve ne demek istediğini sormak istiyorum ama sormuyorum. Eşyalarımı toplayıp yeni - umarım sahte- çifte doğru koşuyorum ve Brady'nin önden gitmesine izin veriyorum.

Cameron

"Hayır."

Yaşlı adamın ses tonundaki keskin kesinlik karşısında irkiliyorum. "Ama, Koç," diye tekrar deniyor Brady ama Koç ellerini kaldırır.

"İki yönlü oynayamazsın evlat. Bu çok riskli ve son saniyeye kadar sana defansif tarafta ihtiyacım var. Sakatlanırsan bize tahmin edilenden iki kat fazla yardı atarlar. Hızlı pası zorlamak için sana orada ihtiyacım var."

"İyi olacağım, Koç. Bunu yapabilirim," diyerek onu ikna etmeye çalışır.

"Yanacaksın."

"Ben lanet bir aygırım. Günlerce dayanabilirim."

Boğazımda bir kahkaha düğümleniyor ve aniden, arka köşede saklandığım yerde bile birkaç çift göz üzerime dikiliyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, kapüşonumun yakasını ağzımı kapatacak şekilde kaldırıyorum.

Koç gözlerini bana diyor, sonra Alister'a, Brady'ye ve tekrar bana bakıyor. Daha sonra giydiğim kapüşonlu tişörtü not aldı. "Sanırım bu o kız..."

"Evet, Koç." Brady bana doğru bakıyor, gözlerindeki ışıltı benimkileri kısıyor. Göz kırıyor ve geri dönüyor. "Ona dayanıklılığım hakkında soru sormak ister misin?"

"Hadi ama dostum," diye yakınıyor Alister.

Brady sadece gülüyor ve koçları da elini gümüş rengi saçlarının arkasına sürterek alay ediyor. "Bir düşünün. Colorado'da bunu yapan bir adam var ve her oyunda olması gerekmiyor. Sadece derine gittiğimizde Howl'u korumak ve alıcılarımıza sahaya inme şansı vermek için oraya ihtiyacım var. Rotalarını doğru belirlerlerse, ki belirleyecekler, Howl topu ellerine alacaktır. Muhtemelen gözleri kapalıyken bile atışı yapabilir, sadece fazladan bir saniyeye ihtiyacı var. Beni çizgiye koyun ve ben de ona bunu sağlayayım."

Koçları iki adamın arasına bakar, ardından yavaşça başını sallar. Bakışlarıyla Alister'ı iğneler. "Birlikte iki hafta geçirdiniz ve tam bir güven kazanmayı başardınız."

en iyi arkadaşı oyun kurucumuz olan bir adamdan."

Alister daha uzun duruyor ve dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

"Umarım bunun senin için bir anlamı vardır." Koçları Alister'a sert, babacan bir ifade verir.

"Evet, Koç," diye yanıtlıyor Alister.

Adam oflayıp pufluyor, sonra da elini sallayarak onları kovuyor. "Personelin geri kalanıyla konuşacağım ama söz vermiyorum."

"Sikeyim evet." Brady başını sert bir şekilde sallar.

İkisi de ona teşekkür ediyor ve Brady kapıyı açtığında ilk ben çıkıyorum.

Otoparkta, Alister bize döndü.

Ne söyleyeceğinden emin olmadığını söyleyebilirim, elleri neredeyse huzursuzca ceplerinde kayıyor ve Brady, yüce kalpli bir adam olarak, onun işini biraz kolaylaştırıyor.

"Bu akşam hem bizim hem de onların maç filmlerini izleyin. Eğer bunu kabul ederlerse, ki bence edecekler, beklenmedik bazı oyunlar oynamak zorunda kalabilirler. Buna hazırlıklı olduğunuzdan emin olun. Ne oynadıklarına bakarak tehditlerinizin kimler olduğunu öğrenin."

Alister onun sözlerini yutar, bildiği şekilde öğrenmeye kararlıdır.

Küçük testinde basketbol topunu seçerdi. "Seçeceğim," diye yemin ediyor.

Brady başını sallıyor, Alister ve benim aramda bakışıyor. Bakışlarımı bir saniye daha tutuyor ve dönüp uzaklaşmadan hemen önce alnında küçük bir kaş çatmanın başladığını görüyorum.

İhtiyacım olursa diye Alister'la bir dakika yalnız kalmama izin veriyor.

Aslına bakarsanız, ben öyle düşünmüyorum, bu yüzden Alister'a dudaklarımı bükerek bakıyorum. Brady'ye yetişmek için koşarken, "Yarın için iyi şanslar, ihtiyacın olacağından değil," diyorum.

Ben ona ulaştığımda kapısını çekiştirerek açıyor, tam orada olduğumu fark ettiğinde gözleri açılıyor, kolunun altından geçip koltuğa oturuyor.

Gülümseyerek takip ediyor.

Beş dakika geçmeden yurdumun önüne park ettiğimizde, bakışlarımla buluşmasını bekliyorum. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Seni tanıdığım her şey ve daha fazlası olduğun için."

Uzanıp beni kucağında yanlamasına oturana kadar kaldırıyor. "Bana çok fazla kredi verme, tamam mı? Koç beni onunla çalışmaya zorladı ve yarın dayak yemesine izin verirsem bu sadece takıma zarar verir. Buna izin veremem. Mason bize play-off'larda bir yer sağladı ve hiçbir şeyin bunu bozmasına izin vermeyeceğim."

"Biliyorum." Kapüşonunun iplerini parmağımın etrafında döndürerek gülümsüyorum. "Tıpkı ona gösterdiğin nezaketin az önce söylediklerinle hiçbir ilgisi olmadığını bildiğim gibi."

"Öyle mi?" diye takılıyor, yanlarımı hafifçe gıdıklayarak beni kıpırdatıyor.

"Evet." Yanımdaki direksiyon simidine yaslanıyorum. "Bu sizin doğanızın bir parçası ve *benim* yararına. Katmanlar üzerine katmanlarınız var Bay Lancaster."

Bu adamı çocukluğundan beri tanıyorum, bebekliğimizden beri, sonra çetrefilli küçük çocuklardık, hem o hem de ben birkaç genç yaşımızda diğerlerinden daha uzunduk.

Ben beceriksizdim, o ise güçlüydü.

Sadece şimdi daha güçlü. Zihinsel ve fiziksel olarak.

Acaba onun hakkında hâlâ öğrenmem gereken şeyler var mı?

"Niye kaşlarını çatıyorsun, güzel kız?" diye mırıldanıyor.

Gözlerimi onunkilere kaldırıyorum ve sanki bir an önce olmayan küçük bir manyetik çekim varmış gibi hissediyorum. Beni daha yakına çekmeye çalışıyor, sanki biraz fazla uzaktaymışım gibi duyamayacağım bir şeyler fısıldıyor ama bunun hiçbir anlamı yok. Ben tam buradayım.

"Sırların var mı, Brady?" Aniden sordum.

Brady altımda geriliyor ve cevap vermesi biraz zaman alıyor.

"Birkaç tane," diye mırıldanıyor, kahverengi gözlerini benimkilere dikmiş, neredeyse isteksizce itiraf ediyor, "belki şimdi sahip olduğumdan bir tane daha fazla.

önce..."

O kadar alçak sesle söylüyor ki neredeyse kaçırıyorum. Neyin öncesinde olduğunu sormak üzereydim ama bana fırsat vermedi.

"Neden soruyorsun?"

"Bana bir tane söyleyecek misin?"

Korku, belirsizlik, endişe ve en kafa karıştırıcı olan suçluluk gibi bir dizi duygunun onun üzerine çöküşünü izliyorum.

Birdenbire, I Yapma. sadece istiyorum için Biliyorum neden hepsi sorum üzerine endişeleri arttı.

Bilmek istiyorum. "Anlat

bana." "Söylemem

gerektiğinden pek emin

değilim." "Yine de yap."

Uzun ve derin bir nefes alıyor ve acaba o altın benekler gözlerinde hep vardı da ben mi daha önce fark etmemiştim diye merak ediyorum. "Bu gece değil." Saçlarımı yüzümden itiyor.

"Bu gece değil ama başka bir zaman?"

Dudakları yukarı kalktı ama sadece bir tarafı. "Evet, Cammie bebeğim. Başka bir zaman," diye fısıldıyor.

Ve hayatımda ilk kez ona inandığımdan o kadar da emin değilim.

BÖLÜM YIRMI ALTI

BRADY

BAŞIMDAN AŞAĞI SU DÖKEREK SAÇLARIMI İYİCE S I L K E L İ Y O R U M , Ağzıma daha fazla fışkırtıyor ve çime tükürmeden önce etrafa saçıyordum.

Fernando geldi, ben de şişeyi ona uzattım ve belimden sarkan havluyla yüzümü sildim.

Üçüncü çeyrekteyiz ve Alister dayak yiyor. Gözlerim saate kayıyor, tam top yükselirken tekrar sahaya odaklanıyorum. Üçüncü hak, Alister geriye düşüyor, sola kıvrılıyor ve topu ateşlemeye hazırlanıyor, ancak çizgi kırılıyor ve onu daha fazla yarda kaybetmemek için ileri doğru koşmaya zorluyor. Yakalanmadan önce hücum hattına geri dönmeyi başarıyor ve düdük çalınıyor.

"Lanet olsun, dostum," diye mırıldanıyor biri ve ben kaşlarımı çatarak Alister'ın koşarak sahayı terk edişini izliyorum. Lanet olası bir top kaybı daha.

Alistar kaskını çıkarır, tableti alıp filmi açarken kaskı sıraya çarpar.

Yanına düştüğümde başını sallıyordu. Başını kaldırmıyor, sadece ekrana sertçe bakıyor, çizginin yarılmasını ve yaptığı kararı vermek zorunda kalmasını izliyor, oyunu terk ediyor ve neredeyse kaybettiği birkaç metreyi geri almaya çalışıyor.

"Sana söylemiştim," diye tükürür. "Yeterince hızlı değilim. Sahada daha fazla zamana ihtiyacım var yoksa asla daha iyi olamayacağım."

Buna itiraz edemem. Harika bir lise oyuncusundan iyi bir kolej oyuncusuna yükselmenin tek yolu bu. Alistar umduğu fırsatı bulamadı, hem geçen sezon hem de bu sezon Mason'ın ardından ikinci oldu. Antrenmanların faydası oluyor ama herkesin yüzde 100 efor sarf ettiği canlı bir maç gibisi yok, bu da takım arkadaşlarınızın maça hazırlanırken size vereceği bir şey değil. Sert oynuyoruz ama kendi adamlarımızı sakatlamak istemediğimizi de bilerek.

Burada, topun karşı tarafındaki herkes diğerlerinin kafasını koparmak istiyor.

Punting takımı sahadan çıkıyor ve ben de ayağa fırlayıp kendi kaskımı takmak ve çene kayışımı bağlamak zorunda kalıyorum. Alistar başını kaldırıp beni izliyor, ben kenar çizgisindeki takımın arasından geçip Koç'un omzunu tutuyorum.

Bana bakıyor çünkü evet, ben ondan daha uzunum, yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade var.

"Topu kaptırdığımızda sahadan çıkmayacağım." Cevap vermesine izin vermeden koşarak çıktım.

Bir şeyler denememiz gerektiğini biliyor. İki sayı gerideyiz, hücumumuz ilk yarıda utanç verici sayıda top kaybı yaptı.

Üçüncü çeyreğin bitmesine sadece dört dakika kaldı ve durum hiç de iyi görünmüyor.

Savunmanın geri kalanıyla birlikte sahaya çıkıp pozisyon alıyorum. Bazı adamlarımızla göz göze geliyorum, başımı sallıyorum.

Kazanma şansımız olması için onları durdurmalıyız.

Ağızlığımı takip hazırlandım, gözlerim sahada geziniyor, oyunu okuyordum. Top yükseldi, hızlıca koşucularına pas verildi, o da buldozer gibi ilerledi ve beş yarda kazandıktan sonra yakalandı.

Sikeyim. "Yeter artık!" Defans oyuncumuzu göstererek bağıyorum.

Başıyla onayladı ve hazırlandık. Oyun kurucu ayağını geriye atıyor, alıcılar yayılıyor; soldaki vücudunu hafifçe sağa doğru eğmiş, bana topun nereye gideceğini söylüyor- çaylak hatası.

Top atıldı ve ben öne doğru sürdüm, biraz sola çalım attım, sonra da omuzlarımla ilerledim.

Oyun kurucuları çoktan kolunu geriye çekmiş, ayağını ileri atmış ve serbest bırakmaya hazırlanıyor. Çuvallamaya çalışmak işe yaramayacak, bu yüzden zıplıyorum, kolum gidebildiği kadar yukarı uzanıyor, parmaklarım genişçe açılıyor.

Top yüzük parmağıma çarpıp devriliyor ve yörüngesini değiştiriyor. Gözümün ucuyla güvenliğimiz Thompson'ın havalandığını ve topun tam da onun lanet ellerine düştüğünü görüyorum.

Kalabalık çılgına dönüyor ve sahaya koşuyoruz, blok yapıyoruz ama otuzuncu çizgide saha dışına itiliyor.

Yine de, AU gururu çılgına dönüyor, tribünlerdeki tepinmeler etrafımızda yankılanıyor.

Savunma koşarak uzaklaşıyor ama ben olduğum yerde kalıyorum ve Koç'un bakışlarını saha kenarında karşılıyorum.

Oyunu Alister'a veriyor ve Alister koşarak çıkıyor ama Chase ve Hector'un hâlâ kenarda olduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum.

"Ne oluyor be?" Kaşlarımı çattım. "Geçmek zorundayız."

Alister başını sallar. "Ortaya doğru itmek istiyor."

"İlk hak ve şimdiden zaman kaybediyoruz!" "Bu benim kararım değil."

Başımı sallayarak, düzene giriyoruz.

Brighton'ın aksine, sadece bir yarda alabildik, çizgi adamlarımızın geçemeyeceği kadar güçlüydü. İkinci hakta koç aynı şeyi söyledi ve şimdi sinirlenmeye başladım. Saat hala işliyor.

Başım belaya girmek üzere.

Top atıldı ve ben ileri atıldım, D- tackle'ı yakaladım ve lanet şeyi tuttum.

Oyun adamımızın düşürülmesiyle sona eriyor ve bayraklar fırlatılıyor.

"Lanet olsun, Lancaster!" Koç saha kenarında bağıyor, beyaz şapkalı mikrofonunu açıyor ve penaltıyı resmileştiriyor.

"Tutuklama, doksan sekiz numaralı hücum. On yard ceza, tekrar üçüncü hak."

Şimdi geçmen lazım, değil mi Koç?

Koç beni işaret ediyor, az önce ne yaptığımın farkında, şimdi bir saniyesi var. Daha sonra bilerek penaltıya sebep olduğum için azar işiteceğim ama olsun. Daha fazla saçmalık yok.

Tepkisinin ne olduğunu görmek için kenarda AU eşofmanını giymiş, kolunun altına top sıkıştırmış Mason'a bakıyorum ve o da bana başıyla onay veriyor.

Cevap olarak ona bir öpücük gönderiyorum, ağızlığımın etrafında sırtıyorum.

Yeni oyun çağrıldı ve şükürler olsun ki koşucu beklerimiz koşarak alıcılarımızla yer değiştirdi.

Chase kıkırdayarak yanıma geliyor, omuzlarıma vuruyor ve pozisyonunu alıyor.

Başını sallayan Alister'a bakıyorum, pozisyonunu alırken derin bir nefesle göğsü yükseliyor.

Top yükseldi ve ben de üzerime düşeni yaptım, boşluğu kapattım, alçakta ve güçlü kaldım.

Alister tereddüt ediyor ve arkasından gelen bir piç kurusu onu topu taca atmaya zorluyor.

Homurdanıyorum, adamımı itiyorum ve ağızlığımı çıkarırken ona doğru hışımla yaklaşıyorum. "Bu da neydi böyle?!"

"Harper ifte koruma altındaydı ve Hector kısaydı.
I-"

"Pası atabilirdin," diyerek bahanelerini kesiyorum.

"Size söyledim, ifte koruma altındaydı!"

Yüzüne doğru yaklaşp kaskımı onunkine vurdum. "Ve sana az önce söyledim, o pası atabilirdin!" Kafasını sallamaya başladı, ben de kaskımı tekrar onun kaskına vurdum. "Geri döndüm ve lise maç filmlerini izledim. Bütün hareketlerini biliyorum. Topu tam olması gereken yere at."

Ters ters bakıyor. "Benden zaten düşük olan istatistiklerime bir müdahale riskini almamı istiyorsunuz."

"Hayır." Yüz maskesini kavıyorum, gözlerim sertçe onunkilere bakıyor. "Sana yapabileceğini bildiğim şeyi yapmanı söylüyorum, o yüzden kendinden şüphe etmeyi bırak. Pası at, Howl. Yaptığında kalabalığın seni nasıl desteklediğini izle."

Burun delikleri alevleniyor ve ikimiz de hazırlanırken geri çekiliyor.

Dördüncü haktayız. Eğer bu sefer içeri giremezsek, şansımız yarı yarıya azalır. Kazanmak için üç gole ihtiyacımız var. Son bölgeye girersek dördüncü çeyreğin tamamında işleri tersine çevirebiliriz.

"Bundan emin misin?" Chase mırıldanıyor, kolları iki yanında sallanıyor.

"O bunu yapabilir. Ona senin de yapabileceğini göster."

Chase sertçe başını sallar ve Alister ilk kulübeyi gösterdiğinde yer değiştirir.

Topa vuruluyor, ben işimi yapıyorum ve çok geçmeden top kafamın üzerinden uçup gidiyor.

Sarsılarak kurtuluyorum ve topun son bölgenin sol köşesine doğru yükselişini izliyorum.

Chase, bir kez daha, her iki yanında birer adam olmak üzere ikili takibe a l ı n d ı .

Top düşmeye başlıyor, Chase koşarken kramponları ime saplanıyor, kollarını sallıyor, savunmacılar tam üzerine geliyor.

Zıplar, uzanır ve lanet olası işini yapar, top göğsüne doğru çekilir, bir yard çizgisine doğru ilerlerken omzu düşer.

Gol.

Kalabalık coşuyor, grup çalıyor ve ben aptal gibi sırtarak Alister'a dönüyorum.

Yumruğunu havaya kaldırıyor ama geçmişte yaptığı gibi durup övgü beklemiyor. Hayır, tek bir kutlama gösterisi yapıyor ama çoktan bitiş çizgisine doğru koşmaya başlamıştı.

Ekstra puan için vurmayı boş ver, sahada kalıp ikiye gidiyoruz.

Ve topu aldık, iki gol atmamıza az kaldı.

Kenar çizgisine koşuyoruz ve takım ayağa kalkmış, başlama vuruşu ekibi sahaya çıkarken Alister'a hak ettiği krediyi veriyor.

Kendi kendime gülümsüyorum ve su masasına doğru yürürken omzuma vuran Mason'la göz göze geliyorum.

Kaskımı çıkarıp başımı siliyorum ve uzun bir yudum alıyorum, gözlerim en sevdiğim kıza gelene kadar kalabalığı tarıyor.

Ama bu sefer onu bulduğumda bana bakmıyordu. Ona gülümsüyor.

Biz kazandık.

Ekip hala kutlama yapıyor, etrafta koşuşturuyor ve ailelerine selam veriyor; ben de aynısını yapıyorum ve kızların oturduğu yerde diğerlerini arıyorum.

Elbette Mason ve Chase çoktan oraya varmış, Mason'ın ailesine sarılmış ve kızlarla gülüşüyorlardı.

Mason, Deaton'ı annesinin kollarından alıyor ve dönerek onu sahaya bırakıyor. İkisi koşarak bitiş çizgisine gidiyor ve küçük D'nin en hızlı koşuşunu izlerken göğsüm ısınıyor, küçük bacakları babasına yetişmeye çalışırken pompalanıyor.

"Bu çok uzun zaman önce değildi." Mason'ın babası Evan omzuma vuruyor. "Tabii ki, biraz oynuyordum

O zamanlar üniversite günlerimi yeniden yaşamaya çalışıyordum, bu yüzden bu kadar havalı değildi, ama adamım, o çocuk benim dünyadaki en havalı şey olduğumu düşünüyordu."

"Küçük D de onu aynı şekilde görüyor." Gülümsüyorum ve karısı, Mason'ın annesi Vivian'a dönüp terli terli sarılıyorum.

Şakağımı öpüyor. "Bu annenden, bu da" -saçımı göz kırparak öpüyor- "benden. Orada iyi iş çıkardın."

"Teşekkür ederim. Mase oynayamasa da izlemeye geldiğiniz için teşekkür ederim çocuklar."

"Pssh." El sallıyor. "Bu takımda üç oğlumuz var, sadece bir değil. Chase, tatlım, gel de sarıl bana."

"Evet, hanımefendi." Etrafımda sıkıştı, omuzlukları hala takılıydı.

Vivian kollarını ona doluyor, kulağına duyamadığım bir şeyler fısıldıyor ve gözlerinin buğulandığını fark ettiğimde kaşlarım çatılıyor.

Ne hakkında olduğunu merak ediyorum.

Chase sadece başını sallıyor ve arkasını döner, herkesi görmezden gelerek parmaklıkların üzerinden atlar ve tünele doğru ilerler.

İşte o zaman onları fark ediyorum ve kulaklarım ısınıyor.

Cameron muhafızın üzerine eğilmiş, Alister da sanki gökten zembille inmiş bir melekmiş gibi ona gülümsüyor. Hareketli bir şekilde konuşuyor, gülüyor ve başını sallıyor ve sonra elleri hareket ediyor, oyunu gördüğü şekilde açıklıyor, eğer tahmin edersem.

Şimdi ikisi de gülüyor ve konuşmayı unutup bir süre birbirlerine bakmalarını izliyorum.

Kaburgalarımın arkasından gelen küçük bir tekme kaşlarımı çatmama neden oluyor, bu yüzden arkamı dönmeye başlıyorum, ama sonra yaşlı bir çift merdivenlerden iniyor ve Alister yukarı bakıyor. Sırtışı geniş, onları görünce mutlu bir şekilde şaşırdığı belli. Geniş beton korumanın üzerine atlıyor ve yetişkinlerin kucağına eğilmeden önce yanlarındaki küçük çocuğa sarılıyor.

Görünüşe göre ailesi onu görmeye gelmiş.

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor ama onun yanında tatlı ve utangaç bir şekilde duran sarışın kıza dönüp baktığımda göğsümde bir gerginlik hissediyorum.

"Neyi kaçırıyorum, evlat?" Evan mırıldanıyor ve bakışlarını yüzümde hissedebiliyorum.

Nedenini sormayın ama göğsümde bir kızarıklık oluşmaya başladığından eminim - hayır, yüzüm kızarıyor. Ben kızarmıyorum, bu yüzden boğazımı temizleyip en iyi sırtıtışımı takınıyorum ve onun adamın ailesiyle tanıştırılmasını izlemek zorunda kalmamak için arkamı dönüyorum.

"Hadi ama Evan. Senin de benim kadar iyi bir zihin okuyucu olduğunu sanıyordum," diye takılıyorum. "Ya da belki sadece karın öyledir."

Sözcükler beni terk ettiği anda pişman oluyorum çünkü şimdi bakışları ölçüyor, yüz hatlarımda dolaşıyor ve aslında neyi kaçırdığını anlamaya çalışıyor.

Ailemize sahte bir ilişki yaşadığımızı tam olarak söylemedik ve yüzde 90 eminim ki Alister'ın adı ailelerimizden hiçbirine kasıtlı olarak söylenmedi. Şimdi bir şey söylersem, o küçük denklemde artık uymayan bir kelime olduğunu kabul etmek zorunda kalacağım ve bunu yüksek sesle söylemeye hazır olduğumdan emin değilim.

Gerçi fark etmez, çünkü çoktan başını sallamaya başlamıştır, eminim babalık hisleri devreye girmiştir. Bir şekilde ebeveynler bilir.

Dikkatini Cameron'ın durduğunu bildiğim yere verdiğinde kaşlarını çatıyor. "Neden ağlamak üzereymiş gibi görünüyor?"

Tüm vücudum çekiliyor, gözlerim kısılıyor.

Ne oluyor be?

Cameron bu tarafa doğru yürüyor, dudakları sımsıkı kenetlenmiş, gözleri hemen benimkileri arıyor.

"İlginç," diye düşünüyor, ama sonra ne olacağını duymak için beklemiyorum.

Zaten hareket ediyorum, insanların arasına sıkışıyorum ve AU kalabalığına dostça ama hızlı merhabalar sunuyorum, ama odaklandığım tek bir şey var, o da ona ulaşmak.

Bir dakika sürüyor, ama sonra bir sıra koltuğun üzerinden atlayıp önünde duruyorum ve bir şekilde ihtiyacı olduğunu bildiğim bir kucaklaşma için onu kendime çekiyorum. Atletimin ter içinde kalmış olması umurunda bile değil. Kollarını bana doluyor ve bir iç çekişle yüzünü göğsüme bastırıyor, belki de sakinleşmek için ihtiyacı olan tek şey buydu.

Bakışlarım Alister'ın hala durduğu yere kayıyor, eski kız arkadaşı Allana şimdi hemen yanında, ama gözleri? Kollarımdaki kıza bakıyorlar ve sonra bana geliyorlar.

Buraya gelmek istiyor. Onun olmayan bir şeyi varmış gibi düşünmesini istemiyor. Her şey gözlerinin içinde.

Ondan bana bir rica.

Bunun olduğundan daha fazla olduğunu düşünmesine izin verme. Benden istediği de bu.

Kaslarım geriliyor, dişlerim kenetleniyor ama neden olduğundan emin değilim. O kim oluyor da bana bunu soruyor? Bildiği kadarıyla o benim.

Bu onu tehdit etmiyor mu?

Benim gibi bir adamla birlikte olabileceğine inanmıyor mu?

Neden katılıyorum?

Şu anda kafamın içinde neler oluyor?

O geri çekilirken düşüncelerimi silkeleyerek ona bakıyorum, çenesi şimdi göğüs kaslarımın arasında duruyor.

O ve ben aynı anda birbirimize bakıyor gibiyiz ve o bana en yumuşak gülümsemesiyle vuruyor. Bu beni biraz etkiliyor, bu yüzden ne kadar bencil olmak istesem de olamıyorum. Bana her zaman tam ve eksiksiz bir güvenle bakarken olmaz.

Ben de bizi hafifçe kaydırdım. Bu şekilde, sağına bakarsa onları tekrar görecektir ve yapacağını bildiğim gibi, yardım edemez ama bir göz atar.

Birinin bana çekilmesini dilediğim gibi ona çekiliyor.

Hayır, biri değil.

Boğazımı temizliyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdirerek ona daha sıkı sarılıyorum.

"Sadece konuşuyorlar, Cammie bebeğim," diye onu rahatlatıyorum, kelimeler dilimde asit gibi.

Başını sallıyor ama bir şey söylemiyor. Sadece bakmaya devam ediyor. Sonunda yorgun mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Hadi, Koca Adam. Hadi gidelim. Hazırlanmamız gereken bir parti var."

"Bana ne gibi giyineceğini söylemek ister misin?"

"Hiç şansın yok."

Kıkırdıyorum ve sonunda gülümsemesi gözlerine ulaşıyor. Alnından öpüyorum, sonra onu diğerlerine doğru götürüyorum.

Vedalaşıyoruz ve Mason Deaton'ı babasına teslim ederken ben de sahaya geri dönüyorum.

Biz çocuklar üstümüzü değiştirmek ve maç sonrası röportajlarla ilgilenmek için tünele geri dönüyoruz, Alister koşuyor ve yanımızda yere düşüyor.

Benden bunu beklemesine rağmen ona doğru bakmadım. İsteddiği şeyi yaptım.

Onun için doğru olanı yaptım, dönen zihnini rahatlatmaya çalıştım ve ona istediği kişinin kendisi olduğunu hatırlattım.

Ona yardım edeceğimi, kendi düşünceleri üzerinde çalışması için ihtiyaç duyduğu zamanı ve dikkat dağınıklığını sağlayacağımı söyledim. Belki de yapmıştır.

Belki de bir süredir bildiğim şeyi sonunda fark etmiştir.

Artık sahte bir erkek arkadaşla ihtiyacı yok - gerçek bir erkek arkadaşla hazır olduğunda değil.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

BRADY

EKİBİ ÇOK HEYECANLI. İÇECEKLER ŞİMDİDEN AKMAYA BAŞLADI VE BU

Futbol evinde uzun ve gürültülü bir gece olacağını görmek kolay. Neredeyse herkes evde, duş almış ve kostümlerini giymiş durumda; biz maçtayken sokağın karşısındaki kız öğrenci birliği bu akşamki Cadılar Bayramı partisi için hazırlık yapma görevini üstlenmişti.

Süslemelerde çok fazla bir şey yok, sadece birkaç siyah ışık ve duvarlara yapıştırılmış neon yeşili örümcek ağları, asılı birkaç flama ve bir şeyler ve kapıdan içeri girmek için kenara itmeniz gereken şu folyo buzdolabı perdelerinden biri.

Birisi çaldıkları "Monster Mash" saçmalığını veto etti, bu yüzden tekrarlanan parti çalma listesine geri döndük.

Chase veranda kapısından içeri giriyor, şenlik ateşinin karşısında beni görüyor ve ikimiz de gülmeye başlıyoruz.

"Abi, zamanda geri mi gittim?" Sırıtarak omzuma vuruyor ve masadan bir bardak alıp ağzına kadar köpüklü birayla dolduruyor.

"İyi görünüyorum, değil mi?" Sırıtıyorum, kollarımı uzatıyorum, boynumdaki ucuz sahte kürk cübbe benzeri şey neredeyse omuzlarımdan kayıyor.

"Kendindeymişsin gibi görünüyorsun." O kıkırdıyor ve ben de katılıyorum.

"Değil mi? Cameron'ın görmesi için sabırsızlanıyorum."

Chase, *Top Gun*'daki Maverick gibi giyinmiş, havacı gözlükleri ona çok yakışıyor ve saçları da buna çok uygun. Yorumuma kaşlarını kaldırdı, ben de omuz silktim.

"İçeriden bir şaka."

"Oh, şimdi onları aldın, ha?" Yeşil gözleri fincanının kenarından benimkilerle buluşurken alaycı.

Onu tersliyorum, sesler biraz daha yükselince mutfağa bakmak için hafifçe eğiliyorum ve kargaşanın kaynağını görüyorum. Alister aşağıya inmiş, sırtıyor ve insanlarla öpüşüyor - belki de ilk kez evde tam kabul görüyor. Biri ona bira uzatıyor, bir başkası bir shot için onu durduruyor ve ben kendimi tutamayıp izliyorum.

"Ne olması gerekiyordu, Hugh Hefner mı?" Chase merak ediyor.

Gözlerim üzerindeki kadifemsi bornoza takılıyor ve başımı geriye atıp gülüyorum.

Oh, Cammie Girl. Çok komik. En azından eşleşmeyeceklerini biliyorum. Tavşan kulaklarıyla gelmesine imkan yok.

"Dur tahmin edeyim." Chase beni inceliyor. "Başka bir iç şaka mı?"

"Kızlardan haber aldın mı?" Sorusunu duymazdan geliyorum, sırtışımdan kaçınmak için etrafıma bakıyorum.

"Hayır, Mason'la konuştum, onları götüreceğini söyledi ama ailesinin gelmesini beklemeleri gerekiyormuş.

önce yemekle dönün. Sanırım maçta yemek yemek istemediler."

Başımı sallayıp sandalyelerden birine yerleşiyorum.

Ben üzerinde benim ikinci Bira ne zaman Mason yürür dışarı ve etraftaki herkes güler.

O sırtıyor iyi huylu bir şekilde, yapışkan onun el dışarı ve gülerek her

tarafa saçma sapan ipler fırlatıyordu.

"Siktiğimin Örümceği!"

Bok gibi dar bir tulum giyerek tam bir dönüş yapıyor.

"Vay anasını, kardeşim, gerçekten giymişsin!"

"Dostum, Deaton seçti. Ne yapsaydım, ona hayır mı deseysen?"

Kıkırdıyorum. Konu o küçük adam olunca zavallı adamın hiç şansı yok. "Umarım bir kupa takıyorsundur, oğlum, yoksa buradaki herkes orada ne paketlediğini bilecek. Kadının bu konuda ne diyecek?"

Kaşlarını çatıyor. "Bana insanların çok fazla görmesini hatırlatmayın," diye mırıldanıyor. "Sadece... bekle."

Ben daha ona soru soramadan ısıklar ve bağırışlar duyuluyor, o da ofluyor ama dudaklarında küçük bir gülümseme var.

Sonra kızlar kapıdan içeri giriyor; önce Payton, sonra Paige ve son olarak da benimki.

Yani Cameron.

Kaşlarım zıplıyor, çenem düşebilir ve midemdeki bu ateş de ne?

Chase ters ters bakıyor, içkisini yudumlarken birden gerçekten susuyor ve ben planladığım gibi öne çıkıp ona küçük bir gösteri bile yapamıyorum.

Hayır, gözlerim Cameron'ın mükemmel saç örgülerine kilitlendi. Yukarı doğru tutturulmuşlar, her birinde tek bir düzgün buklet var, ince bebek mavisini kurdeleler onları yerinde tutan fiyonklarla bağlanmış.

Kıyafeti en iyi shrink-wrap olarak tanımlanabilir, göğsünün etrafına bağlanmış aynı mavi tonunda küçük bir şerit. Sadece göğsünün kabarıklığını örtecek kadar yüksek, bir mayonun kenarının ulaşacağı yerden daha uzun değil.

kaburgalarına sıkıca bastırılmış. Sıkı karnı parıldıyor, güneşin öptüğü teni bir tür ışıltılı şeyle ovulmuş, küçük benekler o hareket ettikçe ve ateş ondan sıçradıkça kör ediyor.

Göbek halkası küçük bir hayalet gibi sallanıyor, ucu poposunu okşuyor ve bu ne lan?

Alt yarısına bakıyorum. Onunla nasıl yürüyor ki?

İlk başta, parçaları karıştırdığını ve onu örten ince küçük şeridin üst kısım olması gerektiğini düşünüyorum... ama üst kısım daha da küçük.

O küçük şey etek değil.

Küçük sevimli bir dönüş yapıyor ve... *Hayır. Uh-uh.*

Öne atılıyorum, kolum arkadan beline dolanıyor ve onu kendime çekiyorum.

Daha önce ondan duyduğumdan emin olmadığım ama şimdiden daha fazlasını istediğim kıkırdayan, kız gibi bir ses çıkarıyor ve kolumu kavriyor, yüzümü boynuna gömerken başını biraz eğiyor.

"Cennetin küçük şeytanı bana ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"At kuyruğu yüzünden, değil mi?"

"Bu mükemmel gidonları kafanızda mı demek istiyorsunuz?"

Hayır..."

Omzunun üzerinden sırtarak bana vuruyor, daha önceki üzüntüsünden eser yok. "Tutunmak ister misin, erkek arkadaşım?"

"Seni kürkümle örtmek istiyorum, böylece kimse sana bakamaz." Benden başka kimse.

"Bana Bubbles de."

"Bubbles?"

"Evet, Powerpuff Girls'ü biliyor musun?" Ben bir şey söylemeyince gülüyor, etrafında dönüyor ve kendini serbest bırakıyor. "Payton'ın kırmızı peruğunu ve Paige'in küçük sevimli siyah peruğunu fark etmedin mi?"

Başımı kaldırıp diğer kızların kıyafetlerini tarıyorum, hayır, içeri girdiklerinde fark etmemiştim. Görünüşe göre gözlerim doğrudan Cameron'a gitmiş.

"Tamam." Başımı salladım. "Ama Payton'ınki aslında derisinin bir kısmını kapatıyor ve Paige..." Duruyorum. Tamam, o da Cameron kadar örtülü, ama kaşları çatık bir Chase, aynı anda o yokmuş *gibi* davransa bile, ona çok yakın bir yerde duruyor, yani bu da var.

"Bekle." Cameron göğsümü iterek uzaklaşıyor ve sonunda kıyafetime iyice bakabiliyor.

Ağzı açık kalıyor, gülerken eli ağzını kapatmak için kalkıyor. Mavi gözleri kocaman ve memnun, heyecanla botlarını yere vuruyor - dizini geçen deri botlarını da eklemeliyim.

Gülümsemesi bulaşıcı, sarhoş edici ve şimdi poz verme sırası bende.

Elimi yumruk yapıp ön kollarımdaki deri kelepçeleri, sahte kılıcımın ve bıçağımın asılı olduğu belimdeki sahte metali gösteriyorum. Bana satan adamın deyiimiyle feldr'in bulunduğu tarafta omzumun tamamını kaplayan geçici bir dövme bile var. Ben ona erkekler için kürklü bir şal diyorum.

O zaman dönüyorum ve yüksek sesle gülmeye başlıyor, ona bakıyor olsaydım gözlerinin parlak olacağını, başını geriye eğip ipeksi, ince boynunu ortaya çıkaracağını bildiğim şekilde.

"Kapa çeneni!" Elini uzatıyor, narin parmakları bir şekilde kısa saçıma yapıştırdığım minyatür örgünün üzerinde geziniyor. Yeterince hafif, sadece boynuma kadar sarkıyor ve cehennem gibi sinir bozucu hissettiriyor, ama onun tepkisi buna değiyor.

Başını sallıyor ve şalını biraz geriye iterek gözlerini orada damgalanmış dövmenin üzerinde gezdiriyor.

"Yanlış zamanda doğduğunu biliyordum amına koyayım," diye dalga geçiyor, bana gülümseyerek. "Ragnar Lothbrok'a

ciddi bir rekabet var." Gözleri yavaşça tepeden tırnağa üzerimde geziniyor ve hafif bir vızıltı omurgam boyunca kayıyor.

Mason öne çıkıp telefonunu uzatıyor. "Şu ikisine bakın," diyor özellikle kimseye ve hepimiz içeri giriyoruz.

Ari ve Noah'nın kostümleriyle çekilmiş bir fotoğrafı; Ari'nin beyaz elbisesinin arkasında melek kanatları, Noah'nın omuzlarını saran metal kelepçeler. Ari'ye bakacak şekilde poz vermişler, Ari ona gülümserken dudaklarını Ari'nin eline bastırmış, bu yüzden ne giydiğini pek göremiyorum ama pozda ve kıyafetlerde tanıdık gelen bir şeyler var. Ben bakarken ikinci bir resim geliyor ve gülerek başımı arkaya atıyorum.

"Bekle, onlar...?" Chase kaşlarını çatıyor, doğru anladığından emin değil.

"Romeo ve Juliet mi?" Cameron gülümsüyor. "Evet, evet, öyleler."

"Leo DiCaprio versiyonu."

"Klasik." Mason sırtarak telefonunu... Örümcek kostümünün neresine soktuğunu bile bilmiyorum. "Pekâlâ. Bu gece için bir bakıcımız var. Boşa harcamayalım."

Payton'ı kendine çekip şakağından öper ve eve doğru ilerler.

Geri kalanımız arkamızdan geliyor, biz içeri girerken kızlar dans etmeye başlamış bile ve müziğin sesi yükseliyor.

İçkilerimizi hazırlıyoruz ve dart tahtalarının olduğu odaya gidip birkaç tur oynuyoruz. Sohbet edip gülüyoruz ve yaklaşık bir saat sonra kızlar bizden iki içki önde, küçük grubumuz onları dördüncü tur düz biraları için fiçılara götürüyor.

"Yani sadece izleyip tüm bunların nasıl sonuçlanacağını mı göreceğiz?" Alay ediyorum.

"Paige'i daha önce yarım biradan fazla içerken gördüğümünden emin değilim." Chase bize doğru bakıyor, kaşlarını çatarak

görüyor. "Dikkat ettiğimden falan değil, sadece- Ne?" diye çıkışıyor sonunda.

Ben ve Mason gülüyoruz, kızlar bardaklarını mikrofon gibi kullanarak Spice Girls'ün "Wannabe" şarkısının sözlerini söylemeye başladıklarında birbirimize çarpıyoruz ve tek düşünebildiğim evet

...

Olmak istiyorum.

"Cameron'ın ben onları almadan önce bir ya da iki iğne yediğine eminim ama gayet iyi idare ediyor gibi görünüyor." Mason kızlara dönmeden önce bir an bakışlarımı karşıladı. "Öte yandan Payton asla içki içmez, bu yüzden bundan sonra onu çalmam gerekebilir." Mason'ın gözleri kadının her hareketini takip ediyor.

"Peki onu stüdyosuna geri götüreceksin, annen ve baban bebekle birlikte seni bekliyor olacaklar?"

Mason sırtarak başını yavaşça sallıyor. "Hayır." Elini omzuma vuruyor. "Bu gece odamdan uzak durun çocuklar."

"Yani yatıya kalmak yok mu?"

"Bu gece bizim için hiç uyku olmayacak, adamım." Kaşlarını sallıyor. "Peki ya sen?"

Benimle konuştuğunu fark etmiyorum, ta ki Chase'in de beklentiyle bana baktığını görene kadar.

Şimdi şaklatma sırası bende. "Bekle, ne?"

"Bu erkek arkadaş görevlerin nereye kadar gidiyor?"

"Bir kelimeyi atladın," diye kestirip atıyorum.

"Evet." Chase'in sırtışı genişler. "Ama o da öyle."

Kaşlarımı çatıyorum, neden bahsettiğinden emin değilim, o sırada daha önce yaptığı küçük şaka aklıma geliyor ve o haklı. Bana "erkek arkadaşım" dedi, *sahtesini* atlayarak. Elim fincanımın üzerinde sıkılaşıyor ve omuz silkmek için bir omzumu zorluyorum. "Etrafta insanlar var, hepsi bu. Öyle bir şey değil."

"Peki ya biraz muhtaç hale gelir ve böyle olmasını istediğinize karar verirsiniz?" Mason alay ediyor.

Gözlerimi onunkilere çeviriyorum ve öylece tutuyorum, baktığı süre uzadıkça eğlencesi biraz azalıyor.

"Kızlara hala söylemedin mi?"

"Bekle, gerçekten mi?" Chase'in kafası bu tarafa döndü.

Son zamanlarda kafamın içinde olup bitenlerden bahsetmiyor - ne demek istediğimi anlıyorsanız, o artık güneye doğru küçük bir yolculuk yapmaya başladı. Hayır, tamamen başka bir şeyden bahsediyor.

Homurdanıyorum. "Bu tam olarak yemek masasında yapılan bir konuşma değil."

Mason yavaşça başını sallıyor, bakışları değerlendiriyor. "Ama onun bilmesini istemezsin. İstiyor musun?"

"Ona söylemenin ne anlamı var ki?" "Bunu bir sır olarak saklamanın ne anlamı var?"

"Eğer kastettiğiniz buysa utanmıyorum."

Mason kaşlarını çatar. "Değil ve bunu sen de biliyorsun. Chase." Chase'e doğru bakar. "Bana yardım eder misin?"

Chase'in gözleriyle karşılaşıyorum ve o da bir omzunu kaldırıyor.

"Bak dostum, olur böyle şeyler. Çoğu zaman hiç beklemediğin bir anda, o yüzden belki de sadece bunu düşünmelisin. Bu şekilde, kendini biraz daha derine dalarken bulursan, bu koca bir şey olmaz."

İçmediğim, yarısı boş ılık bira bardağıma bakıyorum.

Bunu düşündüm. Çok düşündüm ama dürüst olmak gerekirse, aklımdan sadece son birkaç haftadır geçmeye başladı.

Peki bu sana ne anlatıyor, aptal?

"Pekâlâ, sanırım zamanı geldi," diyor Mason, zihnindeki karmaşayı yarararak ve tam Payton bardağını sonuna kadar geriye doğru eğip, bardağın boş olduğu apaçık ortadayken sihirli bir şekilde bir şeyler çıkarmaya çalışırken ona bakıyorum. "Ondan peruğu takmamasını isteyebilirim. En azından birinci raunt için." Sırıttıyor ve uzaklaşıyor, kadının ayağa kaldırıyor, biz ayakta kalan son ikisine yaklaşırken onlar köşede kaybolurken geriye kalan tek şey kahkahaları.

Görüş alanından çıktıklarında Paige saatine bakıyor. "Ben de gitsem iyi olacak."

"Şimdiden mi?" Cameron sızlanıyor.

Paige ona özür dileyen bir ifade veriyor. "Eğer şimdi gitmezsem, kampüs güvenlik servisi için bir saat daha beklemem gerekecek ve insanların taşınacağı ve kusmuk torbalarının verileceği bu serviste olmak istediğimden emin değilim."

"Brady ve benimle eve gelebilirsin. Ari'nin yatağını mı yoksa kanepeyi mi alırsın?" Cameron hafifçe hıçkırarak öneriyor. "Ya da Brady'nin yatağını alabilirsin. Kapısında kilit var, yani güvende olursun."

Chase içkisini yudumlarken Cameron'dan Paige'e bakıyor.

Bir sırtıışla savaşıyorum. "Evet, Paige. Benim yatağımı al. Dördüncü odadayım, ikinci kat."

Chase gözlerini bana doğru çeviriyor ve bana diyor.

Ona göz kırpıyorum ve kaşları daha da çatılıyor. Ondan hoşlandığını hala anlamadı mı?

Adamım. Arkadaşlarım kadınlar konusunda çok yavaşlar.

Onlar gibi olmadığımı çok memnunum.

"Tamam, evet." Paige başını sallar. "Biri ya da diğeri işe yarayacak.

Teşekkürler."

Başımı sallıyorum, Cameron bana döndüğünde yaramaz bakışlarıyla karşılaşıyorum, küçük planının işe yaramasından memnun.

Göğsüme bastırıyor ve kulağına fısıldamak için eğiliyorum.

"I al o O habersiz I var a oda arkadaşı

Chase Harper?"

"Şşşt," diye gülüyor, yan tarafta birini fark ediyor ve gülümseyerek ona sesleniyor.

Kedi kostümü giymiş pembe saçlı bir kıza sarılmak için ilerlerken sarhoş bir şekilde Paige'i de yanına çekerek uzaklaşıyor. Takım arkadaşlarımızdan birkaçı bize katılıyor ve bir süre saçmalıyoruz. Bir noktada Chase ortadan kayboluyor ve sonra diğerleri

Ben de yürüyüp gideceğim. Ne yazık ki daha sonra önümde bir grup kız beliriyor.

"Hey, Brady," diye şarkı söylüyorlar, eşyaları sallıyorlar ve mümkün olduğunca yaklaşıyorlar.

"Hanımlar." Seçtikleri kostümlere bakıyorum. Bir hemşire, polis, itfaiyeci, mahkûm ve bu çizgideki diğer tüm kıyafetlerimiz var, her biri "seksi", neredeyse çıplak versiyon. "Ben iyi bir çocuk oldum. Kelepçelere gerek yok," diye takılıyorum polis kız kabarık kelepçelerini parmağında salladığında.

"Kız arkadaşını yeni oyun kurucuyla gördüm. Siz ayrıldınız mı?" diye soruyor biri.

Ağzımı açıyorum, ama sonra sözleri aklıma geliyor ve gözlerim Cameron'ı en son gördüğüm yere kayıyor. Paige ve merhaba demek için yanlarına gittikleri kızı görüyorum ama o ortalıkta yok.

Nedense nabzım hızlanıyor ve bir kez olsun onları neden orada bıraktığıma dair bir bahane bulma zahmetine girmeden grubun arasından sıyrılıyorum.

Ana odayı, mutfak ve oyun odasını dolaşıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum. Gerginlik her geçen dakika kaslarımı geriyor. Merdivenlerde duraksıyorum, odasına çıkıp orada olup olmadığına bakmak isteyip istemediğimi düşünüyorum. Bakmamalıyım.

Onları rahat bırakmalıyım.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, köşeyi dönüyorum ve tam kapıyı vurmak için yumruğumu kaldırdığımda, lanet topuklarımın üzerinde dönüyorum ve bir iniltiyle geri dönüyorum.

Tedirginlik omuzlarımı sarıyor ve başımı sallıyorum.

Ne yapıyorsun, kardeşim?

Saçmalamayı bırak artık. Sen işini yaptın. Ona zaman verdin.

Sanki biliyordun. Zaman doldu.

Fıçıya doğru ilerlemek yerine mutfağa gittim ve birinci sınıflardan birinin bana koyu renkli bir şey doldurmasına izin verdim.

Onu geri atıyorum, bir şişe su alıyorum ve arka avlu kapısından içeri giriyorum.

Burası normalden daha gürültülü, variller şenlik ateşleriyle yanıyor, ama ikisini de geçip bahçenin karşısındaki karanlıkta daha sessiz bir noktaya doğru ilerliyorum.

Bir çift mükemmel saç örgüsü gözümün önüne geldiğinde ayaklarım sarsılarak duruyor.

Onu izlerken kalbim kaburgalarımın arkasında güm güm atıyor. Tek başına oturmuş, ateşin karşısına bakıyor.

Yavaşça ilerliyorum, içimde anlam veremediğim bir gerginlik var, ama başka bir duygu da var. Rahatlama.

Gözlerimi kaldırıyorum, onu bu kadar üzgün gösteren görüntüyü arıyorum ve onu neredeyse anında fark ediyorum. Midemdeki düğüm sıkışmış gibi görünüyor ama nedenini anladığımdan emin değilim. Bu iyi bir şey, değil mi?

İlk düşüncem kötü müydü?

Yutkunuyorum, kafamı sallayarak içinden geçenlere bir anlam vermeye çalışıyorum ama düşüncelerim çözemeyeceğim kadar karmakarışık. Sandalyesinin arkasında dizlerimin üzerine çöküyorum, elim kolunu sıkmak için kalkıyor.

"Hey," diye fısıldıyor, dikkati tekrar ateşin karşısındaki adama yöneliyor.

Takımdan birkaç çocukla gülüşüyor ve açıkça dikkatini çekmeye çalışan kızları tamamen görmezden geliyor.

Cameron iç çekerek sandalyesinde yavaşça geriye doğru yığılıyor ve kollarım plastik koltuğun halkalarından geçerek onu sarıyor.

"İyi misin?" Saçlarına fısıldıyorum.

Cameron başını sallar. "Onun adına mutluyum. Geçen yıl beni ne kadar kızdırdıysa, o daha da zor zamanlar geçirdi-ikinci-

Dize, aldatan bir kız arkadaş, onu sadece davrandığı pislik olarak tanıyan erkeklerle dolu bir ev. Umarım yeni arkadaşlar edinir ve takımında gurur d u y a b i l e c e ğ i bir yer bulur."

"Eminim yapacaktır." Durakladım, sonra fısıltıyla ekledim, "Senin etrafta olman yardımcı olabilir."

Bunu neden söyledim ki?

"Bugün maça gelenlerin ailesi olduğunu sanıyordum," diyor usulca, yorumumu duymazdan gelerek. "Ari'ye ailesinin orada olmayacağını söylemişti ve sonra o çifti ve küçük çocuğu gördü ve... çok mutluydu. Ailesi olduğunu düşündüm, belki de bir erkek kardeşi. Meğer anne babasıymış ve o da küçük kardeşiymiş."

Onları gördüğünde ne kadar heyecanlandığını hatırlayarak irkildim.

"Küçüklüklerinden beri onunla birlikte olduğunu biliyor muydun? On üç yaşında falan." Tekrar iç geçiriyor. "Bu bir sürü geçmiş, bir sürü ortak aile tatili demek."

"Evet," diye kabul ediyorum, zorlukla yutkunuyorum ve kendimi onun ihtiyaç duyduğu destek olmaya zorluyorum. "Ama geniş ailemizde çok yerimiz var. Buna her zaman yeni birini ekleyebilirsin, biliyor musun? Kimse seni yargılamaz, Cammie Girl."

Cameron beni görebilmek için biraz yana eğiliyor, bakışları gözlerime yerleşmeden önce yüzümde geziniyor. "Mükemmel sayılırsın, biliyorsun değil mi?"

"Deniyorum."

Gülümsüyor ve beni de yanına çekerek yavaşça ayağa kalkıyor.

Kolunu ortama, kürklü şalımın içine doluyor, ince, buz gibi parmakları kaburgalarımın ya da ulaşabildiği kadarına uzanıyor.

Dokunuşunun ürpertisiyle irkiliyorum ve kıkırdıyor, kısık, hırıltılı bir ses. Çıplak gövdemin etrafında kıvrılıyor, kostümümün sıcak kısmının derinliklerine gömülüyor.

Eğilip onu gelin gibi süpürüyorum, kürkü döndürerek battaniye gibi üzerine seriyorum ve

sürgülü kapıya doğru yürümeye başla.

Vücuduma sokuluyor ve ben de elimde olmadan onu daha yukarı çekiyorum, yüzü artık boynumda.

Bana tekrar bakıyor, o büyük mavi gözleri parlıyor ve benimkileri rehin alıyor. Üzerlerinde parıltılar var, kalın siyah çizgiler yukarı doğru kıvrılıyor ve maviyi daha da parlak gösteriyor. Kirpikleri uzun ve dolgun, dudakları bu gece güzel bir pembeye boyanmış.

O çok güzel, Cameron'ım.

Yanağından öpmek için eğildim ama son anda dönüp dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Ayaklarım hareket etmiyor, kaslarım şaşkınlıkla kilitleniyor.

Ağzı benimkine daha sıkı, daha kesin bir şekilde bastırıyor ve anlık bir sıcaklık kasıklararımda geziniyor, karnımda yayılıyor. Parmaklarım biraz kalçalarına gömölüyor ve bana doğru açılıyor, nefesi aç ciğerlerimi dolduruyor, dillerimiz yumuşak, ipeksi bir süpürme için buluşuyor.

Belki de çocuklar haklıdır. Belki de ona düşündüğü gibi ahlaksız bir adam olmadığımı, bekleyen biri olduğumu söylemeliyim.

Ağızıma karşı gülümsüyor ve ben de karşılık olarak dudaklarını ısıriyorum, daha fazlasını istiyorum. *Daha fazlasına ihtiyacım var.*

Belki de sadece bunu bekliyordum. Onun için.

Cameron kıkırdıyor, gözleri hala kapalı, yüzünü tekrar boynuma bastırıyor, elini göğsüme bastırıyor.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve kapıya doğru yürürken biraz daha uzun duruyorum, başım biraz daha yukarıda, ama sol ayağım sağ ayağımı takip etmek için kalkmadan önce gözlerim kalkıyor. Ve geri kalan her şeyim donuyor.

Alister Howl orada duruyor ve bize bakıyor. Ya da daha çok, *ona*.

Birden her şey anlam kazandı.

Daha önce de onu izliyordu, ama o bilmiyordu.

o.

Artık onun dikkatini çektiğini fark etmiş olmalıydı.

Onun baktığını biliyordu ve bu yüzden beni öptü.

O görsün diye beni öptü ama sorun değil. Bu iyi bir şey.
Mükemmel.

Ben bunun için buradayım.

Bunu kabul ettim.

Takımım bu geceki maçı kazandı.

Peki neden kaybetmişim gibi hissediyorum?

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

CAMERON

DÖRDÜNCÜ AŞAMA İÇİN SON SLAYTTA GÖNDER DÜĞMESİNE BASTIM.

Öğretim Tasarımı projesi, en son fikrimizin diğerleri kadar güçlü olmasını umuyor.

İç çekerek kanepeye yaslanıyorum ve bir an için gözlerimi kapatıyorum.

Bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum. Cumartesi gecesi Jell-O shot'larla karıştırılmış çok fazla biradan dolayı akşamdan kalma olduğumu sanıyordum ama bugün Çarşamba ve ben hala kendimi bok gibi hissediyorum.

Su şişemi bitirip ders programını açıyorum ve her ihtimale karşı bu haftanın ders konularını bir kez daha gözden geçiriyorum.

"Cumartesi hakkında konuşacak mıyız?" Alister aniden sorar.

Parmaklarım paletin üzerinde donup kalıyor, gözlerim onunla buluşmak için fırlıyor.

"Ne demek istiyorsun?" *Tamam, bu soruyla başlamak pek akıllıca değildi.*

Bana bilmiş bir bakış attı ve ben de ellerimi aniden terleyen avuçlarımı tozluklarımın üzerinde gezdiriyordum.

"Allana merhaba demek için geldiğinde biraz korktun." Halının üzerinde kayarak yüzünü biraz daha bana döndü.

"Umarım bundan sonra ağzınızdan 'anlaşılabilir bir şekilde' kelimeleri çıkmak üzeredir?"

Başını sallıyor ve birkaç saniye uzun süre sessiz kalıyor. "Seni tanıştırmak istedim."

İçimden yükselen alaycı seslere engel olamıyorum ve başımı sallıyorum. "Beni eski kız arkadaşın ve onun ailesiyle mi tanıştırmak istedin?"

"Tam olarak o değil ama ailesi, evet."

Ona bakakaldım. "Bu ifadenin tek başına ne kadar tuhaf olduğunu görmüyor musun, bunu yapma eyleminden bahsetmiyorum bile?"

Alister tekrar başını sallıyor, bakışları kısa bir süreliğine kucağına düşüyor. "Biliyorum ama... onlar benim için önemli."

Gözlerim ona doğru kayıyor ve bunun benimle ne ilgisi olduğunu sormak istiyorum, ama bu sadece benim sinirli olmamdan kaynaklanıyor.

"Kimsem yokken ailesi benim yanımdaydı," diye paylaşıyor. "Biliyor musunuz, ben çıldırıp onları buraya gelmem için beni kandırmakla suçlayana kadar hamile olduğunu bile bilmiyorlardı."

Bu konuda konuşmak istediğimden emin değilim, ancak konu eskisi kadar rahatsız edici değil.

Bu ilerleme mi yoksa tamamen başka bir şey mi?

Yutkunuyorum. "Seni kandırdılar mı?"

Başını sallıyor. "Hayır. Sadece onu bu kadar çok sevdiğim ve onunla birlikte olmak için futbol kariyerimi riske atmaya hazır olduğum için heyecanlanmışlardı. Hepimize yalan söylediğini öğrendiklerinde, başka bir yere transfer olmak istersem okul harcımı karşılamak için ikinci bir ipotek almayı teklif ettiler."

"Çok naziktiler."

Çenesini avucuna dayayarak hafifçe gülümsüyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Tedirginlik üzerime çöküyor ve kollarımı dizlerimin üzerinde kavuşturup bir omzumu silkiyorum.

"İşleri berbat etmeseydim şu anda Brady ile birlikte olur muydun sence?"

Geriliyorum, bakışlarım daralıyor. "Ne... ne tür bir soru bu? Yani, nasıl cevap verebilirim ki? Sen ve ben ya hala birlikte olurduk ya da olmadık ve sonrasında ne olacağını kim söyleyebilir? Eğer kastettiğin buysa, ben aldatan biri değilim."

"Öyle değil." Beni yakından izliyor.

Çok yakından.

Ayağa fırlayıp mutfığa doğru hızlı adımlarla ilerliyorum ve onun da bana katılmak için hareket ettiğini duyuyorum.

"Sanırım ikinizin arasında her zaman bir şeyler olup olmadığını merak ediyorum." Ben buzdolabından bir soda alıp açarken o küçük bar tezgahının yanına geliyor ve tezgaha yaslanıyor.

Ondan uzaklaşarak birkaç küçük içki alıyorum.

Sanırım düşündüğünde bu adil bir soru. Brady'yi uzun zamandır tanıdığımı biliyor. Tıpkı o ve Allana gibi.

Tabii ki Brady ile aramızdaki gerçek olmadığından haberi yok.

Yani, birbirimiz için ne olduğumuz gerçek, ama *biz* değiliz.

Bu mantıklı, değil mi?

Birden sırtımda sert bir göğüs hissettim ve gerildim.

Alisten benim boyumda, bu yüzden omzumun üzerinden baktığımda, Brady ile yaptığım gibi gözleriyle buluşmak için başımı eğmek zorunda kalmıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Törpülüyorum.

Elleri kalçalarımı buluyor ve bakışlarımı çorapla kaplı ayaklarıma indiriyorum. "Cameron," diye fısıldıyor, alnı düşüyor

Başımın arkasına. "Çok mu geç kaldım?"

Ne için? Sormak istiyorum. Çok geç kaldığı belli değil mi? Brady ile çıktığımı sanıyor. Bu sorusuna cevap olmamalı mı?

Sahte olduğumuzu bilmiyor. Brady ile öpüştüğümüz onca zaman, Brady hiçbir şey hissetmedi.

Yani, hiçbir şey hissetmedik.

Kahretsin, o bu kadar yakınken düşünemiyorum.

Kollarımı göğsüne bastırarak dönüyorum.

Kapı açılıyor ve başım sola dönüyor, gözlerim bir çift kahverengi gözde kilitleniyor.

Brady orada donakalır, arkasından bir *gümbürtü* duyulur ve ardından kahkahalar yükselir.

"Brady, ne olacak ki?" diye kıkırdar Ari. "Çekil."

Hareket etmiyor. Gözleri benimkilerden ellerime kayıyor. Ben de yere bakıyorum ve ellerimin hâlâ Alister'in göğsüne yapışık olduğunu fark ediyorum.

Hâlâ belime tutunuyor.

Yırtılıyorum ve geriye doğru o kadar hızlı uçuyorum ki neredeyse kayıyor, kendimi arkamdaki tezgâha yakalıyorum.

Ari, Brady'nin etrafında yılan gibi dolanıyor ve o bu tarafa bakana kadar gülümsüyor. Yüzü düşüyor.

"Tüh," diye mırıldanıyor ama sonra keskin gözleri etrafı tarıyor ve hepimizin arasına bakarken gözlerini kısıyor.

Onun ne gördüğünü bilmiyorum çünkü ben bile ne gördüğümü anlayamıyorum.

"Merhaba," diyorum beceriksizce. "Sınıf projemiz üzerinde çalışıyorduk."

Brady başını sallıyor, yüz ifadesi kayıtsız bir ifadeye dönüşüyor ve ben onun bu görüntüsünden nefret ettiğime karar veriyorum. Gözlerini kaçırıyor, Alister'ı hiç tanımıyor ve mekâna doğru yürüyor. Birkaç poşeti tezgâha bırakıyor ve kapıya doğru geri dönüyor.

"Ben de bunları yukarı taşıyordum," diyor, eli kapı kolunda. Bir adım atıyor ve içimdeki panik alevleniyor.

Midesini içine çekiyor, ama sonra duruyor.

O bana baktığında tuttuğumu bilmediğim nefesimi bırakıyorum.

Sırtışı anlık. "Randevumuz için hazır olduğunda beni ara."

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve başını öne eğip göz temasını keserek dışarı çıkıyor, kapıyı arkasından usulca kapatıyor.

Tarih?

Bu gece için bir planımız yok.

O zaman anladım: Sadece görünüşü korumak için bir şeyler söylemek için durdu, çünkü bir erkek arkadaşın kız arkadaşının yurt odasında başka bir adamı - eski sevgilisini - görmesi ve tek kelime etmeden gitmesi garip olurdu.

Bir şey söylemek zorundaydı, yoksa oyun sona erecekti.

Alister'ın burada benimle yalnız olması ya da ellerimi adamın göğsünde görmesi umurunda değildi.

Yani, neden yapsın ki?

Daha iyi bir soru.

Neden öyle hissetmeliymişim gibi geliyor?

Ari mutfağa giriyor, çantasının olduğu yere geri dönen Alister'ın yanından geçerken sıkıca gülümsüyor. Bilgisayarını kaldırmaya başlıyor ve Ari'nin gözleri bana doğru kayıyor, kaşları soru sorar gibi kalkıyor.

"Gitmemi ister misin?" diye fısıldıyor.

"Hayır, daha yeni bitirdik," diye fısıldıyorum, tam bu tarafa doğru adım atarken dikkatim Alister'a yöneliyor.

"Yarın görüşür müyüz?" diye soruyor, midemin huzursuzlukla sıkışmasına neden olan kusursuz bir umutla. "Sana kahve getirebilirim ve birlikte yürüyebiliriz?"

"Hayır, ben çoktan çıkmış olacağım. Sınıfta görüşürüz."

Son bir baş hareketiyle kapıdan çıkıp gidiyor ve ben yüksek sesle inleyerek başımı tezgâhın üzerine düşürüyorum.

"Bana baktığını hissedebiliyorum," diye mırıldanıyorum kollarımın arasında. "Benimle paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

yavaşça diyor. "Belki bir şeye ihtiyacınız biraz biraz yardıma

alışıyorsun?"

Öyle mi?

Başımı hayır anlamında sallıyorum.

"Emin misin Cameron?" Ses tonunda endişe var ve içimden bir ses bunun benim için olmadığını söylüyor.

Tekrar başımı sallayarak ayağa kalkıyorum ve odama doğru ilerlerken onun bakışlarından kaçıyorum.

Yatağa giriyorum, rahat bir pozisyon bulmak için yastıklarına vurup onları birkaç kez ters çeviriyorum ama görünüşe göre öyle bir pozisyon yok.

Belki de ısıtılmış bir battaniyeye ihtiyacım vardır.

Belki de uyumak için sıcak bir göğse ihtiyacın var.

Bu düşünce beni durduruyor ve tüm yastıkları yere atarak inliyorum.

Battaniyeyi başımın üzerine çekiyorum ve iç çekiyorum. Evet, tamam.

Yalnız uyumak birden berbat oldu.

Ve sonraki birkaç gün de daha iyi geçmedi. Lanet bir köpekten daha hastayım.

Kelime seçimimden dolayı kaşlarımı çatıyorum.

I Biliyorum Bu bir şey Ben de
duydum benim AİLEsöyle Binlerce kez, ama
bu ne anlama geliyor?

"İsa, Cameron," I İnle. "Sen açıkça sıkılmış bok gibi."

İç çekiyorum, yorganımı tekmeleyip sırt üstü dönüyorum.

Bok gibi hissetmekten nefret ediyorum.

Daha da kötüsü, Ari ve diğerleri dün takım otobüsünü şehir dışına kadar takip ettiler; kuzeyde arabayla sadece altı saat uzaklıkta bir takımla oynuyorlardı. Bugün sabah maçı vardı ama Ari, Paige ve Payton yarın Deaton'ı hayvanat bahçesine götürebilmek için bir gece daha kalmaya karar verdiler. Çocuklar bu gece geç saatlerde geri dönecekler.

Telefonumu elime aldığımda parmağım Brady'nin isminin üzerinde geziniyor ama neden olduğundan emin değilim.

Benim evde hasta olmam ve onun Cuma öğleden sonra yola çıkacak olması nedeniyle Çarşamba gününden bu yana pek konuşmadık. Konuştuğumuzda da verdiği cevaplar oldukça basitti. Bugün onu rahatsız etmedim çünkü maç başladıktan birkaç dakika sonrasına kadar uyanmadım ve birkaç saatlik boktan bir uykudan sonra otobüste bayıldığımı düşündüm. Öyle olma ihtimaline karşı onu uyandırmak istemedim. Çocukların söylediğine göre o şeyin üzerinde uyumak yeterince zormuş.

Ari'ye iyi olduğumu ve bensiz fazla eğlenmemesini bildiren bir mesaj atıyorum. Tam göğsümün üzerine düşmesine izin verdiğim anda telefonum çalmaya başlıyor, ekranda yurt müdürünün resmi yanıp sönüyor. "Selam Cameron," diye cıvıldıyor cevap verdiğim anda ve ben onun neşeli sesi karşısında irkiliyorum. Onu seviyorum ama başım Sanki betonla arkadaş olmuş gibi. "Hey, Frankie. N'aber?"

"Bayan Garrett sizi tekrar görmek istiyor. Var mısın?"
Gülümsüyorum, kendimi yavaşça yataktan kaldırıyorum. "Evet, onu yukarı gönder lütfen."

Telefonu kapatıyor ve ben de Hello Kitty uyku tişörtümün üzerine bir bornoz geçirerek hemen işemeye gidiyorum. Bir noktada şortumu kaybettim ve o bunu görmek istemiyor.

Ben titreyerek oturma odasına doğru ilerlerken kapım hafifçe çalınıyor.

Kapıyı çekip açıyorum ve Büyükanne Grace bana gülümseyerek elime bir çanta tutuşturuyor. İçindekiler sıcacıktı ve iç geçirdim. "Biraz daha çorba?" Umutla soruyorum.

"Tavuklu erişte. Erişteler küçük bir poşetin içinde. Yiyeceğini düşündüğün kadarını al, daha küçük bir kaseye koy ve üzerine istediğini ekle. Eğer tüm erişteyi şimdi koyar ve yemezsen, bir damla et suyu bile kalmaz."

Kadına gülümsüyorum. "Teşekkür ederim Grace Nine, ama bunu yapmak zorunda değildiniz. Dün zaten bir sürprizdi ve çok fazlaydı."

"Asansöre binmek ve bir parça Tupperware'i geçmek için çok yaşlı olduğumu mu düşünüyorsun?" Beyaz bir kaş kaldırdı.

Ben kıkırdıyorum, o da göz kırpmıyor.

"İyi eğlenceler tatlım. Umarım bu hafta tekrar görüşürüz. Çocuklar seni özledi." Arkasını dönüyor, ben de arkasından gülümsüyorum ve o çıkarken kapıyı usulca kapatıyorum.

Bir kaşık alıp odama gidiyorum, önerdiği şeyi yapamayacak kadar tembelim. Midem bulanmaya başlamadan ve aceleyle tuvalete gidip midem bulanmadan önce sadece bir kısmını bitirebildim.

İç çekerek başımı duvara yaslıyorum. "Bu berbat."

Gözlerimi kapatıyorum ve öylece uykuya dalmış olmalıyım çünkü bir de bakıyorum ki sıcak eller alnıma bastırıyor.

Gözlerimi açıyorum ve bir çift endişeli kahverengi göze yorgunca gözlerimi kırıştıyorum.

"Hey, Cammie bebeğim," diye fısıldıyor, yanımdan geçip duşu açıyor.

"Hey, Koca Adam." Zayıfça gülümsüyorum, ona dokunmak için uzanıyorum ama sonra elimin klozetin üzerinde olduğunu hatırlayınca geri çekiliyorum.

Hafifçe kıkırdıyor ve yerde yanıma oturup çoraplarımı çıkarıyor.

Cennet gibi hissettiriyor ve iç çekerek gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Ne zamandır burada oturuyorsun?" diye mırıldanıyor.

saçlarım alnımdan. Duvara

karşı omuz silkiyorum.

"Henüz bir şey almadın mı?" "Dün gece Tylenol aldım."

Bir karışıklık daha oluyor ve gözlerimi açtığımda dışarı çıktığını görüyorum.

Birkaç dakika sonra elinde bir su şişesi ve içinde mor bir şey olan küçük bir plastik bardakla geri döndü.

"Hayır..."

"Evet," diyor sertçe. "Yardıma olur."

"Ama baba, hayır." Biraz daha sızlanıyorum.

Brady yine kıkırdıyor ve dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Devam et, Cehennem Kedisi. İyi bir kış şaplaqlamasının üstünde değilim."

"Eminim değildir," diye takılıyorum. "Bahse girerim yatakta en sevdiğin şeylerden biridir."

"Bilemezdim," diye mırıldanıyor nefesinin altında, ama sonra sırtarak başını kaldırıyor ve bu benimkini büyütüyor, başım biraz yana sarkıyor. "Geçen hafta Pazar sabahının böyle geçeceğini düşünmüştüm ama sen daha içmemişsin bile ve kusuyorsun."

"O gece hastalanmadım."

"Biliyorum. Ben de oradaydım," diye yanıtlıyor. "Şafak sökerken porselen tanrıya dua edeceğinden emindim."

"Meh." Omuz silkiyorum ve tekrar eğilip iğrenç sıvıyı yüzümün önünde tutarken gözlerim onu görüyor. "O kadar sarhoş bile değildim."

Gözleri benimkilere kayıyor, daralıyor, araştırıyor. "Hayır mı?"

Aradığınız şey nedir?

Başımı sallıyorum ve o da bir süre bakışlarımı tutuyor.

Bir ciğer dolusu hava çekiyorum ve rahatsız edici sıvıya bakarak yüzümü buruşturuyorum.

"Pekâlâ." Daha yakına itiyor. "Hadi kızım. Burada suyum var, ama bunu almalısın ve tutmalısın."

Gözleri sertleştiğinde onu itmek üzereyken inliyorum.

Neden sıcak?

Bu garip, değil mi?

Ağzım açılıyor, içine ne isterse dökmesi için hazırım.

AMAN TANRIM. Tamam.

Ağzınıza sıcak bir şey sokmak üzereyken delinmiş aletini hayal etmeyin.

Ateşim için şükürler olsun, çünkü yanaklarımın tam anlamıyla yanıyor.

"İyi misin?" diye soruyor endişeyle.

Başımı sallıyorum, o da bardağı ağzıma tutuyor.

Sıvıyı boğarcasına içiyorum ve teklif ettiği suyu hemen kabul ediyorum. Bir iniltiyle elimi tersiyle ağzımı sildim. "Bu bok neden bu kadar iğrenç?"

Cevap vermiyor, sadece başını sallıyor, ağzıma bakıyor, istediğini yaptığımı düşünürken dudaklarında küçük, neredeyse gururlu bir gülümseme beliriyor. "Tamam, sırada duş var. Ayağa kalkabilir misin?"

Başımı sallıyorum, elimi uzatıyorum ve o da beni nazikçe yukarı çekiyor, kolunu sırtıma dolayarak hızlıca sarılıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, onu içime çekiyorum, ama çok hızlı çekiliyor ve ciğerlerim biraz daralıyor.

"Atlayın ama suyu daha fazla ısıtmayın. Biraz soğumaya ihtiyacın var."

Kabul töreninin ertesi sabahı kardeşlik evi gibi koktuğumun farkında olarak itiraz etmiyorum ve kapı arkasından kapanırken bornozumdan sıyrılıyorum. Sırada tişörtüm var ve başlangıçta üzerimde külot olmadığı için içeri giriyorum.

Kaslarım kasılıyor, suyun tenime değdiği ilk anda sırtım ağrıyor ama bir süre sonra muhteşem bir his veriyor.

Vücudumu kaplayan ter miktarı iğrenç ve etkili bir şekilde yıkamak için tüm gücümü kullanıyorum, en son saçlarım üzerinde çalışıyorum. Saç kremi bir dakika bekletiyorum, sonra başımı arkaya yaslayıp spreyin basıncının tüm işi yapmasına izin veriyorum.

Duştan çıkıyorum, saçlarımı okşamaktan ve kurutabildiğim kadarını kurutmaktan başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzüm. Bornozumu tekrar giyip dışarı çıkıyorum.

Kapı açılır açılmaz Brady odamdan seslendi, "Buradayım!"

Onu yatarken bulmayı umarak içeri giriyorum, ama içeri girdiğimde sekiz yastığının sonuncusunu da kabartıyor. Gözlerim yerdeki battaniye yığınının takılıyor ve tekrar yatağa dönüyorum.

Erik rengi çarşaf çıkarıldı, yerine benim beyaz ve lavanta takımım kondu.

Brady battanierleri yatağın ayak ucuna kadar çekerek lavanta rengi çarşafları ortaya çıkardı. Görünüşe göre yatak pedini bile dolabımın üstündeki yepyeni pedle değiştirmiş. Taşındığımdan beri değiştirmemiştim.

Sonunda arkasına bakıyor ve öylece durup baktığımı fark edince iki kez dönüp bakıyor.

"Gelip oturacak mısın, oturmayacak mısın?" diye takılıyor, yatak başlığına yaslanmış en kabarık yastığı okşayarak.

Koşup yığının içine atlamak istiyorum. Taze yatak takımından daha iyi bir şey yoktur, belki taze yatak takımı ve yeni tıraş edilmiş bacaklar hariç. Ama şu anda bunu konuşmayacağız ve koşturmayla çalışırsam -iki adım bile olsa- hasta olmaktan korkuyorum.

Yürüyorum, yastık yığınının içine tırmanıyorum ve gözlerim ağır bir nefesle kapanıyor, ama sonra Brady beni yukarı çekiyor.

"Kötü davranma. Bırak da uyuyayım," diye sızlanıyorum ve o da kıkırdayarak arkama yerleşiyor.

"Neredeyse. Sadece saçını taramalısın."

"Tamam." Surat astım.

Saçlarımı topluyor, hepsinin sırtımdan aşağı sarktığından emin oluyor ve bana fırçayı vermesini bekliyorum ama bunu yapmıyor.

Brady bir profesyonel gibi uçlardan başlayarak saçımdaki düğümleri taramaya başladı. Yavaş yavaş, saç derime ulaşana kadar saçlarımın uzunluğunu artırıyor.

Yüzümün etrafında nazikçe dolaşıyor, kaygan bir hareketle geriye doğru fırçalıyor ve uzunlamasına çalışıyor. Bunu tekrar tekrar yapıyor, fırçanın kılları kafa derime masaj yapıyor.

"Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor," diye inliyorum.

Eli hafifçe kayarak kulağımın kenarını sıyrıyor ve ben de gırtlaktan gelen bir kıkırdamayla irkiliyorum. "Sanırım artık düğümler çözüldü. Biraz uyumaya hazır mısın?"

Başımı sallıyorum ama o kadar da yorgun olduğumdan emin değilim. Yorgun hissediyorum ama bütün hafta sonu uyumaktan başka bir şey yapmadım. Korkunç, huysuz bir uyku ama yine de uyudum.

Brady başımı öpüyor ve ayağa kalkarak yastıklara doğru ilerlemem için çenesini sallıyor.

"Bekle." Gitmeye çalışırsa diye parmaklarını kavrayarak uzandım. "Gidiyor musun?"

Kaşlarını kaldırıyor, eli parmaklarımız birbirine dolanana kadar benimkinin içinde dönüyor. "Temiz, mikropsuz çarşafı senin iyiliğin için mi giydiğimi sanıyorsun?"

Gülümsemeye karşı koymak için dilimi dişlerimin arkasına bastırıyorum ve şakacı bir şekilde kaşlarımı çatıyorum.

"Tamam, iyi, hepsi senin içindi ama hayır, gitmiyorum. Yine de duş almam gerekiyor ve eğer yatağını kendine istersen kanepede uyuyabilirim. Sadece iyi olduğundan emin olmak için burada olmam gerekiyor." Uzanıp parmak uçlarını alnımda gezdirdikten sonra bir tanesini çenemin altına koyuyor ve bana daha iyi bakabilmek için başımı yukarı kaldırıyor. "Yalnız çok fazla gün geçirdin. Susuz kalmışsın."

"Yalnız uyumak istemiyorum ama senin hastalanmanı da istemiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Bırak da kendim için endişeleneyim, tamam mı?" Sesi neredeyse bir fısıltı.

Parmakları benimkileri sıkıyor ve sonra dönüp odadan çıkıyor, banyonun kapısı bir an sonra kapanıyor.

İç çekerek yastıkların üzerine uzanıyorum ve ellerimi komodinin üzerindeki kumandaya uzanana kadar uzatıyorum. Birkaç film seçeneği arasında geziniyorum ama hiçbirini dikkatimi çekmiyor ve Brady'nin seçebileceğine karar veriyorum.

Gözlerim soldaki duvara kayıyor. O diğer tarafta, belli ki takım otobüsünden iner inmez buraya gelmiş. Maçtan sonra duş aldığından eminim ama uzun bir araba yolculuğunda bir kez daha durulanmayı gerektiren bir şey var.

Gelmesi çok hoştu ama şaşırtıcı değildi. Her zaman biz kızlara göz kulak olur. Sanırım hepimiz birbirimizi kolluyoruz ama Brady farklı. Daha iyi.

Şeytandan bahseden Brady, siyah boxer külotu ve tenini sıkıca saran beyaz atletikle içeri girer.

"Tamam." Kirli kıyafetlerini bir yığının üzerine bırakıp yere çöküyor, gözlerini kapatıyor ve bunu yaptığı anda uzun bir iç çekiyor. Gözlerini açtığında benimkilerle karşılaşılıyor, yüzünde bir gülümseme belirliyor. "Merhaba."

"Merhaba," diye hafifçe gülerek ıslak saçlarına bakıyorum. Alnına dökülen saçlarını düzeltmek, ellerimi saçlarında gezdirmek ve avuçlarımın arasında uçuşurken nasıl hissettirdiğini görmek istiyorum. Ben de tam olarak bunu yapıyorum, parmaklarıma değdiğinde ne kadar yumuşak olduğunu görüp gülümsüyorum. "Bugün iyi oynadın. İstatistiklerde hâlâ lidersin, benim belalı topçum."

Dirseklerine dayanarak yüzüstü dönüyor. "İzledin mi?"

"Tabii ki izledim. Her zaman izlediğimizi biliyorsun." "Evet, ama burada seninle kimse yoktu ve sen hastasın. ve...evet."

Gözlerimi alaycı bir şekilde kısıyorum. "Ve evet, ne?"

Brady iri omuzlarını silkiyor, kaslarının derinlikleri bir şekilde daha da belirgin görünüyor, ancak kaşlarında onu ele veren bir gerginlik var.

"Brady?" İtiyorum.

"Yok bir şey, sadece Mason bu gece oyuna geri döndü, o yüzden..." Bir omuz silkme daha.

"Ne yani... ne?" *Nereye varmaya çalışıyor?*

Başını sallıyor, gözlerini yavaşça tekrar benimkilere çeviriyor ve gözleri birbirine kilitlendiğinde bakışları beni oraya sabitliyor. "Ve Alister tüm maç boyunca kenardaydı."

Elimi kaldırıp saçlarını gereğinden biraz daha sert çekiştiriyorum. "Şu anda gerçek misin?"

Bakışlarımı sabit bir boşlukta tutuyor, ama bunu sadece üç saniye sürdürebiliyor ve sonra

Güldü, başı battaniyeye düştü ve sonra sırtarak yukarı baktı. "Özür dilerim, elimde değildi."

"Sen bir pisliksin." Onu itiyorum ama yerinden kıpırdamıyor, ters dönüyor ve kumandayı kaptığı gibi başını kucağıma koyuyor.

"İzlenecek film mi yoksa uyuyakalınacak film mi?" "Yorulmadın mı?" Ben soruyorum.

"Otobüste uyudum ama kapatmak istersen sızabilirim?" Kucağımdaki yerinden başını kaldırıp bana bakıyor.

Kirpiklerinin ne kadar uzun olduğunu hiç fark etmemiştim. Ve kirli sarı saç rengine kıyasla koyu. "Hayır, bir şeyler izleyelim. İki gündür uyuyorum."

Kaşlarının arasında küçük bir kırısklık oluşuyor. "İlaç henüz işe yaramadı mı?"

"Sanırım öyle. Duş kesinlikle yaptı."

"Güzel." Yüzüme bakarak başını salladı.

"İlacı yanında getirdin mi?"

Başını sallıyor. "Otobüsün son durağındaki benzin istasyonundan aldım."

Düşünceli tavrı içimi ısıtıyor ve tekrar yastık yığınının üzerine yerleşiyorum. Brady televizyona dönüyor ve bir filmi oynat tuşuna basıyor.

"Yiyecek bir şeyler sipariş edeyim mi?" diye soruyor, rahatlatarak.

"Şu anda pek bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum ama daha önce bir şeyler yedim." Başını kaldırıp bana baktığında, "Kreşi aramam gerekti ve Grace Nine bana çorba yaptı. Aslında iki kere."

"Çok nazikti." "Evet, ben onun favorisiyim yani..."

Brady alay ediyor şakacı bir şekilde. "Kurs sen vardır. Sen vardır kötü

şöhetli bir öğretmenin evcil hayvanı."

"Hey, tek yapman gereken biraz gülümsemek, orada burada iltifat etmek ve bam."

"Eminim bunu burada yapsaydım, onlara asıldığımı düşünürlerdi."

Kıkırdıyorum, bana kapağı kapalı bir şişe uzattığında küçük bir yudum su içiyorum. Serinlik, ısınan boğazımda çok iyi hissettiriyor. "Evet, ateşli yetişkinler tarafından eğitilen bir yetişkin olduğunuzda bu biraz daha zor oluyor."

Gözleri bana doğru kayıyor, daralıyor. "Ne? Kim?" "Profesör Falcon. O benim ilk İngilizce profesörüm." Yarıyıl. Adam *iyi*." Brady

ters ters bakıyor.

"Ne?" Sırıtiyorum. "Takıldık demedim ama... Takılsaydık pişman olurum da demiyorum."

"Cameron Cox."

Yüksek sesli bir kahkaha beni terk ediyor. "Bekle, daha önce hiç yaşlı bir kadınla yattın mı?"

Brady hemen başka tarafa bakıyor ve ben de ona bakakalıyorum, serbest kalana kadar kıpırdanıyorum ve kafası yastığa çarpıyor. Dizlerimin üzerine çöküp saniyeler içinde omzunu itiyorum.

"Seni pis çocuk, yaptın, değil mi? İyi miydi? Bizim yaşımızdaki kızlardan daha mı iyiydi? Filmlerde pumaları gösterdikleri gibi bütün gece devam etmek istedi mi?"

"Aman Tanrım," diye kıkırdıyor ve başını bana doğru çevirmeden bana bakıyor. Sadece gözlerini. "Kes şunu. Hayır, daha önce hiç yaşlı bir kadınla yatmadım."

"Peki, tamam. Biriyle yatmadın ama biriyle takıldın mı?"

"Hayır."

Omuzlarım düşüyor. Ama başımı sallıyorum. Mantıklı. Annesi pek yaşlı sayılmaz, o yüzden bu onun için garip olabilir. Nefesim kesiliyor, kaşlarımı sallıyorum. "Peki, yattığın en yaşlı kişi kaç yaşındaydı?"

"Bunu yapmayacağız."

"Oh, hadi ama! Çok eğlenceli."

"Hayır," diye sert bir kahkaha attı. "Hiç eğlenceli değil. Böyle devam edersen Ari'nin odasında uyuyacağım."

"Onun yatağı berbat. Birkaç dakika içinde benimkine dönmüş olacaksın." Başını sallıyor. "Sinir bozucusun."

"Ve yine de beni özledin."

Bana bakıyor, şimdi yanımda oturuyor. "Evet," diyor sessizce. "Yaptım."

Ani bir utangaçlık kaplıyor içimi ve gözlerimi kaçırıyorum, televizyona odaklanırken sırtımla savaşıyorum, ardından gelen gırtlaktan gelen kıkırdamayı duymamış gibi yapıyorum.

Brady çantasından birkaç atıştırmalık çıkarıp aramıza koyuyor. Ben krakerleri biraz karıştırıyorum, Skittles'ı ona bırakıyorum.

Bir süre sonra onları kenara çekiyor, kolu sırtımdaki yastık yığınının üzerine yerleşiyor ve ben de bacaklarımı kıvrarak onun yanına yaslanıyorum.

Battaniyeleri kalçalarına kadar çekiştiriyor, ben de kuştüyü yorgandan bir avuç alıp daha da rahat etmek için çenemin altına sıkıştırıyorum.

Elini kaldırıyor ve sıcak olup olmadığımı kontrol etmek için elinin tersiyle alnıma dokunuyor. Bir şey söylemiyor ama bir an sonra dudakları aynı noktaya kayıyor ve ben kendi kendime gülümsüyorum.

Sanırım sonunda ateşim düştü.

Bir süre sonra boynum ağrımaya başlıyor ve sırt üstü dönerek geriniyorum, ayaklarının üst üste koyduğumuz yastıklarla yataktan sarktığını fark ediyorum.

Ayağa kalkıyorum ve o da dirseğini iterek bana endişeyle bakıyor.

"Hadi, yukarı kayalım da kendini büyükannenin yatağında yatan büyük kötü kurt gibi hissetme."

Gülümseyerek doğruluyor ve yere birkaç yastık atıyoruz.

Önce arkasına yaslanıyor, yerleşir yerleşmez iç çekerek gözlerini kapatıyor.

Yorulmaya başladığını biliyordum. Battaniyeyi karıştırıp kumandayı aradım.

"Kadın. Buraya gel."

"Kumandayı bulamıyorum." Battaniyenin kenarını yukarı kaldırıp ayaklarının yanına bakıyorum.

"Bırak. Bir sonraki film otomatik olarak oynayacak."

"Uyuyabilmen için sesini kısacaktım-ah!" Ayağa fırladığında bir çığlık atarak kestim, kolu etrafıma dolandı ve beni göğsüne çekti.

Beni yanına yatırabilmek için hafifçe kayıyor. Bu hareketle eli kabarık bornozumun üzerinden kayıyor. Bağlı olduğu kıvrımın içinden kayıyor ve bir soluk beni terk ettiğinde ikimiz de donup kalıyoruz.

Eli kocaman, parmakları kaburgalarımın ulaşılıyor, başparmağının kenarı *tam* meme ucumun *altına* *indiği* yerde donup kalıyor.

"Cameron," diye hışırıyor ve ayak parmaklarım kırılıyor. "Y-" Yutkunuyorum ve tekrar deniyorum.

"Öyle mi?"

"Bunun altında çıplak mısın?"

"Evet..."

İkimiz de hareket etmiyoruz ve kesinlikle konuşmuyoruz.

Ama sonra Brady'nin alnı başımın yanına düşüyor, Dudakları tam kulağımın üstünde. Nefesi boynumda gezinirken o kadar sıcak ki tüylerim diken diken oluyor, etime yayılırken gıdıklanıyorum.

"Can-" diye başlıyor ama başka bir şey söylemiyor.

Hiçbir kelime bulamıyorum, burada neler olduğundan emin değilim ama hareket edemeyecek kadar da meraklıyım.

Başparmağı yavaşça yukarı kayıyor, dokulu ped meme ucumun alt kıvrımına tüy gibi dokunuyor.

U f a c ı k bir ilgiden çakıl taşları çıkmaya başladığında yanaklarım alev alıyor.

Yutkunması kulaklarımda yankılanıyor ve nabzım buna tepki olarak atıyor. Başparmağı biraz daha yukarı uzanıyor ve aradığını buluyor.

Kasları altımda kenetleniyor, kaburgalarımındaki parmakları seğiriyor.

"Halter," diye mırıldanıyor, benden çok kendi kendine. Başparmağı artık mücevherlerimin üzerinde değil, mücevherleri daha fazla inceliyor.

ama piercingin hafif hareketini hissediyorum. "Ve... sivri uçlar?"

Başımı sallayarak iç dudağımı çiğniyorum.

Gırtlaktan gelen bir ses onu terk ediyor ve bu sefer dokunuşu daha emin, küçük sivri uca bastırırken daha kasıtlı, başparmağı sertleşmiş meme ucumdan diğer tarafa doğru sürükleniyor.

İçimde alçak, nabız gibi atan bir ihtiyaç alevleniyor ve kalbim biraz daha hızlı atıyor.

Kafa karıştırıcı. Canlandırıcı.

"Onlar... Bu şekilde mi kalıyorlar?" Parmağını meme ucumun alt tarafında gezdiriyor.

Sert. Sert kalıyorlar mı, sorduğu şey bu. Boynum utançtan yanıyor, çünkü hayır, hayır, kalmıyorlar.

Onları sertleştirdi.

Ama soğuk da öyle, yani o kadar da büyük bir mesele değil. Değil mi?

Başını başıma doğru sallıyor, boğazından çıkan yumuşak bir mırıltı yanıldığımı söylüyor.

Onları hazır ola geçirmesi hoşuna gidiyor.

O zaman başını kaldırıyor ve gözlerinin yanağını yaktığını hissedebiliyorum ama televizyondan başka bir yere bakmıyorum. İçinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama gözlerim orada takılı kalıyor.

Eli tenimden ayrılıyor ve göğsüm kabarıyor, geri gelmesini istiyorum.

Ve sonra göğüs ucu halkama vurdu.

Tüm vücudum kasılıyor, soluğum boğuk bir iniltiyle karışarak odanın içinde yankılanıyor.

Brady elini yavaşça bornozumdan çekmeden önce bir süre kıpırdamadan duruyor.

Kalçalarımı kavıyor ve yüzüm duvara dönük olana kadar beni kaydırıyor ve uzanıyor, benim de aynısını yapmam için üst koluma bastırıyor.

Benim var.

Gözlerimi kapatarak nefes alış verişimi gizlemeye çalışıyorum ama kekeleyerek ve hızlı bir şekilde olunca zor oluyor.

Utanç verici derecede uzun sürüyor ama kalp atış hızımı makul bir seviyeye çekmeyi başarıyorum ve artık onun sert nefes verişlerini saçlarımda hissetmiyorum.

Doğal tepkiler, hepsi bu.

Çok sert bir şekilde yatıyorum, bu yüzden biraz gerinmeye çalışıyorum, geriye doğru sallanıyorum, ama Brady'nin kalçamdaki tutuşu çeliğe dönüşüyor ve beni yerimde sabitliyor.

"Yapma," diye mırıldanıyor. "Orada kal."

Nabzım hızla atıyor, satır aralarını okumak o kadar kolay ki, geri çekilemiyorum çünkü çekilirim onu hissedeceğim.

Onu hissedeceğim çünkü o *sert*.

Yutkunuyorum, yer değiştiriyorum, ama bu sefer karnımın üzerine yatıyorum ve yavaşça beni bırakıyor, kolu yastığının altından kayıyor.

Uzun dakikalar boyunca orada yatıyoruz ve sonunda uyku yeniden gelmeye başlıyor.

"Geldiğin için teşekkür ederim, Brady."

"Seninle ilgilendiğim için bana teşekkür etme."

Kendi kendime gülümsüyorum, yastığın altında onun elini buluyorum ve kendi elimi ona bastırıyorum. "Bu işte gerçekten iyisin."

"Güzel. O zaman bir erkekten ne beklemen gerektiğini biliyorsun," diyor sessizce. "Eğer bundan daha azı olursa, seni hak etmiyor demektir. Senin demeye değmez."

Göğsümde bir şeyler kıpırdıyor ve getirdiği sıcaklığı memnuniyetle karşılıyorum. Yastığın derinliklerine gömülürken gözlerim kapanıyor. "İyi ki zaten bir erkek arkadaşım var, ha?"

"Sahte erkek arkadaş, Cammie Baby," diye mırıldanıyor. "Gerçek olandan da aynısını talep ettiğinden emin ol."

Yüzümü ona dönmeye çalışıyorum, içimden bir ses o anda yüzündeki ifadeyi görme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyor ama kolu tekrar etrafıma dolanıyor ve beni sabit tutuyor.

"Uyu," diye fısıldıyor.

Deniyorum. Gerçekten deniyorum ama işe yaramıyor.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama nefesi derinleşiyor ve içimi bir minnettarlık dalgası kaplıyor.

Bu adam iki günlük yolculuktan ve zorlu bir maçtan yorgun düşmüş olmalıydı ama yine de iyi olduğumdan emin olmak için buraya geldi.

O her zaman orada. Çok dikkatli.

Çok duyarlı.

Cameron.Dur. Tanrım.

Brady uyuyor, ama uyku aklımdan geçen en uzak şey.

Aşırı ısınıyorum ve irade gücümle olan savaşı kaybediyorum.
-Ya da eksikliği.

Gözlerim kapalı kalıyor ama zihnim maraton modunda ve yavaşlama belirtisi göstermiyor. Görünürde bitiş çizgisi olmadan tam güç ilerliyor.

Ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok ama her nefesi tenimde yuvarlanıyor. Sıcak ve baştan çıkarıcı, ensemden başlayıp aşağıya doğru inen bir karıncalanma hissi.

Birdenbire, sadece sıcak ve rahat değilim.

Her yerim sıcak ve bu sefer ateşle alakası yok.

Vücudum ağrıyor, amım acısına son verilmesi için yalvarıyor, ağzının yarattığı ihtiyaç, çıplak bacaklarının benimkilere dolanması hissiyle ikiye katlanıyor.

Tanrım, bilse ne derdi? Benim neyim var böyle?

Bu Brady!

Benim

Brady'm.

Belki de tam olarak onunla ilgili değil, daha çok vücudumun dokunulmaya karşı verdiği doğal tepki. Dürüst olmak gerekirse, uzun zaman oldu.

Bu düşünceyle gözlerim faltaşı gibi açıldı.

Aman Tanrım. Benim için sıcak bir dakika oldu, evet, ama seks yapmadan aylar geçirdim ve bu büyük bir şey değildi, ama

Brady mi?

Bu ona bir ömür gibi geliyor olmalı. Doyumsuz arkadaşım için bir çeşit rekor olmalı.

Elini sık sık sikiyor mu merak ediyorum.

Ve şimdi onu kendini okşarken, kalın aletini kocaman eline alıp istediği gibi çekiştirirken düşünüyorum. Bahse girerim sıkı kavrayan bir adamdır. Onu taşaklarından tutup ucundan ısırırken sıkmanızı seven türden - kafa verirken yani. Uzun bir boynum var, bu yüzden kafa oyunum güçlüdür.

Acaba hepsini alabilir miyim?

Aman Tanrım, ofi track. Küçük bir kızken altına işediğini bilen bir adamı boğazlamayı düşünmeyi bırak.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum, uzun ve kontrollü bir i  çekiyorum.

Beynimde yanıp sönen görüntüleri temizleyecek bir dalga göndermeye çalışıyorum.

Bunun bir faydası olmuyor ve onun kendini tatmin ettiği düşüncelere geri dönüyorum.

Eminim kendini sert ve hızlı bir şekilde alıyor ama muhtemelen boşalmadan hemen önce duruyor, her şeye yeniden başlamadan önce yanmanın hafiflemesini bekliyor. Evet, kesinlikle o tatlı, tatlı işkence tipi. Beni yumuşakça  ld r türünden bir adam.

Acaba salatalık mı yoksa patlıcan mı? Düz ve sağlam mı yoksa kavisli ve sert mi?

Eminim boşalırken vahşi bir hayvan gibi ses  ıkarıyordur, gırtlaktan ve göğsünün derinliklerinden ve... *Tanrım, Cameron, bu  ne!*

Kes şunu.

Ama ben yapamam.

Gözümün önüne geliyor ve bu kez gözlerimi kapattığımda görüntüler daha da canlanıyor. Brady başını arkaya atmış, o dolgun, pelüş dudak - nar taneleri yediğinizde elde ettiğiniz renk - dişlerinin arasında. Gözleri sıkıca kapanmış ve kasları kasılmış, her

Vücudunun her santimi serbest kalmaya hazırdı. Ve boşalmadan hemen önce, uzun kirpikli gözleri fiske fiske açılıyor, tereyağı kahverengisi bakışları benimkilere kilitleniyor.

Göbeğim titriyor ve ne yaptığımı anlayamadan elim bacaklarımın arasında.

Önce kendimle oynuyorum, parmaklarımın uçları klitorisimin üzerinde alaycı bir şekilde geziniyor ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor. Biraz daha alçalıyorum, bir parmağımı yarığımdan geç ir i y o r u m ve içimde filizlenen ahlaksız duyguyla yanağımı ısıriyorum.

Gözlerim hala kapalı, hayal gücümün içinde kayboluyorum, parmaklarım hafifçe dönüyor, bu gece arkamdaki adamla ilgili fantezime uyacak şekilde işkence rolünü oynuyor.

Orgazmım artıyor ve artıyor, serbest kalmayı ararken kolum hafifçe sallanmaya başlıyor, kış yanaklarım sıkılıyor.

Dudaklarının boynumda gezindiğini hayal ediyorum. Ağır ve sıcaklar. Mükemmel derecede kabarık ve birazcık çatlamış, kışkırtıcı, kadifemsi bir ısırik yaratıyor. Ve ısıriyor. Hafif, daha çok boynumun derisini ağzına çekip çiğ çiğ emerken dişlerini sıyırıyor.

Boğazımdan küçük bir ses kaçıyor ve beni tutuşu sıkılaşıyor.

Ve donup kalıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılırken damarlarımdan buzlar fışkırıyor.

O... Tanrım, o...

"Durma," diye mırıldanıyor, tekrar ısıriyor. Çünkü bu benim hayal gücüm değildi.

"Brady..." Başımı sallamaya başladım.

Eli yorganın altına girip kalçamı kavırıyor ve karnım şişiyor.

"Şşşt," diye fısıldıyor, burnu kulağımın kabuğunu izleyene kadar boynum boyunca kayıyor. Bu duyguyla ürperiyorum, bunun için açlıktan ölüyorum.

Onun için mi?

"Sorun yok. Rol yapıyoruz, unuttun mu?" "Rol mü?"

"Mm-hmm." Saçlarımı yüzümden itiyor ve gözlerim tekrar kapanıyor. "Ama bu sefer, ben senin sahte erkek arkadaşın değilim. Ben sadece barda tanıştığın bir adamım."

Gıcırtilı bir kıkırdama beni terk ediyor, klitorisim dikkat için ağlıyor. "Tanıdığım Brady bardan bir adamla ayrılmama asla izin vermezdi."

"Senin burada olduğunu bilmiyor, Cehennem Kedisi. Bu bizim küçük sırrımız." Kalçamı sıkarak kendini daha da yakınlştırıyor. "Sana bunu asla sormayacak çünkü bilmiyor..."

Başka bir deyişle, *bunu yarın konuşmak zorunda kalmayacağız.*

Ben durmalıyım. Ben gülmeliyim ve kendi o ve koy a

Aramızdaki lanet yastık.

Ben bunu yapmam.

Başımı arkaya eğerek bardan gelen bu yabancının boynuma daha fazla erişmesine izin veriyorum ve o da bileğimi tutup bacaklarımın arasına geri itiyor.

Neden bu kadar sıcak?

Beni bırakmasını bekliyorum ama bırakmıyor. Parmakları bileğimi sarmaya devam ediyor ve dokunuşumun tüy kadar hafif değil, oldukça sert olması için bastırıyor.

Gözlerimi kapatarak içimdeki ihtiyaca teslim oluyorum. Parmaklarım klitorisimde dans ediyor, dönüyor ve bastırıyor, o da köprücük kemiğimi yalayarak beni inletiyor.

"Evet," diye mırıldanıyor, ben kollarında titreyene kadar ısıyor, öpüyor ve sıkıyor.

Kulağımı dişlerinin arasına alıyor, boştaki eli yastığının altına kayıyor, avuç içi benimkini yutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

Göğsümün derinliklerinden bir inilti geliyor ve sonra çenemi kavıyor. Başımı çeviriyor, sıcak ağzı vahşice ağzıma iniyor, iniltileri kalın ve baş döndürücü.

Bana karşı sertleştiğini hissediyorum ve ağzının içine doğru nefes alıyorum, derinlere dalarken diliyle boğuluyorum. Bastırıyorum

ve o da buna izin veriyor.

Sıcaklık omurgamı yalayıp geçiyor, her uzvuma yayılıyor ve büyük finale hazırlanmak için kilitleniyorlar.

"Gel, Cammie bebeğim. Benim için gel," diye yalvarır.

Emir üzerine boşalıyorum, ağzından kurtulurken vücudum titriyor ve nefesim kesiliyor, dalga dalga üzerime çökerken karanlık odada nefes nefese kalıyorum.

Göz kapaklarım ağırlaşıyor, yorgunluk aniden beni o kadar sert vuruyor ki utanmaya ya da az önce yaptığım şey hakkında sonradan düşünmeye zaman kalmıyor.

Az önce yaptığımız şey.

Göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor, arkamdaki adam daha da yakınımaya sokuluyor ve saniyeler gibi gelen bir sürede uyku galip geliyor.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

CAMERON

"TAM OLARAK NASIL OLDU DA YINE BU İŞE BULAŞTIK?" ARI İÇ GEÇİRİR, çimenlerin üzerine sırt üstü düştü.

Gülüyorum, kağıdı itiyorum ve elimde boya fırçası, topuklarımın üzerinde oturuyorum. "Bu ekstra kredi ve profesörümün yazılı yanıtlarıma verdiği nota bakılırsa, araştırma ödevimde sıçmış kadar oldum. Alabileceğim tüm ekstra krediye ihtiyacım var."

"Tamam, düzeltiyorum. *Ben* bu işe nasıl bulaştım?"

Parmaklarımı temiz su kabına sokup ona doğru fiske vuruyorum.

Ciyaklıyor, yuvarlanıyor ve üst kısmına bakıyor. "Suyu yeni değiştirdiğim için şanslısın!" Alay ediyorum, Fırçamı içine daldırıp koyu, bulutlu bir mavi olana kadar çalkalıyorum.

Postere bakıyorum. Tamam, kelimeler biraz eğri büğrü ama en azından hızlı kuruyor. "H a d i , bitirelim

masanın geri kalanı ve sonra parmaklar çapraz bu kapatılabilir."

"Hamburger için hazırım."

"Burgerler liseliler için."

"Okulu ziyaret ettiğimizde hamburger almadık."

Duraksıyorum, son sınıftaki kampüs turu gezimizi düşünüyorum. "Ah, evet. Ama kafeteryada yemek yemiştik. Bu çok daha iyi."

"Evet, ama o zamana kadar açlıktan ölmüştük. Eminim sonunda bir hamburger ve kafeterya gezisi yaparlar."

"Son zamanlarda yemeklere karşı gerçek bir hayranlığın var, canım."

Kardiyo egzersizlerini atlama."

"Siktir git," diye gülüyor ve buruşturulmuş bir makbuzu bana fırlatıyor. "Tamam, kaselerde şeker, küçük standlarda el ilanları ve çekiliş sepeti ne olacak?"

"Gidip çocukların poster için kullanabileceğimiz bantları olup olmadığına bakabilir misin? Böylece başka bir yere çok hızlı koşmamız gerekip gerekmediğini anlarız. Gerisini ben hallederim."

"Anladım."

Arabayı karıştırıp çekiliş için sepeti çıkarıyorum ve son rötuşları yapıyorum. Ne yazık ki Grace Nine ve Junie'nin bugün başlayacak kampüs ziyaretleri için sunabilecekleri tek şey bebek bezi ve bebeklerle ilgili diğer şeylerdi. Ama gençleri buradayken dışarı çıkıp korunmasız seks yapmaya teşvik ediyormuşuz gibi görünmek istemediğimiz için bunu veto ettim.

Yine de onlara yaptığım sepeti göstermemiş olabilirim, içinde bir kutu prezervatif olabilir de olmayabilir de.

Bugün dağıtacağım broşürlerin çocuk gelişimi alanındaki kariyerler için olduğunu düşünürsek, bunun çok komik olduğunu düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse, Mason bana futbol takımının maç eşantyonu için ödül kutusundan birkaç parça verdi, yani AU ile ilgili bazı eşyalar var. Bereyi kendime sakladım ama bunu kimsenin bilmesine gerek yok.

Sepeti masanın sol köşesine koyuyorum, bilet kutusunu yanına koyuyorum ve şeker için kaseleri alıyorum. Bir tanesini yırtıyorum.

poşeti açıp tabağa döküyorum, sonra diğerini ısıtıyorum, dişlerimi kullanarak lanet olası şeyi açmaya çalışıyorum. Çekiştirdim, çekiştirdim ve sonunda lanet plastik pes etti. Ama ortadan ikiye ayrılıyor ve ben durduramadan içindekiler dışarı dökülüyor, yarısı çimlere yuvarlanıyor.

İnleyerek onları teker teker topluyorum, böylece kaseye gevşek ot girmiyor.

Ari geri geliyor, manzaraya gülüyor ve yanıma çöküyor. "Beş dakikalığına gittim ve bam, felaket."

"Gördün mü? S e n s i z berbat durumda olduğumun kanıtı. Beni bir daha terk etme."

"Cam..."

Sesinin yumuşak tonu başımı kaldırmama neden oluyor ve gülüyorum. "Aman Tanrım, şaka yapıyorum. Sen ve Noah için çok mutluyum. Söz veriyorum. Artık seni hafta sonları hangi lüks stadyumdaysa oraya uçurabilecek kadar zengin bir çocuk olmasına bayılıyorum. Hedefler, kızım. Goller."

Gözlerini şakacı bir şekilde kısarak sırtıyor. "Yalancı. Seyahat etmekten nefret ediyorsun."

"Ama tatile çıkmayı seviyorum."

"Doğru, ama siz büyük bahçeli bir ev, en iyi arkadaşı köpek olan tavuklar ve fırında sıcak elmalı turtta istiyorsunuz."

Ona ters ters baktım. "Elmalı turtayı sevmem bile." Duraksıyorum ve ekliyorum: "Ama köpek ve tavuk en iyi arkadaş olayı kulağa mantıklı geliyor."

Ari yüksek sesle gülüyor ve kışlarımızın üzerine düşüp dağınıklığımızı topluyoruz.

Ama neden tek ambalajlı Starburst seçmek zorundaydım ki?

Her şeyi yerleştirdik, korkunç posterini masanın ucuna yapıştırdık ve sonra arkasındaki koltuklarımıza oturduk, tam da lise öğrencisi gibi görünen birkaç dalga yoldan yürürken.

Ari telefonuyla oynamaya başlıyor, ben de diğer kabinlere bakıyorum ama dikkatimi çeken yüz metre ötedeki kabin oluyor.

Kütüphane kulübesi, futbol takımının kulübesinin tam karşısında.

Brady'nin küçük kütüphaneci kızı, elinde büyük bir hasır sepetle orada duruyor. Başka bir kızla konuşuyor ve o kız sürekli karşı tarafa bakıyor. Sonunda ayağa kalkıyor ve kızıl saçlı kızı biraz itiyor. Kız ayakları üzerinde biraz tökezliyor, yürüyüş yolunu geçerken saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

Hareket ederken gözlerim ona kilitleniyor ve buradan söyleyemem ama hedefine yaklaşırken yanaklarının alev alev yandığına bahse girerim.

Brady onu çabucak fark ediyor ve fark ettiğinde gülümsemesi o kadar geniş ki fark etmemem mümkün değil.

Elinde bir futbol topu var ve onu kolunun altına sıkıştırarak ona doğru yaklaşıyor.

O mini. Ufacık, minicik bir şey. Kelimenin tam anlamıyla güzel. Kızıl saçları omzunun üzerinde tatlı, gevşek bir örgü halinde ve elbisesi vücuda otursa da uzun, kolları ellerini sarıyor.

Sepeti biraz kaldırıyor ve adamın dikkati içine yöneliyor.

Tekrar gülümsüyor, elini uzatıyor ve bir çeşit yiyecek çıkarıyor. Açıp yerken bir şeyler söyleyerek ona bakıyor.

Bakışları ayaklarına düşüyor, bu yüzden sadece her zamanki flörtöz halini takındığını varsayabilirim. Acaba utangaç kızlardan mı hoşlanıyor? Bu gerçekten utangaç.

"Sence onun tipi mi?"

Ari bana şaşkın şaşkın bakıyor, sonra bakışlarımı takip ediyor. Çifti izliyor.

"Biliyor musun, eğer Brady'nin bir tipi varsa, yani gerçekten biriyle çıkmak isteyeceği biriyle tanıştıysa, sence bu onun gibi biri mi olurdu?"

Bir şey söylemeyince ona doğru bakıyorum ve beni dikkatle izlediğini görüyorum.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Ağzını açıyor ama kapatıyor, onun yerine küçük bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Peki, 'onun gibi biri' derken neyi kastediyorsun?"

"Bilirsin işte, utangaç. Tatlı ve... masum." Son kelimedeyutkunuyorum.

Olmadığım her şey.

Geçen gece yaptığım şeyin masum bir yanı yoktu.

"Onun bunlardan herhangi biri olduğunu sana düşündüren ne?" Ari sesindeki yumuşaklıkla ona doğru bakmamı sağlıyor ama garip bir şekilde bana bakıyor, ateşli kütüphaneci kıza değil... bu arada hala orada durmuş Brady ile konuşuyor. "Öfkeli bir sürtük olabilir."

Beklenmedik bir kahkaha beni terk ediyor ve başımı kaldırıp bakıyorum, gözlerim Brady'ninkilerle yolun aşağısında kilitleniyor.

Hâlâ ikramın diğer yarısını tutan elini kaldırıyor -muhtemelen büyük büyükannesinin gizli aile tarifiyle yaptığı bir şey- ve bana küçük bir el sallıyor.

Bu hafta birbirimizi pek görmedik ve daha da az mesajlaştık. Bu hafta çok meşguldü, okula ve futbola kilitlenmişti.

Sesini duymaya, dokunuşunu hissetmeye geldiğim sabah yataktan ayrıldığından beri bana iki kez böyle söyledi. Dişlerini.

Yüzün kızarmasın, Cameron. Senden biraz kaçıyor olabilir.

Yutkunuyorum, el sallıyorum geri, odaklanıyorum bir kez tekrar benim Arkadaş.

"Konuşmak istediğin bir şey var mı?" diye son birkaç hafta içinde ikinci kez soruyor, ama bu sefer gözlerinde bir kıvılcım var.

"Hayır. Neden?"

Ari başını sallar, tekrar çocuklara bakar ve sonra ayağa kalkar. "Pekala, gitmem gerekiyor. Paige birazdan beni almak için burada olur."

"Eğlenin. Korunma giyme." Ona sarıldım ve Ari kulağıma güldü.

"Merak etme. Endişelenmeyeceğim." Veda etmek için ikizine ve diğerlerine doğru yürürken göz kırpmıyor, el sallıyor.

Teknik olarak bir şaka ama aynı zamanda değil. O ve Noah'ın birinci sınıfta beklenmedik bir şekilde karşılaştıkları kayıptan sonra, hayatlarının o bölümünü kapatmak için yeni bir tane getirmekten daha iyi bir yol düşünemiyorum.

İçimi bir hüznün kaplıyor, ama onu uzaklaştırıyorum, ayağa kalkıyorum ve masada olması gereken hiçbir şeyi çantalarda bırakmadığımdan emin olmak için vagonu bir kez daha gözden geçirmeye başlıyorum.

Bir dakika sonra eller belime dolanıyor ve beni ele geçirmekle tehdit eden gülümsemeyle savaşıyorum çünkü bakmadan kim olduğunu biliyorum. Dokunuşu o kadar tanıdık ki.

"Bunu dene." Yarısı yenmiş bir kurabiyeyi ağzıma doğru itiyor ve görünmek isteyen gülümseme çoktan kayboluyor.

Kütüphaneci kızın kurabiyesini denemek istemiyorum. Ben pişiremem. Yapabiliyor olması umurumda değil ve o kadar çok beğendi ki göstermek istedi.

Tanrı aşkına kızım, ne?! Kapa çenenî.

Lanet kurabiyeyi ısırdım.

Ve sonra Brady'nin omuzları sessiz kahkahalarla titrerken ben öğürerek avucuma tükürüyorum.

"Çok kötü, değil mi?" Çekilmeden önce yanağını yanağıma bastırıyor ve ben de ona dönüyorum. "O görmeden bunu atabileceğim bir yer var mı?"

"Seni izlediğini düşündüren ne?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Pshh." Sırıttıyor. "Elinde ne olduğunu bilmiyor musun, Cammie Bebeğim?" diye takılıyor ve kurabiyenin kalanını sinsice vagonun içindeki plastik ambalaj torbasına bırakıyor.

Onun yanından geçip gittiğimde, kızın bana baktığı kesin, ama beni görür görmez kafasını başka yöne çeviriyor.

am.

Bir kız arkadaşı olduğunu bilmiyor mu?

Sahte. Sahte kız arkadaş.

Sanırım hala hastayım. Ya da öyle bir şey.

Brady, Ari'nin boşalttığı sandalyeye çöküyor ve ben de yavaşça kendi sandalyeme çöküyorum.

Birkaç gündür var olan bir tür gerginlik, küçük bir huzursuzluk hissediyorum, ama sanırım bir tek ben varım.

Brady bir başka AU futbol kapüşonuyla otururken salatalık kadar havalı görünüyor.

Sabah sınıflar boşalmaya başladı ve çok geçmeden yollar hem AÜ'den gelen öğrencilerle hem de lise ziyaretçileriyle doldu. Bir saat içinde şekerlerimiz *ve* broşürlerimiz bitmek üzere *ve* çekiliş için yüzden fazla katılım var.

Bir grup kız daha geliyor, gülümseyerek ve kıkırdayarak masa arkadaşına çocuk gelişimi alanındaki kariyerler hakkında sorular soruyorlar.

Tüm gün boyunca yaptığı gibi, tüm dikkatini bana veriyor, sırtırken gamzesi bana parıldıyor. "Kız arkadaşım, onlara her şeyi anlat."

Bir kahkahayla savaşıyorum, kızlara ve şimdi flörtöz gülümsemelerinin yerini alan sıkı gülümsemelerine bakıyorum. Şeker kasesini kaldırıyorum. "Bir parça alın. Broşürlerimiz bitti."

Biz değiliz - onlar masanın tam ortasında oturuyorlar ama fark etmiyorlar. Şekerlerini alıp memnuniyetle kıkırdayarak uzaklaşıyorlar.

Brady onlar uzaklaştığında kıkırdıyor ve ben de iç çekerek arkama yaslanıyorum. "Vay anasını. Eğer tüm bu ilgiyi sen çekiyorsan, futbol masasındaki adam olmaktan nefret ederim."

Brady anında kaşlarını çatar. "Orada benden daha yakışıklı biri olduğunu mu söylüyorsun, çünkü geçen yıl taraftarların favorisi seçildim ve bu yıl da kazanmaya niyetliyim."

Başımı sallayarak gülümsüyorum. "Dayanılmazsın."

"Evet." Kolunu bana doluyor ve şakağımı öpüyor. "Ama sen benim bu yönümü seviyorsun."

Benim var.

"Biliyorsun" -ona bakıyorum- "bir 'kız arkadaş'a' sahip olmak bu şansını azaltabilir."

Gözleri benimkiler arasında geziniyor ve sonra "Buna değer" diyor.

Sözleri içimde rahatlatıcı, hoş bir his uyandırıyor. Yosunlu kahverengi gözleri bir an daha benimkileri tutuyor ve konuşmak için ağzını açıyor, ama sonra adı söyleniyor.

Sarsıldı ve ikimiz de yola baktık.

Koçu orada durmuş, kollarını havaya kaldırmış, sadece *ne halt ettiğini sanıyorsun* anlamına gelebilecek bir hareket yapıyor.

Brady kıkırdar ve ayağa kalkar. "Gitmeliyim, ama sonra dondurma şeyine geliyorsun, değil mi?" Başımı salladım ve bana gülümsedi.

Tanrım, bugün boku yedim.

Sanırım dondurmamın yanında votkaya ihtiyacım var.

Bundan çok daha *fazlasına* ihtiyacım olacağını bilmiyordum.

OTUZUNCU BÖLÜM

CAMERON

" SADECE BEN MIYIM, YOKSA KIZLAR BIRAZ BIRAZ BIRAZ
DAHA VAHŞİ Mİ GÖRÜNÜYORLAR?

bu gece normalden daha mı fazla?"

Payton ve Paige benim baktığım yöne bakıyor, ikisinden de
kısık kahkahalar yükseliyor.

"Kesinlikle atletizm istasyonunun etrafında dolanıyorlar."
Paige matcha dondurmasından bir ısırık alarak başını sallıyor.
"Ama en çok topping seçeneğine sahipler."

Alay ediyorum, ellerimin üzerine yaslanıp kadınların
erkeklerle gülüşüp kıkırdamalarını izliyorum. "Çok sevimli, tatlı
ve masumsun Paigey. Onlar sos için orada değiller. Kimin
topping *olmasını* istediklerini görmek için oradalar."

Paige kırmızının on tonuna döner ve Payton sıkıcı vanilyalı
külâhında boğulur.

Ağzını siliyor, bizden atletizm masasına doğru
gülümsüyor. "Bence her şey seksi babayla ilgili. Ne olduğunu
bilmiyorum

ama bebekli erkekler en ateşli kadınları çekiyor gibi görünüyor."

"Mm." Başımı salladım. "Evet. Kediciklerimiz için kedi nanesi."

"Aman Tanrım," diye kıkırdar Payton ve Paige artık domates rengindedir.

Mason, Deaton'ı sandalyenin üzerine kaldırıp bir yığın serpmeye toplamak için elinden geleni yaparken, yarısı kızın dondurma kasesini ıskalayıp ona servis yaparken masanın üzerine düşerken gülererek tekrar bakıyoruz.

O ve tüm arkadaşları kıkırdıyor ve evrensel *Çok sevimli* sesler çıkarıyor.

Mason oğluna sırtıyor ve gözleri bu tarafa kaymadan önce yanağından öpüyor. Payton'a göz kırpmıyor, sonra dondurma servisine geri dönüyor.

"Bütün gece masada mı çalışıyorlar?" Paige soruyor. "Hayır."

Odanın diğer ucuna bakıyorum. "Xavier ve diğer Beyzbol oyuncularını zaten burada. Yakında görevi devralacaklar."

"Neden yine dondurmada karar kıldılar?" Paige telefonu çaldığında ceketinin cebini karıştırarak soruyor. "Neden sıcak çikolata ya da başka bir şey değil?"

"Şehir merkezindeki yerel krema fabrikasından. Hemen hemen her şeyi bağışlıyorlar. Bu sabah da kreş için birkaç büyük küvet aldık ve Junie bana bundan bahsediyordu."

Paige iç geçiriyor ve ben onun ekrana kaşlarını çatarak baktığını ve gergin bir şekilde tırnağını çiğnediğini görüyorum.

"Hey," diyor Payton. "Her şey yolunda mı?"

Paige ikimize bakıyor, omuzları düşüyor. "Sonunda stüdyomdaki hasarları gidermenin ne kadara mal olacağına dair tahmini bir rakam aldım ve bu... çılgınca. Burayı sadece hacizde olduğu için satın alabildim ve okul masraflarından sonra babamın hayat sigortasından kalanla, gelecek yıl mezun olana kadar sadece ışıkları açık tutabileceğimi ve emlak vergilerini ödeyebileceğimi biliyordum, ama bununla iyiydim. Böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmedi."

"Sigortayı karşılayamazdın," diye fark ediyorum ve başını sallarken gözleri yaşlarla doluyor. "Kahretsin, Paige. Çok özür dilerim." Uzanıp omzunu sıktım.

"Yani bu, peşini bırakmak zorunda kalacağın anlamına mı geliyor?" Payton usulca sorar.

Paige uzun bir nefes verir. "Uzun zamandır kayıp olan büyükbabamın nasıl birdenbire ortaya çıktığını biliyor musun?" Başımızı sallıyoruz ve o da hüzünlü, esprisiz bir kahkaha atıyor. "Beni bekleyen bir miras olduğunu söylüyor."

Ona doğru döndüm. "Bu harika." Payton bana hızlıca bir bakış atıyor ve cevabımı tekrar gözden geçiriyorum. "Yani... bu yardımcı olacak, değil mi?"

Paige başını sallar. "Evet, olur." "Bir ama var, değil mi?"

"Kocaman, kocaman *bir ama*." Başını tekrar sallıyor ve telefonunu cebine geri sokuyor. "Karmaşık bir durum ve hâlâ ne teklif ettiğini anlamaya çalışıyorum."

"Eminim her şey yoluna girecektir."

Paige ayağa kalkarak başını sallar. "Gitmem gerekiyor. Yarın erken bir dersim var."

Başımızı sallıyoruz, o yürürken el sallıyoruz, buraya gelmekte olan çocukların yanından geçerken başını eğiyor.

"Bu da neydi şimdi?" Chase ona doğru bakar, Deaton yarı omzunun üzerinden sarkmaktadır.

"Ebeveyn dramı."

Sadece başını sallıyor, küçük adamı Brady'ye uzatıyor, o da Küçük D gülümseyip elinde küçük bir kase şekerlemeyle annesinin yanına oturana kadar onu sırayla geçiriyor.

Mason, Payton'ın eşyalarını toplamasına yardım eder, Deaton'ı bebek arabasına bağlar ve yola koyulurlar. Chase bir süre oyalandıktan sonra kafeteryanın diğer tarafına, bu gece dışarı çıkan diğer futbolcuların uzandığı yere gider.

Brady piknik masasının üstünde yanıma çöküyor, sırtını avuçlarının üzerine yaslayarak benim pozisyonumu taklit ediyor.

"Sadece bir buçuk yılımızın kalmış olması biraz çılgınca, değil mi? Bunlardan sadece bir tane daha var." Etrafına bakınıyor. "Bu yıl yaptığımız her şey sondan ikinci olacak."

Omzumla ona vuruyorum. "Duygusallaşıyoruz, değil mi?"

Yarım bir gülümseme veriyor. "Sadece tadını çıkarmak istiyorum, anlıyor musun?"

Gerçek hayat gelip bir şeyleri değiştirmeden önce."

Gerçek hayat.

Yutkunuyorum, kelimeler nedense içimi burkuyor.

Bakışlarım odada geziniyor ve tüm takım masalarına başımı sallayarak sırtıyorum. İster basketbol, ister beyzbol, isterse futbol olsun, hepsinde erkek ve kadınlardan oluşan bir canavar büfesi var. Atletizm takımının bile kendi hayranları var gibi görünüyor.

Bir kız dondurma külahını futbolculardan birinin dudaklarının arasından geçirip sırtarak yaladığında kıkırdayarak izliyorum.

Onun arkasında Alister'ı görüyorum. Elinde kendi kâsesi, gülümsüyor ve takım arkadaşlarıyla sohbet ediyor. Biri bir şey söylüyor ve o da başını geriye atıp gülüyor, etraftakiler de ona katılıyor. Sonra bu tarafa bakıyor, bir iki adım atıyor ve gözüme çarpıyor.

Gülümsüyor ve ben de ona bir tane veriyorum.

Göz ucuyla Brady'nin beni izlediğini fark ettim ve ona doğru döndüm.

"Buradan çıkmak ister misin?" Ona soruyorum.

Bir an bakıyor, sonra başını sallıyor, masadan atlıyor ve beni ayağa kaldırıyor.

Çıkışa doğru yönelmiştik ki birkaç ciyıklama dikkatimizi çekti ve başka bir adamın dondurmayla kaplı parmağını başka bir kızın boynuna doğru sürüklediğini gördük.

"Bunu özlemiyor musun?" Alay ediyorum. "Hayır." Brady başını sallıyor. "Biraz bile mi?"

Bana doğru bakıyor, gözleri benimkilerde. "Biraz bile değil."

"Emin misin? Kampüs dışında kimsenin bizi tanımadığı bir yere gidip bardan birkaç yabancıyı eve götürebilir miyiz?" Alay ediyorum, ama ağzımdan çıktığı anda geçen gecenin görüntüleri gözümün önüne geliyor, Brady'nin sözleri ağır bir arzu dozuyla zihnimde yuvarlanıyor.

Ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi gözleri parlıyor ve dişlerini alt dudağına geçiriyor.

Çok ateşli.

"Şu ana kadar neredeyse tüm sezon boyunca seni engelledim," diyorum aniden. "Koridor izni ister misin?"

Kaşları birbirine çarptı. "Bunu önerdiğin için kıcını tekmelemeliyim." Bana doğru hamle yapıyor, kolları kalçalarımı çevreleyip beni omzunun üzerinden atarken dudaklarımdan bir çığlık yükseliyor. "Şimdi kapa çenenin." Kalçama güzel ve sert bir şaplak attı. "Çünkü benim istediğim, hepsinin *kadınımı* buradan bir mağara adamı gibi çıkarışımı izlemeleri."

Gülüyorum, ellerimi kot pantolonunun ceplerine sokuyorum ve avuçlarımdaki sertliğinden hoşlanmıyormuş gibi davranırken kıcımı dışarı taşımasına izin veriyorum.

Binanın eşiğini geçerken ayakkabılar görünüyor ve ben başımı kaldırıp bakıyorum, kapı arkamızdan kapanmadan önce gözlerim bir anlığına tanıdık bir çifte kilitleniyor.

Alister diğer tarafta duruyor.

Alister

Boynumu kırıyorum, sonra tekrar kırıyorum, eğitim merkezinin kapısının önünde ileri geri yürürken uzuvlarımı sallıyorum.

Her geçen dakika güneş gökyüzünde daha da yükseliyor ve her parçam daha da sabırsızlanıyor. Dün gece uyuyamadım ve sabah kendimi burada bulacağımı biliyordum.

Sabahın altısından beri burada kıcım donuyor.

Telefonuma bakıyorum, sırt kaslarım kasılıyor, saat tam altı buçuk.

Omuzlarımı yuvarlayarak uzun bir nefes verdim. Sabırlı oldum, arkama yaslandım ve ona zaten verdiğimden daha fazla alan bıraktım, ihtiyacı olan tek şeyin bu olduğunu düşündüm - ona bir ödülünden daha azı gibi davranan pislikten uzak durmak.

Her şeyi berbat eden ben olduğum için, onun kurallarına göre oynamam gerektiğini biliyordum. Köpek kulübesinde olan bendim ve beni özgür kılacak tasmanın anahtarı ondaydı.

Dürüst olmak gerekirse, arkama yaslanıp konuşmaya hazır olmadığımı söylediğinde ne dediğini gerçekten duymak için kendimi zorladıktan sonra anladım. Beni tamamen uzaklaştırmadığı için minnettardım. Uzak durmak o kadar da kötü değildi; bunu yapmak pek bir şeyi değiştirmiyordu.

O ve benim, takılmaya başladığımız günden beri birbiriyle çelişen programlarımız vardı; sabahları erken, geceleri geç ve ara sıra Pazar günleri.

Tabii ki, bu dönem ona yakın olabilmek için sinsice onun sınıfına girdim. Bu biraz aptalca bir hareketti ama onunla hiç tanışmamış olmayı dilediği biri gibi değil de normal bir erkek gibi vakit geçirmek istedim.

Sanırım ona pek de fazla alan bırakmadın, değil mi?

Başımı sallayarak saatime baktım ve volta atmaya başladım. Biraz daha.

O partide küçük şovunu ilk yaptığında, Brady'yi o şekilde öptüğünde çok sinirlenmişim - ta ki bunu düşünene kadar. Şaşırtıcı bir şekilde, kendimi rahatlamış buldum. Hatta mutlu.

Sohbet sırasında bana "*aşırı korumacı kardeşler grubu* "*ndan* biri olarak tanıttığı adamlardan biriyle mi "çıkıyordu"?

Mükemmel.

Harika.

Bu, bana karşı hâlâ bir şeyler hissettiğinin kanıtıydı ve bu gerçekten korkuyordu; kendini korumanın en iyi yolu buydu.

Yani affedilmesini istediğim kızın, erkek arkadaşımı gibi davranarak onu aşırı derecede koruyan bir adamı vardı ve bu da beni nasıl affedeceğini öğrenirken türün geri kalan erkeklerini ondan uzak tutuyordu? Bundan daha mükemmelini ben planlayamazdım.

Ama şimdi, onu sadece onunla bir şansa sahip olmak isteyen diğer erkeklerden uzak tutmuyor.

Onu benden uzak tutuyor.

Ne zaman ona gitmek istesem, o orada oluyor. Ne zaman onunla birlikte olsam, o ortaya çıkıyor ve bunu bilerek yaptığını düşünmüyorum. Bence sadece... onun yanında olmak istiyor.

Bazen biz ders çalışırken bile arıyor ve arada sırada dersin ortasında mesajlaşırken telefonuna göz atıyorum. Çoğu zaman ekranın üst kısmında onun adını görüyorum.

Bunu yaparken gülümsüyor, ama beni öldüren şey, yanında oturduğumu hatırladığında gözlerindeki suçlu bakış.

Böyle hissetmesi için bir neden yok, özellikle de benimle ilgili olarak. Biz birlikte değiliz. Bana hiçbir söz vermedi, aslında tam tersi.

Peki o zaman, neden yapıyor? Bu iş nerede yanlış gitti? Neyi kaçırdım?

Aralarındaki bu şey ne zaman sahteden gerçeğe dönüştü, çünkü olan bu, değil mi?

İşin çılgın tarafı, adamı seviyorum. Son birkaç haftadır bana çok yardımcı oldu. Arkadaşıma yaptığım şeyi onun yapabileceği gibi başıma kakmıyor, bu da onun karakteri hakkında çok şey söylüyor. Aslında başlangıçta verdiği vahşi ve pervasız playboy kişiliğinin altında iyi bir adam gibi görünmesi biraz can sıkıcı. Ne yazık ki, bunun bir kişilik olduğuna ve şu anda onunla birlikte gördüğüm adama uymadığına ikna oldum.

Belki de her şeyi fazla düşünüyorum. Birbirlerini hayatlarının çoğunda tanıyorlar, bu yüzden belki de tüm aramalar, mesajlar ve rutin takılmalar arkadaşlıkları için normaldir ve o ve ben işin ilişki tarafında gerçekten yere inmediğimiz için hiç fark etmedim?

Evet, bu olabilir.

Allana'yı ve yıllarca süren arkadaşlığımızı düşünüyorum. Her zaman birlikteydik; tatillerde bile onun evine gider ve günü orada geçirirdim. Aşk onun yerini almadan önce yıllarca en iyi arkadaştık. Olan şey bu mu?

Ona aşık mı oluyor? Kaslarım kilitleniyor.

Ona aşık oluyor.

Mizahsız bir kahkaha beni terk ediyor, ellerim saçlarıma kayıyor ve çekiştiriyor. "Tabii ki öyle," diye mırıldanıyorum. Nasıl olmasın ki?

Kapılar açıldı ve ben kapıların altında kalmamak için sarsılarak uzaklaştım.

Mason, Chase ve Brady beni ilk gördüklerinde duruyorlar, sonra tekrar yürümeye başlıyorlar.

"N'aber Howl?" Mason diyor ki.

Bana karşı olan düşmanlığı -hepsi haklı- artık yok gibi. Şu anda bana karşı iyi bir takım arkadaşından başka bir şey değil ve bu da buraya ilk geldiğimde ona nasıl davrandığımla ilgili utancımı daha da artırıyor.

Avix U'da işleri kendim için gerçekten berbat ettim.

Mason'a sıkı bir gülümseme sunuyorum ama gözlerim üçünün en büyüğüne kayıyor.

"Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Brady'nin gözleri seğirir ama ifadesini çabucak sakinleştirir. Çantasını Chase'e uzatır ve önden gitmeleri için başıyla işaret eder.

Mason'ın Tahoe'suna doğru yürüyüp çantaları içine atarken onları izliyoruz.

Onunla tekrar yüzleştiğimde bana bakıyordu. Hiçbir şey söylemiyor, muhtemelen neden burada durduğumun farkında ve işimi kolaylaştırmak niyetinde değil.

"Onun peşinden gideceğim, Brady."

Yüzü tamamen boş kalıyor. Adam gözünü bile kırpmıyor ve ben konuşmaya devam etmek için kendimi zorluyorum.

"Onunla konuşacağım ve onu sevdiğimi söyleyeceğim. Bana bir şans daha vermesi için ona yalvaracağım ve bir daha asla onu incitecek bir şey yapmayacağıma dair hayatım üzerine yemin edeceğim." Uzun bir nefes alıp konuşmasını bekliyorum.

Bana defolup gitmemi söylemek için. Bana onun kız arkadaşı olduğunu ve benim buna nasıl cüret edebileceğimi söylemek için - ya da onu kaybetme paniğinin onu ele geçirmesine izin vermek için.

Suratıma bir yumruk yemeye bile hazırım.

Hiçbirini almadım.

Adam bana sertçe bakıyor, gözleri benimkileri delip geçiyor, geri kalan kısmı ifadesiz kalıyor. "Sence seni seviyor mu?" diye soruyor eşit bir tonda.

"Yapabileceğini biliyorum."

Gözleri hafifçe kısılıyor ama sonra gözlerini kırpmıyor ve gözleri siliniyor. Brady önce arkadaşlarına, sonra da bana bakıyor. "İçgüdülerine güven, Alister." Tahoe'ya doğru yöneldi.

"Ona aşık olduğunu biliyorum!" Ağzımdan kaçırdım. Brady yürümeyi bıraktı.

Bana dönmesini, çizgiyi aştığımı, aklımı kaçırdığımı ya da olayları yanlış okuduğumu söylemesini bekliyorum.

Umarım bana bunları anlatır.

Söylemez.

Tekrar hareket etmeye başlar, bu sefer ters yöne doğru, arkadaşları adını söylediğinde onları duymazdan gelir.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

CAMERON

"HOŞÇA KAL, JUNIE! PAZARTESİ GÖRÜŞÜRÜZ."

"Bugün birkaç saatliğine geldiğin için teşekkürler Cam. Seni saat ondan önce yataktan kaldırmanın çok pahalıya mal olduğunu biliyorum," diye takılıyor ve onu yürümeye başlayan çocuk bölgesine geri götüren kapıyı iterken el sallıyor.

Gülümseyerek kapıyı arkamdan kapatıyorum, kapüşonlunun kolları ellerimden sarktığı için mutluyum.

Junie dün gece beni arayıp yeni kızlardan birinin değil ikisinin de bu sabah için çağırdığını söylediğinde, onu yüzüstü bırakamayacağımı biliyordum. Ne yazık ki birkaç kez erteleme tuşuna bastım ve sonunda kıcımlı yataktan dışarı sürüklediğimde yapacak tek şey bir çift tayt, kalın, kıvrımlı çoraplar ve kapüşonlu bir tişört giymekti.

Saçlarım başımın üstünde kuş yuvasını andıran bir şekilde duruyor, kirpiklerimde dün gecedan kalma rimel parçaları var ve kahve içmeye zamanım olmadı. I

Junie'nin yaptığı iğrenç şeyi içmek için kendimi zorlamak zorunda kaldım ve krema için bulabildiğim tek seçenek, birbirine o kadar topaklanmış eski bir tozdu ki, parçalanması bardakta birkaç dakika sürdü.

Dürüst olmak gerekirse, normal şeylerin benim için işe yaradığından bile emin değilim. İçeceklerimde üç shot espresso ve yarım kilo şeker çok alışkınım.

Saatime bakıyorum; daha sabahın sekiz buçuğu bile olmamış ve planladığım gibi eve gidip yorganın altına girmek yerine kafeye doğru ilerliyorum.

Sonunda ortaya çıktığında omuzlarım düşüyor ve sıranın kapının dışında olduğunu görüyorum. "Neden mobil sipariş vermedim?" Kendi kendime surat asıyorum.

İç çekerek son kişinin arkasındaki yerime geçiyorum ve zaman geçirmek için telefonumu çıkarıyorum. Ari'ye mesaj atıyorum.

Selam en iyi arkadaşım.

Cevabı sadece birkaç dakika sürüyor.

Kankam: Kim öldü?

Alay ediyorum, cırcır görünümlü benliğimin hızlı bir fotoğrafını çekiyorum, ördek dudaklarım tam etkide ve gönderiyorum.

Ben: Hiç kimse, pislik, ama sabahın beşinde uyandığım için ne kadar iyi bir kız olduğumu söyle.

Kanka: haha. Senin de peşime takılacağını düşünmüştüm.

Göz kırpan bir yüz emojişi gönderiyor.

~~Peşime~~ takılmak mı?

Kanka: Yola çıktınız mı? Eğer değilseniz, yüzünüzü yıkamalısınız. Ve belki saçını taramalısın.

Gülüp alay etmesinin tadını bile çıkaramıyorum; kafam çok karışık. FaceTime düğmesine basıyorum, sanki çok sinir bozucu bir şey değilmiş gibi etrafta konuşarak dolaşan insanlardan biri olmaya resmen hazırım.

İlk başta reddediyor ve ben de tehdidimi yazmaya başlıyorum, ancak Gönder düğmesine basamadan görüntülü araması geliyor.

Yatakta doğrulup oturuyor, üzerine gri bir tişört -onun değil- çekmiş. Gözlerim hemen saçlarının hâlâ içine sıkıştığı yakasına gidiyor.

"Seni orospu çocuğu, çıplaktın, değil mi?" Önümdeki adam omzunun üzerinden bakıyor ama ben onu görmezden gelip en iyi arkadaşıma bakıyorum. "Noah nerede?"

Ari yorgun bir şekilde gülümsüyor, hala oldukça lüks görünen bir yatağa sıkışmış durumda. Telefonu ona doğru çeviriyor ve adamın gömleksiz olduğunu, örtüleri beline kadar çektiğini görüyor.

"Günaydın, Cameron." Adam gülümsüyor ve kızın yarısını göğsüne yaslaması için çekiştiriyor.

"O battaniyenin altında çıplaksın, değil mi?"

"Gerçekten mi?" diye arkamdan biri şımarıkça soruyor, ama ben onu da duymazdan geliyorum, burada muhtemelen üçlü bir şey olacağının farkındayım.

Ari elini yüzüne götürüyor ama Noah sadece kıkırdıyor ve Ari'nin saçlarını o küçük sevimli şekilde öpüyor. Tam da aşıkların yapacağı bir şey.

"Bekle, kamyonda değilsin. Yolda mı?" Esniyor.

"Doğru. Yolumuza devam ediyoruz." Birkaç adım ilerledim, nihayet binanın içine girmiştım. "Kim nereye, ne zaman gidiyor ve neden benim de peşinize takılacağımı düşündünüz?"

Ari'nin alnında küçük bir kaş çatma beliriyor. "Mase, Brady'nin hafta sonu için eve gideceğini söyledi, çünkü bu onların ilk bay haftası."

Başım geri çekildi. "Eve mi? Oceanside'daki yazlık ev gibi mi, yoksa ev gibi, ailesinin evi gibi mi?"

"Ebeveynlerin."

Ağzım açık kaldı. "Ne oluyor be? Bana söylemedi bile. Dün gece dondurma olayında onunla birlikteydin. Benimle yurda kadar yürüdü ve tek kelime etmedi."

Bana dönmeden önce Noah'ya bakıyor. "Emin değilim, Cam. Mase'i Şükran Günü hakkında bir şey sormak için aradım ve o da bundan bahsetti."

"Ne zaman?"

"Yaklaşık bir saat önce belki?"

Başımı kaldırıyorum. Artık önümde sadece iki kişi var. Karamelli Kurabiye Parçalı Latte'nin tadını alabiliyorum.

İnledim, çizginin dışına çıktım. "Seni seviyorum, hoşça kal." Brady'nin numarasını bulup kapatıyorum.

Doğrudan sesli mesaja yönlendiriyor, ben de telefonu kapatıp mesaj atmayı deniyorum.

Ben: Neredesin?

Spor salonuna doğru yürümeye başladım, bu sabah ilk durağının orası olacağının farkındaydım. O yöne bakarak durdum.

Ama şehir dışına çıkıyorsa, spor salonuna zaman ayırmayabilirdi. Onu tanıdığım kadarıyla, "boşa zaman harcamamak" için çok erken kalkar ve yola koyulurdu.

Aman Tanrım, mesajıma cevap vermedi. Çoktan yola mı çıktı?

Mason'ı arıyorum ama Payton cevap veriyor.

"Merhaba. Seni seviyorum ama erkeğin nerede?" "Duşta. Her şey yolunda mı?"

"Brady de orada değil, değil mi?"

"Hayır, sadece Mason. Ona bir şey sormamı ister misin?"

"Hayır, her şey yolunda. Teşekkürler." Telefonu kapatıp diğerini deniyorum. Chase ilk çalışta cevap verdi. "Kim öldü?"

"Neden herkes bana bunu sorup duruyor? Daha önce de erken uyandım, biliyorsun!"

Chase kulağıma gülüyor ve ben de İngilizce Edebiyat binasının etrafındaki kestirme yoldan giderken ıslak çimlere bakıyorum. "Ne oldu?" diye soruyor.

"Evde misin?"

"Öyleyim, ama iş ofisindeki bir toplantı için dışarı çıkmak üzereyim."

Durdum, kaşlarım içeri çekildi. "Ne için?"

"Sadece biraz... bilirsın, gerçekten bilmiyorum. Ne var ne yok? Şu anda kapıdan çıkıyorum ama bir şeye ihtiyacın olursa işim bittiğinde seni arayabilirim."

"Hayır, hayır." Başımı sallıyorum. "Ama Brady evde mi?"

Chase birkaç dakika sessiz kalıyor ve aceleyle çıkarken telefonu kapatıp kapatmadığını anlamak için ekrana bakmam gerekiyor ama hâlâ bağlıyız.

"Chaser."

"Uh..." Arka planda bir şeyler mırıldanıyor ve sonra "Hayır, burada değil" diyor.

Gözlerim kısılıyor ve hızlanıyorum. "Kimdi o?"

"Kimse yok, sadece bir takım arkadaşı. Bir saate kadar işim biter. O zaman seni ararım, tamam mı?"

Beni görmemesine rağmen başımı sallıyorum ve telefonu kapatıyorum. Belki çalar diye elimde tutuyorum ve futbol evine doğru ilerliyorum çünkü içimden bir ses Brady'nin gerçekten de orada olduğunu söylüyor.

Tanıdık bir ses seslendiğinde yataktanemin önünden geçiyordum.

Alister'ın girişten otuz metre kadar uzaktaki banklarda oturduğunu görmek için bakıyorum.

Karın kaslarım tedirginlikle sıkışıyor ve ona şu anda konuşamayacağımı söylemek istiyorum ama o zaten bu tarafa doğru koşuyor. Eşeklik etmek istemediğim için Brady'ye bir kez daha mesaj atıp beni aramasını söylüyorum ve tam Alister önümde dururken başımı kaldırıp bakıyorum.

"Hey."

"Hey," diye fısıldıyor, telefonumdan bana bakarak. "Ben, uh... Erken kalkmışsın."

Hafif bir kahkaha atıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet. Junie'nin sabah erken saatlerde evden çıkarken yanında birine ihtiyacı vardı. Diğer kızlar onu ekti."

Ellerini ceplerine sokarak başını sallıyor. "Kahve içtin mi? Gidip bir tane alabilir miyiz?"

"Hayır, ben-" Son yirmi dakikadan ona bahsetmek istemediğim için sözümü kestim. "Burada beni mi bekliyordun yoksa...?"

Başını sallıyor, benden başka her yere bakıyor. "Evet, ben..." Bakışlarına karşılık veriyor. "Bu kadar erken çıkmanı beklemiyordum."

"Yani ben çıkana kadar bekleyecek miydin?" Alay ediyorum.

"Evet."

Onun anında verdiği yanıtla kollarım iki yanıma düşüyor ve telefonumu daha sıkı kavriyorum. "Ama Cuma günü dersim yok," diye belirtiyorum. Sene başında programımı ezberlediği için bunu biliyor.

"Biliyorum."

"Bazı Cuma günleri yurt odamdan bile çıkmıyorum."

Bakışlarını benden ayırmadan başını sallıyor. "Bunu ben de biliyorum."

Hava etrafımızda yoğunlaşıyor gibi görünüyor ve ayak parmaklarım çoraplarımın içinde kıvrılıyor. Tedirginlik omurgamdan aşağı kayıyor ve dudağımı kemirerek bilinçaltımda geriye doğru bir adım atıyorum.

"Cameron," diye fısıldıyor, bana doğru uzanıyor ve ben donup kalıyorum, parmak uçlarının üzerimdeki kapüşonun kollarına dolanışını izliyorum.

Küçük bir çekiştirme yapıyor ve ben de ona doğru sendeliyorum, kapüşonlu serbest elimi göğsüne koyuyorum.

Kollarını yukarı itiyor ve avuçlarımızı birbirine bastırıyor; ben de parmaklarımı onunkilere yer açmak için çok fazla açmam gerekmediğini fark ederek bağlandığımız yere bakıyorum. Teni yumuşak, biraz soğuk olsa da rahatlatıcı.

Diğer eli kalkıp yanağımda geziniyor ve kaşlarımda küçük bir çatıklık oluşuyor.

"Alister." Bakışlarıyla karşılaşıyorum, ciğerlerim göğsümde sıkışıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Bütün gece sana ne söylemek istediğimi bulmaya çalıştım ve belki buraya geldiğimde

sonunda bana geldi. Sonra seni yürürken gördüm ve şimdi burada duruyorum, hiçbirini hatırlayamıyorum."

"Alister..." Başımı sallıyorum, omuz silkiyorum.

Bir adım daha yaklaşıyor ama ben yine ayak sürüyerek aramızdaki mesafeyi bir kez daha açıyorum.

"Biz arkadaşlar," I Nefes al, benim kalp dövmek a Göğsümde biraz daha sertleşti.

"Hayır, değiliz Cameron," diye mırıldanıyor, bakışlarında özlem açıkça görülüyor.

"Benim bir erkek arkadaşım var." Biraz zayıf çıkıyor ve başını sallıyor.

"Hayır, yok."

"İstiyorum." Boğazımı temizliyorum ve bu sefer biraz daha güçlü çıkıyor. "İstiyorum."

"O zaman bu sabah onunla konuştuğumda Brady neden aynı sözleri bana söylemedi?"

Başımı geriye attım, kaşlarım çatıldı. "Ne?"

Alister'in omuzları düşer ve yumuşak bir gülümseme sunar. "Bugün Brady ile konuştum."

Göğsüm çöküyor ve telefonumu tutan elimi göğsüme bastırıyorum. Bir labirentin ortasındaymışım gibi hissediyorum ve bir sonraki dönüşün beni sona götürmemesini umuyorum.

Neyin sonu, Cameron?

Yutkunuyorum. "Ne söyledi?"

"Ona nasıl hissettiğimi söyledim."

"Peki ne dedi?"

Sorum üzerine Alister'in kaşlarının arasında kırıksıklıklar oluşuyor ve bakışları bir an için benimkileri arıyor. "Sana geleceğimi söylediğimde bana yumruk atmadı."

Kırık bir kahkaha bırakıyor beni, içinde neşe olmasa da. Hissediyorum... Bilmiyorum bile.

Paniklediniz mi? Kafası mı karıştı?

Aklım karıştı ve bunların hiçbirine anlam veremiyorum.

Alister tekrar uzanıp yanağımı avuluyor ama bu sefer dokunuşuna eğilmiyorum.

Gözlerim sulanmaya başlıyor ama nedeninden emin değilim. "Cameron," diye fısıldıyor, daha yakına eğilerek.

Beni öpecek. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Beni öpecek ve onu durdurabilecek miyim bilmiyorum.

Gözlerim kapanıyor, soğuk hava tenime çarpıp beni titretmeden önce bir damla gözyaşı tenimi ısıtıyor.

"Cameron," diye tekrar fısıldıyor, nefesi dudaklarımda dolaşıyor.

Telefonum çalıyor ve sarsılarak aşığı baktığımda Mason'ın fotoğrafının ekranda yanıp söndüğünü görüyorum.

"Selam." Hemen cevap veriyorum, biraz yana dönüyorum.

"Avix Sokağı'na dönüyor, yaklaşık bir mil ötede yeşil şerit. Otoyola çıkmak için yatakhanelerin yanından geçmesi gerekiyor."

Başımı salladım. "Teşekkürler. Sana borçluyum."

"Bunu yeni yürümeye başlayan bir ocuk şeklinde nakde çevireceğiz."

Boğuk bir kahkaha beni terk ediyor ve burnumu çekiyor. "İ ş i m i kolaylaştı, neden yapmıyorsun?"

Mason kıkırdıyor ve ben telefonu kapatıyorum, bakışlarım Alister'inkine kayıyor.

"Üzgünüm ama gitmem gerek" diye fısıldarken gülümsemem zayıftı.

Topuklarımdın üzerinde dönüyorum.

"Seni seviyorum Cameron."

Sözleri bana çarpıyor ve ayaklarım donuyor, gözlerim kapanıyor. "Hayır, bilmiyorsun."

"Ama ben biliyorum." imlerin üzerindeki ayak sesleri bana yaklaştığını söylüyor. "Ve eğer bize bir şans verirsen, senin de beni sevebileceğini biliyorum."

Dudağım titremeye başladı. "Bunca zamandır sana karşı dürüst ve açık sözlü oldum."

" biliyorum." O başını sallar. " biliyorum ama sadece düşün bu konuda .
Lütfen."

Söylediği her Şey söylenmesi gereken doğru Şeyler. Sorun Şu ki, bu onun istediği bir Şans değil.

İkinci bir tane.

Ellerini kollarımın etrafında kavuşturuyor ve bizi hafifçe kaydırıyor. "Bir Şey söyle."

"I..." Gözlerinin içine bakıyorum. Ona bir tane vermek kolay olurdu.

Üzgün olduğunu söylüyor. Üzgün olduğunu biliyorum. Sadece görmüyorum, hissediyorum da.

Acı çekiyordu ve bu acı onun kötü bir karar vermesine neden oldu. Hiç kimse mükemmel değildir, özellikle de yeni bir yerde, yeni insanlarla ve kırık bir kalple yaşayan yepyeni yetişkinler.

Tekrar içeri giriyor ve gözlerindeki bakış çok fazla. Renkleri yanlış.

Yanlış Çekil.

Yanlış adam mı?

Bakışlarım onun omzunun üzerinden geçiyor ve hemen birkaç blok ötedeki tanıdık bir kamyon gözüme çarpıyor.

Başımı sallayarak uzaklaşıyorum ve elini hafifçe sıkıyorum. "Gitmem gerek, Alister. Üzgünüm ama..." Başka bir Şey söylemiyorum.

Dümdüz koşmaya başlıyorum, çimenleri geçip ana yola çıkan otoparkın içinden geçiyorum. Kaldırıma çıktığımda duraksıyorum, karşıya geçip geçmemeye karar vermeye çalışıyorum.

Bu tarafta kalırsam beni görmeyebilir.

Yolun açılmasını bekliyorum ve diğer tarafa geçiyorum.

Son kırmızı ıŐıkta ama bu tarafa bakmıyor.

Ters yöne bakıyor. Benim yurt binama bakıyor.

Neyse ki bu ışık diğer arabaların geçtiği bir cadde değil, öğrenciler için bir yürüyüş yolu, bu yüzden yolun ortasına koşup bekliyorum.

Brady

Yüzüncü iç çekiş beni terk ediyor ve başımı koltuk başlığına yaslayıp zihnimi boşaltmaya çalışıyorum ama sanki bir parça atlıyor, aynı lanet mısra tekrar tekrar çalışıyor.

Onunla konuşacağım ve onu sevdiğimi söyleyeceğim.

Hay sikeyim.

Alistar, Cameron'a aşık. Ya da en azından öyle sanıyor. öyle.

Öyle olmasını istemiyorum. Ben onun, bu işi top aşağı ve Yürümek Uzakta, El sallamak onun beyaz bayrak yenilginin. Gitmesini istiyorum.

Tanrım, Brady, kendini neyin içine soktun, dostum?

O ve ben asla *gerçek* olamayız. Dünyanın geri kalanının beni çizdiği bu sahte kişiliğe büründüğümde değil, ve ne için? İşleri kendim için kolaylaştırmak için mi? Takımın konuşulan kişisi olmamak için mi? Utanmaktan çok uzağım, hatta tam tersi, ama şimdi ortaya çıkması işleri daha da kötüleştirecek.

Düşündüğünden bu kadar uzak olduğumu öğrendiğinde bana nasıl bakacak?

Hayatı boyunca tanıdığı meşhur playboyun bir vaizin oğlu olduğunu öğrendiğinde?

Yirmi yaşında bir bakir. Tabii ki kendi seçimiyle, ama bunun ne önemi var?

Ben yalandan nefret eden bir yalancıyım.

Gözlerimi daha sıkı yumuyorum ve iç çekiyorum. Zaten benimle birlikte olmak istemezdi. Ben onun arkadaşayım.

Biz arkadaşız.

Tamam, ama birbirimize karşı bir şeyler hissetsek bile, bu uzun sürmezdi. Gerçek bir şeye sahip olmanın eğlencesi ve yeniliği geçecek ve arkadaş rutinine geri dönecektik çünkü bildiğimiz şey buydu.

Ama yine de, daha önce yapmadığımız neyi şimdi yapıyoruz?

Gülüyoruz ve birlikte iyi vakit geçiriyoruz ama bu yeni bir şey değil.

Bazen yatağında ona sarılarak uyuyakalıyorum, ama bunu geçmişte yüzlerce kez yaptım - muhtemelen arkadaş olduğumuz onca yıl boyunca tam anlamıyla yüzlerce kez.

Her zaman en rahat battaniler ondaydı, o yüzden Ari'yle aynı yatağı paylaşmadıkları zamanlarda yatmak için onu seçmemde şaşılacak bir şey yok. Bilinçaltımdaki bir parçanın bana göremediğim şeyleri göstermeye çalışması gibi bir şey değildi bu.

Ve evet, birkaç kez öpüştük, ama bunu yapmak zorunda olduğumuz için değil. Bir şeyler hissettiği adama bir şey kanıtlamak için gerekliydi.

Muhtemelen şu anda onunla birlikte olan adam, kız arkadaşına içini döküyor.

Sahte kız arkadaş.

İnledim.

Lanet olsun, dostum.

Ama öpüştük çünkü öpüşmek zorundaydık, değil mi?

O gece onun yatakhaneğinde, vücudunun titreyişini ve çıkardığı sesleri duyduğumda uyuyormuş gibi yapmamın imkânı yoktu. Onu görmeliydim, ona dokunmalıydım, tadına bakmalıydım.

"Kahretsin," diye tıslayarak ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

Arkamda bir korna çalışıyor ve sarsılıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor, ayağım içgüdüsel olarak pedaldan çekiliyor. Yuvarlanmaya başlıyorum, belki bir santim, sonra gerçeklik beni yakalıyor ve frene tekrar basıyorum, gözlerim en sevdiğim mavi çifttime çarpıyor.

Kamyonetimi park ediyorum, hareketlerini izliyorum, koşarak gelip yolcu kapısını çekerken ona yapışmış durumdayım. Gözleri benimkilere dikiliyor, sarı kaşları kalkıyor.

"Siktir." Eğilip kilide hafifçe vuruyorum, o da benimle aynı anda kolu çekip açmasına yardım ediyor.

Hafifçe titreyerek içeri giriyor ve kapıyı a r k a s ı n d a n kapatıyor. emniyet kemerini takıyor ve ısıtıcıyı çalıştırıyor,

parmaklarını havalandırmaya tutarak.

Ben de ağızım bir karış açık ona bakıyorum.

Korna tekrar çalıyor ve irkiliyorum, arabayı hızla vitesle takıyorum ve ışık sarıya dönerken sağa dönmeye başlıyorum, arkamdaki tüm arabaları bir kez daha ışığa hapsediyorum.

"Ne..." diyebildim sadece, sonunda pes edip kamyoneti kenara çekip bir dakikalığına kırmızı alana park etmeden önce kafam birkaç kez ondan yola doğru döndü.

Aynı anda birbirimize bakıyoruz.

"Yolun ortasında dikilmiş ne halt ediyordun?"

"Taksiye bineceğim." Başını eğiyor. "Dikkat etseydin elimi kaldırdığımı ve her şeyi görürdün."

Şaka yapıyor, küçük velet, ama gerçekten, bu da ne?

Şu anda Alister'ın yanında olmalıydı, kamyonetimin yolcu koltuğunda değil.

"Akşam trafiğini atlatmak istiyorsak gerçekten yola çıkmalısın," diye öneriyor.

Ona göz kırpıyorum ve o da kürklü çizmelerini çıkarıp bacaklarını altına katlıyor. "Dur bakalım." Derin bir nefes alarak elimi kaldırıyorum. "Eve gittiğimi sana kim söyledi?"

"Ari."

Kaşlarımı çattım. "Peki Ari nereden biliyordu?" "Mason'la konuştu."

"Peki *Mason* tam olarak nereden biliyordu?" Omuz silkiyor. "Aklım almıyor."

"Pekâlâ, beni nerede bulacağımı nasıl bildin?" "Mason yerini biliyor."

"Lanet olsun, çok meraklı arkadaşlarımız var, değil mi?"

O buna gülüyor ve ben sadece onu izliyorum. Işıklıdırma şekli yukarı onu Gözler, ve Eğri . onu Dudaklar, ve yol o

kahkahaları azalırken onları kemiriyor. "Öyle, Lancaster. Şimdi yola çıkacak mıyız, çıkmayacak mıyız? Çünkü gördüğünüz gibi, ben en ateşli karmaşayım."

Kesinlikle öylesin. Güzel bir karmaşa.

Boğazımı temizliyorum, tekrar ona dönmeden önce bir an onun yatakhaneğine doğru bakıyorum. "Bütün hafta sonu kalacağım."

"Harika."

"Pazar gecesi geç saatlere kadar eve gelmeyeceğim."

Onun için burada tuttuğum battaniyeyi alıyor ve bacaklarının üzerine seriyor. "Mükemmel, ama önce kahve içmek için durabilir miyiz?"

İçimden bir kahkaha yükseliyor ve başımı sallayıp dudaklarımı yalıyorum. "Gelmek istediğine emin misin?"

"Ölü kış."

"Sen... Sen..."

"Ben, ben... ne yaptım?" Gözleri hafifçe kısıldı. Alister'la konuştun mu?

Belli ki yapmamış. Öyle olsaydı kesinlikle burada benimle olmazdı.

Yapar mı?

Lanet dilimi ısırđım ve ona söylememeye karar verdim. Nasıl olsa yakında öğrenecekti. "Bir çantan bile yok."

"Lütfen." Gülümsüyor, bu kez ayaklarını direksiyona vuruyor. "Eve gitmek için çantaya ihtiyacım yok. Apple Pay'i olan telefonum var ve eğer garip bir tesadüf eseri eve geldiğim hafta sonu ailem evde olmazsa, o zaman senden bir şey ödünç alırım. Senin gömleklerinden birini ilk kez elbise olarak giymiş olmam."

"Hayır, olmaz."

Gördün mü? Yıllardır yaptığımız şeyleri yapıyoruz. Her şey yolunda.

Zafer kazanmışçasına çenesini kaldırıyor, elindeki ipi çekiştiriyor.
kapüşonlusu.

Gözlerim göğsüne düşüyor. Düzeltiyorum, *kapüşonum*.
Hani şu dikenli halterlere yaslanmış o l a n .

Mükemmel dolgun göğüs uçlarında piercing var ve her yerinde benim adım ve numaram yazıyor.

Her yerinde.

Resmi olarak onda kalmasına izin var. Aslında, ısrar ediyorum.

Olamaz.

Koltuğumda kayıyorum.

Tanrıya şükür kot pantolon giyiyorum.

Bakışlarını tutuyorum. "Gerçekten benimle eve gelmek istiyor musun?" "Elbette Lancaster, sanırım seninle geleceğim.

Seninle gelmek zorunda değilsin.

yalvarmak için."

Sırıtişım büyüyor ve o da bana şakacı bir bakış atıyor. "Ama önce bana kahve getirirsen."

İçimden bir kahkaha yükseliyor ve kaldırımdan uzaklaşıyorum.

"Bir Karamelli Kurabiye Crumble, ekstra kurabiye ve ekstra crumble hemen geliyor."

Gülümsüyor ve öne doğru bakıyor.

On dakika sonra, kahve dükkanında arabaya servis sırasına girdiğimizde, ortaya doğru kayıyor ve eve dönüş yolu boyunca orada kalıyor.

İçime bir doğruluk hissi düşerken kalbim küçük bir gümbürtü çıkarıyor, sanki ondan bana bir yumruk çarpması gibi. Başka türlü olmasını istemezdim.

BÖLÜM OTUZ İKİ

CAMERON

"NE VE CEHENNEM YAP SEN YANI, SEN GIDIYOR
İÇİN VE

Bahamalar?"

Annem kulağıma gülüyor ve çenem düşüyor.

"Aman Tanrım, başlıyor, değil mi? Artık yetişkin bir çocuk muyum? Terk edildim. Kurtların önüne atıldım."

Hem Ben hem de Tisha gülüyorlar ve Brady'nin boktan sırtıtışına bakmam için can attığını söyleyebilirim.

"Oh, tatlım, hayır, saçmalama." Annem duraklar. "Bize bir torun verdiğinde, bizimle tekrar tatile gelebilirsin."

"Anne!" Şimdi gülüyorum. "O zaman babama, en sevdiği kayak partnerinin tekrar pistlerde onunla birlikte olması için on yıl kadar beklemesi gerektiğini söylemene izin vereceğim."

"Oh, kirli oynuyorsun, ha? Büyük silahları ortaya çıkarıyorsun."

Gülümsüyorum. "Zeus en azından arka bahçede mi? Kapıyı çaldığımda havlamadı."

"Hayır, gemiye bindirildi."

"Boo." Surat astım. "Sanırım sana iyi vakit geçirmeni söylemeliyim ama bir dahaki sefere uçağa atladığında kızına haber versen?"

"Sanki bugün bütün gün otoyolda araba kullanacağınızı bize haber verdiniz?" diye takılıyor. "Hayır, gerçekten, güvenlikten yeni geçtik ve barda yer bekliyoruz. Yerleştikten sonra sizi arayacaktık ama Ben ve Tisha sizinle ilgilenecek."

"Evet, yapacağız!" Tisha cevap veriyor.

"Tamam. Paçayı kurtardın ama Aralık ayında dağa tırmanma zamanı geldiğinde seninle aynı arabada olmayı umuyorum!"

"Başka türlü olmazdı. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum, hoşça kal." Telefonu kapattım, sonunda Brady'ye baktığımda dudaklarının yana kıvrılmış olduğunu gördüm. "Devam et Koca Adam, dök içini."

Sonra gülüyor, kolunu omuzlarıma doluyor ve boynumu kolunun kıvrımına sıkıştırıyor. "Görünüşe göre senin için Kasım'da tişört elbise var. Meme uçların donacak, yaz kraliçesi."

"Brady!" diye azarlıyor annesi. "Zavallı kızın meme uçlarını rahat bırak. Bir kızın isteyeceği son şey gündüz vakti farlarının açık olmasıdır."

Yanaklarım alev alev yanıyor ve Brady beni biraz sarsıyor.

"Hey, anne, farlarından sarkan süsleri aldın mı?"

Gözlerim ona doğru kayıyor, yüzünün yan tarafında daralıyor.

"Saçmalama." Onu başından savdı. "Daha Aralık bile değil ama giydireceğim."

"Onları şimdi takabilirsin."

Onu uyarmak için kaburgalarına dirsek attım.

Beni görmezden geliyor, ses tonu ipek gibi yumuşak, "Cammie bebeğim, süslerin tüm yıl boyunca farların üzerinde kalması hoşuna gitmiyor mu?" diyor.

Annesi merakla bakıyor ve Brady kahkahasını saçlarımda saklamaya çalışırken ağzım açılıp kapanıyor.

Tisha düşünceli bir şekilde başını eğiyor. "Biliyor musun? Haklısın. Belki de yıl boyunca saklamak için kendime şu küçük kirpiklerden alırım. Fikir için teşekkürler!" Oğlunun kaba ellerinin meme uçlarımı ısıttığından habersiz uzaklaşıyor.

Brady'nin omuzları sessiz bir kahkahayla sarsılıyor ve ben de onu tuttuğu yerden çekiyorum.

"Senden nefret ediyorum," diye tıslıyorum.

Arkamdan yaklaşıyor, o büyük, güçlü kolları belime dolanıyor ve ellerini üzerimdeki kapüşonlu tişörtünün ön cebine sokuyor. Avuç içleri karnımın alt kısmına bastırıyor ve omuzları benimkilere kıyasla o kadar geniş ki beni tamamen içine alıyor, zengin ve baharatlı kokusunda boğuyor.

Dudakları kulağımı buluyor. "Hayır, değilsin," diye fısıldıyor ve ben gülümsememek için yanağımın içini ısıırıyorum.

Hayır, gerçekten istemiyorum.

Görünüşe göre evde olmak, son zamanlarda biraz kaybolmuş olan daha eğlenceli Brady'yi geri getirdi. Neredeyse cazibesinin gücünü unutuyordum.

Ya da belki de hiçbir zaman şimdiki gibi vurmamıştır...

MİLYONUNCU KEZ DÖNÜP DURUYORUM, YORGANI ÇEKİYORUM.

tam o sırada kapı hızla çalınıyor, ama kapıyı açmadan önce cevap vermemi beklemiyor.

"Oh, Cammie Baby," diye şarkı söylüyor ve ben tekrar inliyorum.

Brady gülüyor ve sonra tüm ağırlığı üzerime çöküyor.

"Git buradan, seni koca hayvan. Beni boğacaksın," diye sızlanıyorum, battaniyeleri başımın üzerinde sıkıca tutuyorum çünkü bundan sonra ne olacağını biliyorum.

Yeterince eminim, parmakları kenarın üzerine katlanıyor ve beni etrafımdaki aydınlık odaya gözlerimi kısarak bakmaya zorlayarak aşağı çekiyor.

Ben somurtuyorum, o da Brady gibi kocaman ve parlak bir şekilde gülümsüyor. "Günaydın."

"Saat kaç?" "Dokuzu biraz geçiyor."

Çoktan sızlanmaya başladım, battaniyeleri geri çekiyorum, ama o bana izin vermiyor, ağırlığını kaydırıp ayaklarını yatağın kenarından geçirirken tutuşu sıkılaşıyor.

Bakıyorum, çoktan giyinmiş ve bir psikopat gibi yeni duş almış. "Cumartesi günü kim bu kadar erken giyinip hazır olur ki?"

Sanki bir işaretmiş gibi, Tisha kafasını içeri sokuyor ve parlak bir şekilde gülümsüyor. "Oh iyi, dinledi." Saçları fönü, makyajı yerinde, üzerinde şirin bir kazak elbise ve beline doladığı önlükle, küçük Suzy Ev Hanımı haliyle her zamanki gibi mükemmel bir şekilde gülümsüyor. "Kahvaltı yirmi dakika içinde hazır olacak. Yumurtalara başlayabilmek için mücver turtamın kızarmasını bekliyorum."

O kayboldu ve ben biraz daha somurttum.

Brady kıkırdıyor, ayağa kalkarken battaniyelerimi tokatlıyor. "Babamla birlikte sokağın aşağısından yakacak odun almaya gidiyorum ama hemen döneriz. Giyecek bir şeyler bulmak için çekmecelerimi karıştır ve içlerinde kirli dergiler bulursan sakın beni yargılama."

"Oh, lütfen. Ben ve Ari, on beş yaşındayken Chase'in güverte deposunun altında sizin zulanızı bulduk."

"Ne?!" Bön bön bakıyor. "Çocuklara söylemem lazım. Biz hep annesinin onları bulduğunu ve tek kelime etmediğini düşündük!" O

Bunu söylerken elinde telefonuyla koridora doğru ilerliyordu bile.

Dudaklarım kıvrılıyor, ama sonra saatin erken olduğunu ve yorgun olduğumu hatırlıyorum, bu yüzden uykusuz gecem için son bir iç çığlık atıyorum ve duşa girmek için yataktan kalkıyorum.

Kafamda bir zaman sınırı ve alt katta gerçek Donna Reed varken, hızlıca hazırlanmaya çalışıyorum. Sınırlı seçenekler ve sıfır makyaj ya da cilt bakım ürünü ile zor değil.

Brady'nin çocukluk odasını karıştıracak vaktim yok, bu yüzden dolapta işe yarayabilecek bir şeyler arıyorum, eşofmanlarının çok büyük olduğu için hemen giyilemeyeceğini biliyorum. Üzerinde lisemizin logosu olan eski bir kapüşonlu sweatshirt bulup üzerime geçiriyorum - dün sabah Junie'ye yardım etmeye gitmeden önce neden sütyen giymeye vakit ayırmadım ki? Kömür grisi ve pek çok kez yıkandı. İçeride değil olarak yumuşak olarak o kullanılmış için ol, ama Bu hala rahat ve şifonyerinin üzerindeki aynaya bakmak için parmak uçlarıma bastığımda, arka taraftaki dudakların

Kıçımı koru.

İç çekip tekrar deniyorum, bu sefer üzerinde kamp logosu olan bir tanesini alıyorum, muhtemelen sezon dışında katıldıkları bir futbol antrenman programından. İşlemi tekrarlıyorum, bu seferki skandal gibi görünmeyecek kadar alçakta durmayı başardığımda gülümsüyorum. Kapüşonlu sweatshirt orman yeşili ve üzerinde beyaz-sarı bir logo var, ben de bir çift uzun beyaz çorap alıp yukarı çekiyorum ve üst kısımları dizimin ortasına ulaştığında gülümsüyorum.

"Bu aslında çok şirin." Düşünceli bir şekilde dudaklarımı yana kıstırıyorum. "Şimdi iç çamaşırı konusunda ne yapmam gerekiyor?"

İşimi bitirdikten sonra tezgâhın üzerinde duran diş fırçasını kullanmak için aceleyle banyoya giriyorum ve ıslak saçlarımı ortadan ayırarak tarıyorum. Çekmeceleri karıştırıp birkaç saç ürünü buluyorum ve saçımın tepesini düzleştirip, saçımın bir kısmını

ve mükemmel bir topuzla geriye doğru süpürün. Bir kızın giyebileceği ve yine de denemiş gibi görünebileceği en kolay saç modelidir.

Yansımama başımı sallıyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum, son basamağa ulaştığımda ön kapı açılıyor.

Ben içeri giriyor, bana gülümsüyor. "Yaşıyor."

"Evet, evet," diye kıkırdıyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"1.80 boyunda ve 259 kiloluk sağlıklı bir oğlum varken, ağır işlerle mi uğraşacağım?" Kara kaşlarını kaldırdı. "Defol git buradan."

"Bilmenizi isterim ki, ben çok güçlüyüm Bay Lancaster."

"Tatlım, bana *bayım deme*. Bu beni yaşlı hissettiriyor." O oturma odasına doğru devam ediyor ve ben de gülümseyerek Tisha'nın yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmak için mutfağa.

Hafif bir klasik müzik eşliğinde dans ediyor, ben içeri girer girmez fırından cam bir tabak çıkarıyor. Başını kaldırıyor ve dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Mükemmel! Çocukların da şimdi döndüğünü duydum mu?"

"Sen yaptın." Başımı sallıyorum, o bardağı bırakırken masanın etrafına bakıyorum. "Kahvaltıya başka gelen var mı?"

Beni gülerek geçiştiriyor. "Çok fazla olduğunu biliyorum ama bebeğime kahvaltı hazırlamayalı birkaç ay oldu. Ayrıca, artanları yarın yanınızda götürebilirsiniz. Ailenizden haber aldınız mı? Her şey yolunda mı?"

İçimi çekiyorum, sandalyeleri gösterdiğinde oturuyorum. "Evet, bu sabah bana hindistancevizinden mimoza içerken çekilmiş bir fotoğraflarını gönderdiler."

Tisha gülümseyerek birkaç kahve fincanı alıyor ve doldurmaya başlıyor.

"Sadece iki tane anne." Brady'nin sesi bana ulaşıyor ve annesi kaşlarını çatarak arkasını döndüğünde önüme bir kâğıt bardak bırakıyor.

Başımı arkaya eğip baş aşağı arkamdaki Brady'ye bakıyorum.

"Bu ekstra kurabiye ve ekstra ufalanmış Karamelli Kurabiye Crumble değil" diyor. "Ama ekstra karamelli bir Cookie Butter latte."

Ona göz kırpıyorum. "Bebe's Brews'daki içkimi biliyor musun?"

"Öyle mi düşündün?"

"Son sınıftan sonra yaz tatiline çıktığımız günden beri bunlardan birini sipariş etmemiştim."

Bakışlarımı tutuyor ve gülümsememi gizlemek için dudaklarımı bir tarafa doğru büzüyorum, ama o bunu görüyor. Yakışıklı yüzünde yavaşça bir sırıtış belirliyor. Göz kırpıyor ve masanın etrafında hareket ediyor ve bana Michael Myers diyor çünkü onu sonuna kadar takip ediyorum. Başka tarafa bakamıyorum.

Annesine yaklaşp yanağından öperken bir parça pastırma alıyor ve ona doğru hamle yapıyor. Annesinin bunu deneyeceğini tahmin ettiği için kolu ona vurmak üzere fırlıyor ama ıskalıyor... çünkü gözleri benim üzerimde, oradaki şefkatle içimde hafif bir sıcaklık kıpırdıyor.

"Peki, tamam o zaman," diyor sessizce, diğer kahve fincanını kocasına uzatırken gülümsemesi yumuşak, ikisi buzdolabına dönmeden önce bakışıyorlar.

Brady yanıma çöküyor ve kıyafetime bakıyor. "Bu, Avix'e gitmeden önceki yaz kampta aldığım kapüşonlu sweatshirt."

"Artık benim." Omzumu kaldırıyorum ve o da şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor.

"Elbette öyle. Orada sıradan bir hırsıza dönüşüyorsun."

"Alış buna."

"Memnuniyetle."

Ben sırıtıyorum, o da bana sırıtıyor. Sonra odada başkalarının da olduğunu hatırlıyorum ve kızarmamak için elimden geleni yapıyorum ama gerçekten kızaracakmışım gibi hissediyorum. Saçma ama gerçek.

Boğazımı temizliyorum. "Biliyor musunuz, siz kamplara çok fazla gidiyordunuz. Her yıl yazın haftalarını kaçırdınız."

"Eğer oğlanlar o kampa gitmemiş olsalardı, siz kızlar o yaz onlar fark etmeden Tampa'ya kaçamazdınız." Tisha gülüyor. "Eğer siz kızların orada onlar olmadan sizi izlediğinizi bilselerdi büyük bir kriz geçirirlerdi."

"Ah evet." Ben bakıyor. "Baban bana orada tanıştığın bir adamın Brady ile birlikte takıma girdiğinden bahsetmemiş miydi?"

Omuzlarımda bir sertlik hissediyorum ve nedense Brady'ye bakıyorum. "Evet, Trey Donovan." Başımı sallıyorum, üzerime bir tedirginlik çöküyor ama nedenini anlayamıyorum. Daha önce onun hakkında konuşmaktan hiç rahatsız olmamıştım, peki neden şu anda bunu yapmak biraz yanlış geliyor? "O artık yok. Noah gibi geçen yıl askere alındı."

"Etkileyici." Ben başını sallayarak karşımdaki koltuğa oturuyor, karısı da yanına yerleşiyor.

Brady boğazını temizliyor, su içmek için uzanıyor ve ben de onunla göz göze gelmeyi bekliyorum.

"Bunun için teşekkürler. Sadece benim için durmana gerek yoktu."

Omuz silkiyor ve olabildiğince hızlı bir şekilde gözlerini kaçırıyor. "Eve dönerken yanından geçtik. Önemli bir şey değil."

Babası yüksek sesle gülüyor ve Brady hem benim hem de annesinin dikkatini çeken küçük bir bakış fırlatıyor, ancak ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Bebe's Brews'un aslında yakacak odun aldıklarını bildiğim yerden eve dönüş yolu üzerinde olmadığını kesinlikle belirtmiyorum.

"Hadi yiyelim." Tisha
alkışlar. Ve biz de öyle
yaptık.

Tabaklarımızı üst üste yığıyoruz ve ben tüm protein seçeneklerini atlayıp doğrudan ortadaki dev waffle'lara yöneldiğimde herkes gülüyor.

Bize okul hakkında sorular soruyorlar ve Brady takımın gelecek haftaki maç için stratejisinden bahsediyor.

"Şükran Günü hafta sonu ikinci bye'ınızı aldığınız için ne kadar şanslısınız!" Tisha diyor ki. "Ve gerçek şu ki

Noah'ın o hafta sonu Pazar günü evinde oynayacağı bir maç olması da pastanın üzerindeki krema gibi."

"Biliyorum, sabırsızlanıyorum." Brady arkasına yaslanıp karnını tutuyor. "Bu yıl hindi yarışmasında Noah'nın kıcını tekmeleyeceğim," diyor.

Babası gülüyor. "Sizler büyürken sahip olduğumuz gelenekleri şimdiden devralmanız çok çılgınca. Bunu düşünmek beni biraz duygusal hissettiriyor. Yıllar boyunca istediğimden daha fazlasını kaçırdım."

"İyi ki bu yaz emekli oldun o zaman. Hâlâ yaşanacak o kadar çok anı var ki." Tisha uzanıp elini sıkıyor, o da ona doğru eğilip yanağından öpüyor.

"Hiçbir zaman yanımızda yokmuşsun gibi hissetmedik baba. Seninle gurur duyuyorduk ve önemli şeyler için hep evdeydin." Brady'nin sözleri beni yumuşattı.

Brady'yi göz ucuyla bana bakarken yakalayıp gülümseyerek değış tokuşu izliyorum.

"Biliyorsunuz, hâlâ fikrinizi değıştirip yazlık eve gelebilirsiniz." Bunu zaten her şeyin bitmiş olduğunu bilerek söylüyorum. Tüm ebeveynler tatil için bir haftalık gemi seyahati rezervasyonu yaptırdı.

"Ve orada otuz yaşın üzerinde olan tek kişı olmak mı?" Ben sırtıyor. "Sanmıyorum."

"Yani, gerçekten ellinin üzerinde demeliydin, ama anlıyorum."

Brady ve Tisha gülüyorlar ama Ben elini göğsüne götürerek incinmiş gibi yapıyor. Bu öyle bir Brady tepkisi ki, elimde olmadan ciddi görüntümü bozuyorum ve yanımdaki adamdan babasına bakarken eğlenceye katılıyorum.

"Dostum, Brady senin yüz hatlarını paylaşmıyor olabilir Ben, ama tüm tavırlarınızla ikiz gibisiniz. Sana hiç benzememesine rağmen yüzde yüz sen olduğuna yemin edebilirim." Sırtıyorum.

Ben başını sallıyor, masanın karşısındaki oğluna bakarken dudaklarında şefkatli bir gülümseme beliriyor. "Öyle, değil mi?" Sesindeki gurur açıkça belli oluyor ve içimi bir sıcaklık kaplıyor.

Brady'ye dönüyorum. "Acaba döngü kendini tekrarlayacak mı ve bir oğlunuz olursa aynı şekilde mi olacak?"

"Öyle olacak," diyor Brady, ses tonunda bir kesinlik var. "Tamamen aynı olacak."

Brady'nin yüzündeki ifade saf bir minnettarlık ifadesi, baba ve oğul arasında sadece en şanslıların sahip olabileceği derin bir sevgi.

Ben'in gülümsemesi tek oğlunun bakışlarını tutarken de aynı şeyi söylüyor, kolu şimdi Tisha'nın omuzlarına sarılmış, ama Brady'den bana ve tekrar oğluna dönerken gözlerinin etrafında bir gerginlik var. Ağzı açılmaya başladığında ilk başta soracağını düşünmediğim bir soru var içlerinde. "Brady... ona hiç söylemedin mi?"

Brady gerginleşiyor, ben de öyle.

"Ah, yani... hayır mı?" Oğlu boğazını temizler.

Babasının kaşları çatılır ve Brady devam eder.

"Hiç gündeme gelmeyen başka bir şey daha," diye mırıldanıyor ve başımı ona doğru çekiyorum.

Başka bir şey mi?

"Ama diğerleri biliyor." Annesi konuşmaya katılıyor ve şimdi midem ani bir endişeyle burkuluyor.

"Çocuklar, evet." Brady bana bakmadan önce bir süre babasına bakıyor. "Bir nedeni yok," diye anlatmaya başlıyor, yüzünde alışık olmadığım bir gerginlik var. "Sadece bundan bahsetmek için hiç bir neden olmadı. Çocuklar biliyor çünkü babam bir yaz temizlememiz için para verdiğinde garajdaki bir kutu dolusu eşyayı karıştırmıştık. Chase annemin anı defterlerinden birini buldu ve içinde babamla ilk buluşmalarında çekilmiş bir fotoğraf vardı."

İsteksizce anne ve babasına bir göz atıyorum, bakışlarımı tekrar Brady'ye çevirirken pek takip etmiyorum. Yardım için babasına bakıyor.

Ama yüzündeki o çaresiz ifadeyi görmeye dayanamıyorum, tanıdığım en emin, en kendinden emin adamken olmaz. Bu yüzden bizi en rahat olduğumuz yere geri götürüyorum.

"Brady sana büyüyünce Viking olmak istediğini söyledi mi?"

Herkes bana bakıyor ve bir saniye sonra herkes gülmeye başlıyor, ben de saçma sapan bir açıklama yapıyorum ama bu sayede sohbet akıyor ve hepimiz gülmeye başlayana kadar konu değişiyor.

"Tatlım, çiçekler iyi geldi mi? Bir yer bulmana yardım etmemi istedikten sonra hiçbir şey söylemedin."

Brady boğazını temizleyip başını sallıyor ve ağzına daha fazla yemek tıkıştırıyor.

Birine çiçek mi göndermiş?

Midemde küçük bir tekme var ama görmezden geliyorum.

Kapı çalıyor, hepimizin dikkatini çekiyor ve Tisha ayağa fırlıyor. "Müteahhit çitlere bakmaya geliyor."

"Seninle kış tatilini halledeceğimizi sanıyordum." Brady babasına diyor ki.

Ben omuz silkiyor, ayağa kalkıyor ve tabaklarımızı bir yığın halinde topluyor. "Evet, annen benim çok yaşlı olduğumu düşünüyor."

"Ben öyle demedim!" diye azarlıyor. "Garantimizin bunu karşılayacağını ve yirmi beş yaşındaki bir ekip işi yapmak için geldiğinde erkeklik kartınızın çekildiğini hissetmemenizi söyledim." Sırıttıyor, dairelerinde dönüyor ve kapıya doğru ilerliyor. "Siz ikiniz dağınıklığı bırakın. Gidin buradan ve eski mekânlarınızda olmanın tadını çıkarın!"

Ayağa kalkıp bulaşıkları toplamaya başlıyorum ama Ben kaşlarını kaldırarak onları elimden alıyor.

"Kadını duydun. Çıkın buradan. Kamyonetimin anahtarları asılı ama dikkatli ol. Bu gece yağmur yağacak."

"Hot rod'u almamıza izin mi veriyorsun?" Bir sersemlik çöktü üzerime. "Asla hot rod'u almamıza izin vermezsin."

"Artık liseli çocuklar değilsiniz ve beşiniz üç kişilik bir taksiye sıkışmaya çalışmıyorsunuz." Kıkırdıyor.

Aslında ciyaklıyorum ve kaşlarımı sallayarak Brady'ye bakıyorum.

Sırıtarak ayağa kalkıyor. "Hadi o zaman, Cammie bebeğim. Görünüşe göre yaratmamız gereken bazı hasarlar var." Eğiliyor, tercih ettiğim ulaşım yöntemi olan sırtına atlamamı işaret ediyor ama etrafından dolanıp dudaklarımı kulağına götürüyorum.

"Kusura bakma. Ama eğer zıplarsam, baban umduğundan daha büyük bir şovla karşılaşacak." Brady gerildi, ben de yanından geçip kapıya yöneldim. "Ben sürüyorum!"

Hem Brady hem de babası aynı anda "Oh be," diyor ve ben de kendi kendime sırtıyorum.

Gördün mü? Aynı kişi.

İlk başta kasabanın etrafında dolaşıyor, lisenin otoparkından geçiyor ve anılarımızı yâd ediyoruz. Sıcak çikolata alıyoruz ve kasabanın küçük işletmelerle dolu ana caddesinde yürüyoruz.

Tekrar kamyonete bindiğimizde saat ikiyi biraz geçiyordu. Bu sefer Brady'ye nereye gittiğimizi söylemiyorum, ama nereye gittiğimizin belli olması çok uzun sürmüyor ve bir saat sonra tanıdık bir çakıl yola giriyoruz.

Brady bana bakıyor ama ben gözlerimi yoldan ayırmıyorum ve çok geçmeden evin arkasına dolanarak müstakil garaj ile ahır arasındaki boşluğa park ediyoruz.

Emniyet kemerimi çözerek dışarı çıkıyorum ve Brady de onu takip ediyor, anahtarları ona doğru fırlattığımda yakalıyor.

"Kiracılar evde değil mi?" diye merak ediyor, evin arka güvertesine doğru bakıyor.

Taş patikadan ahıra doğru ilerlerken başımı sallayarak iç geçiriyorum, uzun sürgülü kapıyı iterek açıyorum ve içeri bakıyorum. Şu anda sadece bir sürü saman yığını var.

duvarları kaplamış, bu yılın hasadının geri kalanıyla birlikte satılmayı bekliyor.

Derin bir nefes alıyorum, dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

Brady yanıma geliyor, ben de ona bakıyorum ve bizi en sağdaki merdivene götürüyor. Merdiveni sabitlemek için tutunuyor ve elini uzatıyor. "Önden buyurun leydim."

"Uh...hayır. Gösteri istemiyorsanız kışınızı kaldırın."

Sırıltısı yavaş ve alçak bir kahkaha beni terk ediyor.

Kendime gözlerimi deviriyorum. "Tamam, tam üstüne bastım."

Brady kıkırdar ama kımıldamaz. "Eğer yukarı çıkacaksak bu kıcı kırık şeyi senin için tutmam gerek. Bakmayacağıma söz ver."

"Ya henüz görmediğiniz başka vücut takılarım olduğunu söyleseydim?"

Zengin kehribar rengi gözlerini benimkilere dikeyor ve konuştuğunda daha önce ondan hiç duymadığım alçak bir ses tonuyla konuşuyor. "O zaman hiçbirini görmediğimi hatırlatırım, bir tane daha nedir ki?"

Ağzım birden sulanıyor, basamakları tutarken ellerim hafifçe titriyor. Bir basamak çıkıyorum, sonra bir tane daha ve duruyorum, yüzüm onun ayakları yere sağlamca basan yüzünün hemen üzerinde.

Adamım, kirpikleri gerçekten çok uzun.

"Bu arada şaka yapıyordum," diye söze giriyorum.

"İşte bu utanç verici," diye mırıldanıyor, bakışlarını tutarak. Ama sonra göz kırpmıyor ve sanki çağrılmış gibi şakacı hali ortaya çıkıyor. "Şimdi kaldır kışını oraya." Kışımı tokatlıyor.

Gülüyorum ve acele ediyorum.

Brady sadece birkaç saniye sonra bana katılıyor ve birlikte babamın ahırın çatısına inşa ettiği küçük kapıdan geçerek, çocukken Ari ve benim için buraya koyduğu küçük platforma tırmanıyoruz.

Çocuklar da düzinelerce kez buraya geldi, bu mülk büyük etkinlikler ve ailemin yirminci yıldönümü partisi gibi şeyler için kullandığımız bir mülktü. Muhtemelen gelecek yıl burada bir mezuniyet partisi vereceğiz ve bu sefer evin içinde de takılabileceğiz, çünkü ailem o zamana kadar tekrar evde yaşıyor olacak.

İç çekiyorum, kapüşonumu kıçımın altına çekiyorum ve bacaklarımın kenardan sarkmasına izin vererek platforma iniyorum. Brady de aynısını yapıyor ve birkaç dakika boyunca orada rahat bir sessizlik içinde oturup manzaranın ve en mükemmel manzarasına sahip olduğumuz dereden gelen seslerin tadını çıkarıyoruz.

Yaklaşık otuz metre genişliğinde ve yirmi mil uzunluğunda olan bu dere, birçok araziye boydan boya kat ediyor, ancak bildiğim kadarıyla ıslanmadan karşıya geçmenizi sağlayan küçük bir köprüsü olan bir tek biz varız. Sadece önümüzdeki birkaç ay boyunca, kar gelip gidene ve dere bir süreliğine taşana kadar geçilebilir.

"Buranın ne kadar huzurlu olduğunu unutmuşum."

"Yapmadım," diyorum sessizce, tepemdeki kuşları rahatsız etmek istemediğimden. Yakında göç ediyor olmalılar. "Ailem bazı tadilatlardan sonra eve geri taşınıyor. Diğerini satacaklar."

Kuşları havaya kalktı. "Çoktan karar verdiler mi?"

Başımı salladım. "Evet. Eylül ayında aile barbeküsü için geldiklerinde bana söylediler."

"Buna üzülüyor musun?"

"Pek sayılmaz." Cevabımı tekrar düşündüm. "Yani öyleydim ama sonra durup düşündüm ve mantıklı geldi. Orası *hepimiz* için çok özel bir yerdi, anlıyor musun?" Başımı eğip ona doğru bakıyorum. "Ama biz artık çocuk değiliz. Artık büyüdük ve birkaç yıl içinde, muhtemelen bazılarımız için daha erken" - ona sert bir bakış atıyorum ve boş gözlerini görmezden geliyorum - "kendi maceralarımıza başlayacağız ve

İlk kez iki ev aşağıda ya da birkaç yurt ötede olmayacağız. Farklı eyaletlerde olabiliriz. Hatta ülkelerde bile."

"Kulağa korkunç geliyor," diye mırıldanıyor ve beni aniden güldürüyor.

"Hey, yine de sahil evimiz olacak, değil mi?" Mavi yakalı ebeveynlerimizin lise mezuniyetimizde hepimize verdiği o çılgın hediye düşünerek söylüyorum. "Bu yüzden ailelerimiz evi hepimizin adına yaptı, böylece hayat bizi farklı yerlere sürüklerse birbirimizle birlikte olmak için gidebileceğimiz bir yerimiz olacaktı."

"Şunu söylemeyi kes."

Tekrar gülüyorum ve Brady yarım bir gülümseme veriyor.

Uzun bir nefes alıyorum. "Yani evet, sanırım ailemin satması mantıklı. Yani her gün bu manzaraya uyanmak varken neden karşıdaki Chase'in evinin manzarasına uyanmak istesinler ki?"

Brady ellerinin üzerine oturuyor ve omzunu benimkine çarpıyor. "Neden orada bir *ama* hissediyorum?"

Dudaklarım yukarı kalktı. "Belki de beni çok iyi tanıdığın içindir."

"Öyle bir şey yok, Cammie bebeğim."

Kendi kendime gülümsüyorum ve dereye bakıyorum. "Sanırım biraz üzgünüm çünkü bir gün buraya düşenin onlar değil de ben olacağımı düşünmüştüm."

"Gerçekten mi?" Sesindeki şaşkınlık bakışlarıyla buluşmamı sağladı. "Bunu onlara söyledin mi?"

Gözlerim onunkiler arasında geziniyor ve içimde yumuşak bir şey dalgalanıyor. "Bunu kimseye söylemedim."

Brady uzun bir süre beni inceliyor, sonra kollarını ortama doluyor ve beni kendine çekiyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Duh."

Kıkırdıyor, sonra birkaç dakika sessiz kalıyor ve fikrini değiştirip değiştirmediğini merak ediyorum. Tam sessizliği saçma sapan bir şeyle doldurmak üzereyken konuştu.

"Dün annenle telefonda konuşurken, çocuk konusunda seninle dalga geçtiğinde *on yıl* demiştin. Anne olmak istemiyor musun?"

Sorduğu soru o kadar rastgele görünüyor ki onu görebilmek için biraz geri çekilmek zorunda kalıyorum.

"Burnumu sokmak istemem," diye acele ediyor, hiç de kabaca olmayan bir şey söylüyor. "Pek çok insanın çocuk sahibi olmamayı tercih ettiğini biliyorum ve bu gayet normal. Ne istediğini bilmek, çocuk sahibi olup ona bakmak istememekten ya da bakamamaktan daha iyidir. Bunu sen de yapmazsın ama sadece söylüyorum."

"Biliyorum, sakın ol," diyorum, konuşmayı göz önünde bulundurduğumda onun bu biraz yıpranmış yanından olması gerekenden biraz daha fazla keyif alıyorum. "Sorun yok, gerçekten."

"Yani..." Bekliyor.

"Öncelikle, bunu fark etmene şaşırdım. Ben sadece o alay ettiği için alay ediyordum ve tek çocuk olduğum için bunun onun korkusu olduğunu biliyorum, her halükarda bana gerçekten baskı yapacağından değil."

Başını sallıyor. "Öğretmen olmak ya da kreş açmak gibi bir isteğin varsa, o öğrencilerin hepsinin bir şekilde senin olacağını ve kendi öğrencilerinden birinin zor olabileceğini anlayabiliyorum."

Sözleri karşısında içime güçlü bir hayranlık duygusu yerleşiyor ve beraberinde bir parça kırılmalık getiriyor, ama olumsuz bir şekilde değil. Heyecan verici olmasa da biraz garip, çünkü benim hiç paylaşmadığım bir parçamı görüyor gibi görünüyor - en azından bu kadar çok kelimeyle. "Çocuk istemiyorum demiyorum. Belki sadece bir tane, ama..."

"Ne?" diye zorluyor, ses tonundaki heves merakla ona bakmama neden oluyor.

"Bu da asla yüksek sesle söylemediğim şeylerden biri."

"Anlat bana," diye fısıldıyor.

"Dışarıda evi olmayan o kadar çok çocuk var ki, biliyor musun ?" gözleri benimkilerin arasında gidip geliyor,

her kelimeye asılı. Ani bir belirsizlik duygusu omuzlarımda dolaşıyor ve sert bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Ve demek istediğim, vücudumun hamilelikle nasıl başa çıkacağını gerçekten bilmiyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Annen zor zamanlar geçirdiği için mi?"

Hüzünlü bir kıkırdama beni terk etti. "Bu da başka bir potansiyel engel." Daha fazlasını bekliyor ve ben de Brady olduğu için bunu açıkça söylemeye karar veriyorum. Endişelerim birinin yanındayken güvende olacaksa, bu onun yanındadır. "Yani... Belki biraz abartılı ama hiçbir zaman düzenli bir regl dönemim olmadı, ne demek istediğimi anlıyorsanız, ve bu küçük gerçek, annemin sorunlarıyla birleşince ve kilomu korumak için gerçekten çok çalışmak zorunda kalınca, bu yüzden hasta ve zayıfım... sadece çok fazla stres gibi geliyor. Ve duyduğuma göre, stres de hamile kalmayı daha da zorlaştıran bir faktör, bu yüzden nasıl bakarsanız bakın, ikna olduğum kadarıyla görev imkansız.

"Ve evet, haklısınız. Sanırım tüm bunlar hayatımı öğretmen olarak sürdürmemde rol oynadı. Bilirsin, kendi çocuğum olmazsa diye hayatım boyunca yüzlerce çocuğa ikinci bir yuva olma arzusu." Ona doğru bir bakış atıyorum ve o hala orada, her kelimeme asılı duruyor.

"Son sınıfta çocuk doktorumdan bir yetişkin endokrinoloğuna transfer oldum ve daha ilk ziyaretimde bana, istemeden de olsa, neredeyse hiç olmayan bir yumurtlamayla hamile kalabilsem bile vücudumun küçük bir insan yetiştirmek için fazla yer sunmadığını söyledi. Kalçalarımın 'doğum kalçası' olmadığını söyledi."

"Siktir et onu." Brady ters ters bakıyor.

Kıkırdıyorum. "O öğleden sonra adam beni hastası olarak bıraktıktan sonra babam da aynen böyle söyledi." Kocaman gülümsüyorum. "Babam biz çıkmadan önce kışına tekme basmakla tehdit etti, yani... adil."

İçimi çektim ve omuz silktilim. "Her neyse, Ari'nin başına gelenlere kadar bu konuyu çok fazla düşünmemiştim. Zaten yakın zamanda anne olmaya hazır değilim ama bilemiyorum. Bence Ari için tehlikeli olabilir.

Bu da yıllardır düşündüklerimi teyit ediyor."

"Onu sevecek bir annesi olmayan bir çocuğu evlat edinmek isteyeceğinizi mi?"

Dudaklarım bir yana kıvrılıyor ve ona bakıyorum. "Ya da ona."

Gırtlaktan bir kıkırdama geliyor ve başını sallayarak bir süre kendi düşüncelerinde kayboluyor.

Biraz sonra hareket etmeye başlıyorum ama Brady beni tutuyor. "Bekle," diye fısıldıyor ve beni kendisine doğru çekiyor.

Bacaklarının arasındayım, göğsüm onunkine değiyor, şakağım çenesine dayanıyor. Kollarını bana doluyor ve başparmağı yanağımda defalarca gezinirken yanağını usulca, belki de bilinçsizce yanağıma sürüyor.

Önümüzde, güneş dağın arkasında kaybolmaya başlıyor ve ben manzaranın içinde kayboluyorum.

Bütün gün burada oturabilirim ama güneş battı ve sohbetimiz, nedense, onu beklediğimden daha fazla etkilemiş gibi görünen ağır bir hal aldı.

Dikkatimizi dağıtacak bir şeye ihtiyacımız var, ben de ayağa kalkıyorum. "Hadi, Koca Adam."

"Nereye gidiyoruz?"

"Hâlâ lisedeymişiz ve burada yetişkinlerle ilgili şeyler hakkında endişelenmiyormuşuz gibi davranmak için."

Soru sormuyor; sadece takip ediyor ve ayaklarımız ahırın zeminine değer değmez elimi tutuyor.

Kendiminkine karşı sıcak ve sert, parmaklarımı yutuyor, o küçük dokunuş bile hiçbir şeyin aşamayacağı bir zırh dağı gibi hissettiriyor.

Bu düşünceyi biraz daha derinlemesine düşünürken, ilk başta neden ortaya çıktığını merak ederken adımlarım yavaşlıyor, ama yine de orada.

Hiçbir şey mi yoksa *hiç kimse mi?*

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BRADY

"ŞAKA MI YAPIYORSUN?"

Başını sallar ve emniyet kemerini çıkarır.

Dehşet içinde kaşlarını çatıyor, ateş çukurlarının etrafında sarhoş olan düzinelerce gence bakıyorum. Saat beşi ancak geçiyor, ama buradaki gençler saat değişikliğini her zaman bizim yararımıza kullanmışlardır ve görünüşe göre gittiğimiz birkaç yıl içinde de bu durum değişmemiş.

Dikkatim Cameron'a geri dönüyor. "Yaşlı olduğumuzu düşünecekler!"

"Hayır." Kapısını iterek açıyor ve bana çılgınca sırıtıyor. "Senin bir kral olduğunu düşünecekler." Kapıyı arkasından çarparak dışarı fırladı.

İnsanların arasına karışıp gitmiyor ya da tamponun yanında beni beklemiyor. Hayır, bu onun tarzı değil. Çok basit. Çok sıkıcı.

Cameron'ın kolları çoktan havaya kalktı, vücudu bas gitarın ritmiyle sallanıyor ve tam oraya gelene kadar dans ediyor, kalçaları farların altında hareket ediyor. Şirin bir kalça hareketiyle kendi etrafında dönüyor ve çalan şarkıyı söylerken beni işaret ediyor çünkü tabii ki şarkının tüm sözlerini biliyor.

Koltuğuma geri düştüm, tamamen ve korkunç bir şekilde *Sıkışmıştım*.

Cameron gülümser, çenesi omzuyla buluşurken şakalaşılıyor, doğal flörtöz hali parlıyor, son zamanlarda ondan çok fazla görmediğim bir şey.

Ama bu gece burada. Vahşi bir hayat. Ay ışığında yüksek.

Benim küçük Hellcat'im.

Başını bir o yana bir bu yana eğiyor, boynu nazikçe geriliyor ve gözlerim onun içinde hareket eden ritmik yuvarlanmanın izini sürüyor. Vücudunu tamamen gizleyen kapüşonlu tişörtümün içindeyken bile çok güzel görünüyor. Bakışlarım alt etek kısmına düşüyor, üst baldırlarına sürtünme şekli tenimi karıncalandırıyor. Keşke elim onun üzerinde kayıyor olsaydı, parmaklarım bacaklarının arasında o kalın pamuk gibi hafifçe bükülüyor olsaydı.

Lanet olsun. Alister yanıliyordu.

Ona aşık olmayacağım.

Zaten o kadar sert düştüm ki kığım yere çarptı ve şimdi tek yapmak istediğim onu üstüme çekmek. Belime sarılmasını istiyorum, yumuşak elleri tenimde kayıyor, ta ki benim olacağım gibi tutunana kadar.

Eğer şansım olsaydı, sahip olduğum her şeyle dayanırdım.

Bu tehlikeli bir düşünce, oğlum.

Kolları kalkıyor, kollukları bileklerinden aşağı düşüyor ama tekrar dönerken dikkatim bacaklarına kayıyor. Elleri her bir santim yukarı kalktığında, kalçasının kığına dönüştüğü noktayı görene kadar daha fazla et açığa çıkıyor.

Farları kapatarak sarsıldım.

Bu bir tılsım gibi işe yarıyor ve beni ön camdan görebilmek için gözlerinin alışmasını bekleyerek etrafında dönüyor.

Arkasında, partinin kenarı bu tarafa bakıyor, solo dansından mı yoksa kaybolan ışığın flaşından mı olduğunu söyleyemem.

Orada duran adamlardan biri olsaydım, kesinlikle ışıklar olmazdı.

Anahtarları cebime koyarak dışarı çıkıyorum ve onu durduğu yerde karşılıyorum. Masumca gülümsüyor ve ben de kolumu ona atıp onu kendime çekerken dudaklarımı çekiştiriyorum. "Tamam, velet. Burada konuşmayı sen yapıyorsun."

"Benim için zevk, Koca Adam." Uzanıyor, yanağımdan öpüyor, sonra ona dolanan elimi tutuyor ve bizi doğruca arkasında fıçı olan pikaba götürüyor, sağ tarafta birkaç küçük çadır var.

Önündeki katlanır sandalyelerde esmer bir kız ve iki sarışın adam oturuyor ve onları ispiyonlayıp ispiyonlamayacağımızı merak ederek yorgun bir şekilde bize bakıyorlar. Bilmiyorlar ki, bu geleneği başlatanlar liseye geri döndüklerinde anne ve babamızdı ve bu arazinin sahibi ikimize de bakıcılık yapıyordu.

"Giriş hala 10 dolar mı?" Cameron hemen konuya giriyor.

Sarışınlardan biri gözlerini kısıyor, ondan bana ve tekrar ona bakıyor. "Yabancılar için on beş yaş."

Beklenmedik bir kahkaha beni terk ediyor ve tekrar bakıyor. Bu sefer gözleri açılıyor. "Bekle, seni tanıyorum," diye başlıyor.

O daha tek kelime edemedi, bir başkası bağırır: "Kardeşim... dostum, ben Lancaster!"

Sese doğru baktığımda, dolabımda asılı olan ceketin aynısını giymiş bir adamın elinde kırmızı Solo bardakla kayarak geldiğini görüyorum.

"Kardeşim Clayton Miller'la oynamıştın!" Adam sırtlıyor. "Ben Calvin." Elini uzattı, ben de sıkmak için tuttum. Bana dönmeden önce arkasına baktı, birkaç kişi daha bize katılmak için yürüyordu. "Son senende birinci sınıf takımındaydım. O zamanlar fazla oynamadım ama şimdi güvenliğe başlıyorum. Varsity."

"Aferin sana, dostum." Gülümsedim. Diğerlerine bakarak, "Koşucu bekler?" diyorum.

Sondaki sarhoş bir gülümseme veriyor ve fincanını kaldırıyor. "Başardım."

"Koç hala koşucuları çift yönlü mü oynatıyor?"

"Evet. Hücumda geri koşucu, savunmada dış defans oyuncusu."

Başımı sallıyorum, çenesini ukalaca kaldırmış iri adama bakıyorum. Omuzları benim omuzlarımla yarışacak kadar büyük. "Dur tahmin edeyim, sen yeni ben misin?"

"Duruma göre değişir." Tembel bir omzunu kaldırıyor. "Sen kimdin?"

Cameron kahkahalara boğuluyor ve fıçı bekçisine ödeme yapmak için arka cebimden cüzdanımı çıkarıyor.

"Abi, kapa çeneni!" Hevesli arkadaşı onu iter. "Onun kim olduğunu biliyorsun. İki yıldır onun rekorunu kırmaya çalışıyorsun."

Adam arkadaşına ters ters bakıyor ve ben de ortaya çıkmak isteyen sırtışa karşı koyuyorum.

Küçük pislik.

"İstersen yarın sabah seninle birkaç antrenman yaparım."

Adam gözlerini kısıyor, sertliğini korumak isteyip istemediğine karar vermeye çalışıyor, ama burada hepimiz aynıyız: ailelerimizi gururlandırmak isteyen küçük kasaba çocukları - kendimizi gururlandırmak.

"Evet, dostum." Doğru yolu seçiyor. "Yarın boşum."

"Sahada, sabah altıda mı?"

Biraz daha uzun durarak başını sallıyor.

Cameron önüne geçiyor ve gizli bir gülümsemeyle bana bir fincan uzatıyor. "Gördün mü?" diye fısıldıyor. "*Kral*."

O öpüyor benim çenemi, bir doğal jest o yaptı bir Yüzlerce kez, ama bu sefer, dudaklarının yumuşak baskısı tenimi sıkı hissettiriyor. Onu orada tutmak, başımı yana eğmek ve devam edip etmeyeceğini, kendi diyebileceği bir yol izleyip izlemeyeceğini görmek istiyorum. Nefesinin sıcaklığını hissetmek ve bunun başka yerlerde oluşan sıcaklığa rakip olup olmadığını görmek istiyorum. Gözlerimi onunkilere indiriyorum, göz kırpmıyor, uzaklaşıyor ve ben de bedenimi kaydırıyorum, böylece onu görüş alanımda tutabiliyorum ama yeni West Coldon Lisesi takım oyuncularıyla üniversite basketbolu hakkındaki soruları yanıtlamak için kalıyorum.

Cameron hızla arkadaş ediniyor ve onlardan sadece birkaç yaş büyük olmamız da buna yardımcı oluyor. Bira pong'da hüküm süren ikiliye hükmetmek için atlamadan önce birkaç kızla dans ediyor.

Gülümsüyor, kahkahalar atıyor ve ateşin yanına çöküyor, kim bilir ne hakkında konuşuyor ama bunu yaparken iyi vakit geçiriyor.

Yarın birlikte antrenman yapmayı teklif ettiğim adamın Solo bardağını bir kutu üzümlü soda ile değiştirdiğini fark ediyorum ve kendi kendime gülümsüyorum. Acaba tek bir içki bile içmeden bardağımı uzattığımı fark etti mi?

Liseden hatırladığım bir çocukla konuşmamı henüz bitirmiştim ki Cameron küçük kollarını karnıma doladı ve benim onunkine yaptığım gibi ellerini kapüşonumun cebine soktu.

"Isıt beni, koca ayı adam."

Kıkırdarak kollarında dönüyorum, onu yukarı çekiyorum ve kendime doğru tutuyorum, "elbisesini" kışının altında tuttuğumdan emin oluyorum ve bu sefer bacaklarını etrafıma sarmaması gerektiğini biliyor. "Buradan çıkmaya hazır mısınız? Açlıktan ölüyorum ve annemin güzel bir şeyler hazırladığını biliyorsun."

"Umarım onun fırında peynirli makarnasıdır!"

Bu sefer yanağından öpen ben oluyorum. "Tabii ki biliyorsun."

İndirilmek için kıpırdanıyor ama henüz bırakmaya hazır değilim, bu yüzden kıyafetinin gerektirdiği kalem gibi garip pozisyonda bile onu taşıyorum ve bu sefer yolcu koltuğuna bırakıyorum. Kamyonetin etrafında koşuyorum ve atlayıp bizi evime geri götürüyorum.

Ana yola çıkar çıkmaz, tıpkı babamın söylediği gibi yağmur yağmaya başlıyor. Cameron ayaklarını altına alıyor ve uydu radyosunda dinleyecek bir şeyler ararken dirseği konsolda benimkine değene kadar eğiliyor. Yola bakarak ona doğru hızlıca yan gözle bakıyorum, ruh haline en uygun şarkıyı bulmak için istasyondan istasyona atlarken yüzündeki küçük konsantrasyon ifadesini fark ediyorum. Bana dokunduğunun farkında değil ama aklıma gelen ilk şey bu oldu.

Hip-hop'ta karar kılıyor, şarkı söylerken etrafta zıplıyor, bana yol gösteriyor ve benim de katılmam için elinden geleni yapıyor.

Şarkı sözlerinden hiç anlamam, bu yüzden nakaratta yardım ediyorum ve tam sokağımızın önündeki dur işaretine geldiğimizde parça değişiyor ve Drake'in "In My Feelings" şarkısı çalıyor ve kafasını bana doğru çeviriyor, yavaş sırtışı gittikçe büyüyor.

"Brady."

"Hayır."

"Braaaaaa-dyyyyyy," diyor adımı uzatarak. "Hayır, Kadın,

Bu Lanet olsun. Yağmur yağıyor!" I Gül,
ama O

Radyoyu çoktan sağır edici desibellere yükseltmiş ve kapıyı açmaya çalışıyordu. Ciyaklıyor ve arabanın arkasında koşmaya başlıyor.

"Kahretsin," diye gülüyorum, emniyet kemerimi çıkarıp aynısını yapıyorum ve sanki yağmuru uzaklaştırmaya yardımcı olacakmış gibi başımı eğiyorum. Kamyonun arkasından geçerken beşlik çakıyoruz ve sonra ön tarafın ortasında buluşuyoruz. Nakarat çalıyor ve şarkı söylüyoruz

Deliler gibi, Ari'yle birlikte bu olay viral olduşunda bize zorla öğrettiği ve ailelerimizin bize nasıl olması gerektiğini takip etmek yerine hareket halindeki bir araba yerine park halindeki bir arabanın etrafında dans edeceğimize dair söz verdirdiği o lanet dansı yapıyorduk.

Başını geriye atıyor ve gülüyor, ben onu belinden kavramak için uzandığımda kolları bana dolanıyor.

Sırılsıklam ıslanmışız, karanlık sokağın ortasında duruyoruz, farlar etrafımızı aydınlatıyor.

Gülümsemesi geniş. Bağımlılık yapıyor. Öyle bir gülümseme ki, zamanı durdurma gücüne sahip.

Ve olan da tam olarak bu.

Etrafımdaki dünya yavaşlıyor, onun büyük, bebek mavilerine bakarken yüzümdeki mizah kayıyor. Yaramaz bir parıltıya sahipler, benimle dalga geçme fikriyle flört ediyorlar, ama istemeden de olsa sadece görmek istediğim şeyi görüp görmediğimi merak etmeme neden oluyorlar.

Aklımın nerede olduğundan habersiz, başı geriye eğik ve ağzı açık, gırtladığından kıkırdamalar çıkarken yağmur damllarını dilinde yakalıyor.

Parmaklarım ona karşı geriliyor, ayaklarım öne doğru kayıyor ve çenesi aşağı iniyor, yüzündeki gülümseme göğsümde gerçek bir gümbürtü yaratıyor.

Artık dayanamıyorum.

Dayanmak istemiyorum.

"Brady?"

Uzun bir nefes verdim, gözlerim onunkilerdeydi.

Gitmesine izin verdim, bir adım geri çekildim, bakışlarım onun üzerinde geziniyordu, sırılsıklamdı ve kapüşonumun içinde boğuluyordu.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve yaklaştığını hissediyorum. Yumuşak bir el benimkini buluyor ve gözlerim hızla açılarak onunkilerle birleşiyor.

"Siktir et."

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve ağzımı onunkine yapıştırdım. Ve lanet tanrım, karşılık veriyor.

Ağzı benim için anında açılıyor ve dilim bu teklifi hevesle kabul ediyor, ipeksi dokusunun üzerinde geziniyor ve

Daha fazlasını talep ediyor. Parmaklarımı saçlarının arasına sokup onu kamyonu çarpana kadar geriye itiyorum.

Eriyor, bir bacağını kaldırıyor ve ben de onu tutuyorum, açlıktan ölüyormuşum gibi ağzını alırken ona doğru bastırıyorum.

Öpücüğü çok sert. Dağınık. Günahkârca tatlı.

Dokunuşumun altında titremeye başlıyor ve derin, gırtlaktan gelen bir inilti benden kaçıyor. Serbest kalıyorum, uzun zamandır yapmak istediğim gibi dudaklarını kemiriyorum, ısıriyorum, emiyorum ve yalıyorum. Bileklerimi kavırıyor, avuçlarım hâlâ kafasını istediğim gibi tutuyor.

Boynuna dalıyorum ve daha tenine dokunmadan inliyor, doğrudan sikime bir şimşek gönderiyor.

Gürültülü bir korna sesi onu sıçrattı ve geri çekti.

Gerginleştım, korkum damarlarımda ağırlaştı.

Şu anda onun gözlerine baktığımda ne görecekım?

Pişmanlık beni öldürebilir.

Çenemi sıkarak en kötüsüne hazırlanıyorum ama gözlerim daha onunkilerle buluşamadan alnı göğsüme düşüyor ve kahkaha atarak hızla yer değiştirip elimi tutarak bizi sürücü tarafına doğru sürüklüyor. "Hadi, bizi ezmeden önce!"

Kapıyı çekip açıyor ve içeri tırmanıyor, orta konsolun üzerinden atlarken bana kremse kıç yanaklarının hızlı bir görüntüsünü gösteriyor ve yemin ederim, aletim kot pantolonumun içinde demir bir çubuk gibi.

Ben içeri giriyorum ve Cameron'ın kahkahası gözleri yaşarana kadar iki katına çıkıyor, eliyle yan tarafını tutuyor ve sonunda rahatlıyorum, kendi mizahım da onunkini yansıtıyor.

On saniye sonra garajımın önüne park etmiştik. Cameron dışarı çıktı, saniyeler içinde ön kapıya doğru koştu, tekrar yağmur yağarken gülüyordu.

Bir an duraksadım, ne yapacağımı bilemedim.

Nabzım çılgınca atıyor, zihnim dakikada milyonlarca mil koşuyor, ama en yüksek sesle çığlık atan düşünce gözlerimin kapanmasına neden oluyor.

Boku yedim.

"Brady!" diye bağılıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Kapı kilitli." Gülümsüyor, titriyor.

"Oh kahretsin." Dışarı fırladım, ancak annemin arabasının garaj yolunda olmadığını fark ettim.

"Yağmurda dans etmek yine kimin parlak fikriydi?" diye şaka yapıyor, eğilip ayakkabılarını çıkarıyor ve yana fırlatıyor.

"Kesinlikle benim," diye eşlik ediyorum.

Beni bir kahkahayla ödüllendiriyor ve tanrım, tamamen yumuşadım, bunu göğsümde hissediyorum. Cameron içeri koşup merdivenleri çıkarken beni yolumdan itiyor.

Kapıyı kilitleyip ayakkabılarımı çıkarırken yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum. Mutfığa gidip ikimize de birer duble viski dolduruyorum ve üzerine sebilden biraz sıcak su ekliyorum. Bir limon kesip bardaklarımıza bolca sıkıyorum, parmağımla karıştırıyorum, folyo kaplı birkaç tabağın üstünde annemden bir not görüyorum.

Bu gecebingo gecesi. Dokuz gibi evde ol.

Saate bakıyorum, yediyi biraz geçtiğini fark ediyorum ve annemin akşam yemeği için ne yaptığına göz atıyorum. Başımı sallayarak sırtıyorum ve bardaklarımızı alıyorum.

Adımları ikişer ikişer atıyorum. "Bizi çabucak ısıtacak bir şey buldum!"

"Buraya!"

Sesi beni banyoya götürüyor ve tam duşun perdesi kapanırken içeri giriyorum, görünürde parmaklarından başka bir şey yok.

"Bu harika!" Saç bağını üstünden atıyor ve ayaklarımın dibine, giydiği kapüşon ve çorapların hemen yanına düşmesini izliyorum. Yanlarında başka bir giysi olmadığını fark ediyorum. Külot yok. Sütyen yok.

Bugün tam bir komandoydu.

Gözlerim kot pantolonumdaki şişkinliğe takılıyor ve kaslarım kasılırken ondan zihinsel bir özür diliyorum. Kendimden kurtulmaya çalışıyorum

ama sonra perdeyi biraz geri çekiyor, bir kısmı ortaya çıkıyor, saçları sırlıklam ve çıplak omzunun üzerinden sarkıyor.

"Oh, bu da ne?" Elimdeki gözlüğe bakıyor. "Babamın bazen bana ve çocuklara yaptığı bir şey.

Adının ne olduğunu bilmiyorum ama çok iyi."

Başını eğiyor ve bakışlarım koluna doğru kayan, ona istediğim şekilde yapışan uzun altın saç parçasını takip ediyor.

Saçını almak istiyorum ve-

"Benimkini bana getirir misin?" diye soruyor, ama ses tonundaki çatlak gözlerimin onunkilere kaymasına ve nefesimin biraz daha zorlaşmasına neden oluyor.

Muhtemelen nefesimi tuttuğum içindir.

Yaklaşıp onunkini uzatıyorum ve elini çekmeden önce bir an benimkinin üzerinde tutuyor.

"Şerefe." Kadehi kaldırıyor; kadehleri tokuşturuyoruz ve aynı anda kadehlerimizi geri kaldırıyoruz.

Ben benimkini tek seferde bitiriyorum, o ise sadece ikinci bir yudum alıyor ve kıkırdarken uzun bir nefes üflüyor. Geri uzatıyor ve sonra perde onu tekrar benden saklıyor. "Bu çok iyi."

"Bil bakalım annem akşam yemeği için ne yaptı."

Perde tekrar geri çekiliyor, bu sefer sabun köpükleri ona yapışıyor ve ben iniltimi yutmak zorunda kalıyorum.

Beni öldürüyor ve hiçbir fikri yok. "Benimle oynama, Lancaster."

Kapüşonlu tişörtümü başımdan geçiriyorum, ardından tişörtüm geliyor ve beni külotumla bırakıyor. Gözleri göğsümde bir yol açıyor ama daha aşağıya inmeden ayaklarımın üzerinde dönüyorum. "Bunu hayal bile edemezdim, Cox."

Yalan.

Onunla oynamayı çok isterim. Çıplak.

Ama bu başlı başına başka bir konu, değil mi seni koca sahtekar?

Cameron

En iyi casusluk yeteneklerimi kullanıyorum ve ayak seslerine odaklanıyorum. Ancak ondan en ufak bir iz duyamadığımda nihayet nefes alabileceğimi hissediyorum, omuzlarım fayans duvarlara düşüyor.

Kahretsin, kimse izlemiyorken beni öptü. Kimse görmezken.

Başkasının çıkarı için olmadığı zaman. Bu, aramızda yeni bir çekim hissettiği anlamına mı geliyor?

Hayal gördüğümü, Bay Hyde versiyonlarımızın -cılveli, seks arayan versiyon- birbirlerini daha iyi tanıdıklarını, benliklerimizin akli başında, daha bilinçli kısımlarının ise durumu bildiğini sanıyordum.

Skor tabelamın hata verdiğini ve sayılar birbirini tutmadığı için bir ya da iki gol kaçırdığımı düşünmeye başladım.

Bu fark ettiğimden daha fazla mı yoksa istediğimden daha mı az şey ifade ediyor?

Ne yapmasını istiyorum ki?

Neler olduğunu biliyorum ve bu bir şekilde korkutucu olduğu kadar ilgi çekici de. Sanki büyük bir sinema filminin müzikal müziği çalmaya başlamış gibi ve tek yapmanız **g e r e k e n** bir sonraki büyük anın ne olacağını görmek için gözlerinizi ekrana yapıştırmak.

Sahada ilerlemeye devam mı edeceğiz yoksa topa vurup oyunu bitirecek miyiz?

Cevabı bilmiyorum ama bildiğim bir şey varsa o da Brady'den bahsettiğimiz.

Körü körüne güvenebileceğim biri varsa, o da odur.

Bu düşünce tedirginliğimi köpüklerden arta kalanlarla birlikte temizliyor ve yeni bir tişört ve bir çift kabarık, yeşil Hulk çorabı bulduğumda gülümseyerek dışarı çıkıyorum. Onları giyiyorum ve saçlarımı elimden geldiğince havluyla kurutup tarıyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum.

Brady ateş i yakıyor, şömineye yaklaşt ır d ı ğ ı sehpanın üzerinde iki tabak var.

Baş ını kaldır ı yor, a ğ z ı bir şey söyleyecekmiş gibi açık ama ne oldu ğ unu unutmuş gibi görünüyor ve sonra ön kap ı aç ılı yor.

"Oh, merhaba, tatlı bebeklerim!" Tisha ellerini dua eder gibi önünde birleşt irerek cıv ılı d ı yor.

Brady kık ır d ı yor, kaş lar ını kaldırarak babasına bakıyor, o da göz kır p ı yor.

"Cameron, tatlım, en sevdiğ in şey i yapt ı ğ ımı gördün mü?" Kocasına sarılır, ayakkabılar ını tekmelerken tökezler. "Ve Brady'ninkini de. Brady'nin en sevdiğ i yeme ğ i yaptım. En azından onun en sevdiğ i yeme ğ i. İkinizi de çok seviyorum ve burada oldu ğ unuz için çok mutluyum."

Gülümsemek için kendimi zor tutuyorum ve kahkahasını bast ır mak için a ğ z ını silen Brady'ye bakıyorum. "İçine dalmak için sabırsızlanıyorum. Teşekkür ederim."

Yanıma geliyor, yumuş ak elleriyle yanaklar ımı okş uyor ve bana gülümsü yor, gözleri bu ğ ulan ı yor. "Bir kız ım olmas ı için sabırsızlanıyorum," diye mutlu bir şekilde iç geç iriyor.

Ben gerildim ve Ben gülmeye başladı, kar ısını almaya gitti.

"Tamam," diye kık ır d ı yor Ben, kolunu kız ın ortasına doluyor ve onu merdivenlere doğru çev iriyor. "Hadi yata ğ a gidelim, olur mu?"

"Yapaca ğ ız, Bay Lancaster," diye mırıldan ı yor ve Brady ö ğ ürür gibi bir ses çıkar ı yor.

Babası sadece gülümsü yor. "İkinize de iyi geceler."

Merdivenlerden çıkmaya baş larlar ama Tisha yarı yolda durur.

"Cameron, tatlım. Üzgünüm ama yata ğ ının üzerine birkaç kütük koymak zorunda kaldık, bu yüzden bu gece orada uyuyamayacaksın."

Kaş larım havaya kalktı. "Kütükler mi?

Yata ğ ın üstünde mi?" "Anne, bu da ne?"

Brady kık ır d ı yor.

Tisha sırt ı yor ve devam ediyor, ama Ben duraklı yor, omuz silkerek bir elini havaya kaldır ı yor. "Cam'in hareket ettiremeyece ğ i tek şey in kütükler olacağını düş ündü."

Benden bir kahkaha yükseliyor. "Peki tam olarak neden yatakta uyumamı istemedi?"

Ben cevap vermek yerine kaşlarını kaldırır ve oğluna doğru bakar. "İkinize de iyi geceler."

Oh. Ohhh.

Yanaklarım kızarıyor ama kızarmamış gibi yapıyorum ve Brady'nin sehpanın önüne koyduğu yastıklardan birine oturuyorum.

Erimiş, yapışkan iyilik bana büyük bir porsiyon pişmiş makarna ve peynir şeklinde bakıyor, üstüne mükemmel bir Tapatio tabakası serpilmiş, tam sevdiğim gibi.

"Kızarmış domuz pirzolası isteyip istemediğinden emin olamadım. İstersen ikinciye alabiliriz." Brady yanıma oturuyor, tabağında patates püresi, kızarmış domuz pirzolası ve üzerine dökülmüş beyaz köy sosu var.

Daha iyi koklamak için eğildim.

Gülüyor ve gözlerim onunkilere kayıyor. "Bunu evet olarak kabul ediyorum, biraz istiyorsun."

"Belki seninkinden birkaç ısırık." "Sen paylaşırsan ben de paylaşıyorum."

"Bahse girerim."

Yemeğe başlıyoruz, arka planda televizyonun sesi kısık ve önümüzde ateş patlıyor.

"Duş aldın mı?" Merak ediyorum.

Brady başını sallıyor, cevap verebilmek için hızlıca çiğniyor. "Annemle babaminkini hemen kullandım. Geçmem gereken o altın kilitler yok, bu yüzden daha çok iki dakikalık bir adamım."

"Şimdi mi?"

Başını bana doğru çeviriyor ve yemin ederim boynu biraz kızarıyor. "Kastettiğim bu değildi."

"Mm-hmm, tabi."

"Cameron."

Gülüyorum, her yere yemek tükürmemek için ağzımı kapatıyorum. Yutkunuyorum, bardaktan hızlıca bir içki alıyorum.

soda orada oturuyordu. "Güven bana, Brady. Kampüste bunu duysa inanacak bir kadın olduğunu sanmıyorum."

"Evet, insanlar duydukları her şeye inanmamalı," diye mırıldanarak ağzına yemek tıktırıyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve bir an için onun sözlerini düşünüyorum. "Zor mu?"

"Ne?"

"Bu kadar dikkat çekmek? İnsanların sürekli peşinizde olması ve insanlarla kavga etmeniz?"

Brady cevap vermeden önce bir ısırık daha alıyor. "Öyle." Başka bir şey söylemeyecek mi diye merak ediyorum ama sonra devam ediyor. "İnsanlarla nasıl başa çıkacağımı bildiğimi sanıyordum, çünkü lisede de durum aynıydı, bilirsin, ama Avix'te tüm bunlar kendimi hazırlamadığım bir yoğunluğa ulaştı. Birdenbire karşımda utangaç ya da o kadar da utangaç olmayan kız öğrenciler değil, yetişkin, neredeyse vahşi kadınlar vardı. Ne istediklerini biliyorlar ve dışarı çıkıp onu elde etmeye çalışmaktan korkmuyorlar. Bu kadar çok insanın takılmayı ve acele etmeyi tercih etmesi şaşırtıcı."

"Sen... Yani, bu..." *Ne demeye çalışıyorsun, huysuz kız?*

Brady bana doğru sırtıyor. "Öyle değil mi...?"

Ben ters ters bakıyorum, o da kıkırdıyor. *Tamam, söyleyeceğin.*
"İstediğin bu değil mi?"

Brady'nin bıçağı, yarısı gitmiş et parçasını keserken yavaşlıyor. Yavaşça, gözleri benimkileri buluyor ve tutuyor.

"Hayır."

Hayır.

Hayır değil, artık değil ya da hayır, bunu hiç istemedim.
Sadece sağlam ve kesin bir hayır.

"Oh."

Brady saatler Ben yakından, bir şey
çelikleme içinde Bakışları.

"Ne?"

"Sana sırlarımdan birini söylemek istiyorum."

Bakışlarım yumuşuyor. "Tamam. Ama bugünkü kelime kusmalarım ya da kahvaltıdaki konuşmalarım yüzünden buna mecbur olduğunu düşünüyorsan, değilsin."

"Öyle değil, öyle ama..." Duraklıyor, derin bir nefes alıyor. "Ben benim biyolojik babam değil."

Kaşlarım havaya kalkıyor, ağzım hafifçe aralanıyor ama o benden çok kendi kendine devam etmeden önce ağzımdan tek bir kelime bile çıkmıyor.

Başını sallayarak ofluyor. "Bunu söylemekten hoşlanmıyorum bile. Söz konusu biz olduğumuzda 'değil' ve 'baba' kelimeleri aynı cümlede yer almamalı."

Az önceki ifadem beni önümüzdeki alevlerin rengine dönüştürmeye başladı. "Bu sabah söylediklerimle bir şey kastetmedim, sadece birbirinize çok benziyorsunuz. En iyi yönlerden, ben-" Dilimi yutuyorum.

Gülümsüyor ama biraz kırılğan. "Bu bir iltifattı, Cammie Girl. Onun gibi olmaktan gurur duyuyorum. Onun gibi olmak istiyorum çünkü ben onun oğluyum. Benim için önemli olan her konuda öyleyim."

"Ama bilseydim, senin..." olduğunu söyleyerek asla böyle bir sıçrama yapmazdım.

"Fiziksel olarak farklı mı?" diye soruyor. "Sorun değil. Herkes için çok açık, o kadar ki eminim insanlar yıllar boyunca merak etmiş ama sormamışlardır."

"Bu aklımın ucundan bile geçmedi Brady, yemin ederim. Bu büyük bir olay ve şu anda kendimi bir pislik gibi hissediyorum."

"Sorun değil," diye usulca gülüyor. "Dediğim gibi, bu kötü bir şey değil. Sadece... bunu kabul etmekten pek hoşlanmıyorum, anlıyor musun? Biraz berbat hissettiriyor." Kaşları geriliyor ve peçetesini biraz karıştırarak arkasını dönüyor.

Bu konuda konuşmak istemediği açık, belki istediğini düşünse bile, bu yüzden uzanıp elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine dokuyorum, "Bana anlattığın için teşekkür ederim" demek için bana doğru bakmasını bekliyorum. Sesim alçak, neredeyse bir fısıltı ve yüzüne çizdiği duygu çok fazla, bu yüzden hafifletmeye çalışmak için ona küçük bir gülümseme veriyorum

ruh hali. "Yani, bunu senden zorla öğrenmiş olsam ve en son öğrenen ben olsam bile. Neyim ben, doğranmış ciğer mi?"

"Hayır." Alçak sesle kıkırdıyor. "Sen en azından kızarmış kalamarsın."

İçimden kahkahalar fışkırıyor ama kayboluyor ve ben uzanıp yanağını avuçluyorum.

Dokunuşuma doğru eğiliyor ve bileğimi yerinde tutmak için uzanıyor. "Bunu kasıtlı olarak sır olarak saklamadığımı biliyorsun, değil mi?" diyor, açıkça endişeli. "O benim babam ve farklı bir şey söylemek sadece..."

"Biliyorum," diye onu temin ediyorum. "Ve bana söyleyeceğin hiçbir şeyin aramızdaki şeyleri değiştiremeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Ya ben istersem?" diye soruyor aniden, usulca. "Ya söylemek istediğim, paylaşmak istediğim, bazı şeyleri değiştirmesini umduğum şeyler varsa?"

Kalbim kaburgalarımın arkasına çarpıyor. "Ne tür şeyler?"

O kadar uzun süre bakıyor ki, sonunda ağzı bir tarafa doğru kalktığında sarsılıyorum.

Brady vücudunu benimkine dönecek şekilde kaydırıyor, ben hâlâ öne doğru oturuyorum, sehpa önümde. "Seni beslememe izin ver."

"Ne?" Kıkırdıyorum, ani konu değişikliği beni biraz şaşırtıyor.

"Beni duydu." Aşağı uzanıyor, kırımın altındaki yastığı kavriyor ve aramızda kalan birkaç santimi çekiştiriyor. Bacaklarını etrafımda uzatıyor, kalçaları beni iki yandan çerçeveliyor.

Çatalı eline alıyor ve önceden kestiği küçük bir domuz eti parçasını patateslere saplıyor ve her ikisinin de beyaz et suyuna bulandığından emin oluyor. Brady beklenti içinde onu havaya kaldırıyor ve şaşırtıcı bir sıcaklık göğsümde geziniyor.

Ellerim bile biraz titremeye başlıyor, bu yüzden dudaklarımı ayırırken onları bacaklarımın altına koyuyorum. Ağır çekimde hareket etmiyor, ama yaklaştıkça öyle hissettiriyor, çatalı dilimle buluştuğunda ve dudaklarımı gümüş çatalın etrafında mühürlediğimde dikkati bana kilitlendi.

Yavaşça geri çekiliyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Bir anlık yemek coşkusuyla değil, tatlar her zamanki gibi harika olsa da, bu anın bana getirdiği yabancı samimiyetle.

Alışılmadık ve umut dolu, sanki tam burada, şu anda, henüz ç ö z e m e d i ğ i m i z bir şeyin kıyısındaymışsınız gibi.

Bu biraz korkutucu çünkü ya her şey yanlışa?

Ya aşinalık ve rahatlık daha fazlasıyla karıştırılıyorsa?

Aman Tanrım, ondan hoşlanıyorum. İşte bu.

Gözlerimi açtığımda bana bakan bir şefkatle karşılaşıyorum. Brady'nin eli kalkıyor, başparmağı kendi elinin arasında kaybolmadan önce alt dudağımın kenarında geziniyor.

Göğsüm aniden ağırlaşıyor, ağrıyor ve ona doğru eğilmek istiyorum... ama yapmıyorum.

Brady usulca gülümsüyor, bakışları bir an için kucağına düşüyor. Bir sonraki adımda çatalını peynirli makarnama sokuyor ve kendisi için kocaman bir ısırık alıyor, ben ona bakarken ağzı dolu bir şekilde gülümsüyor.

"O ısırığı saklıyordum!"

"Biliyorum," diye gülüyor ve karnını dramatik bir şekilde ovuşturuyor. "Gerçekten iyi bir ısırıktı."

"Göt." Onu göğsünden itiyorum ve elimi yakalıyor, parmaklarımızı birleştiriyor ve bakışlarını saate doğru çevirirken hafifçe sıkıyor.

"Birazdan uyumam gerek."

"Bu doğru. Koç Brady yarın oynamaya geliyor."

Sırıttırıyor ama ikimiz de hareket etmiyoruz.

Ben daha fazla düşünmeden, o daha fazla düşünmeden doğruluyorum ve dizlerimi onun dizlerinin üzerine koyuyorum.

Burada a hafif kaşlarını çattı üzerinde onunKaş, ama o hiçbir şey söylemiyor, beni hevesli kollarıyla kucağına alıyor.

Çenesine hafif öpücükler konduruyorum, boynunu geriye doğru eğiyorum. nazıkçe emmek üzerinde onun Boğaz, doğru üzerinde onun Nefes borusu,

Altımda büyüyen boruya erişmeme izin verir mi diye merak ediyordum.

"Bana ne yaptığımızı söyle," diye hırıltılı bir ses tonuyla neredeyse çaresizce yalvarıyor.

Donup kalıyorum ama sonra elleri dolaşmaya başlıyor ve bu bir cazibe gibi işe yarıyor. Kulağına giden yolu öperek rahatlıyorum ve fısıldıyorum, "Numara yapmak..."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BRADY

ROL YAPMAK.

O da böyle söyledi.

Ne yazık ki küçük tırnaklarının göğüs kaslarıma batışı ya da dudaklarının tenimde açgözlülükle süzülüşü rol yapmıyor.

Bunun için teşekkürler, ama ben bu küçük oyunumuzun fazlasıyla istekli bir katılımcısıyım.

Parmaklarımı ıslak saçlarına sokuyorum, ağzımda nefesi kesilene kadar iyice çekiyorum, dudakları boğazıma doğru kıvrılıyor. "Peki bu gece biz kimiz, Cehennem Kedisi?"

"Bardaki yabancılar değil." Dişlerini omzuma batırıyor, dili o noktada kayıyor ve omurgamdan aşağı bir spazm gönderiyor.

Boştaki elimle kalçasını sıkıyorum ve kulağıma doğru inliyor.

"Siktir." Bu sesle gözlerim kenetleniyor ve sıramı savmak için saçlarını kavıyorum, ağzımı boğazına dayayana kadar başını geriye çekiyorum. Güzelce yutkunuyor ve ben de köprücük kemiği boyunca öpüyorum. "Biz kimiz, Cammie Girl?"

"Biz gerçeğiz."

Sözleri kalbime çarpıyor ve başım havaya kalkıyor, bakışlarımız kilitleniyor ama bu bizi tanımlayan derin bir an değil. Hayır, yüz hatları yumuşak değil.

O yanıyor. Needy.

Ve benden bir şey istiyor.

"Gerçek, ha?" Törpülüyorum, sırtım kanepenin kenarına çarpana kadar yer değiştirip yengeç yürüyüşüyle birkaç adım ilerliyorum.

Cameron kıkırdıyor, göğsüme daha da yaslanıyor, elleri gömleğimin eteklerini yukarı itene kadar aşağı kayıyor, uzun, ipeksi parmakları karın kaslarımda geziniyor ve beni ürpertiyor. "Ben sadece Cameron'ım, senin kızınım. Sen de Brady'sin, erkeğim."

"Anlıyorum." Elini yumruğumun etrafına sarıp onu kendime çekiyorum, dudakları ayrıldığında aletim ona doğru seğiriyor. "Yani bu hiç de numara değilmiş gibi davranıyoruz, öyle mi?"

"Ding, ding. Bir kazananımız var." Alay ediyor, dili dışarı çıkıyor ve dudaklarımda geziniyor.

Hafifçe doğruluyorum ve gömleğimi başımın üzerinden çekip nereye fırlattığım umurumda bile değil ve sonra ellerini tutup tekrar tenime koyuyorum.

Derin bir nefes alıyor, bacakları etrafımda biraz daha açılıyor, dizleri halının kıvrımlarına ve kanepenin alt çerçevesine bastırıyor.

Ellerim onun etrafında dolanıyor, kışını sıkıyor, avuçlarımda içinde hissetmekten keyif alıyorum. "Erkeğin olarak, kendini iyi hissetmeni sağlamak benim görevim, değil mi?"

"Kesinlikle öyle." Sırıttırıyor, dili dışarı çıkıyor ve dişlerinin ucunda yuvarlanıyor.

Bir kadının sahip olması gerekenden çok daha fazla seksapeli ve küstahlıkla aşağı uzanır ve başının üzerindeki tişörtü yırtar.

Gözlerim bir anda onun göğsüne kayıyor ve sikim kıskançlıktan çatlıyor.

Mükemmel, diri memeler bana bakıyor, muhtaç meme uçları şişmiş ve dokunmam için yalvarıyor, ama kalçalarımı istemsizce sallayan şey gözlerimin önünde sertlikten kaya gibi sertliğe dönüşmeleri değil, ortalarından sarkan küçük sarkık halkalar.

Halterleri yarım ay olarak değiştirdi, ama sivri uçlar... sivri uçlar hala orada ve şu anda titriyorlar çünkü o titriyor.

"Benim muhtaç küçük Cehennem Kedisi'm," diye mırıldanıyorum ve onları ellerime alıyorum.

Taşmıyorlar ama bir hak kalkanı gibi onu tamamen örtmeme, en azından oynadığımız bu küçük oyun süresince benim olduklarını iddia etmeme izin veriyorlar.

Başparmağım meme ucunun kıvrımını takip ediyor, yukarı ve etrafına, ve o inliyor. Küçük halkaları nazikçe çekiştirdiğimde bu inilti alçak bir zevk çılgınlığına dönüşüyor.

"Kahretsin." Titriyor. "Böyle hissettireceğini hiç düşünmemiştim-" "İyi mi?"

"Mm," diye miyavlıyor, göğsünü avuçlarıma bastırıyor, ama sonra kelimeleri beni yakalıyor.

"Bekle." Durakladım ve gözleri fıldır fıldır açıldı.

Zaferle sırtıyor ve sonra dizleri daha da genişliyor, amcığı şimdi tam aletimin üzerinde sıralanıyor. "Evet, Koca Adam. Onları gören ilk erkek sensin."

Göğsüm gümbürdüyor ve onu kendime çekiyorum. "Numara yapıyoruz, unuttun mu? O yüzden *önce* sen söyleme." Alt dudağını ısıırıyorum. "*İlk ve son* diyorsun."

Gülümsemeye başladı ve sonra onu öpmeye başladım.

Bu hınzırca bir dans ve kalçaları kaymaya başladığında, kaslarımı sıkarak onun hareketlerine ayak uyduruyorum.

Elleri boynuma dolanıyor ve beni yukarı çekiyor, geriye yaslanıyor, böylece yarı onun üzerinde duruyorum, benimkini

yayıldı ve kıcı aşağı inerek sikimi sıcaklığıyla hizaladı.

Baldırlarına kadar uzanan kalın çorapları dışında tamamen çıplaktı ve hiç bu kadar güzel bir manzara görmemiştim.

"Sen..." Göğsüm gümbürdüyor, gözlerim bacaklarının arasındaki pembeliğe kilitlenmiş.

"Bekliyorum," diye cevap veriyor ve bakışlarım onunkilere kayıyor.

Ellerini göğsümden yukarı kaydırıyor, küçük tırnaklarını göğüs kaslarıma batırıyor ve bana sürtünüyor. Bu mükemmel bir dans. Ayak parmaklarım çoraplarımın içinde kıvrılıyor ve dişleri alt dudağına batıyor.

Meme ucunu çimdikliyorum ve başı geriye düşüyor, bu yüzden daha fazlası için içeri giriyorum, ağzıma bir tane alabilene kadar aşağıya dalıyorum. Nefes nefese kalıyor, dayanıyor ve daha fazlasına ihtiyacım var. Siktir, her şeye ihtiyacım var.

Sol elim, bana hayır demek isterse diye yavaşça yan tarafına doğru kayıyor.

"Sana dokunabilir miyim, bebeğim?"

Kelimelerle cevap vermiyor ama beni daha hızlı aşağı itiyor, elimi bacaklarının arasına sokuyor.

İnlemem anlık.

O erimiş altın, dokunmak için sıcak ve "Çok. Lanet. Yumuşak."

Tekrar arkama yaslanıyorum ve parmaklarımı önce kıvrımlarının arasına daldırıyorum, şeklini hayal etmeye çalışıyorum, sonra tam klitorisinin üzerine yerleşiyorum.

"İçime gir, Brady," diye yalvarıyor.

"Sabır, Cehennem Kedisi." Onun yerine klitorisini çimdikliyorum ve ılgılık atıyor, sürtünmeye başladığımda inlemesi derinleşiyor, neyi sevdiğini anlıyorum. "Sana ne verirsem onu alırsın."

Mırıldanarak onaylıyor. "Benim otoriter erkeğim."

"Ne olmamı istersen," diye söz veriyorum, şişmiş küçük klitorisinin üzerinde daireler çizerken meme ucunu dişlerimin arasına alıyorum.

Yüzü yanağıma yapışmış, inlemeleri kulağıma doluyor ve nabzımın çılgınca atmasına neden oluyor. Benim aletim de.

Bunu hissediyor ve sonra elimi daha da fazla itiyor. "Seni hissetmek istiyorum."

Sikeyim.

Gözlerimi kapattım. Elimi hareket ettirip onu kalçalarından tutuyorum.

Arkama yaslanıyorum, onu biraz yukarı kaldırıyorum ve eşofmanlarımı aşağı doğru sallıyorum, ama boksörlerime uzandığında, onu tekrar kucağıma yerleştiriyorum, ona sürtünüyorum, böylece neyin peşinde olduğunu unutuyor.

"İşte böyle. Bir profesyonel gibi sür beni." Ağzını aldım, onu vahşice öptüm.

Titremeye başlıyor, kalçaları daha hızlı hareket ediyor ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

"Ben de çok yakınım bebeğim. Çok yakınım," diye mırıldanıyorum meme uçlarını çekiştirirken, avuçlarını göğsüme yerleştirip sanki ben onun içindeymişim gibi amını içime sokarken başımın koltuk minderine düşmesine izin veriyorum.

Bu lanet olası bir coşku.

İnliyorum, kaslarım geriliyor ve o inliyor, bacakları üzerime kenetleniyor.

Titriyor, ıslaklığı külotumu ıslatıyor ve ben de karmaşaya katkıda bulunmak üzereyim.

Lanet iç çamaşırlarımla boşalmak üzereyim ve bundan utanacak bir şey bulamıyorum.

Orgazm onu sert bir şekilde vuruyor ve öne doğru düşüyor, göğsü benimkine karşı terliyor ve kıç yanaklarım geriliyor, benimki hızla geliyor. Bir, iki kez sarsılıyorum ve tam üzerime boşalacakken sıcak, yumuşak bir el boyumu sarıyor.

Gözlerim açılıp onunkilerle kilitleniyor ve sıkarken bana bakıyor.

Tek gereken bu ve içimden fişkıran dölleri aramızdaki boşluğu dolduruyor ve aşağı baktığımda başparmağının üzerinde beyaz bir ip yuvarlanıyor.

Hayatımda hiç bu kadar sarhoş edici bir manzara görmemiştim.

Bakışlarım onunkilere kayıyor ama bana bakmıyor.

Hayır, aletimin alt tarafı boyunca uzanan küçük siyah çubuklara takılmış durumda. Hiçbir şey söylemiyor, sadece üzerlerinde geziniyor, dudaklarında doygun bir gülümseme.

Sonunda elini gizlice soktuğu yerden çıkarıyor ve öne eğilip göğsüme yaslanırken ikimiz de tek kelime etmiyoruz.

Ona sarılıyorum, onu orada tutuyorum ve bırakmıyorum.

Mümkün değil.

En azından o beni yapana kadar.

Cameron

Sahip olduğumu iddia edebileceğimden çok daha fazla enerjiyle ayağa fırlıyor ve beni de kendisiyle birlikte yukarı çekiyor. Dağınıklığımızı toparlıyoruz ve şöminenin kapılarını kapatıyor, ikimiz de yukarı çıkıyoruz, eli benim elimde.

Beni odasına doğru çekiyor ama ben ayaklarımı sürüklüyorum.

"Bekle!" Bana sorgulayan bir bakış attığında sırtarak fısıldıyorum. "Yatakta gerçekten kütük olup olmadığını görmek istiyorum."

Ailesine en yakın odaya doğru sessizce yürüyorum ve kapıyı iterek açıyorum.

Lanet yatağın üstünde bir odun yığını olduğu kesin.

"Annen..."

"Yaratıcı mı? İstedğini elde etmeye eğilimli mi? Bir kahin mi?" Kıkırdıyorum, omzumun üzerinden bakıyorum. "Ne?"

"Yani, belli ki bir şey için odaya ihtiyacımız olduğunu düşünmüş."

"Hiç de ihtiyacımız olmadığını bilmiyordu."

Geniş ve muhteşem bir sırtışı var ve onu odasına kadar takip ederken gülümsememe engel olamıyorum.

Ben sürünerek yatağa girerken o yatağın ayakucuna oturuyor, kendimi battaniyeye gömüyor ve sol tarafa yerleşiyorum.

Külotunun inerken çıkardığı belirgin ses odayı dolduruyor ve belki yeni bir çift almaktan vazgeçer diye bekliyorum, ama şifonyeri bir an sonra açılıp kapanıyor.

Adamım, ağır bir sürtünmeden başka bir şey yapmadan çözülme şekli hakkında ciddi bir bağımlılık vardı. Yani, kalçalarımı nasıl kullanacağımı biliyorum, ama bu Brady.

Kendimin sırtını zihinsel olarak sıvazlıyorum.

Yanıma tırmanıyor ve nabzım çılgınca atıyor, bir sonraki hamlesinin ne olacağını görmek için bekliyorum.

Yan yatacak mı? Aramıza yastık mı koyacak?

Sırtım ön tarafıyla aynı hizaya gelene kadar kayarak ilerlediğinde korkularım yok oluyor.

Kolu battaniyenin üstünde üzerime yerleşiyor, bacağımın kıvrımına yaslanıyor. "İyi geceler, bebeğim."

Bebeğim.

Cammie Bebek ya da *kız bebek*

değil. *Hellcat* ya da *Cammie*

Girl yok.

Sadece... *bebeğim*.

İçimde bir şeyler biraz eriyor ve yastığıma karşı gülümsüyorum.

"İyi geceler, Koca Adam."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

BRADY

DÜN GECE, BİR GECEYİ BITİRMENİN EN KÖTÜ YOLUYDU.

Olanlar yüzünden değil ama bu sabah için yaptığım planlar yüzünden. Sikime sert bir konuşma yapmak zorunda kaldım. Daha yeni tanıştığım bir adamla futbol sahasında sertleşmek için uygun bir zaman *değildi* ama tek düşünebildiğim onun nasıl hissettiği idi.

Çıkardığı sesler.

Kıçının yanakları ve sikimi aralarına alma vaatleri, gömleğimi başının üzerine fırlattığında o güzel, mükemmel meme uçları. İlk başta neredeyse somurtuyordum.

-Onu benim kıyafetlerimle görmeyi biraz takıntı haline getirdim, öyle ki döndüğümüzde yurttaki dolabını daha fazlasıyla doldurmak istiyorum. Ama sonra.

Artık resmi olarak onun olan yerden -kucağımdan- bana sıırttı ve küçük bir şeytana dönüştü. Tanrım, onun her parçasını öğrenmek istiyorum. O lanet olası

Boşaldığında enfes oluyor. Her tarafına krem sürdüğü benim sikim olsaydı nasıl görünürdü hayal bile edemiyorum.

Bu sabah onu yatakta bırakmaktan nefret ettim. Gözlerinin içine bakmak için sabırsızlanıyorum, bakışlarımız buluştuğu anda ne düşüneceğimi çok iyi biliyorum.

Annem ve babamın görmesi için eğilip onu öpsem ne yapardı? Yapmak istediğim şey sessiz bir iddia. Göster ve anlat günündeki bir çocuk gibi, övünmek ve *sahip olduğum şeye bakmak* istiyorum, *benim diyebileceğim türünün tek örneği bir kadın*.

Onunla konuşmalı, aklımın nerede olduğunu söylemeliyim. Yapılacak en doğru şey bu.

Her gün ilk ve son düşüncemden daha fazlası haline gelmeden önce rol yapmanın nerede başlayıp nerede bittiğini bilmem gerekiyor. Çünkü öyle.

Ne zaman oldu bilmiyorum ama oldu. Aslında, her zaman orada, zihnimin çok gerilerinde, öne çıkmak için zamanı bekliyor olabilirdi.

Cameron kar, ben de sulu karım. Sadece onunla anlam kazanıyorum.

Ben deriyim, o da dantel; mükemmel bir birliktelik oluşturduk.

Onunla konuşacağım ve onu sevdiğimi söyleyeceğim.

Alister'ın sözleri göğsüme soğuk bir darbe indiriyor ve elim çocukluğumun geçtiği evin kapı kolunda donuyor.

Kahre

tsin.

Siktir.

Ona nasıl hissettiğini söyleyecek.

Ona nasıl hissettiğini anlatacak ve o da pür dikkat onu dinleyecek çünkü günün sonunda bu küçük yalanımızda aradığı tek şey gerçeklerle dolu bir yatağa yumuşak bir iniş yapmak.

Güven ve şefkat.

Acı ve öfkenin altında nasıl hissettiğiyle yüzleşebilmek için zihninin berraklaşmasını bekliyordu.

artık başının üzerinde bulutlar olmadığını görmek çok kolay.
Hayır, gökyüzü artık açık ve mavi.

Kendisi de söyledi - artık onu incitmek istediğini düşünmüyor.

Ama onun gibi bir kız için hazır değildir. Kendine güvenen bir adama ve tutabileceği güvenli bir ele ihtiyacı var.

O adam olmak istiyorum.

Herkesin içinde onun elini tutmak istiyorum ve bunu içtenlikle yapmak istiyorum. Kimse görmezken onu öpmek ve ona şimdiye kadar kimseye vermediğim kadar çok şey vermek istiyorum.

Onu başka hiç kimseyi almadığım gibi almak, ona hiç kimsenin sahip olmadığı bir parçamı vermek istiyorum.

Onun benim ilkim olmasını istiyorum.

"Abi, yavaş ol lan," diye mırıldanıyorum, kapının kolunu bırakıp elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Ama yapamam. Dün gece her şey değişti. Arzusunu saklamaya çalışmadı - arzusuna boyun eğdi, yüzlerce kez yaptığı gibi kucağımda süründü, ama bu hareketin geçmişte sahip olduğu masumiyetin bir zerresi bile yoktu. Hayır, ne istediğini biliyordu ve onu almaktan çekinmiyordu.

Ve lanet olsun, vermeye hazırdım.

Hayatımda hiç bu kadar siktir et demek ve onun üstüne yuvarlanmak istememiştim.

Tatlı, yumuşak ve lezzetliydi.

Sesi günah gibiydi ve tadı benimki gibiydi.

Lanet olsun.

Başımı sallayarak iç çektim.

"Neden saklanıyorsun oğlum?"

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve arkamı döndüğümde babamın yürüyüş yoluna çıktığını görüyorum. Yüzümde bir soru olmalı çünkü başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor.

"Bill ile kahve içiyordum." Chase'in babasının verandadan el salladığı yeri işaret ediyor. "Zavallı adamın çözmesi gereken çok şey var."

Bir elimi kaldırıp el sallıyorum ve onun içeride kayboluşunu izliyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Babam dudaklarını birbirine bastırıyor. "Dikkatimizi dağıtmayalım, olur mu?" Yanıma geliyor ve omzumu tutuyor. "Aklında çok şey var," diyor, beni her zaman olduğu gibi okuyarak.

Başımı sallıyorum, avludan Cameron'ın çocukluk odasının penceresine doğru bakıyorum. "O, uh, bana gizlice yaklaştı."

"İyi olanlar her zaman yapar."

Karnımdaki gerginlik artıyor ve ela gözlerim babamın mavi gözlerine kilitleniyor. "Ya anlamazsa?" Açıklamama gerek yok - ailem hayattan ne istediğimi biliyor.

"Hadi bakalım," diye başlıyor, ön kapıyı açıyor ve beni içeri buyur ediyor. Girişte duraklıyoruz, gözlerimiz arka sürgülü kapıya çevriliyor. Perdeler arkadan bağlanmış, Cameron ve annem sabah güneşinin altında oturuyorlar, battaniyeler ikisini de sarmış.

Cameron bir şey söylüyor ve ne olduğunu ancak tahmin edebiliyorum çünkü bir saniye sonra annem dizine vurmak için öne doğru eğiliyor.

Cameron başını arkaya atıp gülüyor, kahve fincanı elinde. Orada birlikte otururken çok doğru görünüyorlar. Birbirlerine uyuyorlar.

Uyuyoruz.

Babamın eli omzuma iniyor ve biraz sıkıyor. "Anlamayacak bir kıza mı benziyorsun?"

Göğsümde küçük bir gümbürtü var çünkü hayır, öyle değil.

Tüm sırlarımı isteyen bir kaos meleğine benziyor.

Ona söyleyebilir miydim? İçimi boşaltıp kanamamı izlemesine izin mi verseydim, beni tanıdığı o kendinden emin, rahat adam gözlerinin önünde güvensizliğin poster çocuğuna mı dönüşseydi?

Çatıdaki ahırda benimle paylaştığında, neredeyse atlayıp ona söyleyecektim ve sonra dün gece, ona biraz daha fazlasını vermek zorunda hissettim, ama bu konuşma çabucak bitti

geçitirdi. Elbette benim yararım için, çünkü kız beni herkesten daha iyi tanıyor.

Mücadele ettiğimi gördü ve bana bir çıkış yolu gösterdi, ben de hevesle kabul ettim. Belki de yapmamalıydım. Belki de onun için her şeyi açıklığa kavuşturmali, tüm boşlukları doldurmalı ve kendisi için düşündüğü geleeğın benim kendim için istediğimden o kadar da uzak olmadığını paylaşmalıydım.

Hayır-istemiyorum ama vazgeçmeyi reddediyorum.

Benim için ya başaracağım ya da başaramayacağım bir şey var, ama korktuğum şey o başaramama kısmı.

Yine de ona baktığımda, işlerin bu noktaya gelip gelmeyeceğini merak ediyorum.

Cameron o sırada kafasını kaldırıp çoraplı ayağını uzatarak annemi dürtüyor. İkiisi de bu şekilde gülümsüyor ve benim kısık kıkırdamam babamınkiyle eşleşiyor.

"Görünüşe göre yakalandık." Babam son bir sıkıştırmayla kafasını onlara doğru itiyor. "Haydi. Gitmeden önce gel de annenle birkaç dakika otur."

Başımı sallayarak bir adım arkasından gidiyorum, Cameron söz konusu olduğunda daha önce hiç hissetmediğim ama korku olarak tanıdığım garip bir karın ağırsı hissediyorum.

Dün gece aramızda daha derin bir şeyler olduğunu söze dökmeden söyleyerek kızarıp gözlerimi kaçıracak mı?

Kendini affettirip içeri girecek ve kızarması kadar çok şey anlatan bir açıklama yapacak mı?

Daha fazla teori üzerinde çalışacak zamanım yok, babam çoktan dışarı çıktı, bu yüzden benim için takip etmekten başka yapacak bir şey yok.

Ben Cameron'ın yanına düşerken o annemin yanına gidiyor ve aynı anda birbirimize bakıyoruz.

Parlak bir şekilde gülümsüyor ve bana daha iyi bakabilmek için minderin üzerinde kayıyor. "Nasıl geçti?"

Mükemmel bir tepki, dn geceden pişman olduğuna dair tek bir işaret yok, sadece bu sabahki antrenmanımın nasıl geçtiğine odaklanmış durumda.

Ne kadar mantıksız olsa da, bu beni kızdırıyor.

Nasıl olur da bana başka bir günmüş gibi gülümseyebilir? Sanki dün gece sikim elinde değilmiş gibi? Sanki bacaklarının arasındaki sıcaklığı hissetmemişim gibi?

Sanki o kocaman mavi gözleri benimkilere kilitlenmiş halde gelmedi mi?

Hiçbir şey olmamış gibi davranıyor, sanki her şey unutulmuş gibi, o kadar küçük bir olay ki, ben sabahtan beri onun düşüncesiyle yanıp tutuşurken, bu anı beklerken beni görünce hiç etkilenmiyor.

Cameron kalkıp kaçmak için bir bahane uyduran kişi değil. Öyleyim.

Cameron

Tamamen çıldırmış durumda. Destansı bir şekilde.

Ne beklediğimden emin değilim, ama şu anda ne kadar sinirli olduğuma bakılırsa, bunun o olmadığı açık. Üzgün bile değilim.

Çok kızgınım.

Bu *Brady*. Kendilerine isim vermiş hayran kitlesi olan gururlu bir çapkın. Yıllardır onu başka kadınlarla izliyorum. O cana yakın biri, her zaman gülen ama asla başkasının zararına olmayan komik bir adam. Kompleksi olmayan bir tanrı gibi inşa edilmiş. Yani, iyi olduğunu biliyor, ama bu konuda bir pislik değil. Onunla güvende olduğunuzu söyleyen bir havası var ve bu, kendininkini elde etmek isteyen bekar bir kız için uzun bir yol kat ediyor. Ve duyduğuma göre, adam verici biri.

Şu anda *bana* sadece öfkeli düşünceler veriyor.

Adam sıradan ilişkilerin kralı ve biz sıradan kategorisine girmesek de, dün gece olanlar tam teşekküllü bir ilişki bile değildi. Eğer bir beyzbol hayranı olsaydım, üçüncü aşamaya geçtiğimizi ve koçun öfkelenmeye başladığını söylerdim.

Çünkü Brady'nin tek yapması gereken topu yuvarlamaktı. Top zaten çitin üzerindeydi.

Ben istedim, eminim o da istedi ama adam almadı.

Neden?

Prezervatifimiz olmadığı için mi?

Aramızdaki şeyleri o kadar ileri götürmek istemediği için mi?

Henüz mi?

Bilmiyorum ama yola çıkmadan hemen önce annesini endişelendirmek istemediğim için gülümseyip arkama yaslanıyorum ve kupamı dudaklarıma götürüyorum. "Tahminimce bana eve kahve getirmeyi unuttuğunu fark etti ve şimdi başı büyük belada."

Tisha yüksek sesle gülerek kocasının kalçasını tokatlıyor ve benim küçük beyaz yalanıma inanıyor. "Dostum, Ben bunu birçok kez yaptı. Genelde onu gönderdiğim bir malzeme oluyor ve hemen geri dönmek zorunda kalıyor." Başını sallıyor, lattesini kayıtsız bir mutluluk içinde içiyor. "Erkekler, yemin ederim."

Ben'e bakıyorum, o da minnettar bir tavırla çenesini eğerek bana göz kırpmıyor. Belli ki Brady babasıyla bir şeyler konuşmuş, ama eminim bizim küçük üçüncü pasımızdan bahsetmemiştir.

"Bugün gideceğiniz için çok üzgünüm ama bu çok hoş bir sürpriz oldu. Dün gece üçüncü kadeh şarabı içmemiş olsaydım, bugün bizimle birlikte kalkıp tepeden güneşin doğuşunu izlemek isteyip istemediğinizi soracaktım."

"Hayatımda bir daha asla bilerek güneşin doğuşunu izlemek için kalkacağımı sanmıyorum. Cuma günü bir okul işi için sabahın beşinde uyanmak zorunda kaldım ve bu beni neredeyse öldürüyordu. Sıfır yıldız, tavsiye etmiyorum."

Ben kıkırdar.

"Büyükbabam her gün beşte uyanır, *Criminal Minds*'ın tekrarlarını izlemekten ve muzlu Cheerios yemekten başka bir şey yapmazdı. Bu benim başıma gelirse ağlayabilirim."

Karısını kucağına çekiyor ve bu şimdiye kadarki en şirin şey. "Gün batımları bunun içindir."

Tisha gülümsüyor. "Gün batımını izlemek bu dünyanın size sunabileceği başka hiçbir şeye benzemez."

"Öyle mi?" Bacaklarımı koltuğun üzerinde biraz daha yukarı çekerek dikkatle dinliyorum.

"Oh, evet, tatlım. Umudun sembolü gibi, bize ertesi gün yeniden doğacağını ve beraberinde yeni başlangıçlar getireceğini hatırlatıyor. Daha parlak bir yarının vaatleri."

Omzunun üzerinden kocasına bakıyor, her santimi yumuşuyor ve ekliyor: "Sevdiğin kişiyle gün doğumu o anlardan biri, biliyor musun? Geçicidir ama bize aşkın gün gibi solmadığını, ama değiştiğini, her sabah yeniden alevlendiğini hatırlatır. Gün batımını izleme ihtiyacı, kalbinizin size dinlemenizi, durmanızı ve o anın tadını çıkarmanızı söylemesidir."

O gülümseyerek bana bakana kadar gözlerimde nem biriktiğini fark etmiyorum ve gözlerimi kırıştırıyorum. "Bu... Yani, şiir falan yazmalısın," diye takılıyorum çünkü başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Tisha kıkırdıyor ve kocasına yaslanıyor. "Zamanında bir ya da iki sone yazdığım biliniyor."

Mutlu çifte bakarken dudaklarım kıvrılıyor ve keşke ailem de bu hafta sonu evde olsaydı diyorum. Arkama yaslanıp onlarca barbekü ve doğum gününde yüzlerce kez oynadığım bahçeye bakıyorum. Gözlerim uzaktaki evimin arka tarafına gidiyor ve beklenmedik bir şekilde içimi bir keder dalgası kaplıyor.

Bunu gerçekten özleyeceğim.

Gözlerim tekrar bulanıklaşıyor ve bir el dizime vuruyor. Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve Ben'e gülümsüyorum.

Sürgülü kapı açılıyor ve hepimiz Brady'ye bakıyoruz. Duş almış ve AU eşofmanını giymiş, benim burada giydiğim kıyafetlerim temiz ve düzgün bir yığın halinde onun elinde. "Kampüse dönerken biraz daha rahat etmek istersen annem bunları senin için yıkadı."

"Evet, bir kez olsun iç çamaşırı giymek güzel olacak."
Brady'nin dudakları bir tarafa doğru eğilir ve anne babası kıkırdar.

Kapıdan geçebilmem için yana kayıyor, ama ben geçerken parmaklarımı sıkıyor ve bu küçük güvence hareketi beni gülümsetiyor.

Her şey yoluna girecek. Her şey
yoluna girecek.

Gün batımını birlikte izledik.

Bu düşünceyi aklımdan silkeleyerek geriliyor ve aceleyle hazırlanıyorum.

Üzerimi değiştirip beş dakika içinde merdivenlerden iniyorum. Brady ve ailesi kapının önünde toplanmış, vedalaşıyorlar.

Bana dönüyorlar ve ben de eğilip önce Ben'e sonra da Tisha'ya sarılıyorum.

Beni sıkıca sarıyor ve kulağıma fısıldıyor: "İçgüdülerine güven tatlım."

Kaşlarım çatılıyor, gözlerim omzunun üzerinden Brady'ninkileri buluyor, ama sonra geri çekiliyor, tatlı tatlı gülümsüyor. "Brady dün gecedan kalanları kamyondaki küçük buz dolabına koydu bile, ben de bu sabah biraz kek yaptım. Yol için şeker, kurabiye, cips gibi atıştırmalıklarla birlikte çantadalar."

Elini sıktım. "Teşekkür ederim ve bu harika hafta sonu için size de teşekkür ederim. Evi ve ev yemeklerini ne kadar özlediğimi fark etmemiştim."

"Hey, biliyorsun her futbol maçına gitmek zorunda değilsin. Hafta sonları her zaman eve gelebilir ve biz yaşlılarla birlikte televizyonda izleyebilirsin."

"Bunu kabul edebilirim."

"Ne? Hayır!" Brady ağzı açık kaldı, ben de ona baktım. "Maçlarıma gelmelisin."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Peki neden?" Başımı yana eğerek alay ediyorum. Gözleri meydan okurcasına kısılıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"Merak etme, Koca Adam." Yanına gidip göğsünü okşuyorum. "Maç günlerinde yaşlı insanlarla takılmak bir yana, ömür boyu Cookie Crumble kahvesi için bile seni oynarken izlemeyi kaçırmam."

"Hey." Ben gücenmiş gibi yapıyor ve bu sefer ben ona göz kırpıyorum.

Son bir el sallayıyla Brady'yi vedalaşması için yalnız bırakıp kamyonete yöneliyorum ama o hemen peşimde, kapılarımız aynı anda kapanıyor.

Müziği açıyor ve ben bunu henüz konuşmak istemediğine dair bir işaret olarak alıyorum, bu yüzden telefonumu çıkarıp biraz oynuyorum.

Tekrar kafamı kaldırdığımda, Bebe's Brews'un arabalı girişine giriyorduk.

Gözlerimiz buluşuyor, ikimiz de tek kelime etmiyoruz ve sonunda iç geçiriyor, uzanıp emniyet kemerimin kilidini açıyor. Beni kalçamdan tutup çekiyor, kığım koltuğun ortasına gelene kadar kayıyor. Beni de yanına bağladı. Sıra bize geldiğinde ikimiz için de sipariş veriyor ve on dakika içinde elimizde sıcak kahvaltı burritoları ve kahvelerle yola koyuluyoruz.

Onunkinin paketini açıp ona uzatıyorum ve kendiminkiyle aynı şeyi yapıyorum. Bir ısırık almadan önce, bir elimde burrito, diğerinde salsa bardağı, ona doğru bakıyorum. "Bana benimkini yedirmek istemediğine emin misin?"

Brady alay ederek bana doğru bir sırıtış attı. "Ye, velet." Kendi kendime gülümseyerek, aynen öyle yaptım.

İlk birkaç saat oldukça hızlı geçiyor, ama sonra öğleden sonra uzuyor gibi görünüyor. Bebek mesaneli Brady'nin işemesi için iki kez, benzin almak için de üçüncü kez duruyoruz.

Yurdun otoparkına girdiğimizde hava kararmış, küçük bir yağmur fırtınası da bizimle birlikte geliyor gibi görünüyor. Brady'nin yaklaşık yarım saat önce sessizleştiğini düşünürsek bu biraz uğursuz bir durum.

Kavisli sürücünün etrafında dönerken gözleri etrafı tarıyor.

"Birini mi arıyorsun?" Alay ediyorum.

"Ha?" Kafasını bana doğru çevirdi.

"Hayır."

Kaşlarımın çatılacağını hissediyorum ama buna izin veriyorum, kemerimi çözüp ayakkabılarımı giyerken ağzım esnemeye başlıyor.

"Yukarı gelmek ister misin?"

Başını hafifçe sallayarak ön pencereden dışarı bakıyor.

"Hayır, yapmam gerektiğini sanmıyorum."

"Yine biraz muhtaç hale gelebileceğimden mi korkuyorsun?"

Gözleri bana doğru kayıyor, ama gülümsemediğinde duraksıyorum.

"Bak, Brady," diye başladım. Yol boyunca bu konudan kaçmıştık ama sanırım şimdi konuşmamız gerekiyor. "Bunu tuhaflaştırma, tamam mı? O kadar ileri gittiğine pişman olursan sorun değil."

Öfkeyle bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor. "Sorun o değil."

"Bu da bir şeydir."

Başını cama doğru eğiyor, uzun bir nefes veriyor ama bana baktığında yüz ifadesi vücut dilindeki ağırlığa uymuyor. Megawatt Brady sırtışı yerinde duruyor ve ben de onu tokatlamak istiyorum. "Çok eğlendim, Sahte Kız Arkadaş."

Sözleri mideme bir ağırlık çökertiyor çünkü daha fazlasının geleceğini biliyorum ve onları duymak istediğimi sanmıyorum.

"Sanırım seni tekrar satışa çıkarmanın zamanı geldi." Evet, bu sabah tamamen çıldırdı.

Biraz zaman alıyor ama başımı sallıyorum. "Tamam," diyorum, içimdeki hayal kırıklığına rağmen kabul ediyorum. Bununla ne yapacağımdan pek emin değilim ama bu sadece onun çözebileceği bir şey.

"Tamam mı?"

Neden o o savaştırmak a kaşlarını çattı ne
zaman o ve bir Kim önerdi?

"Eğer istediğin buysa, evet. Tamam."

"Sadece dışarıda gerçek bir anlaşma yapmak isteyen bir adam var."

Ne demek istediğini anlamadan önce kaşlarımı *çatıyorum* çünkü ilk başta duyduğum tek *şey gerçek olmak istemediğim*.

Ama öyle değil. Alister'dan bahsediyor.

"Tamam." Kelimeyi tekrar söylemeye zorluyorum, gülümsemem onunki kadar gerçek, hızla yana kayıyor ve dışarı çıkıyorum. Döşemeden bir çanta dolusu eşya aldım. "Bunlar bende kalsın. Artan makarnayı alabilirsin."

Brady izliyor, kaşlarının arasında küçük bir kırıışıklık var. Dudaklarımı daha yukarı kaldırıyorum. "Yarın sınıfta görüşürüz."

Arkamı dönüp uzaklaşıyorum, midemdeki ağırlık beni devirmekle tehdit ederken gözlerimi kapatıyorum ve Brady'yi arkadaşım olarak görmekten tam olarak hangi noktada vazgeçtiğimi merak ediyorum.

Yürü be kızım. Elinde tutamayacağın bir adam daha.

Önce Trey, sonra Alister ve şimdi de Brady.

Beyzbolda nasıl oluyor? Üç vuruşta oyun dışı mı kalıyorsun?

Ayaklarım girişin hemen içinde duruyor, Alister'ın hafta sonu için Brady ile yola çıkmadan önceki sözleri aklıma geliyor.

Sana geleceğimi söylediğimde bana yumruk atmadı, demişti.

Alister bana sevdiğini söylediği gün Brady ile konuştu.

Ben. Aynı gün Brady'nin aniden kampüsten kaçması gerekti ve ben onun küçük gezisine zorla katılana kadar bunu tamamen yalnız yapmaya niyetliydi.

Kaçıyordu, Alister ve ben konuştuğumuzda burada olmak istemiyordu, zaten konuştuğumuzdan habersizdi.

Brady beni kimse görmeden öpmeden önce konuşmuştuk.

Kucağına tırmanmadan ve vermek istediğim şeyi almasını talep etmeden önce konuşmuştuk.

Farkına varıyorum ve gülmek mi ağlamak mı istediğimi bilemiyorum.

Brady aramızdaki bu şeyi bitirmek istemedi. Takım arkadaşının söyleyeceklerini duyunca bitireceğimi düşündü.

Yanılıyor.

BÖLÜM OTUZ ALTI

CAMERON

HEPİMİZ PAYTON'IN STÜDYOSUNDA TAKILIYORUZ.

Ari'nin bizim için pişirdiği yemeği FaceTime üzerinden Noah ile birlikte takip ederken. Noah, iki saat sonra hala bir mumun üzerine yerleştirilmiş ve şarj olması için fişe takılı olan telefonunun ekranında.

"Hindiler hariç her şeyi almak için dükkâna gittim bile," diyor Noah sırtarak ve Brady'ye bakıyor.

"Evet, hindimden uzak dur, adamım. Bu yıl seni yeneceğim, izle."

Noah kıkırdar. "Ne yapacağımı sanıyorsun? Oraya varmadan önce bir şey mi enjekte edeceksiniz?"

"Bakın bunu ne kadar kolay buldu!" Brady hepimizi kendi tarafına çekmeye çalışıyor. "Size söylüyorum, geçen yıl kazanmalıydım."

Noah sırtarak bir an için ekrandan kaybolur.

Deaton doldurulmuş filiyle yanımdan geçiyor ve ben de uzanıp onu biraz sevmek için kendime çekiyorum.

"İkiniz de hindi ve Noah'ın jambonunu yaptığınıza göre, bol miktarda etimiz olmalı." Chase etrafına bakınıyor. "Sadece kenarları ikiye katlamamız gerekiyor."

"Ve tatlı!" Paige bir kalemi havaya kaldırıyor, sanki daha sonra bu konuda sınava tabi tutulacakmış gibi notlar alıyor.

"Ve tatlı." Başını sallıyor. "Noah, sen de pişiriyor musun?"

"Yapabilirim," diyor, elinde bir bardak tatlıyla

Su. "Ya da Nate'e annesinin bizim için bir şeyler yapmak isteyip istemediğini sorabilirim," diyor Ari ve Mason'ın kuzenine atıfta bulunarak. USD'de oynuyor ve Noah'ın oynadığı NFL takımına yakın olduğu için Noah ile aynı daireyi paylaşıyorlar. "Tabii başka biri gönüllü olmak istemezse..." Kimse bir şey söylemeyince kıkırdar. "Paige?"

Yanakları tırnakları kadar pembe olan küçük balerine doğru bakıyoruz.

"Pişiriyor musun?" Chase soruyor.

"Birazcık." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Mutfakta yer varsa birkaç şey yapmaktan mutluluk duyarım."

Payton, "Bizimle her zaman kardeşime gelebilirsin," diye öneriyor. "Ya da Lolli'nin evine."

Lolli, Nate'in müstakbel eşi ve Payton'ın erkek kardeşi Parker ile birlikte, ailemizin bize hediye ettiği evin hemen aşağısında bir sahil evleri var.

"Tamam, mükemmel." Paige gülümseyerek ödevine geri döner.

"Bekle. Odanda kalmıyor musun, Mase?" Ari ikizine sorar.

Başını iki yana sallıyor. "Deaton'ın Parker'da bir odası var, bu yüzden buradan bir şey getirmek zorunda kalmayacağız ve bu sefer sadece bizim ekibimizden daha fazla insan geleceği için bu çok mantıklı. Fazladan alana ihtiyacınız olacak."

"Kaç kişiden bahsediyoruz?" Deaton'ı gıdıklıyorum, deli gibi kıpırdanırken onu kollarıma kilitliyorum.

özgür olmak ama gerçekten istememek.

"Calmy, hayır!" Kıkırdıyor, boynuna ahududu üflediğimde sırtını kamburlaştırıyor.

"Hayır mı?" Onu bir bebek gibi kucaklayana kadar kollarımın arasında döndürüyorum. "Ama Calmy bütün aşk böceklerini istiyor."

"Böcekleri seviyor musun?!" diye gülüyor, ben onu serbest bırakana kadar kıpırdanıyor ve kendini annesinin kollarına atana kadar halının üzerinde cirit atıyor.

Chase Mason'a bakar. "Fernando, Jeremy, Cedric ve..." Boğazını temizler, gözleri Brady'ye kayar.

Brady'nin bakışları benimkilerin yanından geçiyor ve bir omzunu kaldırarak dikkatini tekrar telefonuna veriyor. "Belki bir ya da iki kişi daha, henüz emin değilim."

"Tamam, belli ki Noah benimle birlikte." Ari gülümseyerek ekrandaki erkeğine bakıyor. "Ve Paige, buradan Oceanside'a gidip gelirken hâlâ Lolli'nin boş odasını kullanıyorsun, değil mi?"

"Öyleyim." Gülümseyerek yukarı bakıyor. "Şekerlenmiş cevizli balkabaklı cheesecake'e ne dersiniz?"

Birkaçımız kıkırdıyoruz ve o tekrar kızarıyor, sandalyede kayıyor ve defterine geri dönüyor.

Chase sırtıtmamak için başını sallar. "Tamam, Mason'ın odası boş," diye tekrarlar.

Mason, "Fernando ve Jeremy zaten oda arkadaşı, dolayısıyla ikisini de oraya koyabiliriz," diyor.

"Yani geriye muhtemelen üç kişi kalıyor." Noah kapüşonunu başına geçirerek kamera görüntüsüne daha da yaklaşıyor.

Oda sessizleşiyor ve etrafıma baktığımda Chase, Mason, Ari ve Noah bana bakıyor. "Ne?"

"Hiçbir şey," diyor Ari çabucak.

Çok çabuk.

En iyi arkadaşıma ters ters baktım.

Noah boğazını temizliyor. "Kanepenin oldukça rahat olduğunu doğrulayabilirim. Bu bir tanesini daha kapsar."

"O zaman hepimiz iyiyiz." Brady telefonunu cebine sokarak başını kaldırır.

"Öyle miyiz?" Chase sorar.

Deaton'a aptalca bir surat yapıyorum ve o da minik elleriyle yüzünü kapatıyor, bir an sonra ellerini çekip aynısını yapmaya çalışıyor. Gülüyorum ve bir tane daha yapıyorum.

"Paige Lolli'de, Mason Payton'da, Noah Ari'yle ve ben de Cam'leyim."

Donup kaldım, gözlerim Brady'ye kaydı. "Ne?"

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Tamam, o zaman, anlaştık." Ari ellerini çırpıyor ve ayağa fırlıyor. "Noah, seni seviyorum. Yurda döndüğümüzde seni ararım."

Telefonu kapattı, elimi tuttu ve beni ayağa kaldırarak kapıdan dışarı çıkardı.

Kendimi kurtarmayı düşünmeden önce kaldırıma varıyoruz ve Ari'yle yüzleşmek için dönüyoruz. "Az önce bu hafta sonu birlikte kalacağımızı mı söyledi?"

"O yaptı."

"Üç gün boyunca mı?"

Ari burnunu kıvrır ve başını sallar.

"Lanet olsun." Başımı geriye attım. "Beni öldürmeye çalışıyor."

Ari kolunu benimkine doluyor ve beni yatakhaneimize doğru sürüklüyor. "İyi tarafından bakalım."

"Bunun iyi tarafı ne olabilir ki?" Sonra da aklımı başımdan aldı.

Brady

Gözümü kırpıyorum, sonra tekrar kırpıyorum. "Az önce ne oldu?"

"Siz ikiniz 'ayrılmamış mıydınız'?" Chase sırtıyor.

"Siktir git, gerçekten birlikte değildik ama evet, artık rol yapmıyoruz. Neden? Bunun ne alakası var?"

Mason gülüyor ve ben de ona doğru bir bakış fırlatıyorum. "Biri konuşacak mı konuşmayacak mı, göt herifler?"

"Cam ikinizin aynı odayı paylaşacağınızı düşünmüyor gibiydi."

Başımı geri çektim. "Evet, çünkü bunu düşünmesine gerek yok. Yaptığımız şey bu."

"Yaptığın şey buydu."

Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru eğildim. "Burada neyi kaçıyorum?"

"Oh, Brady." Konuşan Paige'di ve başımı kaldırdığımda onu kitap çantasını omzuna asmadan önce eşyalarını toplarken buldum. Yanıma geliyor ve elini koluma koyup hafifçe okşuyor. "Bir gezintiye çıkacaksın."

Kaşlarımı çatıyorum, Payton'a doğru yürürken onu takip ediyorum ve çıkmadan önce Deaton'ı başından öpüyorum. "Bekle. Sahte randevu olayını bitirdiğimizi nereden biliyorsun?"

Chase Mason'a döner, o da kız arkadaşına bakar.

Payton ağzını açıyor ama ağzından bir şey çıkmıyor, ardından küçük bir omuz silkme geliyor. "Ari'ye söylemiş olabilir ve Ari de Salı günü Deaton'ı aldığında ağzından kaçırmış olabilir."

"Neden Ari'ye söylesin ki?" Ben soruyorum. "Siz ilk günden beri ne yaptığımızı biliyordunuz."

"Çünkü, adamım." Mason, Payton'ın yanındaki kanepeye çökerek oğlunu kucağına alır. "Kızlar üzücü, kötü ve çirkin şeyler olduğunda arkadaşlarına anlatırlar."

"Evet, ama bu bizim hakkımızdaki hiçbir şeye uymuyor." "Oh, yine mi bizsiniz?"

Chase'in kafasına bir yastık atıyorum, güldüğünde onu ters çeviriyorum.

"Hadi dostum, sadece söyle." Bir paket cipsin içine daldı.

"Neyi söyleyeyim?"

"Ondan hoşlandığını."

"Onu seviyorum."

Gözleri büyür.

"Hayır, yani onu tüm kızları sevdiğim gibi seviyorum," demek için acele ediyorum. "Onu sevdiğin gibi. Gülümsemeyi kes!"

Şimdi hepsi gülüyor ve ben sandalyeye geri oturuyorum.

"Sizler aptalsınız." Payton'a bakarak iç geçirdim.

"Sence küçük anlaşmamızın iptal olduğunu başka birine söylemiş midir?"

"Bilmiyorum." Küçük bir gülümseme sunuyor. "Ama bence bu soruyu soruyorsan, sormadığını umuyorsundur."

Oğullarımla yüzleşiyorum, ikisi de rahat ve açık ifadelerle bakıyorlar. Anlayış. Kabullenme. Birlik.

Sandalyeden kalkıp dışarı çıkıyorum ama eve geri dönmüyorum. Kendimi antrenman sahasının kapısından geçerken bulana kadar etrafta dolaşıyorum.

Sırf bizim yanımızda olmak istedikleri için antrenman yaparken çalışmaya geldiklerinde kızların oturduğu bölümü seçerek tribüne tırmanıyorum.

Cameron her zaman yanımda.

Gülümsüyor, kahkaha atıyor ve her türlü saçmalığıma eşlik ediyor. Sırtıma atlar ya da kolumu tutar ve böylece küçük partimizin hayatı oluruz. Beni kadınlarla, sahada ve saha dışında destekledi. Gördükleri ya da duydukları yüzünden beni bir kez bile yargılamadı.

Asla yapmazdı.

Gözlerimi kapatıyorum, hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş beni terk ediyor.

Onun için yapmış olsam bile, ne yaptığımı öğrendiğinde bana çok kızacak. Yine de beni affedecektir, tabii bana bok attıktan sonra. Bu onun doğasında var.

Benim tatlı ve ekşi Hellcat'im.

Dudaklarım seğiriyor ve telefonumu çıkarıp onun adını arıyorum.

Geçen Pazar günü koca kıçlı ağzımı açtığımdan beri onunla *merhaba, naber* ve *sonra görüşürüz* dışında konuşmadım. Okul haftasına ve antrenmanlara daldık, bir deplasman maçımız vardı ve bu hafta da aynı şekilde başladı. Elbette, Pazartesi derslerimiz vardı,

Ama Alister'la ortak olarak çalıştığımız dersler gibi değil. Hayır, tepegöze bakıp ders dinliyoruz. Ama garip değildi, değil mi?

Bugün Salı ve yarın öğleden sonra grup olarak yükümüzü alıp Şükran Günü hafta sonu için Oceanside'a doğru yola çıkacağız.

Küçük arkadaş ailemiz dışında ilk kez başkalarıyla birlikte olacağız. Şimdiden "artık birlikte olmadığımızı" bilmiyorlarsa bile, çok yakında öğrenecekler.

O andan korkuyorum.

Bu tür konularda iyi değilimdir -kırılganlık ve bilinmezlik.

Oyuna katılmadan önce skoru bilmek isterim ve eğer bu mümkün değilse, o zaman gerçeklerden bağımsız olarak kazanabileceğim bir oyun olduğundan emin olurum.

Bu farklı.

Oyun karmaşık - çok fazla oyuncusu var ve kural kitabı yok.

Seçebileceğim bir oyun yok ve molalarımı çoktan kullandım.

Şimdi yapabileceğim tek şey zamanın dolmasına izin vermek ve sonunda kimin her şeyi alacağını görmek.

Alister ya da ben.

Misafir ya da ev sahibi takım.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

CAMERON

ERZAK DOLABINDAKİ BEBEK BEZİ KUTULARINI YENİDEN İSTİFLİYORUM VE Kapıyı kapatmadan önce merhemi tekerlekli arabaya koyup alt değiştirme istasyonlarına doğru ilerliyorum. Her bir boyu yeniden doldurduktan sonra mendil dispenserlerine geçiyorum, ağzına kadar doldurup kapaklarını kapatıyorum. Tüm bunlar bittikten sonra arabayı geri koyuyorum ve battaniyeleri katlamak için çamaşır odasına gidiyorum.

Ellerimdeki büyük yığını istifleyerek her karyolanın üzerine bir tane yerleştiriyorum.

"Bu yeni battaniyeler çok daha iyi," diyorum Junie'ye, Abby elimi tuttuğunda onu kaldırırken.

Onu hafifçe sallıyorum ve çılgınca kıkırdıyor. "Tamam, listeyi bitirdim ama yurda dönmeden önce hâlâ yarım saatim var. Ben gitmeden önce yardıma ihtiyacın olan başka bir şey var mı?"

"Burada her şey yolunda ama belki Büyükanne Grace'e bir sorarsınız?"

"Evet." Abby'yi oyun mutfağının yanına bırakıp ön tarafa doğru ilerliyorum. "Haftaya görüşürüz, Junie!" Sallanan kapıdan geçip check-in ve check-out alanına girmeden önce sesleniyorum.

Ben içeri girerken Büyükanne Grace, küçük çocukların bu hafta başında yaptıkları küçük el izi hindileriyle dolapları dolduruyor. Bana gülümseyerek bakıyor. "Gidiyor musun?"

"Neredeyse. Sadece önce yardım isteyip istemediğinizi kontrol ediyorum."

"Ben buraya yerleştim. Başka bir şey yaparsan sıkılırım."

Gülümsüyorum, masasının arkasındaki tezgâha zıplıyorum, güzel pembe ve beyaz çiçeklerle dolu bir vazoyu fark ediyorum. Serçe parmağımı ipeksi yapraklardan birinin kenarında gezdiriyorum. "Bunlar nedir, Grace Nine?"

Geriye bakıyor, ifadesi yumuşak. "Bunlar gardenya."

Sesindeki duygusallık gözden kaçmıyor. "En sevdiğin mi?"

Başını sallıyor. "Kocamın her Cuma çekini alırken bana getirdiklerinin aynısı. Frankie öldüğünden beri aldığım ilk demet bu. Teslimatçı bunların benim için olduğunu söylediğinde neredeyse yıkılacaktım."

"Çok güzeller."

"Jest de öyleydi." Gözleri parlıyor ve masasının üzerindeki fotoğrafa bakıyor. "Gereksizdi ama kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazla takdir edildi. Bu kadar uzun süre dayanmalarına şaşırdım. O küçük besleme paketi kesinlikle bir fark yarattı."

"Bunları ne zaman aldın?" Nasıl koktuklarını görmek için hafifçe eğilerek merak ediyorum. Beklemediğim bir baharat kokusu var ama hiç de rahatsız edici değil.

Cevap vermeyince ona bakıyorum ve başını hafifçe eğmiş bana baktığını görüyorum.

"Huh," diyor ve sonra görevine geri dönüyor.

Aşağı atlarken gülümsüyorum. Yaşlı kadınlar gizli düşünceleriyle çok komik. çantamı çantamı altından

Ceketimi kancadan çıkarıp üzerime geçiriyorum.

"Tamam, ben gidiyorum. İyi Şükran Günleri dilerim, Grace Nine."

"Sen de tatlım."

Dışarı çıkıyorum, ama masasının önünden geçerken duruyorum, birkaç geri adım atıyorum, gözlerim fotoğrafa gidiyor.

Büyükanne Grace, belki de otuz yaşlarında, yakışıklı kocası yanında, eski Chevy pikabına yaslanmış, elinde pembe ve beyaz gardenyalardan oluşan bir buket var.

Kalbim küçük bir sıçrama yapıyor ve yaşlı kadına bakabilmek için başımı çeviriyorum, beni izlediğini görüyorum.

Gülümsüyor ama hiçbir şey söylemiyor, ıslık çalarak işine geri dönüyor.

Son bir el sallayışla merkezden ayrılıp yatakhane doğru yürümeye başlıyorum.

Küçük tepeye çıktığımda, adamların çoktan kaldırıma yanaşmış olduklarını görüyorum, çantam Brady'nin elinden sarkıyor. Mason'ın Tahoe'suna yaklaşıyor ve onu arkaya koyuyor, Chase'den Ari'ninkini alıyor ve üstüne istifliyor.

Birbirlerine dönüp konuşmaya başladılar. Neredeyse yanlarına varmıştım ki, park etmiş olan ikisinin arkasına başka bir araba yanaştı. Takım arkadaşları itişip kakışarak ve kahkahalar atarak iniyor, hepsi de kampüste küçük bir mola vermeye hazır.

Ari ve Paige yatakhane kapısından çıktılar ve beni görüp yanıma geldiler.

"Hey!" Ari ışınlanıyor. "Koşup bir şey unutmadığınızdan emin olmak ister misiniz bilmiyorum ama kapının yanına koyduğunuz iki çantayı da aldık."

Başımı sallayıp araç kuyruğuna bakıyorum.

"Mase ve Payton Payton'ın arabasıyla buraya geliyorlar, Brady de hepimizle birlikte Tahoe'yu kullanıyor. Diğerleri pikaplar arasında paylaştırıldı çünkü adamlardan biri pizzacıda yarı zamanlı çalışıyor ve Cumartesi vardiyasını tamamlayamadı."

"Kulağa hoş geliyor." "Hey."

Çocuklara doğru dönüyoruz.

"Siz hazır olduğunuzda biz de hazırız," diyor Brady ama bana bakıyor. "Diğerlerine adresi verdim, böylece yol boyunca birbirimizi takip etme konusunda endişelenmemize gerek kalmadı. Şimdi benzin istasyonuna gitmek için yola çıkıyorlar."

"Mükemmel." Ari başını sallıyor. "Hazırlanalım da Mase geldiğinde hemen yola çıkalım. Noah'dan önce orada olmak istiyorum."

"Harika." Başını sallıyor ve Chase onun kaburgalarına dirsek atarak gözlerini arkadaşına dikeyyor. Brady bana dönüp bakıyor ve bir süre sonra iç geçiriyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

Tekrar iç geçirdi. "Bu hafta sonu sahil evinde olacak tek kişi biz değiliz."

Yanağımın içini çiğniyorum, endişe dalgalar halinde üzerime yayılıyor. Bir yandan, hemen bir sonuca varmasını istemiyorum; diğer yandan, bu konuda nasıl davranacağını görmek istiyorum. "Biliyorum."

Gözleri kısıldı. "Biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, onu anlamaya çalışıyorum ve eğer haklıysam, hissettiği şey kızgınlık ve belki de biraz hayal kırıklığı.

"Pekâlâ." Başını sallıyor, kaşlarını çatıyor. "O zaman bu konuda konuşmanın bir anlamı yok."

Öyle değil mi?

Yolculuk diğerleri gibi. Yola çıkıyoruz, kırk beş dakika sonra yemek için duruyoruz çünkü çocuklar onlara sorduğunuzda "aç değiller" ama yolda on dakika geçtikten sonra sihirli bir şekilde aç oluyorlar. Neyse ki bundan sonra sadece bir kez daha benzin almak için duruyoruz, Deaton son düzlükte bayılıyor ve yolun geri kalanına devam etmemize izin veriyor.

Garaj yoluna girdiğimizde heyecanımız dizginlenemiyor, hem Ari hem de ben dışarı çıkıp içeri koşmak için can atıyoruz

Evimizden uzaktaki evimiz.

Kapıları iterek açıp ön kapıya doğru koşarken Brady arabayı daha yeni park etmişti ama Ari ön tarafa koşarken ben de köşeyi dönüp sundurma boyunca arkaya ve kuma doğru koşmaya başladım. Kumlu tepe düzleşene ve kilometrelerce okyanustan başka bir şey olmayana kadar devam ediyorum.

Kayakları tekmeleyip eşofmanımın paçalarını yukarı kaldırıyorum, çoraplarımın ıslanmasına aldırmadan suyun kenarına kadar yürüyorum ve kendimi kışımın üzerine bırakıyorum.

Gökyüzüne gülümseyerek tekrar kuma uzanıyorum ve tuzlu okyanus havasını içime çekiyorum.

"Hilekâr!" Ari arkamda bir yerden çığlık atıyor ve sonra benim pozisyonumu taklit ederek yanıma geliyor.

Sessizce oturduk, evde olmanın tadını çıkarıyorduk.

"Ari?" Bir süre sonra ona sordum.

"Öyle mi?"

"Hayat bizi nereye götürürse götürsün, bu evi ailemizin istediği şekilde kullanacağımıza söz ver."

"Sonsuza kadar benimle kalacaksın, kardeşim." Elimi tutuyor, parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

Birbirimize dönüyoruz, kum saçlarımıza yapışıyor, ıslak kumun suyu pantolonumun içine işliyor.

"Sen ve Noah gün batımını birlikte mi izliyorsunuz?"

Başını sallıyor. "Biliyoruz. Gitmeyi sevdiği bir yer var, annesinin onu götürdüğü bir yer, ama o gittiğinden beri oraya gitmedik. Neden?"

Dudaklarım kıvrılıyor ama sadece gökyüzüne bakıyorum, içimi bir hüznün kaplıyor.

"Cam." Ari yumuşakça gülümsüyor. "Bunun için hazır mısın?"

Ciğerlerim sonuna kadar gerilene kadar nefes alıp başımı sallıyorum. "Olabildiğince hazırım."

"Güzel. Çünkü Noah az önce bizim sokağa döndü."

Peki o zaman. İşte başlıyoruz.

Eve geri dönüyoruz, çoraplarımızı güverteye atıp çıplak ayaklarla, saçlarımızda kum ve pantolonlarımızda ıslak lekelerle içeri giriyoruz. Ari etrafından dolaşıp kapıyı açıp dışarı fırlayabilecekken doğruca içeri koşuyor.

Kendimi tutuyorum, parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum ve ıslak, kumlu tellerin bir araya gelmesinden ürkererek hızlı, yüksek bir midilli şeklinde bağliyorum. Bacaklarım zıplamaya başliıyor ve gözlerimi kendime çevirerek geldiğim yoldan geri dönüp mutfığa giriyorum.

Lolli dün bana geldi ve market alışverişinin gelmesini bekledi. Sadece soğuk yiyecekleri değil, tüm yükü kaldırarak kadar nazikti, bu yüzden doğrudan soğuk bir Capri-Sun'a gittim, yarın markete gidip başka bir kutu almak için zihinsel bir not aldım, böylece sevimli küçük bir çocuk beni tümünü içerken yakalamaz. Pipeti sokup emerek kurutuyorum, bir yandan da gece yarısı tatlı bir şeyler yemek istersem diye elimizdekilerin envanterini çıkarıyorum. Misafirlerimizin içeri girmesini beklerken midemde dönüp duran acı tatlı alt kesitten bir anlık bir mola.

Damarlarımda bir miktar heyecan akıyor, ama hemen arkasında buz gibi bir endişe - huzursuzluk var, çünkü bunun belli bir adama nasıl hissettireceğini biliyorum. Kısmen bundan hep birlikte kaçınmak istiyorum, ama yine de... o beklenti hala orada.

Oflayarak buzdolabını kapattım ve orada duran bir adamla karşılaşınca irkildim. Sıradan bir adam değil, tanıdık yeşil gözleri olan bir adam.

Göğsüme vurarak öksürüyorum. "Ne-" "İyi misin?"

İkinci bir kişi kendini gösterdiğinde yerimden sıçrıyorum, arkamı dönüp gözlerimi başka bir adama dikiyorum.

Brady'nin kaşları çatılır ve yavaşça, biraz da korkarak -olması gerektiği gibi- "Ne?" diye sorar.

Ağzımı açıyorum, ağzımdan çıkacakların birinin duygularını inciteceğini biliyorum, muhtemelen kendi duygularımı, çünkü bu da ne demek oluyor?

Ama ben daha bir şey söyleyemeden omzunun üzerinden bir figür beliriyor ve gözlerim o tarafa kayıyor.

Orada donup kalıyorlar ve kalbim nostaljik bir şekilde çarpıyor. Yavaşça gülümsediğimi hissediyorum.

Odaya adım atan üçüncü adam da gülümsüyor, kollarını açarak davet ediyor.

"Trey."

Brady

Sadece benim düşündüğüm şeyi söylemedi.

Arkamı dönüp bilinçaltımın bir tür pislik yapıp yapmadığını görmek istiyorum ama gözlerimi önümdeki kızıdan ayıramıyorum, hele de o böyle gülümserken -tüm vücuduyla-. Gözleri mavinin en parlak tonunda, yanakları gerilmiş ve güzel bir pembeye boyanmış. Omuzları gevşemiş.

Onu gördüğü için mutlu.

Çıplak ayakları onu yanımdan geçiriyor, attığı her adımda nabzım daha da hızlı atıyor. Adamın açık kollarına doğru ilerliyor ve kolları onu sardığı, benim sevdiğim şekilde ayaklarından kaldırdığı anda midemde bir ateş yanıyor.

Yanıyor, fiziksel bir ısı boğazıma kadar geliyor ve bir şey söylememi istiyor çünkü başkasının kızını bu şekilde tutarak kim olduğunu sanıyor?

Onun ilkiydi, diye bağılıyor içimden bir ses, ama onu boğduğumu hayal ettiğim gibi boğuyorum.

Ve bu çok talihsiz bir durum çünkü onu gerçekten severim. Onu AU'daki ilk yılımda tanımıştım, o zamanlar savunmamızda çok konuşulurdu.

Eskiden yayıncılar Sharks savunmasının büyüünden bahsetmek istediklerinde onun adını söylerdi.

O artık benim.

Tıpkı onun gibi.

Sikeyim.

Gözlerim sonunda onun başının arkasından ayrılıp Trey'e bak.

Ne kadar büyük bir piç olduğunu unutmuşum ve onu son gördüğümde daha güçlü görünüyor.

Sonunda onu bırakıyor ve memnuniyet, kız birkaç küçük adım attığında içimdeki yanma hissi için bir kova su görevi görüyor.

Mesafe. Evet. Bu çok iyi.

Ona gülümsüyor ve yanımda belirdiğinde Alister'ın burada olduğunu hatırlıyorum.

Trey Cameron'a sırtıyor. "Neden burada olduğuma şaşırmadığın hissine kapılıyorum?"

Evet, neden?

Kaşlarım çatıldı.

"Ari beni biraz uyarmış olabilir," diye itiraf ediyor Cameron.

"Bir uyarı, ha?" Sırtıyor. "Sence bir uyarıya ihtiyacın var mıydı, yoksa o sadece küçük tatlı bir kız mıydı?"

"Meh, belki ikisinden de biraz," diyor, rol yaparak.

"Benim için süslenip püslenme ihtiyacı hissetmediğine üzülmemi miyim?" diye takılıyor ve ikisi de gülüyor.

"Hayır, ben bu oyunu sadece onlar ısırmadan önce oynarım. Balığı zaten yakalamışken neden iyi bir solucanı ziyan edesin ki, değil mi?"

Flört etmiyor, sadece Cameron gibi davranıyor ve Trey sırtıyor.

"Kirli terler, çıplak ayaklar ve kumlu saçlar tamamen gerekli olan suya doğru koşuşturmanın bir tehlikesi, bu yüzden sanırım siz gelmeden beş dakika önce biraz daha iyi görünüyordum."

"Mükemmel görünüyorsun."

Tüm başlar bana dönüyor ve bunun sadece benim iç monoloğum olmadığını fark ediyorum.

Bana verdiği cevap gülümsemesi, keşke bunu bilerek söyleseydim dedirtiyor.

"N'aber Lancaster?" Trey sonunda burada sadece o ve kızın olmadığını fark etti ve sırtarak yanıma geldi. "Özetlerinizi izliyordum. Topun benim tarafıma geçmen senin için doğru hamleydi, dostum."

"Teşekkürler, kardeşim." Cameron'a bakıyorum, adamı tanıştırmamanın onun görevi olduğunu düşünerek Alister'a hafifçe başımı sallıyorum ama o tırnaklarını yemekle meşgul, hepimize bakıyor.

Çıktığı iki adam ve rol yaptığı adam mutfakta birlikte duruyor, sessizce birbirlerini süzüyorlardı ve bunun nedeni bize bakan güzel sarışın değildi.

Kaşları daha da geriliyor, ama sonra yaklaşıp ikisinin arasında elini sallıyor. "Trey, bu Alister Howl. Alister, bu da Trey Donovan."

"Bu kadar mı?" Trey onu kışkırtıyor ve ben de kendimi bir sırtışı gizlerken buluyorum. "Ayrıntı yok mu? Tahmin etmemi mi istiyorsun, çünkü sana söyleyeyim, Butterfly, yanında duran takım arkadaşının değil de senin tanıtıyor olman oldukça açıklayıcı."

Alister daha uzun durur ve Trey'in el sıkışma teklifini kabul eder.

"Memnun oldum dostum," diyor Alister saygıyla.

Trey tekrar kıkırdar, hoşlandığı kızın eskiden çıktığı adamla tanışmanın hiç de hoş bir şey olmadığını bilmektedir. "Sen de öyle. Sanırım sen de takımdasın?"

"Takım, yedek kulübesi, aynı şey," diye şaka yapıyor Alister.

Trey başını sallar. "Nasıl olduğunu bilirim. Bir zamanlar ben de kırmızı kartlı bir oyuncuydum. Oturup izlemek zorunda kaldım. Bu çok zor."

O sırada Noah köşeden dönüyor ve ben de sırtarak onunla kucaklaşıyorum. "Seni görmek güzel, adamım." Geri adım atıyorum, omzunu ciddi bir ifadeyle kavıyorum.

"Yarın kışını tekmelediğimde sakın donuna bir şey olmasın."

"Anlaştık." Noah sırtıyor ve elini uzatarak Alister'a doğru ilerliyor. "Noah."

"Biliyorum," diye gülüyor Alister, başını sallayarak. "Kusura bakma ama şu anda biraz yıldız çarpmış gibiyim."

Her zaman mütevazı bir adam olan Noah bu konuda hiçbir şey söylemiyor, kendisinden ya da ne kadar kötü bir topçu olduğundan bahsetmek istemiyor. "Gelebilmene sevindim. Burayı seveceksin."

Alister hevesli bir köpek yavrusu gibi başını sallıyor ve ben de ona gözlerimi deviriyorum.

"Tamam, Brady'yi çalacağım, böylece gidip eşyalarımızı yerleştirebiliriz." Cameron kapüşonunun kolunu kavıyor ve çekştirerek beni boşluğa, köşeye ve kanepenin arkasına d o ğ r u sürüklüyor. Ben merdivenleri çıkmaya başlayana kadar arkamdan gelip beni dürtmek için beni serbest bırakıyor, onun maskaralıklarına sessiz kahkahalar atarken omuzlarım titriyor. "Oh, ho, şimdi tüm kahkahaları atın, çünkü gülmek üzere değilsiniz, Brady ucube Lancaster." Ulaştık ve beni içeri itti.

Kapıyı kapatıyor, sonra bana doğru dönüyor, gözlerinde tam olarak anlayamadığım ama hoşuma giden seksi bir ateş var.

"Ne?"

"Ne?" o deadpans, geliyor geri ile Şımarık.

"Ne var biliyor musun! Alister neden mutfakta?"

"Eminim şimdiye kadar dışarı çıkmıştır."

"Brady!" diye tıslıyor, tam önüme gelene kadar yaklaşıyor. "O neden burada? Nasıl burada ve 'bilmem kiminle gitti' gibi bir şey söylemeden önce -bu arada pürüzsüz- sadece... yapma."

Ona gülümsüyorum ve uzanıp saç tellerini kulağının arkasına itiyorum. "Onu gördüğüne sevineceğini umuyordum."

Kaşları hafifçe çatılıyor ve yanağında gezinen parmaklarıma doğru eğiliyor. "Öyle miydin?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum.

Şaşkın bir kıkırdama onu terk ediyor ve iç çekiyor, bana bakarken omuzları düşüyor, bakışlarındaki gergin hassasiyet neredeyse çok fazla.

"Dürüst olmak gerekirse, Trey'e aynı odayı paylaştığımızı söylediğin gerçeğinden, şu anda yere koyduklarını kaldıramayacak kadar keyif alıyorum."

Gözlerini deviriyor ama dudakları seğiriyor. "Ben öyle demedim."

Kollarımı beline dolayarak kalçalarımı büküyorum ve onu nazıkçe yatağa yapııştırıyorum. "Erkek dilinde tam olarak böyle söyledin."

Gülümsemeye karşı koyuyor ama yine de dudaklarını çekiştiriyor ve ben uzanıp köşesine bastırarak biraz daha yukarı kaldırıyorum. Hafifçe gülüyor, ağzını açıyor ve bana dişlerini gösteriyor ama beni yakalayamadan geri çekiliyorum.

Neden emin değilim.

Beni yakalamasını istiyorum.

Bahsettiği o mecazi solucanı yırtmak istiyorum.

Birkaç dakika birbirimize bakıyoruz ve göğsümdeki özlem çok fazla olduğunda, başımı yastığa geri bırakıyorum.

"Kimsesi yok," diyorum ona. "Hafta sonu için planlarımızdan ve neler yapacağımızdan bahsediyorduk ve o da okulda kalacağından bahsetti. Chase ona mümkünse eve gitmesini, sezonun son bölümü için dinlenmesini falan söyledi ve o da evde sadece Allana'nın ailesinin olduğunu söyledi." Bakışlarıyla buluşarak yere bakıyorum. "Seni incitebileceğini ya da hayal kırıklığına uğratabileceğini düşündüğü için oraya gitmek istemediğini hissettim. Bunu yapmak istemiyor Cammie Baby ve yalnız kalması gerekmediği halde yalnız kalmasına izin vermezdim."

Yüz ifadesi yumuşuyor, sonra uzanıp ellerini saçlarımda gezdirme sırası ona geliyor. "Sen başka bir şeysin, Koca Adam."

Senin olmak istiyorum.

Onu dikkatle izliyorum ama sonra bu sabahı hatırlıyorum ve kaşlarımı çatarak arkama yaslanıyorum. "Bekle, neden onun burada olmasına şaşırmış gibi davranıyorsun?"

Kaşları birbirine çarpıyor. "Çünkü öyle olacağını hiç düşünmemiştim. Onu orada gördüğümde neredeyse Pacific Cooler'ın içinde boğuluyordum."

"Ama zaten bildiğini söylemiştin." Şaşkınlığı beni devam etmeye itti. "Bu sabah. Sana sadece ikimizin olmayacağını söyledim ve sen de bildiğini söyledin."

Ağzını açacak gibi oluyor ama sonra yüzü yumuşuyor ve baktıkça daha da nazikleşiyor. "Alister'dan bahsetmiyordum..."

"Trey."

Başını sallıyor, beni çok yakından izliyor. Ben de kendimi yataktan kaldırıp arkamı dönüyorum.

Onun geleceğini biliyordu.

Bu yüzden mi birlikte kalacağımızı söylediğimde öyle davrandı? Yanlış bir fikre kapılmasın diye mi istemedi?

"Onun geleceğini bilmiyordun, değil mi?" diye fısıldıyor.

Durduramadan içimden mizahsız bir kahkaha yükseliyor ve başımı sallıyorum. "Hayır, yapmadım."

"Brady," diye başlıyor ama ben elimi kaldırıyorum ve yavaşça odadan çıkıyorum.

Şu anda bunu yapamam.

Bunu yapabileceğimden emin değilim.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

CAMERON

GECE UZUN VE HUZURSUZDU, YANINDA BRADY'NIN YANINDA UYUYORDU.

Brady'nin yanında uyumadan. Mümkün olduğunca alt katta kaldı, gecenin ilerleyen saatlerine kadar sessizce içeri girdi ve yorganın üzerinde sızdı.

Uyandığımda çoktan odadan çıkmıştı. Bu birkaç saat önceydi ve Şükran Günü sabahının koşuşturması öğleden sonra biraz yavaşladı. Bu da artık uzun bir görev listesinin arkasına saklanamayacağım anlamına geliyor.

Kendimi tutamayıp arka kapıdan çıkıyorum ve Alister'ın güverteye yaslanmış sahile baktığı yere doğru yürüyorum.

İki kez bakıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme oluşuyor. "Hey, güzelim."

"Hey." Başımı eğdim. "Benimle yürüyüşe çıkar mısın?"

Uzun bir süre bakışlarımı tutuyor, bunun ne olduğunu bildiği için göğsü tam bir nefesle yükseliyor. "Evet, istiyorum"

Bu."

Parker ve Lolli'nin evlerine giden yoldan ilerliyoruz, ilerledikçe suya yaklaşıyoruz.

"Umarım burada olduğum için üzgün değilsindir." Şöyle bir baktı. "Önce sana sormalıydım."

"Hayır." Kolunu kavrayıp sıkıyorum. "Hayır, geldiğine sevindim. Tek başına olacağını ve benim yüzümden daveti geri çevirdiğini öğrenseydim çok üzülürdüm."

"Ben, sana yakın olma şansını geri mi çevireyim?" Bana doğru sırtıyor ama hiç neşesi yok.

"Ha-ha." Onu itiyorum ve bu sefer gerçekten sırtıyor.

Tekrar sessizleşiyoruz ve ileride Mason'ı görüyorum, en sevdiğim kıvrıcık siyah saçları kumda onun yanında yürüyor.

Dudaklarım kıvrılıyor ve yüzümü okyanusa dönerek duraklıyorum. "Cameron, sorun değil," diyor Alister. "Bunu yapmak zorunda değilsin.

Bütün bunları. Aramızdaki ilişkilerin ne durumda olduğunu biliyorum ve anlıyorum."

Gözlerim sulanıyor ve iç dudağımı ısıyorum. "Biliyorum, ama ben sadece... bana karşı dürüst ol. Başından beri sana karşı dürüsttüm, değil mi?" Endişeleniyorum. "İşler sarpa sarmadan önce demiyorum, sonra diyorum. Sana güvenemeyeceğimi söyledim ve güven..."

"Bir ilişkideki her şey mi?" diye soruyor usulca. "Söylediğim herhangi bir şeye güvenebiliyorsan, bunu anladığım anlamına gelsin.

-Hem de çok iyi. O küçük umut kırıntısını bir türlü bırakamadım."

Tabii ya. Onu bana getiren ilk şey, sevdiği kişinin güveninin kırılmasıydı.

Hepimiz incindiğimizde ya da korktuğumuzda aptalca şeyler yaparız, değil mi?

Brady aklıma geliyor ama kendimi odaklanmaya zorluyorum. "Ama hiç seni yönlendirdiğimi falan hissetmedin mi? Birkaç kez yaklaştığını ve benim de sana izin verdiğimi biliyorum ama sana yanlış işaretler verdiğimi düşünmeden edemiyorum."

"Yapmadın. Dediğim gibi, sahip olduğumuz şeye tutunuyordum ve sana kimyamızı hatırlatmanın tek şansım olduğunu biliyordum. Şansın çok az olduğunu bilerek kabul ettim ve sen bana bir ya da iki çalıntı andan daha fazlası olabileceğimize dair hiçbir işaret vermedin."

Başımı sallıyorum, ağır bir nefes beni terk ediyor.

"Geriye dönüp baktığımda, bunun olacağını tahmin etmeliydim. Baban beni nazikçe hayal kırıklığına uğratmaya çalıştı ama o zaman bunu tam olarak anlayamamıştım."

Başım yine ona doğru döndü. "Babam mı? Babamla ne zaman konuştun?"

Gülümsemesi utangaç. "Gömleğim serpilmiş dondurmayla doluydu ve bu bile bütün öğleden sonra sana bakmayı bırakmam için yeterli değildi."

Eylül ayındaki barbekü. "Peki... ne dedi?"

Alistair biraz gülümseyerek diğerlerine bakar. "Dedi ki, bilirsiniz, kalp aldatıcı bir şeydir. Bazen size en yakın duran insanlar görmesi en zor olanlardır, ama kızım? O kör değil. İnatçı ama kör değil. Dikkatli ol, genç adam. Şu anda üzgün olanın o olduğunu söyleyebilirim ama içimden bir ses sonunda incinen tarafın o olmayacağını söylüyor."

Gözlerinde biraz çekingenlikle bana bakıyor. "Bana ne anlatmaya çalıştığını anlamaya çalışırken kelimeleri kendi kendime birkaç kez tekrarlamış olabilirim." Brady'ye bakıyor. "Aslında benim hakkımda konuşmadığı ortaya çıktı."

Dostum, babamı seviyorum.

Gözlerimi kucağıma indiriyorum.

"İşleri senin için zorlaştırdıysam özür dilerim," diyor. "Ama denemek zorundaydım. Eğer yapmasaydım, ilkinde eklenecek bir başka pişmanlık olurdu."

"Zaman ayırmaya değer olduğuma inandığın için teşekkür ederim."

"Sen çok daha değerlisin Cameron Cox ve bir saniyeliğine bile olsa bir şansım olduğunu düşünseydim, onu elde etmek için çabalamaya devam ederdim." Uzanıp elimi sıktı.

Kollarımız iki yana düşmeden önce bir an için onu tutuyorum ve eve doğru yürümeye başlıyoruz.

Ne zaman Biz olsun daha yakın, bazı . ve Çocuklar vardır dışarıda, topu etrafa atıyor.

Geride durup izliyoruz ve birkaç dakika sonra Alister bana doğru bakıyor.

"Yani." Kaşlarını kaldırıyor. "Bu Trey Donovan, ha?" "Evet."

"Dostum," diyor. "Kusursuz bir erkek zevkin olduğunu düşünürsek, *gerçekten* yakışıklı olmalıyım."

Benden kahkahalar yükseliyor, anında canavar gibi bir adamın dikkatini çekiyorum ama Brady bakmaya devam etse de ona doğru bakmıyorum.

"Dün gece sosyal medya sayfalarına baktım," diye itiraf ediyor Alister ve şimdi kaşlarımı kaldırma sırası bende. "Sence Lancaster, takımının geçen haftaki galibiyetinden sonra Trey'in ne kadar büyük bir gece geçirdiğini biliyor mudur?"

Kendi kendime sırtıtıyorum.

"Hayır." "Ona söyleyecek misin?" "Hayır."

Şimdi gülen Alister ve ben de yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum.

Bunu yapabildiğimiz için mutluyum, her şey onun incinmesi ve benim de destansı, aldatıcı bir pislik olmamla sonuçlanacak kadar yanlış anlaşılmadı.

Alister skoru biliyordu. İlk günden beri kaybedeceği bir savaş verdiğini biliyordu ama denediği için onu takdir ediyorum. Hatta saygı duyuyorum ve bir bakıma ona karşı olan hislerimi daha samimi bir hale getirdi, sadece onun umduğu şekilde değil.

"Teşekkür ederim Alister," diyorum usulca, dönüp onu kucaklamak için. "Bana ne kadar iyi bir adam olduğunu gösterecek kadar uzun süre burada kaldığın için teşekkür ederim."

"Seni özleyeceğim güzelim," diye fısıldıyor.

Gözlerimde yaşlar oluşuyor ve gülümseyerek yanağından öpüyorum. "Buralarda olacağım... ama muhtemelen artık bana Cameron demelisin."

Ağır bir nefes veriyor ama gülümsemesi kaybolmuyor. "Evet, haklısın. Sanırım gidip bu arkadaşlara gerçek bir pasın nasıl atılması gerektiğini göstermeliyim."

Onu oyuna doğru iterek kıkırdıyorum.

Dönüp baktığımda, Brady hâlâ orada durmuş beni izliyordu.

Ve başka tarafa bakmıyor.

Brady

Çoğumuz mutfakta koşuşturuyor, bir şeyler hazırlıyor ve aynı anda birkaç konuşma yapıyoruz ama ben sadece yarısını dinliyorum. Gözlerim tavandan tabana pencerelerin hemen dışındaki kum tepesine yapışmış durumda. İçeri sadece hindimi kontrol etmek ve diğerlerinin bulaşıkları için yardıma ihtiyacı olup olmadığını görmek için girmiştım ama şimdi olduğum yere yapışmış gibiyim.

Trey ve Cameron orada durmuş, yanlarından köpekle geçen yaşlı bir çiftle sohbet ediyorlar. Adamın elinde bir futbol topu, kadının yüzünde ise bir gülümseme var. Bahse girerim o yabancılar onları aşık iki genç çocuk sanıyorlardır.

"Çocuklar," diye mırıldanıyorum.

Mason'ın, "Şunu aşağı indirelim," dediğini duyuyorum.

"Noel müziği açabilir miyiz?" Paige birine sorar. "Çocuklar."

Bu kez biraz daha yüksek sesle söyledim ve başımı kaldırdım, Hepsinin ne yaptıklarını bırakıp bana baktıklarını fark ettim. "Kıskandım."

Bir kaç kıkırdama ve bir kaç kız gibi hıhlama. Ters ters baktım. "Hiç yardımcı olmuyorsun. Nasıl durabilirim?"

Mason sırtlıyor ve daha sonra şenlik ateşine götürülmek üzere buz sandıklarını doldurmaya devam ediyor. "Bunun için artık çok geç dostum. Burada tek bir cevap var."

Diğerleri başını sallıyor ve ben de etrafıma bakınıp bekliyorum. "Peki, bana ne olduğunu söyleyecek biri var mı? Çünkü can kulağıyla dinliyorum."

Noah yanımda durmak için yürüdü. Odaklandığım yere bakıyor ve bana doğru bakarken başını sallıyor. "Takımı dün şehre uçtu ve ailesinin evde büyük bir yemeği var, bu yüzden bu hafta sonu burada sadece o ve takım arkadaşları var. Davet etmemek doğru gelmedi ama şimdi keşke etmeseydim diyorum."

"Hayır," diye iç geçirdim ve başımı salladım. "Sen doğru olanı yaptın."

Kahretsin, Howl'un neden burada olduğunu sanıyorsun?"

Noah kıkırdıyor, omzumu kavıyor ve herkesin duymaması için sesini alçaltıyor. "Bazen iyi adam olmak gerçekten berbat bir şey. Bencil olmak çok daha kolay olurdu ama kolay her zaman doğru demek değildir."

Başımı sallıyorum, söyledikleri mantıklı geliyor, özellikle de o, Ari ve Chase'in kısa bir süre önce yaşadıkları dram düşünüldüğünde.

İç çekerek ona doğru bakıyorum. "Pazar günü onun takımıyla oynayacağınızı ve *onun* ~~maçını~~ izlemek zorunda kalacağımı fark etmediğim için kızgıyım."

"Evet." Noah başını sallıyor, sinsî bir sırıtış belirliyor. "Ama sen yanında oturacak."

Ona bir bakış atarken kıkırdarak sırıtıyorum. "İçinde biraz vahşilik var Riley."

Gülüyor ve mutfağa geri dönüyor. "Hindi yarışmasını kazandığımda bahanen bu olmayacak, değil mi?"

"Oh, kışımı öp, Beyaz Atlı Prens. Bu iş çantada keklik."

Altı saat sonra güneş battı ve ben üçüncü biramı dudaklarıma götürüyorum, omuzlarım çökmüş, suratım asık.

Çantada yoktu.

Benim hindim iyiydi, hatta harikaydı ama Şef Noah'ınki tattığım en iyi şeydi. Geçen seneden bile daha iyiydi.

Dudaklarım kalktı. Bu adamı seviyorum.

Alister yanımdaki şezlonga oturuyor, ayaklarımın dibindeki soğutucuya uzanıyor ve iki bira çıkarıyor. Birini bana uzatıyor, ama ben benimkini kaldırıp yarısının hâlâ dolu olduğunu gösteriyorum, o da ikisini de kendine saklıyor.

Evet, bunu hissediyorum.

Tam burada, Paige'in tüm tatlılarını tadarak mutfakta gülüp dans eden diğerlerini mükemmel bir şekilde görebiliyoruz.

"Biliyor musun, hayatım boyunca Şükran Günü'nde onunla aynı masayı paylaştım." Kimden bahsettiğimi özellikle belirtmeme gerek yok. İkimiz de aynı sarışını izliyoruz. "Her birini, her yıl."

"Bu çok fazla tarih demek."

Geceye kaşlarımı çatıyorum. "Evet."

Gözlerimi kapatıp ayağa kalkıyorum ve elimdeki bira şişesini plastik geri dönüşüm kutusuna atıyorum. "Sadece... ona zarar verme, dostum." "Komik." Gözlerimiz buluştu. "Ben de sana aynı şey."

Sadece sözlerinden ya da ağır tonundan değil, yüzündeki kabullenmişlik ifadesinden de huzursuzluk kaburgalarımaya yayılıyor. "Alister?"

Dudakları kıpırdıyor ama gülümsemesi şart değil ve ayağa kalkıyor, kendi göğsü de yükseliyor. "Sabah Fernando'yla birlikte kampüse dönüyorum. O uyanmadan gitmiş olurum."

"Eğer bunun sebebi Trey ise..." Başımı sallıyorum, onu düşününce ağzım ekşiyor. "Yakında yine gitmiş olacak."

"Değil, dostum." Derin bir nefes alarak başını sallıyor. "Bana uzun zaman önce bizim için geriye hiçbir şey kalmadığını söyledi ve ben bunu duymayı reddettim."

"Ama neden şimdi çekip gidiyorsun? Ne değişti?" "Ona, onun için savaşacağımı söylediğimde müsait." Gözleri benimkileri tutuyor. "Artık değil."

Farkına vardıkça kalbim deli gibi atmaya başlıyor. "Ona çoktan söyledin."

"Ben yaptım."

"Ve o...?"

"Karşılık vermedin mi? Hayır." Kısık bir kahkaha attı. "Hayır, söylemedi. Gitmesi gerektiğini söyledi." İç çekti. "Ve sonra yolun ortasına koştu ve seninle birlikte kamyonu atladi."

Yolun ortasına doğru koştu.

"Bekle." Yaklaşıyorum. "Ona ne zaman söyledin?" "Sana söyledikten belki bir saat sonra."

Kaslarım kilitlendi, gözlerim

onunkilerde dondu kaldı. Ona söyledi.

O gün benimle eve gelmeden önce ona aşık olduğunu biliyordu. Onu kamyonetimin dışında öpmeden önce ve sonrasında olan her şeyden önce.

Göğsümde yavaş bir gümbürtü başlıyor ve giderek daha da hızlanıyor.

Alister gülümsüyor ve yanımdan geçerken omzumu tutuyor ama ben dönüyorum.

"Bekle." Rahatsızlık alnıma çizgiler çiziyor. "Seni buraya davet etmemin nedeni bu değildi, bilirsin, seni geri çevirip çevirmeyeceğini görmek için falan. Ben bundan daha iyi yetiştirildim. Dürüst bir davetti çünkü senin ya da herhangi birinin tatilde yalnız kalması fikrinden hoşlanmadım."

"Ve bu senin hakkında çok şey söylüyor, Lancaster. Minnettarım ve harika vakit geçirdim ama artık gitmeliyim. Ama gitmeden önce senin için nazik bir şey yapmama izin ver." Duraklıyor ve kaşları ortasına düşüyor. "Kendini pişmanlıklara açık bırakma."

"Bu... karmaşık."

Alister gülümsüyor, arkadaşlarımla, *ailemin* içki içip güldüğü ve birbirlerinin arkadaşlığının tadını çıkardığı evin arka güvertesine bakıyor. "Bilmiyorum dostum." O

dikkatini tekrar bana veriyor. "Bana oldukça basit görünüyor."

Omzuna son bir kez vurduktan sonra çekip gidiyor ve benim gözlerim ekibimize geri dönüyor.

Ari gülümseyerek orada duruyor, Noah'nın kolları ona sarılmış, dudakları saçlarına yapışmış. Payton omuzlarına çektiği battaniyeyle korkuluklara yaslanmış, karşıdan Mason'ı izliyor, baba-oğul ikilisi bir country şarkısı eşliğinde dans ediyor.

O küçük çocuğu kendi çocuğu olarak kabul ettiği günden bu kadar hiçbir en iyi arkadaşımın gurur duymamıştım. Bunun bir gün Deaton için ne anlama geleceği hakkında hiçbir fikri yok ve Mason'ın hayatını o çocuğun asla oğlundan daha az bir şey gibi hissetmemesini sağlamak için harcadığını biliyorum.

Göğsüm uzun bir nefesle yükselip alçalıyor, bakışlarım diğerleri boyunca devam ediyor.

Mason'ın kuzeni Nate sevgilisiyle, Payton'ın erkek kardeşi de Nate'in kız kardeşi olan nişanlısıyla birlikte burada.

Ekibimizin geri kalanını arıyorum, Paige'in güverteden ayrılmış, ateş çukurunun yanındaki bir kayanın üzerinde oturduğunu, Fernando'nun karşısında durup onu biraz güldüren bir hikaye anlattığını görüyorum, ama gözleri alevlerin üzerinde gezinmeye devam ediyor ve ne biliyorsunuz? Baktığı kişi benim diğer en iyi arkadaşım.

O da ters ters bakıyor ama ona değil, onunla konuşan takım arkadaşına.

Hah. Görünüşe göre çoğumuz çiftleştik, sadece birkaçımız hayatın bizi nereye götüreceğini bulmaya çalışıyor - istediğimiz kişiye ya da başka bir bilinmeyene.

Gözlerim ateşin yanında duran Cameron'a gidiyor, Trey de onun yanında.

Üzerinde bir çift bol eşofman var, altları tamamen kıvrılmış ve kumu dışarıda tutmak için elinden geldiğince bir çift tüylü botun içine sokmuş. İşe yaramıyor. Vücudunun üst kısmı kapüşonlu bir tişörte boğulmuş ve üzerinde adımın ya da numaramın olmamasından nefret ediyorum. Saçları bağlı

Başının üzerinde bir sarışın karmaşası vardı, küçük parçalar yüzünün etrafında serbestçe uçuşuyordu.

Onları uzaklaştırmak, kulağının arkasına sıkıştırmak istiyorum.

Onu terk ettiğimi nasıl söylerim?

Tek düşünebildiğim şey o ve artık *onun* benim *olduğunu söyleyemeyecek* olmaktan nefret ediyorum.

Onu her yönden benim yapmak istiyorum, ama bu lanet Benim için muazzam ve düpedüz korkuyorum.

Kendimi birine tamamen ve eksiksiz olarak verdiğimde, bu oyunun sonu olmalı, tıpkı imza atan ve son maçına kadar orada kalan bir franchise oyuncusu gibi.

Ondan çok şey istiyor, daha da fazlasını bekliyor olurdum. Geleceğimde sahip olamayacağım şeylere ihtiyacım var ama ona da sahip olmalıyım.

Müziğin sesi biraz daha açılıyor ve diğerleri kuma inerken ben de başımı kaldırıp bakıyorum. Noah Ari'yi tutup etrafında döndürmeye başlıyor ve Mason da onu takip ediyor, hem küçük adamı hem de küçük annesi kollarında.

Gözlerimi kaldırdığımda Cameron'ın küçük bir gülümsemeye onları izlediğini görüyorum ve kaşlarının arasındaki gerginlikle bakışlarım daralıyor.

Sorun nedir, bebeğim?

Birdenbire onu görüşüm büyük bir çerçeve tarafından engellendi - büyük ama benimkinden daha küçük.

Trey elini uzatıp dudaklarını bükerek küçük bir selam *verince* ters ters bakıyorum.

Kız elini adamın elinin içine koyuyor ve adam onu aslında var olmayan ama arkadaşlarımızın varmış gibi davrandığı dans pistine doğru çekiyor.

Kadının eli adamın omzuna düşer ve adam kadının kalçasını nazikçe kavrar.

Uh-uh. Çoktan ayağa kalktım, kumda ilerliyorum. Yanından geçerken biri sırtımı sıvazlıyor, ve biri- Belki birkaç kişi kıkırdar ama hepsini görmezden gelirim,

dikkati belli bir sarişına kilitlenmişti.

Ondan bir metre kadar uzaktayken o güzel gözleri açılıp benimkilerle çarpışıyor. Nefes nefese kalmayı, şoke olmayı ya da emin olmayı bekliyorum ama hiçbirisi olmuyor.

Öylece bakıyor, mükemmel yüzüne sabırsız olmasa da neredeyse meraklı bir ifade kazanmış, sanki ileri sarmak istiyor ama kumandayı başka biri tutuyor.

Onlarla yüzleşmek için ayağa kalkıyorum ve Trey sırtıtarak bana bakıyor.

"Hey, adamım."

"Müsait değil," diyorum ona, gözlerim onunkilere kayıyor. Şımarık bir kaş kaldırıyor ve ben de ikisinin arasındaki küçük boşluğa giriyorum. "Sadece değilsin."

Çenesi yükseliyor, sertleşiyor, küçük Cammie bana karşı, ama saklamaya çalıştığı yumuşaklığı görüyorum. Her gözeneğinden kan akıyor... ama belki de sadece benim görmem içindir.

"Bu doğru mu?" diye küstahça soruyor, sesi güçlü ama normalde olmayan bir kalınlık var.

Umut mu?

"Evet bebeğim," diye fısıldıyorum, diğer herkes arka planda kaybolurken ona doğru yaklaşıyorum, bir elim boynunu kavırıyor, diğeri onu daha da yakınlaştırmak için sırtının küçük kısmına bastırıyor. "İşte böyle."

Ona karar vermesi için zaman tanımıyorum ama buna ihtiyacı yok gibi görünüyor.

Yarı yolda buluşuyoruz, ağızlar umutsuz bir sahiplenme ihtiyacıyla çarpışıyor.

Dağınık ya da beceriksiz değil. Uyum içindeyiz, mükemmel bir eşleşme -okyanus ve güneş, ben ve futbol.

Ben ve kızım.

Çünkü o böyle biri. Benim.

Ve bunun ne anlama geldiğini ona göstermek istiyorum.

Eğilerek onu havaya kaldırıyorum ve kıkırdıyor, tam sikime giden tatlı bir ses. Onu evin içine taşıyıp merdivenlerden yukarı çıkıyorum, yatak odasının kapısını tekmeliyorum.

kapalı ve diğerlerinin Ari'nin odasına girmemeleri gerektiğini bileceklerine güvenerek - banyo ile bağlantılı olan hemen yan odaya.

Onu yatağa fırlatıyorum ve mor yastık yığınınından bana gülümsüyor.

"Yeterince uzun sürdü," diye dalga geçiyor.

Başımı sallıyorum, söylemek istediğim kelimeler gelmiyor ama artık sinirden değil. Birdenbire hiç korkum kalmadı. Cameron beni olduğum ve olmadığım gibi kabul edecek, tıpkı her zaman olduğu gibi.

Bu da farklı olmayacak.

O yine o olacak, ben de yine ben olacağım ama artık birbirimize pis şeyler yapacağız. Ve lanet olsun, bu kadına o kadar çok pis şey yapmak istiyorum ki.

"Ben bir yalancıyım," diyorum ona.

Bir sırtışıla savaşıyor. "Şimdi öyle misin?"

"Evet. Sana başka birinin senin için gerçek bir anlaşma yapmak istediğini söyledim, ama söylemediğim şey benim de istediğimdi."

"Anlıyorum." Dudaklarını iki yana açıyor, bebek mavisi gözlerinde parlak bir eğlence var.

"Herkes beni kampüs playboyu olarak görüyor." Alnında küçük bir çatıklık oluşmaya başlıyor ama devam ediyorum. "Etrafınıza sorun, buradaki ilk yılımda kız öğrenci evlerinde uyuyarak yolumu bulduğumu söyleyecekler."

Kaşları çatılıyor ve başını sallamaya başlıyor. "Brady-"

"Yanılıyorlar. Onlardan yeteri kadarıyla takıldım." "Brady, kim olduğunu biliyorum. Bana söylemene gerek yok. bunların hiçbiri."

"Hiçbiriyle yatmadım," diye itiraf ediyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

Cameron'ın kaşları birbirine çarpıyor ve ben bu bakışı biliyorum. "Bunu söylemene gerek yok, Brady. Senin hakkında seni yargılayabileceğim hiçbir şey yok."

"Biliyorum." Başımı sallıyorum, bu iki kelimenin içine mümkün olduğunca çok gerçeği sığdırmaya çalışıyorum çünkü bunu biliyorum. Bu

Neden şu anda bu odada birlikte olduğumuzu. "O zaman neden yalan söylüyorsun?" diye fısıldıyor.

Bu adil bir soru ve içinde bir yalan var ama bu benim söylediğim kelimeler değil. "Çoğunlukla tek kelime etmeden yalan söyledim. İnsanların konuşmasına izin vererek ve onları inandırarak. Ama şimdi sana yalan söylemiyorum."

"Brady, bazılarıyla yatmışsın." "Hiçbiriyle yatmadım."

Kaşları birbirine çarpıyor, odadaki hava değişiyor. Kızıyor ve haklı olarak kızıyor. "Sen" "Bir bakırsın."

Eğer şokun bir resmi olsaydı, bu Cameron'ın yüzü olurdu.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

CAMERON

BAKIRE.

Altı harf. İki hece.

Tanımlanmış olarak a kişi kim o
Masum, Saf, ya da deneyimsiz.

Brady bunların hiçbirisi değil.

Ağzı bozuk ve acımasız bir flörtçü. Tecrübesiz mi?

Evet, doğru. Adamın dili bir tanrı gibi sikişiyor. Elleri ve o sesiyle.

Vücudu ve yakışıklı yüzü.

O yürüyen, konuşan gerçek bir seks oyuncağı. Hiç bilmediğim tüm fantezilerim hayata geçti.

Belki de bu yüzden ona takıntılısın?

Onun yanında olmak -hatta onu düşünmek- bir arzu girdabında boğulmanın eşiğinde olmak gibidir, ama onun varlığının yaydığı görünmez güvenlik yeleği başınızı suyun üzerinde tutar. Sadece konuşmuyorum

Şehvetten kaynaklanan istekler -bu noktada bu sadece bir veridir- ama daha derin arzular.

Korkunç olanlar.

İçinde başka biriyle ruhunu sıfırlayan türden

o.

Ama ohep oradaydı, değil mi? Bu özel bir deneyim, değil mi?

Başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak bir bağ. Başka hiçbir şeyle.

Bakire mi?

"Açıklayabilir miyim?" diye usulca soruyor, sonunda yatağın ayak ucundaki şilte.

Ona yumuşak bir gülümseme sunuyorum, böylece sözlerini itibarsızlaştırmadığımı biliyor.

Ne kadar şok edici olsalar da, inanması ne kadar zor görünseler de, her şey düşünüldüğünde, yüzde 100 doğru olmasalardı bunları bana asla söylemezdi. Ona güveniyorum.

"Lütfen." Uzanıyorum ve parmaklarını benimkilerle boşlukta birleştiriyor.

Brady bir an ellerimize bakıyor ve onları ters çevirerek avucumun içinde birkaç küçük, rahatlatıcı daire çizerken izleyebiliyor.

"Benim korkularımdan biri hep yanlış kıza aşık olmak, ona vermek istediğimden fazlasını vermek ve onun da bana ait olanın sadece yarısını alması olmuştur."

Bronz gözlerini benimkilere dikti ve tuttu.

Biraz zaman alıyor ama sözlerinden bir anlam çıkarıyorum. "Bir bebek mi?" Kaşlarımı çatıyorum, biraz şaşkınım ama olumsuz görünmek de istemiyorum.

"Bir bebek," diye onaylıyor, neredeyse biraz utangaç, ama bir sonraki nefesinde her zamanki kadar emin. "Cameron, sana babamın kendi seçimim olduğunu söylemiştim."

"Bütün ebeveynler öyle değil mi?"

Başını biraz üzgünce sallıyor. "Evet, sanırım bu doğru, ama annemi bana hamile bırakan adam planlarında bir çocuk olmadığına karar verdi."

Mümkün olduğunca cesaretlendirici bir ifade takınıyorum. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, değil mi?"

Sanki bunu hiç böyle düşünmemiş gibi şaşkın, kısık bir kahkaha atıyor ve gülümsüyor. Geniş ve mutlu bir gülümseme ve ben de yatağa tırmanıp bacaklarımı tam önüne katlayarak oturuyorum. Anında güçlü kolları etrafıma dolanıyor ve beni gevşekçe kendine yakın tutuyor.

"Babam annemle, o sekiz aylık hamileyken tanışmış. Annem bir bankada çalışıyormuş ve babam da gemiyle gitmeye hazırlanıyormuş. Ona yazıp yazamayacağını sormuş, o da evet demiş. Ben doğduktan bir gün sonra hastaneye gelmiş. Ondan bir hafta sonra onunla evlenmiş ve doğum belgeme kendi adını yazmış olsalar da bunun resmi olmasını istemiş ve evraklar hazır olur olmaz beni evlat edinmiş."

"Brady." Kalbim sıkışıyor ama üzüntüden değil.

"Hayatım boyunca tek bir an bile kendimi Ben Lancaster'ın oğlundan daha değersiz hissetmedim. Bir babanın oğluna, genel olarak çocuklarına sunması gereken hiçbir şeyden yoksun olmadım. Bu yüzden kimseye açıkça söylemedim. Utanç ya da mahcubiyetten değil, doğru olmadıkları halde bu sözleri yüksek sesle söylemenin yanlış, hatta ona saygısızlık olduğunu düşündüğüm için. O benim babam, biliyor musun?" Başını kaldırıyor, sağ eli yanağını okşamak için yukarı kalkıyor.

"Biriyle yatmak için bekledim çünkü o kişiye her şeyimle güvenebilmem gerekiyor Cameron. Herhangi bir çocuğumun tercihi yüzünden bir ebeveynini kaybetme riskini göze almayı reddediyorum. Eğer birileriyle yatıyor olsaydım, dışarıda birinin hamile kalıp kalmadığını ve bunu bana söyleyecek birini bulamadığını ya da söylememeye karar verdiğini bilmemin hiçbir yolu olmazdı. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Çok gencim ve belki de bu henüz aklımın ucundan bile geçmemesi gereken bir şey. Ve az önce Ben'in babam olmasıyla hiçbir şey kaybetmediğimi söyledim. Ailemde ihtiyaç duyabileceğim her şeye sahip olduğum doğru, ama aynı zamanda

Herkesin karşısına babam kadar özgürce ve gönülden verebilecek başka biri çıkar. Ama sadece bu değil ve belki de en çılgın kısmı bu."

Brady duraksıyor, omuzları biraz düşüyor, sanki bunun her şeyi değiştirebileceğini düşünüyor. "Babamın sadece olduğu adamdan başka bir şey olmayarak bana verdiklerini bir yerlerde başka bir çocuğa vermek istiyorum. Bir gün evlat edineceğim," diyor kesinlikle. "Bu çok fazla, biliyorum, ama bu kendim hakkında çok uzun zamandır bildiğim bir şey."

Gözyaşlarım akıyor ve öne doğru eğilip dudaklarımı nazikçe onunkilere bastırdığımda, o da beni aynı şekilde öpüyor.

Yumuşak. Tatlı. Sevgi dolu.

Bu benim Brady'im.

"Sanırım sana aşığım," diye fısıldıyorum.

Brady geriliyor ama bir nefes bile geçmeden tüm varlığı sakinleşiyor. Öne doğru eğiliyor ve dudaklarıma dünyanın en değerli öpücüğünü konduruyor.

"Bu iyi, bebeğim, çünkü artık sana fark ettiğimden çok daha uzun süredir aşık olduğumu biliyorum."

Burnumu onunkinin üzerinde gezdiriyorum, o da dudaklarımı ısırtıyor.

"Sensin, Cehennem Kedisi. Bugün her şeyimle güveneabileceğim kız, kadın ve olmayı umduğum adam."

Parmaklarımı yanaklarında gezdiriyorum, yüzünü ellerimle kavriyorum ve eğilip ağzının kenarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Gözleri kapanıyor ve dokunuşuma doğru eğiliyor.

Benim büyük, güçlü erkeğim. Benim canavar erkek arkadaşım.

Bunu bana söylemekten korkuyordu, muhtemelen yargılayacağımdan ya da daha kötüsü çekip gideceğimden endişe ediyordu.

Yine de derinlerde bir yerde, benim bir parçamın yaşadığı yerde, biliyordu. Bu yüzden dayanıyordu.

Bu yüzden şu anda buradayız, çünkü korkunun doğal olduğunu, endişenin kaçınılmaz olduğunu ama güvenin... güvenin her şey olduğunu anladı.

"Artık tüm sırlarımı biliyorsun," diye fısıldıyor, bileğimi öpmek için başını hafifçe çeviriyor, o parlak gözleri buluşuyor

Benim. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" "Ne demek?"

Alnı benimkiyle buluşuyor. "Sen bende kalacaksın."

Sözleri gözlerimi daha fazla yaşartıyor ve ona doğru eriyorum, gözlerim kapanıyor.

Artık o hızla benim her şeyim olmamış gibi davranmak zorunda değilim, çünkü ben de onunum. Ben bunu istiyorum. Bizi.

O ve planladığı hayat. "Brady?"

"Evet, bebeğim?"

"Artık seks yapabilir miyiz?"

Brady kaskatı kesiliyor ama sadece bir milisaniye için, sonra gülerek başını geriye atıyor ve böylece geleceğimiz kararlaştırılıyor.

Adamım beni yatağa yatırdı.

Eğer şanslıysam, hafta sonunun geri kalanında orada kalacağız.

KIRKINCI BÖLÜM

CAMERON

ALTI AY SONRA

Brady elinde son kutuyla yurt binamın önüne doğru hızla geliyor. Bugün taşınma günü, Avix Üniversitesi'ndeki üçüncü yılımızın sonu.

"Sonuncusu!" Alkışlıyorum, bugün beni olmaya zorladığı uygun yolcu prenses gibi koltuğumdan ona tezahürat yapıyorum. En azından kamyonetinin kabinindeki yerime giderken taşıyabildiğim kadarını indirdim.

Tetris paketleme oyununu bitirip son kutuyu da kendi kutusunun yanına yerleştiriyor ve ellerini zaferle havaya kaldırıyor.

Ona bir kutlama tezahüratı yapıyorum ve o da sanki bir tür kaslı adam yarışmasında sahnedeymiş gibi kaslarını esnetiyor.

Etraftaki birkaç kişi korna çalıp ıslık çalıyor ve Brady sırtarak ilgiden memnun oluyor ama gerçekten önemseddiği tek kişi

izlemekle ilgili olan benim.

Ve adama yapışmış
durumdayım. Benim
adamıma.

Sezonu tüm üniversite futbolunun bir numaralı savunma oyuncusu olarak bitiren adamım. Onunla çok gurur duyuyorum.

Bagaj kapağını kapatıyor ve geri dönüp kamyonetin kabinine atlamadan önce çim patikaya doğru yürüyor. Beni ortaya, koltuğuma çekti ve yüzüme döndüğünde elinde iki karahindiba vardı, yaprakları çoktan gitmiş, geride sadece beyaz kırıntılar kalmıştı. Camını sonuna kadar açıp gülümserken birini bana uzatıyor. "Bir dilek tut."

Nazik devime gülümsüyorum ve gözlerimi kapatıp hızlıca bir dilek tutuyorum. Birlikte küçük tohumları üflüyoruz ve pencereden dışarı süzölmelerini izliyoruz.

"Ne diledin?" Kemerlerimizi bağlar bağlamaz soruyorum.

Sadece sırtıyor ve şakağıma hızlı bir öpücük konduruyor. Geri çekilmeye hazırlanıyor ama o bunu yapamadan ben uzanıp ön paneline bir şey koyuyorum.

Eli vites kolunda donup kalıyor, gözleri küçük kıl kalıba yapışıyor. Uzanıp onu avuçlarının arasına almadan önce kafası bir ondan bir bana gidip geliyor.

Biraz daha yakından inceliyor ve parmakları en keskin noktanın üzerinde gezindiğinde gülüyorum.

"Brady!" Ona vuruyorum ve o da sırtıyor.

"Bana vücudunun bir kalıbını mı yaptın bebeğim?"

"Göğüslerim ve piercingli meme uçlarım yüzünden, ama evet, evet, yaptım." Gururla gülümsüyorum. "Hatırlıyor musun, ne bileyim, Ekim'de falan, sana sınıfta bir şey yaptığımı söylemiştim?"

Brady'nin çenesi düşer.

"Hayır." "Evet."

Arkasına yaslanıp yarı yarıya kapıya yaslanıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Yani bana, zihinsel olarak

Sen bana ağızdan sikişme numarasıyla işkence etmeye başladıktan sonra almak zorunda kaldığım o uzun duşlar boyunca kafamda senin en sevdiğim yerinin görüntüsü mü?"

"Ben de tam olarak bunu kastetmiştim. Ne yazık ki bir ara odamda kaybolmuş ve ben de unutmuşum." Sırıtarak geri alıyorum ve dönemin başında kalıplama becerilerimin ne kadar kötü olduğunu düşünerek yüzümü buruşturuyorum. "Gerçekten de bugün yatağın altında buldum."

Brady elimden alıp dudaklarıma sert bir öpücük konduruyor. "Benim," diye mırıldanıyor, sonra küçük kil memeleri ulaşamayacağım karşı tarafa koyuyor.

Gülümseyerek arkama yaslanıyorum ve bir dakika sonra yola çıkıyoruz, bu sefer otoyola çıkmadan önce kahve içmek için durmak zorunda kalmadan, çünkü zaten burada benim almamı bekleyen bir tane vardı.

Ari, Mason ve diğerleri bizden önce yola çıktılar, ancak Brady'nin biraz daha zamana ihtiyacı vardı, bu yüzden elbette o hazır olana kadar etrafta takıldım. Buraya gelmeden önce bir yere daha uğraması gerektiğini söyledi ama o kadar da geride değiliz.

"Annem evdeki tüm odaların hazır olduğunu söyledi - Ari ve ben büyük odada, Chase ve Noah yedek odada, Paige de şehre taşınmadan önce benim odam olan yerde. Mason, Payton ve bebek kalmıyor; Yarınki parti için gelecekler ama gecenin sonunda ailesine geri dönecekler ve Vivian ve Evan çocukları bekaret kemeri takıyormuş gibi yapmadıkları için -gerçi görünmez bir kemer takıp takmadığımı ve kimsenin bana söylemediğini merak etmeye başlıyorum-"-ona sert bir bakış atıyorum ama o sadece yola bakarak sırtıyor-"her neyse, Mason'ın odasında birlikte uyuyacaklar ve Vivian'ın Deaton için Ari'nin odasında bir yeri var."

"Bugün Ari'yle görüşmesinin yirminci günü ve tüm yıl boyunca geçirecekleri kesintisiz iki aylık sürenin ilk günüken Noah'nın Ari'yle aynı yatağı paylaşmamayı nasıl karşılayacağını sanıyorsun?"

"Senin yapacağın kadar iyi," diye takılıyorum.

"Evet, orada hiçbir yerde benim adımdan bahsetmediğini fark ettim. Nerede uyumam gerekiyor?" Gülümsüyor.

Annemin anlattıklarını düşünüyorum, onu tamamen dışarıda bıraktığını fark etmiyorum. "Huh." Başımı eğip profiline bakıyorum. "Belki de babam sana yatağın kendi tarafına bir palet yapmıştır?"

Brady gülüyor, sağ eli aşağı inip kalçamı sıkıyor. "Ona hak veriyorum ama Noel tatilinde birlikte olduğumuzu söylediğimizde pek de şaşırmaşa benzemiyordu."

"Kasım ayında senin garaj yolundan çıktığımız anda annenin benim annemle konuştuğuna eminim. Bana o anne bakışlarını atıp durdu, biliyor musun?" Bunu düşündüm. "Nasıl da aptal ve karikatür gibi, yuvarlak ve parlak ama sevimli bir şekilde bakıyorlar. Kesinlikle bizim henüz tam olarak anlayamadığımız bir şey görmüştü."

"Oh, anlamıştım." Brady sırtıyor. "Babama seni istediğimi söyledim, o da bana zaten sana sahip olduğumu söyledi."

Şaşırdım. "Ne? Nasıl? Ne dedi o?"

Bir an bana baktı. "Biraz kafam karışmış ve bazı seçimlerimi anlamayacağından endişelenmiş olabilirim. Bana yanıldığımı söylemekte gecikmedi."

"Brady..." Fısıldıyorum ama o sadece sırtıyor, bu sefer kolunu omuzlarıma doluyor, böylece gözlerini otoyoldan ayırmadan beni kendine çekip başımı öpebiliyor.

"Seni seviyorum bebeğim," diye söz veriyor.

Ve eve varana kadar geçen altı saat boyunca bunu en az beş kez daha söylüyor.

"BEN Y A P M A D I M !"

"Oh, tatlım, yaptın." Annem gülüyor. "İşedin ve yazlık bir elbise giyyordun, bu yüzden oyun parkının altına bulaştı ve her şeyi temizleyebilmek için Brady'yi kaldırdığımızda, bir şekilde onun da üzerine bulaştığını fark ettik. Küçük şortunun bir tarafı tamamen ıslanmıştı."

Etraftaki herkes gülerken anneme ters ters bakıyorum ve Brady beni kucağına çekiyor, etraftaki herkesin bunu düşünmek için duraksamasını bile umursamıyor. Bu onun ikinci doğası, yakın olma ihtiyacı. Bana yakın olmak.

Yine de biraz kızarıyorum ve annem diğer annelerin yaptığı gibi fark etmemiş gibi davranmıyor.

"Ah, kızarıyor."

"Yüzüm kızarmıyor," diye yalan söylüyorum.

"Sadece küçük bir çiş, Cam. Utanacak bir şey yok." Ari sırtıyor.

"Sürtük, üç yaşındayken uyurken işediğim için utanmıyorum." Brady'nin kollarına daha fazla yerleşerek sırtıyorum. "Ayrıca, belli ki küçük ben akıllıymışım, bölgesini işaretlemiş falan."

"Yani Şükran Günü'nde Trey seninle dans etmeye çalıştığında benim yaptığım gibi mi... ve ben hariç herkes onun bir hafta önce canlı yayında nişanlandığını biliyordu?" Brady kaşlarını kaldırdı.

Bu herkesi güldürüyor ve sonra sohbet benden bir sonraki kişiye dönüyor. Utanç verici hikayeler anlatma sırası Ari'nin ailesinde.

Brady'nin kolları bana sarılıyor, burnu yanağımda geziniyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Hâlâ seks yapmadık ama ön sevişmelerimiz oyun kitaplarındaki gibi.

Başkalarının olabileceğini hayal bile edemediğim bir şekilde diğer kişiyle uyum içindeyiz. *0 kadar iyi.*

"Ben, kendi a d ı m a , yüzünün kızarmasından hoşlanıyorum," diye fısıldıyor.

ellerim karnımın alt kısmına biraz daha sertçe bastırıyor. "Benim

En sevdiğin şey her tarafının kızarmasıdır. Bunun mümkün olduğunu hiç bilmiyordum."

Başımı çeviriyorum, omzumun üzerinden ona gülümsüyorum. "Eğer inanırsan her şey mümkündür."

"Bana Z kuşağı filmlerinden alıntı yapmana bayılıyorum."

"Size bazı X filmlerinden alıntı yapmak istiyorum, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Brady kaşlarını sallıyor ve aleti kıcıma doğru seğirdiğinde bir kahkaha atıyorum.

Biri koluma tokat atıyor ve en yakın arkadaşımın bana kaşlarını kaldırdığını görüyorum.

"Annemin önünde kuru kuruya sevişmesen olmaz mı?" diye şaka yapıyor, sesi sadece bizim için çıkıyor.

Brady sessiz kahkahalarla titriyor, ben de sırf şımarıklık olsun diye küçük bir kalça hareketi yapıyorum ve kulağıma dolan tıslamayı seviyorum. "Erkeğin, babanın önünde seni kucağına alamayacak kadar centilmen olduğu için şımarma."

Noah onun kucağına doğru eğiliyor, kendi kara kaşları meydan okurcasına kalkmış. "Bir centilmen olabilirim ve yine de özel hayatımda kirli, pis şeyler yapabilirim."

Şok olmuş bir sevinçle ağzımı açtım. "Noah Riley, ben **çok** Şu anda seninle gurur duyuyorum."

Kıkırdıyor ve Ari'nin boynu kızarınca kıkırdaması daha da derinleşiyor, ama o bana yan yan sırıtıyor.

Hadi, kanka.

Sonraki birkaç saat boyunca iyi yemek ve harika sohbet devam etti, babam bu gece barbeküdeydi. Eksik olan tek kişi Chase'in annesi ama Mason onu sorduğunda kimse tek kelime etmedi, biz de bir daha bahsetmedik.

Gece çöküyor ve tüm ebeveynlerimiz, Mason ve küçük ailesiyle birlikte şehre geri dönerken, geri kalanımız eve yığılıyor ve oda görevlerini gündemlerimize uyacak şekilde yeniden düzenliyoruz. Bir film ve birkaç kağıt oyunundan sonra,

Brady kollarını bana doluyor ve çenesini omzuma indiriyor. "Benimle yürü, bebeğim."

Hemen dönüyorum, evin arkasından çıkıp ahıra giden küçük patikadan aşağıya doğru onu takip ediyorum. Kapılar çoktan açılmış, her an bu yılın hasadıyla doldurulmayı beklerken büyük ölçüde boşaltılmış.

Brady merdivene yöneliyor ve atlamamı işaret ediyor. Tırmanmaya başlamak için vücuduyla tahta arasına giriyorum ama ellerim eski tahtaya dolanınca beni durduruyor.

"O kadar hızlı değil bebeğim," diye hırıldıyor, sesi kalın ve boğuk, oyun zamanının geldiğini bana bildiriyor.

Bebeğim muhtaç ve ben de memnun etmeye hevesliyim. "Bana ne istediğini söyle, erkeğim."

Elleri önümde, üzerinde numarasının yazılı olduğu bir AU beresiyle bana doğru geliyor. "Gözlerini kapat."

Hemen öyle yapıyorum ve o da örgü şapkayı başımdan geçirip gözlerimin üzerine indiriyor.

Kıçıma küçük bir şaplak attı. "Şimdi, tırman."

Ayağa kalkıyorum, vücudunun sıcaklığı benimkini sarıyor, benimle birlikte tırmanıyor, arkamda güvenli bir gölge.

Zirveye ulaştığımda "Sadece etrafı yokla ve yukarı doğru yürü" dedi.

Anında farklı bir şey fark ettim. Avuçlarım eski tahtaya değil, kalın, pelüş yastıklara iniyor. Bunu fark ettiğimde bir an tereddüt ediyorum ve Brady hafifçe gülüyor.

"Hadi, bebeğim. Yukarı." Sesi kadifemsi bir emir gibi.

Kukum titriyor ve dudağımın içini ısıriyorum.

Ayağa kalktığımda, beni biraz sola kaydırana kadar bir eliyle kalçamda bana rehberlik ediyor.

Etrafımda bir hareketlenme oluyor, yumuşak bir tıkırtı ve sonra derme çatma göz bağını kaldırırken parmak eklemleri yanaklarıma değiyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, gözlerim alışıyor. İlk gördüğüm şey çatı katının arka tarafındaki duvar oluyor. Mor ışıklardan oluşan bir perde yukarıdan aşağıya uzun, parıldayan şeritler halinde asılmış. İkincisi, çatıdan sarkan yıldızlar, her birinde hafif bir parıltı var. Avuçlarımın altında, pencere kenarındakine benzemeyen bir dolgu var ama tüm alanı kaplıyor. Arka köşede çeşitli renklerde uyumsuz yastıklar ve yanlarında birkaç battaniye yığını var.

Tahtanın hafif gıcırtısı dikkatimi çekiyor ve Brady çatıya açılan küçük kapıyı iterek açtığı anda dönüyorum, kapının ardında ay parlıyor.

Dere dışarıda akıyor, Kasım ayında olduğundan çok daha sakin.

Brady bana doğru bakıyor, dudaklarında neredeyse utangaç bir gülümseme var. Elini saçlarının arkasında gezdiriyor ve boşluğa bakıyor. "Küçük bir buzdolabı, belki birkaç hoparlör eklemek istiyorum ama-"

Öne doğru eğilip ona doğru süründüğümde sözleri boğazında düğümleniyor.

Gözbebekleri büyüyor ve dizlerinden kıkına doğru gidiyor, hevesli elleriyle ona ulaşmamı bekliyor.

Ben bunu yapar yapmaz iri avuçları kıkıma geliyor ve Ari'ye pijama yerine eşofman giymemizi önerdiği için sessiz bir teşekkür ediyorum.

Saniyeler içinde kucağına oturuyorum ve ağzım sert, sahiplenici bir öpücükle onunkine iniyor. Dudaklarını yalıyorum, dilini ısırıyorum ve o inliyor, aleti altımda sertleşiyor.

"Mükemmel, Brady. Teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, boynuma dalıyor ve en sevdiği nokta olduğunu düşündüğüm yeri öpüyor. Sadece sert dili ve dişleriyle bile oraya adını dövme gibi kazımış.

"Ne için?"

"Var olmak için."

Biraz eriyorum - çoğunlukla amımdan, külotum her saniye daha da ıslanıyor.

Bu adama bir çiçeğin sulanmaya ihtiyacı olduğu gibi ihtiyacım var.

Beni sulamasını, ekmesini, budamasını ve toplamasını istiyorum.

Şimdiden titriyorum ve o daha başlamadı bile.

Tam bunu düşünürken, sırtüstü çevriliyorum, bir kız öğrenci gibi kıkırdıyorum - burada başka biri duysa utanacağım bir ses.

Ama sadece biz varız.

Ve utanmak için zaman yok çünkü çoktan üzerimde, aşağıya dalıyor ve tankımın üstünü onunla birlikte alıyor. Kabarık dudakları göğüs ucu halkamın üzerine kapanıyor ve dili zımpara kâğıdı gibi pürüzlü, boşluğa doğru nefes alıyorum.

Karnım şimdiden sıkılıyor, tutunacak bir şey arıyorum.

Biliyor, devasa parmakları rollerini oynamak için aşağı iniyor.

Usta bir beceriyle altlarımın yanından geçip hassasiyetle içeri kayıyor.

Parmaklarının dibini hissedene ve gidecek başka bir yer kalmayana kadar ona doğru itiyorum.

"Benim için her zaman çok ıslaksın, benim kirli kızım. Islak ve hazır." Meme ucumu ısıtıyor, dişleri delici noktayı kazıyor ve beni titretiyor.

Ellerimi eşofmanının içine sokuyorum ve o da hevesle kalçalarını kaldırarak giysilerinin her bir parçasını yırtmama izin veriyor. Hiç vakit kaybetmeden sert aletini açık avucumun içine kaydırıyor.

Aletini delen siyah metal boncuklar başparmağımın üzerinde yuvarlanıyor ve ateşli iniltisi göğsümde yankılanıyor.

Direkt penetrasyon dışında yapılabilecek her şeyi yaptık. Seks olmadan seks.

Amımın yarığını, kıkımın yanaklarını, ağzımı ve göğüslerimin arasındaki sığ boşluğu sikti. Ellerine ve yüzüne bindim, ve o hiç korkmadı.

iyi bir iki oyuncak, ama henüz onun aletinin etrafında gerildiğimi hissetmedim.

Brady geri çekiliyor, aletini ellerimden kurtarıyor ve saniyeler içinde ikimiz de çırılçıplak kalıyoruz.

"Bebeğim," diye mırıldanıyor, üzerime yerleşiyor ve ağzımı ağzına alıyor.

Bana verdiği öpücük yavaş ve durgun.

Bu sadece bizim konuşmayı bildiğimiz bir sevgi dili.

"Brady..."

"Şşşt," diye fısıldar. "Sen ve ben, Cehennem Kedisi. Tam burada hissediyorum." Göğsüne, kalbinin üzerine dokunur. "Geçen gece bana ne dilediğimi sordun ve cevabım şu. Yıllardır dilediğim her dilek, dışarıda beni *anlayan*, benim için yaratılmış birinin olmasıydı." Yumuşakça gülümsüyor. "İşte o sensin."

Ağzımı açıyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum ve o kıkırdıyor.

"Merak etme bebeğim. Biliyorum." Beni öpüyor, bu sefer biraz daha uzun ve çok daha kirli bir şekilde ve geri çekildiğinde boğazımı uzun uzun yalıyor. "Şekerli şeyler aradan çıktığına göre, hadi pisleşelim."

"Evet, lütfen."

Kıkırdıyor, klitorisimin üzerinden geçebilmek için kalçaları kayıyor ve bacaklarımın arasındaki kalınlığını hissederek iç çekiyorum.

Kalçalarımı geriye doğru çekiyorum, tam istediğim -hayır, ona ihtiyacım var- yerde hizalanması için biraz dönüyorum ve kasları en ufak bir şekilde geriliyor.

Başını kaldırıyor ve gözlerimiz

kilitleniyor. "Bana güveniyor musun?"

Fısıldıyorum.

Sırtışı yavaş ve sonra içime doğru kayıyor. "Her zaman," diye söz veriyor, uzun bir hamlede yolun geri kalanını içeri itiyor.

Nefesim kesiliyor, sırtım minderden kalkıyor, gözlerim kocaman açılıyor ve sulanıyor.

Adamım, o kalın. Uzun. Ve kutsal tatlı cennet. Delici! Sıcağa karşı soğuk.

İçimde bir yangın
var. Lanet olası
mükemmellik.

Kolları hafifçe titriyor ve alnı benimkine düşüyor, bu hissi içine çekmek için durakladığında sert, ağır bir pantolon dudaklarımın üzerinde yuvarlanıyor.

Maksimuma kadar gerildim, daha fazlasını keşfetmek için sabırsızlandığımı kedi duvarlarımda hafif bir acı var. Bu iyi bir acı, bana bunun ne kadar destansı olacağını söyleyen derin bir baskı.

Bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum ve henüz başlamadık bile.

"Seni uyarmalıyım," diye inliyor, içimde esniyor. "Her şeye rağmen bir dakika adam olabilirim, ama endişelenme." Ölümcül bir sırıtışla başını kaldırıyor. "İş uygulamaya geldiğinde kendimi adanmış bir adamımdır."

"Sessiz ol, koca adam." Bacaklarımı sırtına doluyorum ve bu hareket onu daha da derine ittiğinde gözleri bir gürültüyle açılıyor. "Senin doğuştan yetenekli olduğuna hiç şüphem yok." Kalçalarımı döndürüyorum ve nefesi onu aceleyle terk ediyor. "Ayrıca, ben bakire değilim. İkinci raunttan önce bir molaya ihtiyacım yok." Sırıyorum ve o da üzerime atlıyor.

"Bunu söylediğini unutma bebeğim, çünkü seni aylardır hayal ettiğim şekilde becermek üzereyim."

Ayağa kalktım, dudaklarını yaladım ve fısıldadım, "Kanıtla."
İki kez söylenmesine gerek yok ve yavaş başlanıyor.

Hayır, kalçalarını kaldırıyor ve tüm ağırlığıyla bana çarpıyor. İnlemem utanç verici ve kilometrelerce öteden duyulabileceğine eminim. Ama Tanrım. "Piercingin," diye nefes nefese kalçalarımı daha yukarı kaldırdım.

Vücudum minderlere doğru kayıyor ve ellerimi tahtaya bastırıp daha fazlasını isteyerek geriye uzanıyorum.

"Hoşuna gitti mi, yaramaz kız?" Brady boğazımı ısırdı ve tekrar yaptı. Ve tekrar. Ve bu bir

ama ben çoktan gelmek üzereyim.

Tırnaklarımı sırtına geçirip kendimi ona tutuyorum ve o da biraz kayarak dizlerinin üzerine çöküyor.

Bu hareket onu inanılmaz derecede derine itiyor. İkimizin de nefesi kesildi.

"Siktir." Brady titriyor, kalçalarını içime doğru itiyor. "Bu şekilde çok derin."

Konuşamıyorum bile. Başımın geriye düşmesine izin veriyorum, nasırlı elini göğsümde gezdirip beni tutarken geri ittiğinde tüm vücudum titriyor.

İçime giriyor, hareketleri sert ve uzun ama aceleci değil. İçimde şiştiğini hissediyorum ve karşılık olarak onu sıkıyorum.

"Oh, lanet olsun. Bu da neydi?" diye inliyor, beni minderine üzerine bırakıp bacaklarımı geriye itiyor. Kalçalarını öne doğru itiyor, beni öpmek için eğilirken gözleri neredeyse kararıyor. "Tekrar," diyor.

Tekrar yapıyorum ve bir mağara adamı gibi inliyor, boynuma eğiliyor ve acıyana kadar emiyor.

"Benim. Hepsi benim." Her yerimi sıkana kadar kalçalarını daha hızlı ve daha hızlı sallıyor. "Hayır," diye tersliyor, içimden çıkıp arkasına yaslanıyor. "Henüz değil."

Aslında sızlanıyorum ve onu kaybettiğim için amım tam anlamıyla ağlıyor.

Beni tekrar örtüyor ama tekrar içeri kaymıyor. Terli saçlarımı yüzümden itiyor ve dudaklarımı ısırtıyor. "Seni istediğim gibi alabilir miyim, benim muhteşem kızım?" Beni usulca öpüyor, dudaklarıma karşı konuşuyor. "Söz veriyorum bu sefer gelmene izin vereceğim."

Göğsüne bastırıyorum ve o da isteyerek hareket ediyor. Beni nasıl istediğini sormama gerek yok.

Neyi sevdiğini biliyorum.

İçime girmeden beni "becermenin" en sevdiği yolunu biliyorum, yine de bir iki kez baştan çıktığını biliyorum.

Karnımın üzerine dönüyorum, dizlerimin üzerinde yükselirken göğüslerimi yatağa bırakıyorum ve kıcıımı tekrar yüzüne doğru itiyorum.

"Siktir, seni seviyorum." Bir saniye içinde üzerimdeydi, kık yanaklarımı kavradı ve kenara itti. Kendini hizaya getirirken elleri titriyor ve sonra tekrar doluyorum, meme uçları altımdaki minder boyunca sürüklenerek beni inletiyor.

Üzerime eğiliyor, üst yarısını vücudumun üzerine katlıyor ve sallanmaya başlıyor.

Yavaş ve istikrarlı.

İşkence, işkence, işkence, ama oluşan orgazm... Vurmadan önce hayatımı değiştireceğini biliyorum.

Brady'nin nefesleri artık düzensizleşiyor ve içimde dolgun, uzun gezintileri kısalıyor. Kalçası kıcıma değiyor, yaklaşmıyor ama yine de kıpırdanıyor.

Sallıyor.

Çenemi en nazik parmaklarıyla kavıyor ve gözlerimi kendi gözlerine çekiyor.

Alnından benimkine ter damlıyor. Dudaklarımız birbirine değiyor. "Benimle gel, Cehennem Kedisi."

Benim var.

Tüm vücudum onunki gibi sarsılıyor.

Kalçaları kasılıyor, amım kasılıyor ve gelmeye devam ediyor.

Saatler gibi gelen dakikalar sonra, gerçekten ve tamamen tükenmiş bir halde minderlerin üzerine yığılıyoruz.

"Gördün mü?" diye nefes alıyorum ve başlarımız birbirine doğru dönüyor. Terli göğsüne vurarak sırtıyorum ve o da elimi yakalayıp dudaklarına götürüyor. "Doğal."

Brady kıkırdıyor ve ben gözlerimi

kapatıyorum. Hay sikeyim.

Erkek arkadaşım doğuştan bir porno yıldızı.

Yaşasın ben.

Kıkırdıyorum ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Burada sessizce uzanmış, *gerçek anlamda gelmiş geçmiş en iyi seksin* tadını *çıkartıyorduk* ki telefonum çaldı ve tekrar çaldı.

İnledim ve Brady kıkırdayarak uzanıp onu aldı. Nereden geldiyse artık. Büyükanne Grace'den geldiğini görünce endişe boğazımı tırmalıyor. Neden bana mesaj atsın ki?

"Sorun ne anne?" diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde, kollarını bana dolayarak. "Gergin olduğunu hissettim."

"Büyükanne Grace," diye mırıldanıyorum, hızla telefonumun kilidini açıyorum ve mesajın yüklenmesini bekliyorum.

Açık pembe ve beyaz gardenyalardan oluşan muhteşem bir buketle karşılaşıyorum, tıpkı bir önceki gibi ama bu sefer mavi yerine küçük sarı bir fiyonk var. Kaşlarım çatılıyor ama sonra her şey geri geliyor.

Brady ve annesinin çiçekler hakkındaki sorusu. Büyükanne Grace ve nereden geldiklerine dair şifreli ifadeleri.

Bugün ve yapmak zorunda olduğu durak.

Grinch'in sevgiyle dolup taşıtığında hissettiği şey bu olmalı çünkü kalbim iki beden büyümüş gibi bir duygu taşması hissediyorum.

Doğruluyorum, yanımdaki adama bakarken saçlarım omzuma dökülüyor, yakışıklı yüzünde yumuşak bir gülümseme var. "Brady..."

"Adımı çok sık böyle söylüyorsun." "Aklımı başımdan alıyorsun."

"İstersen tekrar yapmaya hazırım," diye dalga geçiyor, saçlarımı yüzümden iterek engelsiz bir görüşe sahip olmasını sağlıyor.

"Gardenyalar."

Yastığa doğru başını sallıyor ve ben de bir an için boynundaki tırnak izlerime hayranlıkla bakıyorum. "Sana karşı iyiydi."

Kaşlarım çekildi ve yarı göğsüne gelecek şekilde yuvarlandım. "Ne demek istiyorsun?"

"Hastaydın. Seninle ilgilenmek için yanında olamadım ama o sana çorba yapmak için zaman ayırdı, bir değil iki kez ve kimse istemeden sana getirdi. Teşekkür etmeden edemedim."

"Ama kartı imzalamadın bile."

Omuz silkiyor. "Mesele tanınmak değil. O kendi yolundan çıktı ve ben de en azından bunu yapabildim."

"O çiçeklerin onun için ne anlama geldiğini bilemezsin."

Parmak eklemine alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve beni öpmek için kalkıyor. "Sanırım biliyorum."

"Sanırım *benim* için ne anlama geldiğini sana göstermek için sana kötü, kötü şeyler yapmak istiyorum."

Kıçımı kavlıyor, beni yukarı çekip yere oturtuyor. onun sertleşmesi. "Hadi bakalım, gerçek kız arkadaş. Neyin var göster bana."

Benim var.

Ve sonra tekrar yapıyorum.

Avix Üniversitesi'nde son üç yılda bu kadar çok şey yaşanmış olması inanılmaz.

Ben kendi adıma, son yılımızın neler getireceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

YAZARDAN NOT

Ahh!! Kelimenin tam anlamıyla yapamam!
Çocuklar, bu ikilinin geldiğini göremedim... ta ki birinci kitaba
(Say You Swear) geri dönene ve onları tam da bu sonuç için
hazırladığımı fark edene kadar!!! EKMEK KIRINTILARI! Her
yerdeydiler lol
Hikayelerinin bu şekilde sonuçlanmasından daha fazla mutlu
olamazdım. Umarım siz de Cam ve Brady'yi benim kadar
sevmişsinizdir.

Bu dünyada sırada Chase'in Kitabı var!

[Buradan alın](#)

Avix'in diğer Çocukları ve aşkları hakkında bilgi edinin.

Ari ve Noah'ın kitabını alın - [Yemin](#) Et Payton ve

Mason'ın kitabını alın - [Bana Söz Verme](#)

Ari ve Noah'ın gelecekteki hallerine bir göz atmak için Çok da
Neşeli Olmayan Anılar adlı romanımı edinin. Buradan
alabilirsiniz: <https://geni.us/NSMBM>

Bu karakterlerden daha fazlasını [Beceriksiz Kalpler](#) ve 'de de bulabilirsiniz [Savunmasız Kalpler](#)

Bana Söz Verme'nin birinci bölümünü okumak için sayfaı çevirin

Gelecekte çıkacak kitaplarımdan haberdar olmak ister misiniz?
Bültenime bugün kaydolun: [Meagan Brandy'nin Bülten Kaydı](#)

BİR SONRAKİ KİTAP ARKADAŞINLA TANIŞ

PROMISE ME NOT

Payton

Now, 2

Temmuz

Deaton ağlıyor, sırtını kamburlaştırıyor ve ayaklarını sağa sola tekmeliyor, kollarını içine soktuğum yeni tulumla savaşmak için elinden geleni yapıyor, günün üçüncü kıyafet değişimi. Ve benim de.

"Tamam, tamam, küçük adam." Dışarıdaki iki düğmeyi hallediyorum ve ortadaki gerekli olmadığına karar veriyorum. Minicik, çorapla kaplı ayaklarını gıdıklarken, ellerinden tutuyorum ve kocaman bir gülümsemeyle onları ileri geri oynatarak oyun oynuyormuşuz gibi yapıyorum. Çok işe yaradı ve çırpınmayı bıraktı.

Yarım saniyeliğine, pamuklu şortunu hızla giymeme yetecek kadar uzun bir süre.

O zaman çığlık atıyor, kollarını uzatıyor, yumruklarını tekrar tekrar açıp kapatıyor, onu geri kaldırmamı istediğini bildirmek için ellerini kavlıyor.

"Bir saniye bayım." Başka bir temiz üst aramak için kendi dağınık gardırobuma dönüyorum, ancak çekmecem yatarken giydiğim tişörtler dışında boş ve dolabıma baktığımda çıplak askılar bana bakıyor. Yani, gerçekten üzerime oturan kıyafetlere ayrılmış tarafta. Gözlerim yatağın ayak ucundaki temiz çamaşır sepetine takılıyor ve iç çekerek en az kırıışmış olana uzanıp karıştırıyorum. Hala duş almam gerekiyor, bu yüzden ütöleme ya da eşleştirme konusunda endişelenmenin ne anlamı var?

Ütü. Alay ediyorum. Evet, doğru. En fazla tüm çamaşırları kurutucuya geri atmaya zaman ayırırım ve onları dikkatsizce sepete atarak yarattığım dağınıklığın düzelmesini umarım.

"Evet, bayım, görünüşe göre hiç bitmeyen yapılacaklar listesine resmi olarak çamaşırları da ekliyoruz."

Deaton daha sert ağılıyor ve bana dışarıda ne olursa olsun onu normal rutininde tutmanın neden bu kadar önemli olduğunu hatırlatıyor.

"Biliyorum, biliyorum. Uykunu kaçırman benim hatam ve bunun bedelini hepimiz ödeyeceğiz." Gömleğimi başımın üzerinden çekiyorum, beceriksizliğim içinde yaşıyor gibi görüldüğüm topuzu da aşağıya çekmesine neden oluyor, ama lanet şeyi düzeltmek bir yana, artık gevşemiş olan telleri ince pamuğun altından çekip çıkarmaya bile zahmet etmiyorum.

Su hariç herhangi bir nedenle yere bırakılmaktan aniden nefret eden küçük çocuğu kucağıma alıyorum. Aptalca, yaşlandıkça daha bağımsız olacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre tam tersi doğru. Ne yazık ki ellerimi serbest bırakmak için onu günde sadece birkaç kez yıkayabiliyorum ve o zaman bile bir şey yapmış olmuyorum. On dakika kadar

Onu kurulamak, bezini ve kıyafetlerini giydirmek için verdiğim mücadeleye degecek hiçbir sorumluluk almadan fayans zeminde oturmak.

Her zaman var olan, onun dönüp suyun altına kayması için gereken bir saniyelik süre boyunca yanlışlıkla başka tarafa bakacağım korkusu dışında hiçbir sorumluluk yok.

Evet, banyo o kadar da rahatlatıcı bir şey değıl, ama her yere su sıçrattığı zamanki küçük gülümsemesi, herhangi bir dinlendirici andan daha iyi olabilir.

Odanın içinde zıplıyorum, bir köşeden diğerine gidip geliyorum ama Deaton telaşlanmaya devam ediyor, yüzünü göğsüme sürüyor ve saçlarının bukleleriyle oynuyor.

"Yoruldu mu, tatlı oğlum?" Başını öpüyorum, onu kendime yaslıyorum ama benim küçük adamım hiçbir şeyi kaçırmaktan nefret ediyor. Bu hareketin ne olduğunu anladığı anda -uyuyana kadar onu sallama girişimim- küçük başını kaldırıyor, dudaklarının arasından hava üflüyor ve çenesinden aşağı salyalar akıyor.

"Ağlarken baloncuk üflüyoruz, öyle mi?" Hızla bir önlük kapıp yerine oturtuyorum, vücudumun zıplamasına bir kez bile ara vermiyorum. Gözlerim saate takılıyor ve genişliyor. "Kahretsin."

Dudaklarım kapanıyor ve iç çekiyorum. Bir saat önce hazır olmam gerekiyordu. Bu akşam başıma gelecekleri bildiğim için sineye çekiyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Ya şimdi ya hiç, bayım." Battaniyeyi omzuma atıp elimde bir oyuncakla, bugün yapmayacağımı kendime söylediğim şeyi yaparak bir çift parmak arası terliğin içine giriyorum.

Yan taraftaki Lolli ve Nate'in evine gidiyorum.

İçeride durup dinliyorum, koridordaki tartışmalar nereye gideceğim konusunda bana ipucu veriyor ve Lolli'nin ofisinin kapısını açıyorum.

"Biri, sıcak kahve aşkına, yardım etsin. *Lüt fen*." Gördüğüm manzarayı tam olarak algılayamadan kelimeler beni terk etti ve ne yazık ki

bakacak enerjim bile yok. Ya da gülecek.

Evlilikten ve duyguları kabul etmekle ilgili her Şeyden korkan k z Lolli, bu konuda giderek daha iyi olsa da, odanın ortasındaki bir taburede devasa, beyaz bir gelinlik giyerek duruyor. Kuzeni ve yeni oda arkadaşı Mia, elinde bir iğne ve mezura ile onun yanında diz   k yor. Mia, Lolli onu sevdiği ve terzi olarak yeni iş giriŐiminin işe yaramasını istediği için Şanslı, yoksa Lolli o gelinliğin içinde asla  l  yakalanmazdı.

Omuzlarım anında düştü. Beş dakikalığına gizlice kaçmak buraya kadarmıŐ.

"Ah..." Lolli'nin dikkati Deaton'a kilitlenir ve aşağı inmeye çalışır, ancak Mia onu tutmakta gecikmez.

"Ha! Lolli, gerçekçi ol!" Başını sallıyor. Sanki bu tartıŐmayı daha önce yapmıŐlar gibi, "Bebek kusmuğu da bu elbiseye dökülmek için koca bir hayır demek," diyor.

"Yine Mia, *potansiyel olarak*. Ve artık sinirlerimi bozuyorsun." Bana bakıyor, alnına çizgiler çizen bir özür diliyor. " zg n m, tam bir talim çavuşu gibi davranıyor."

"Sorun değil. Ben sadece..." Tereddüt ediyorum, tek bir gerçeğin yeterli olduğuna karar veriyorum. "Nate'in ailesi gelmeden önce gerçekten d Ő almak istedim. Onlar geldiğinde berbat bir hayatım varmış gibi görünmekten nefret ediyorum." Tekrar.

Geniş arka pencereden dışarı bakıyorum, okyanusa giden birkaç insanın koŐuŐturmasını izliyorum ve stres  l erimin bugün açıkça taŐmasının olası *başka bir* nedeni için beni  ağırmamasını umuyorum. Neyse ki çağırmadı.

"Hayatı berbat etmiyorsun ve Sarah ile Ian'ın seni asla yargılamayacağını biliyorsun." Kalani ya da biz ona Lolli diyoruz, bana zaten bildiğim bir Şeyi hatırlatıyor.

EĞer Nate'in istediği gibi onunla evlenmeye karar verirse, resmi olarak gezegendeki en iyi kayınvalide setlerinden birine sahip olacak. Yine de söylemeliyim ki, tanıdığım başka bir ebeveyn grubuyla beraberler. Benimkilerle değil tabii ki. *Onun ailesi*.

Yutkunuyorum, düşünceden sıyrılıyorum.

Mia sırtıtarak, "İşin iyi tarafı, saat beşe kadar şehre varamayacaklar," diye ekliyor.

"Doğru!" Lolli de aynı fikirde.

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve şaka yapmadıklarına karar veriyorum. Görünüşe göre bugün zamanın elinden kaçırdığı tek kişi ben değilim. "Saat beş buçuk." Kötü haberi veriyorum.

Lolli bakışlarını yüksek sesle gülen Mia'ya çeviriyor ve ben Deaton'ı bir kolumdan diğerine geçirirken ikisini izliyorum, giderek daha da huzursuzlaştıkça hafifçe sallanıyor.

Mızımız bebek ya da değil, ikisinin kız kardeşler gibi didişmesini dinlerken gülümsemeden edemiyorum.

Lolli küçük bir hırıltı çıkarır. "Onlar geri dönmeden önce buradan çıkmalıyım ve-"

"Geri döndük!"

Lolli aniden gelen sesle kesiliyor, evin önünden bağırarak gelen sözler ve sıvı nitrojene batırılmış gibi anında donuyoruz.

Midem ayaklarıma kadar iniyor, avuçlarımdan soğuk bir ter boşanıyor.

Aman Tanrım. Hayır, hayır, hayır.

Gözlerimi kaldırıp kızlarınkine kilitleniyorum. İçimde dönüp duran panik ikisinin de yüzüne yansıyor, tepkilerimizin hiçbirisi diğerlerinininkiyle ilgili değil ama benimkinin nedeni gizli. Çok iyi saklanan bir sır değil ama yine de bir sır.

Yumuşak bir gümbürtü bizi sersemliğimizden kurtarıyor ve hemen hareket etmeye başlıyoruz.

Mia aceleyle Lolli'nin fermuarını açmaya çalışırken, Lolli uzanıp uzun, siyah saçlarındaki tokaları çekiştiriyor.

Topuklarımin üzerinde dönüyorum, kaçmak için elimden geleni yapıyorum, elim kapının koluna dolanıyor, kimse beni görmesin diye evin arka tarafına doğru koşmaya tamamen hazırım.

Buna hazır değilim. Cesur bir yüz ifadesi takınabileceğimi düşünmüştüm ama meğer hiç de cesur değilmişim. Kendimi hasta hissediyorum

düşündüm ve yapamadım.

Biraz daha-

Kapı diğer taraftan ittirilerek açıldı ve neredeyse dengemi kaybederek irkildim, ama sonra gözlerim yeni gelene takıldı. Dilimi yuttum.

Sanki damarlarıma çimento enjekte edilmiş gibi, taşa dönüşmeden önce her santimim ağırlaşıyor. Nabzım atıyor, sonra gözlerim bir çift dalgın kahverengiye kilitlenince düşüyor, o kadar tanıdık ki, yüzlercesini sıraya dizsem seçebilirim.

Parmaklarım Deaton'ın battaniyesine kıvrılıyor ve ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

O kara gözler daralıyor, arıyor, görüyor.

Yumuşatıcı.

Karnım dönüp duruyor ve bunun tedirginlik mi yoksa sevinç mi olduğunu anlayamıyorum. Ya da düpedüz korku.

Bana karşı eğitildiklerinde nasıl hâlâ bu kadar hassas olabiliyorlar? "Sorun nedir?" Sözleri alçak bir talepti ve ben

Aynı anda hem çığlık atmak hem de ağlamak istiyordum. "Hiçbir şey." *Her şey.* "Her şey yolunda."

"Deaton konusunda yardıma ihtiyacı var," diyor Lolli bana seslenerek.

"Lolli," diye tıslıyorum, başım kısa bir süreliğine ona doğru kayıyor. Ona odaklanmaya çalışıyorum ama bu çok bariz, *zor* olduğundan bahsetmiyorum bile, bu yüzden yavaşça önümdeki adama geri dönüyorum.

Ve o bir erkek. Yemin ederim, onu her gördüğümde onda değişen küçük bir şey var. Bazen bu belli belirsiz bir şeydir, bir öncekinden daha kısa bir saç kesimi ya da zeytin rengi teninin tüm yıl boyunca koruduğu bronzluktan daha derin bir bronzluk - futbol sahasında geçirdiği bitmek bilmeyen saatlerin bir sonucu ya da doğal, bilemiyorum. Diğer zamanlarda bundan daha fazlası oluyor. Onunla tanıştığımdan beri omuzları daha da genişledi, çenesi daha da keskinleşti. Elleri...

Yutkunuyorum, bakışlarının boğucu etkisinden kurtulamıyorum.

Değişmeyen bir şey varsa o da gözleridir. Bal kahverengisi irisleri her zamanki gibi zengin, karanlık ve aydınlığın mükemmel karışımı, canlı ama ciddi. Karakterinin kusursuz bir örneği.

Mason Johnson yumuşak olduğu kadar serttir de. O yin ve Yang.

Ve yaklaşık dokuz haftalık ani sessizlikten sonra, tam burada, şu anda beni yıkmakla tehdit eden bir ifadeyle karşımda duruyor.

Tek kelime etmiyor ama etmek zorunda da değil. Yüz hatlarını kaplayan hafif çatık kaşlar yeterince şey söylüyor; endişeli ve sinirli.

Kızgın.

Ama bundan daha derin. Sıkıntılı bakışlarında bunu görebiliyorum.

Bir şey mi oldu? Yanlış bir şey mi yaptım? Fikrini mi değiştirdin...

Bunlar olmadan sorduğu sorulardan sadece birkaçı ağzını açıyor, hiçbirine şu anda cevap vermek istemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, cevap verebileceğimden pek emin değilim.

Bir şey mi değişti? Boğazımda beliren iğneleri yutarak kendime soruyorum.

Yine de kızgın ya da değil, her zamanki gibi nazik, ayaklarını sürüyerek yaklaşıyor ve kollarını kaldırmadan önce Deaton'a uzanacağını biliyorum.

Bir anlığına da olsa tereddüt ediyorum, ama bu tereddüt onun fark etmesine yetecek kadar uzun sürüyor ve dudakları olduğundan daha sıkı bir şekilde birbirine yapışıyor. Küçük oğlumun yanından geçerken gözlerimi kaçırıyorum ve odadan koşarak çıkıyorum. Koridorda tam gaz koşmaya hazırım, ama ayaklarım mesajı almamış gibi görünüyor, bunun yerine koridorda oyalanıyor, gözden uzak ama kulaktan uzak.

Mason'ın sesi anında bana ulaşıyor ve ses tonundaki sükunetten anlıyorum ki o da benim gibi oğlumu sallıyor. "Neyin var küçük adam?"

Göğsüme keskin bir acı saplanıyor ve içeri girip onu geri götürmeyi düşünüyorum, ama konuştuğundan bir saniye sonra yapamadığım şey gerçekleşiyor-Deaton ağlamayı kesiyor.

Çenemi göğsüme indiriyorum ve hızlı adımlarla oradan çıkıyorum, evin ön tarafındaki kimsenin kaçıışından haberdar olmaması için arka kapıyı usulca arkamdan kapatıyorum. Az önce gelen herkesten kaçmak için kendi yolumdan gitmem yeterince kötü, ama duraklayamam. Duraklamak, şu anda hiçbirine hazır olmadığım çok fazla düşünceye yol açacaktır. Hem de hiç. Herhangi bir şekilde.

Hızlı adımlarla güverteden aşağı iniyor, yirmi metrelik kumun üzerinden geçiyor ve hemen yandaki evin güvertesine çıkıyorum. Evet, ağabeyim Parker, en yakın arkadaşının hemen yanındaki evin sahibi. Lolli ona bu evin yanındaki evi satın aldığını söylediğinde, bu bana hak etmediğim bir lütuf gibi gelmişti. Annemin evinden kaçtıktan sonra bana kendi odamı ve yeğenine de doğduktan sonra bir çocuk odasını bu şekilde sunabildi.

Yine de böyle zamanlarda, babamın yanına taşınma teklifini kabul etmeli miydim diye düşünüyorum, bu konuşma ne kadar sıra dışı ve garip olsa da, bugünlerde birbirimizi neredeyse hiç tanımadığımızı düşünürsek. Ama bunu düşünürken bile, ona anında ve sert bir şekilde hayır cevabını verdiğimde doğru seçimi yaptığımı biliyorum. Reddimin onunla kişisel bir ilgisi yoktu, gerçi bunu ona söylediğimde bana inandığından emin değilim, bunun dışında çok fazla ayrıntıya girmediğimi düşünürsek. Beni daha iyi tanısaydı, asla sormazdı. Onunla yaşamamanın Alrick'e, annemin yaşadığı yere, oğlumun soyadını paylaşan ailenin yaşadığı yere geri dönmek anlamına geleceğini anlardı. Deaton'ımın o aşağılık insanların yakınında olması isteyeceğim son şey. Annemin benden nefret ettiği kadar onlar da oğullarından nefret ediyor.

Oradan ayrılmak hayatımda verdiğim hem en iyi hem de en kötü karardı.

Bir yandan, oğlum Ava Baylor'un toksik etkisine asla maruz kalmayacak. Diğer yandan, babasının ölümünün sebebi de bu.

Ölmesinin sebebi benim.

Yutkunarak yatak odamın kapısını hızla kilitledim ve başımı kapıya yasladım. Gözlerimi kapatır kapatmaz koridordaki parke zeminde aceleci ayak sesleri duyuyorum. Nefesimi tutuyorum, onun ağır nefes verişlerinin sesi elimin henüz bırakmadığım kapı tokmağını sıkmasına neden oluyor.

Diğer tarafta kimin olduğunu biliyorum. Tabii ki takip etti.

"Senin olduğun yer benim olmak istediğim yer..."

Göz kapaklarımı sıkıca kapatıyorum.

Sanki kapıyı çalmak, bir cevap istemek ya da bir sebep için yalvarmak için parmak eklemlerini kaldırmış ama son anda fikrini değiştirmiş gibi küçük bir tıkırtı var. Gözlerim açılıyor, ayakkabılarının gölgesinin benimkilerden birkaç santim uzakta durduğu yere bakıyor ve bir an sonra uzaklaşırken gölgenin yok oluşunu izliyorum.

Dişlerimi sıkıyorum, duşa giriyorum ve kendimi olabildiğince çabuk toparlıyorum, ki artık her dakika boşa harcayamayacağım bir dakika olduğu için bunun düşündüğümde çok daha hızlı olduğunu fark ettim.

Saçlarımı geriye doğru düzleştirerek ön kısımlarını alıyorum ve yüksek bir at kuyruğu şeklinde bağlamadan önce küçük bir orta kısma izin verecek şekilde hafifçe büküyorum. Kalın, ıslak telleri hızlıca örüyorum, uzun sarı uzunluk hala sırtın ortasına ulaşıyor. Biraz balmumu kullanarak bebek saçlarımı kafatasıma kadar düzleştiriyorum, hızlı bir bronzlaştırıcı, allık, maskara ve son dakikada bir dudak parlaticısı tercih ediyorum.

Neredeyse sahip olduğum hiçbir şey bana uymuyor, annem tüm eşyalarımı gönderdiğinden değil ama kutuladığı eşyalar doğumdan sekiz ay sonra bile üç beden küçük geliyor. Geçen yıl özgürlüğümü kazandığımda, annemin eline geçmeden önce banka hesabımı boşaltmayı başardım, ancak mahkemenin eşyalarımı almama izin verme emrini görmezden geldi. Sonunda, maddi eşyaların artık yeterince anlam ifade etmediğini gördüm.

gözlerinin içine bakıp istemek zorunda kaldım. Kavga etmeye değmezdi ve peşinde olduğu *tek şey* de buydu. Bir tepki. Ben de ona bir şans vermeyi bıraktım.

Beni girmeye zorladığı yarışmaları ve hakkında hiçbir şey bilmediği gizli fotoğrafçılık yarışmalarını kazanarak biriktirdiğim para ihtiyacım olan şeyleri almaya yetti, ama sadece kardeşim kira için bir kuruş bile kabul etmeyi reddettiği için. Bu nedenle, bu para beni altı ay kadar daha idare eder, eğer Lolli ve Parker ben kendim alma fırsatı bulamadan Deaton ve benim için bir şeyler almaya devam ederlerse daha da uzun süre idare eder. Yapmalarını istediğimden değil, ama büyük ihtimalle yapmayacaklar.

Kıyafet eksikliğim, vücudumun korumak istediği kilolarla birleşince, bir yıldan uzun bir süredir esnek pantolonlar, yalnız tişörtler ve hafif kapüşonlularla yaşadığım anlamına geliyor. Dolabımın yanındaki uzun aynada kendime bakarken, yansımama iç geçiriyorum.

İki yüz dolarlık kot pantolonum ve yeni kamyonunun peşinatından daha pahalı olan çantamla ağabeyimin kapısına ilk geldiğimde olduğum kızıdan çok uzaktım. Sertifikalı bir zengin kızıydım, dışım parlak ve mükemmeldi, içim ise boğuluyor ve açlıktan ölüyordum - annemin kendi ödül kızı versiyonuna olan ihtiyacı sayesinde kelimenin tam anlamıyla. Yedikten sonra kustuğumu gördüğü sürece yememe izin verirdi. Yutmama izin verdiği tek şey, her sabah bana verdiği "vitaminler" ile elime tutuşturduğu şeydi.

Kahvaltıda iştah kesici ve bir avuç doğal badem gibisi yoktur, değil mi anne?

BAĞLANTILI KALIN

ÖZEL ürünleri buradan satın alın:

<https://geni.us/mbstore>

Özel Facebook Grubu: <https://geni.us/BMMBFG>

Facebook Sayfası: <https://geni.us/BMMBFP> Instagram:

<https://geni.us/BMMBIG>

Amazon <https://geni.us/BMMBA>

Goodreads: <https://geni.us/BMMBGR>

BookBub: <https://geni.us/BMMBB>

TikTok: <https://geni.us/MeaganBrandyTikTok>

Haber bültenim iletişimde kalmanın EN İYİ yoludur!
İlk olarak yayın tarihlerini, başlıkları, satışları ve DAHA
FAZLASINI alacaksınız!

Buradan kaydolun:

[Meagan Brandy'nin Bülteni](#)

Web sitesi:

[www.meaganbrandy .com](http://www.meaganbrandy.com)

MEAGAN'DAN DAHA FAZLASI

Brayshaw'ın Çocukları

Kötü çocuklar ve onları dize getiren kızlar...

Brayshaw'ın Çocukları Brayshaw'Brayshaw'B rayshaw'ım Ol da Bela ın Hükümdarlığı Beni Kır

Bağımsız Kitaplar:

Baştan Çıkarıcı Küçük Hırsız

Yasak Aşk, bir kralın kızı bir yabancıya aşık olur

Kötü Küçük Gelin

Sözleşmeli Evlilik, Düşmandan Sevgiliye

Anlaşma İkilemi

Eski en iyi arkadaş kardeşler, iyi kız/kötü çocuk
romantizmi Dirty Curve

Ateşli üniversiteli utangaç öğretmene aşık olur.

[Kırana Kadar Numara Yap](#)

Kampüsteki en seksi çocuk sahte erkek arkadaşınız oluyor

[Fumbled Hearts](#)

Kasabaya yeni gelen kız, okulun çapkın [delikanlısının dikkatini](#)

[çeker Savunmasız Kalpler](#)

[Kötü Davranıp](#) Kaçanla İkinci Şans

Zengin kız fakir serseriye aşık oluyor

[Benim İçin Yanlış](#)

Düşmanlardan Aşıklara

YAZAR HAKKINDA

Meagan Brandy, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satan yeni yetişkin ve spor romantizm kitapları yazarıdır. Kaliforniya'da doğup büyümüş, evli ve üç çılgın erkek çocuk annesi olan Meagan Brandy, mevsime bağlı olarak bir spor sahasından diğerine koşturuyor ve başka türlüünü de istemezdi. Kahve onun en iyi arkadaşı, kelimeler ise akıl sağlığıdır.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

